Arany-,
Gyémánt-,
Vas-, Rubin- és
Platinadiplomások
2017

Villamosmérnöki és Informatikai Kar

Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem

Készült a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Központi Tanulmányi Hivatalának Oklevél Csoportja gondozásában 450 példányban.

A kitüntetettek életútját csak fő vonalakban ismertettük. Ehhez azokat az adatokat használtuk fel, amelyek a karokhoz benyújtott kérelmekben szerepeltek.

A kéziratot zártuk: 2017. április 10-én

Összeállította: Aczél Annamária

Kiadványtervező: Rumi Tamás

ISSN 2063-3459

Tartalomjegyzék

Villamosmérnöki és Informatikai Kar – 7

Pro Progressio Alapítvány – 445

Kiadványok – 448

Tisztelt Kitüntetett Kollégáim!

Évtizedes kedves hagyomány egyetemünkön a jubileumi díszoklevelek adományozása egykori hallgatóinknak. Az arany-, gyémánt-és vasoklevelek mellett az olvasó kezében lévő kis könyvet is átnyújtjuk volt diákjainknak, melyben a benyújtott szakmai életrajzok feldolgozásával összeállítottuk a karunkon 50, 60 és 65 évvel ezelőtt mérnöki oklevelet szerzett hallgatók életútját, munkásságát bemutatni hivatott kiadványt. A kiadvány lapjain keresztül jubileumi diplomázóink visszapillanthatnak a múltba, „találkozhatnak" a régi évfolyamtársakkal, és előcsalogathatók a közös emlékek is.

A Kari Tanács 2017-ben a Villamosmérnöki és Informatikai Karon 3 vas- 77 gyémánt- és 347 aranyoklevél, valamint 1 emlékoklevél adományozásáról döntött. A kitüntetettek szakmai életrajzait oklevélfajták szerint csoportosítottuk.

Az, hogy a 2017. évben a karon 428 egykori hallgatónk nyújtotta be szakmai életrajzát és kérte jubileumi díszoklevél adományozását, bizonyítékul szolgál arra, hogy mindannyiuk szívében máig helye van a Műegyetemnek, a Villanykarnak, örömmel emlékeznek vissza a régi falak között eltöltött egyetemi évekre, egykori évfolyamtársaikra, oktatóikra. A Műegyetemhez való kötődésüket szintén bizonyítja, hogy a szakmai életrajzok olvasása közben nem egy esetben találkoztunk olyan sorokkal, amelyekben régi egyetemi emlékek kerültek elő, valamint hála és köszönet rejlett egykori oktatóik iránt, akik segítették pályafutásuk elindítását, szakmai ismeretekkel, valamint szellemi és emberi értékekkel gazdagították Önöket.

Volt hallgatóinkkal való kapcsolattartást szolgálja a www.alumni.vik.bme.hu honlap is, ahol híreket olvashatnak a kar kiemelt rendezvényeiről, de segítséget nyújthat a hálózat az öregdiák találkozók szervezésében is.

Tisztelt Kitüntetettek!

Őszintén reméljük, hogy jelenlegi és jövőbeli hallgatóink is az Önök nyomdokait fogják követni, és munkásságukkal, tevékenységükkel hasonlóképpen öregbítik egyetemünk és karunk hírnevét, mint azt Önök is tették. Ezzel a kötettel szeretnénk emléket hagyni alkotó tevékenységükről a jövő nemzedéknek, és megköszönni, hogy hűek maradtak a Műegyetemhez és a Villanykarhoz.

A Villamosmérnöki és Informatikai Kar Kari Tanácsa nevében tisztelettel köszönti Önöket:

Budapest, 2017. május 23.

Dr. Jakab László

dékán

Villamosmérnöki és Informatikai Kar

2017-ben jubilálók betűrendben

Villamosmérnöki és Informatikai Kar

Vasdiploma

16 Dr. Fekete István
17 Kostka Pál
18 László Zoltán

Gyémántdiploma

19 Anda Géza László
20 B. Nagy József
21 Baranyai József
22 Berzsenyi Ferenc
23 Dr. Besse Lajos
24 Bodonyi Endre Béla
25 Bóné István
26 Bózsó István
27 Burghardt László
28 Czeglédy Ferenc
29 Csajághy Ildikó
30 Cseh Béla
31 Csikós István
32 Darányi Éva (Silló-Seidl Györgyné)
33 Fazekas Ágota (dr. Mohácsi Sándorné)
34 Forgó Dezső
35 Dr. Frajka Béla
36 Funcs József
37 Gajer Ferenc
38 Gaudi László
39 Dr. Gyugyi László
40 Hamvai László
41 Dr. techn. Hamza Éva (Szlávik Lászlóné)
42 Hauser Miklós
43 Dr. Herpy Miklós
44 Dr. Horváth Sándor
45 Dr. Hrabák Károlyné (Kőmíves Márta)
46 Illés Béla
47 Juhász Lajos
48 Kádár Ágoston
49 Kaiser László
50 Kaiser Lászlóné (Gőri Ágnes)
51 Dr. Kálmán Lajos
52 Kosztolánczy Tibor
53 Kuhn Béla
54 László Lajos
55 Liszewski Edwárd
56 Lovas László
57 Lovass Eleonóra
58 Dr. Markó Szilárd
59 Dr. Markó Szilárdné
60 Mécs Imre
61 Merényi Gyula
62 Dr. Mihály Katalin Anna
63 Dr. Nagy Ferencné (Kondics Erzsébet)

64 Nagy Imre
65 Nagy László
66 Németh István
67 Pónya József
68 Porges Iván
69 Rábián László
70 Dr. Rajki Imre
71 Sass Gábor
72 Schnöller Antal
73 Sebő Ágota
74 Sebő István
75 Smigura László
76 Somorjai Lajos
77 Somos János
78 Spieler Marietta
79 Szabó Károly
80 Szabó Sándor
81 Szlávik László
82 Tajthy Tihamér
83 Takáts Zsolt
84 Tokody Edit
85 Tóth György
86 Tóth István
87 Dr. habil. Tóth Mihály
88 Tüdős Tibor
89 Urbán János
90 Vágner Gyula
91 Váncza József
92 Varga Éva (Germánusz Lajosné)
93 Dr. Villányi Ottó
94 Vörös András
95 Vukovics Gyula
96 Zatykó László

Aranydiploma

97 Ajoy Valdés G. Andrés
98 Albert Károly
99 Alkér András
100 Ambrus Attila
101 Angyal Miklós
102 Asztalos Gábor
103 Bagi László
104 Bakos Galambos János
105 Balogh András
106 Balogh Andrásné dr. Szombathelyi Mária
107 Balogh Andrea
108 Balogh Pál
109 Bánáti Károly
110 Bánfi Gyula
111 Bánkuti Béla
112 Bánkuti Pál
113 Barabás-Varannai Margit
114 Baranyai György
115 Bárdosné Szabadíts Dorottya
116 Bartalis Attila
117 Bassola György
118 Bécsi Ede
119 Bély András
120 Dr. Béres István
121 Bertalan Attila
122 Biró István
123 Bolodár László
124 Bondár Kálmán
125 Bonyhády Elek Kálmán
126 Bordács Iván
127 Bordács Miklós

128 Borsodi Lajosné
129 Bozzay László
130 Bölcskei Imre
131 Buday Rezső
132 Bugovics József
133 Burián Éva
134 Buzás Miklós
135 Czakó Mária
136 Csendes József
137 Csendes Mihály
138 Csipka László Endre
139 Csizmadia Éva
140 Csizmazia Tibor
141 Csízy László
142 Dr. Csobod László
143 Dr. Csobod Lászlóné
144 Csomós János
145 Dr. Dady Kálmán
146 Daka Miklós
147 Danis János
148 Danitz Béla
149 Darázs Zoltán
150 Deák Csaba
151 Deák Zoltán
152 Dr. Deméndi György
153 Demjén Miklós
154 Dercsényi Péter
155 Dobó Ottó
156 Donát János
157 Dorosz Lajos
158 Dőring András
159 Dr. Dudás József
160 Duró Imre
161 Durucz István
162 Elség Vilmos
163 Dr. Eppeldauer George P.
164 Erl János
165 Érsek Gyula
166 Falvay Zoltán Tibor
167 Farkas Tamás
168 Fehérváry Mária Ildikó
169 Fekete-P. Lajos
170 Ferenczi Ödön
171 Fodor István
172 Fodor Zsolt
173 Földházi Pál
174 Frindt Antal
175 Fukker Gábor
176 Fülöp Attila
177 Dr. Gaál Tibor
178 Gajári Gyula
179 Dr. Gál Mihály
180 Galba Béla
181 Gallyas András
182 Gallyas Katalin
183 Gáspár Csaba
184 Gémesi Miklós
185 Ghihor Zoltán
186 Dr. Gombás Lajos
187 Görög Péter
188 Gudra Tibor
189 Gyárfás Attila
190 Gyömöre Mihály
191 Hadházy László

192 Dr. Hajnal Miklós Pál
193 Halász Ferenc
194 Dr. Hammer Géza
195 Hegedüs János
196 Hegedűs Vilmos
197 Herczeg Győző
198 Herth Imre
199 Hidvégi Attila
200 Horváth Csaba
201 Dr. Horváth Elek
202 Horváth Gyula
203 Horváth László
204 Horváth Pál
205 Hudák István
206 Ignácz Antal
207 Inotai István
208 Ivánka Gabriella
209 Dr. Ivanyos Lajos
210 Dr. Jagudits László
211 Jakab Mihály
212 Jaksa Gáspár
213 Jankovits Ernő
214 Dr. Janosi Franz
215 Dr. Jermendy László
216 Jóna Imre
217 József István
218 Jurisics Miklósné
219 Dr. Kálló Miklós Ferenc
220 Kammel László
221 Kapás István
222 Kárpáti Béla
223 Kárpáti Károly
224 Kátai Szabolcs
225 Katona Attila
226 Kazi István
227 Kelemen András
228 Kelen András
229 Kemper Károly
230 Kenesi Béla
231 Kerényi István
232 Keresztvölgyi József
233 Kéri János
234 Kiss Péter Attila
235 Kiss Vilmos
236 Kocsis János
237 Kocsis József
238 Kocsis Zoltán
239 Dr. Koller László
240 Komáromi Tibor
241 Koncz Miklós
242 Kontár Jenő
243 Korláth Endre
244 Kóta Gábor
245 Kovács László
246 Kovács Zoltánné
247 Prof. Dr. Kováts László Dezső
248 Dr. Kőhalmi Zsolt
249 Kramlik József
250 Kristaly Adam
251 Prof. Dr. Krómer István László
252 Kugyela Attila
253 Kulcsár János
254 Kummert József
255 Kungl György

256 Laborc György
257 Láng Noémi
258 Lantos Mihály
259 László Erzsébet
260 László Lajos
261 László Lajos
262 Lengyel Tibor
263 Lorx Ádám
264 Lubi Béláné
265 Dr. Lukács Péter
266 Magda Zoltán
267 Dr. Magyar Péter
268 Majsai Kornélia
269 Makkay János
270 Dr. Makra Ernőné
271 Málnási János
272 Mamlecz Benő
273 Márton Géza
274 Dr. Mátay Gábor Andor
275 Máté Elemér Péter
276 Matkó Zoltán
277 Mazalin Zoltán
278 Meskó Árpád
279 Mészáros János
280 Mészáros Sándor
281 Mezei Géza
282 Meződi László
283 Dr. Mihálkovics Tibor
284 Mikó Balázs
285 Miltényi Szilárd Tivadar
286 Minkó Béla
287 Molnár András
288 Molnár György
289 Molnár János
290 Molnár Károly Péter
291 Müller István
292 Nagy Ferenc
293 Nagy Gábor
294 Nagy István
295 Dr. Nagy István
296 Dr. Nagy Istvánné
297 Nagy József
298 Dr. Nagy László
299 Dr. Nagy Lászlóné
300 Nagy Péter
301 Nagypál László
302 Nánási Péter
303 Németh Géza
304 Németh Gyula
305 Németh István
306 Novák István
307 Nyárády Gábor
308 Nyerges Ernő
309 Nyerges Ernőné
310 Dr. Oláh András
311 Dr. Olaszy Gábor
312 Ordódi Mihály István
313 Orendi Zsuzsanna
314 Ottrok Endre
315 Dr. Paál András
316 Dr. Pacher Pál
317 Pajor Kálmán
318 Pálfai Tamás
319 Pálos György

320 Dr. Pap László
321 Pásztor Lajos
322 Patai István
323 Dr. Pataki Csaba
324 Perényi Péter
325 Dr. Perneczky László
326 Péterfalvi István
327 Pintér István
328 Pogány János
329 Dr. Pogány Lajos
330 Dr. Póka Péter
331 Polgár János
332 Ponyi László
333 Pópity József Mátyás
334 Porkoláb Benjámin
335 Preszter Sándor
336 Rácz Csaba
337 Rajki Péter
338 Reményi Attila
339 Dr. Renner Gábor
340 Répási Ildikó
341 Dr. Reszler Ákos
342 Ribiczey Péter
343 Rónai András
344 Rosta Miklós
345 Rózsa Kálmán
346 Rövid Márton György
347 Dr. Rubin György
348 Ruzicska Rajmund
349 Ruzicska Rajmundné
350 Salavecz Lajos
351 Sámson László
352 Sára Endre
353 Sári Pál
354 Sass Szilárd
355 Schiller Imre
356 Schinzel Helga
357 Schmidt László
358 Schödl Ervin
359 Dr. Schön András
360 Sebestény Gyula
361 Sikolya Zsolt
362 Simai László
363 Simon József
364 Sinte Károly
365 Skultéty Miklós
366 Somi Attila
367 Somogyi János
368 Somos Béla
369 Dr. Stefániay Vilmos
370 Steiner Zoltán
371 Szabó Domokos
372 Szabó György
373 Dr. Szabó István
374 Szabó János
375 Szabó József
376 Szabó Mária
377 Szabó Miklós
378 Dr. Szabó Pál
379 Szaló László
380 Szántó Péter Jenő
381 Szász Pál
382 Szegedi István
383 Dr. Szegi András

384 Szeidl József
385 Székely Éva
386 Dr. Székely-Doby Sándorné
387 Szemere András
388 Szemző György
389 Szentirmai Péter
390 Szigeti Ágnes
391 Szilárd István János
392 Szili Ferenc
393 Szili Károly
394 Szlamka László
395 Szloboda Antal
396 Szomolányi Tibor
397 Sztahura László
398 Szűcs László
399 Taál János
400 Takács Gábor
401 Takács Sándor
402 Tánczos Zoltán
403 Tapodi Gizella Emma
404 Tarcsafalvi József
405 Tari István
406 Tarkovács Sándor
407 Dr. Tormási György
408 Tószegi Sándor
409 Tóth Ivánné
410 Tóth József
411 Tóth Judit
412 Tóth Mihály
413 Tóth Vilmos
414 Tököli László
415 Tölgyesi Irén
416 Török András
417 Török Gábor
418 Turányi Gábor
419 Turányi Gáborné
420 Turóczy László
421 Urbán Lajos
422 Urik Józsefné
423 Vannai Nándor
424 Vargha Judit
425 Dr. Várhalmi Antal Miklós
426 Várhegyi Tiborné
427 Vasadi János
428 Vincze Judit
429 Vincze Lajos
430 Volosinovszki Miklós
431 Vörösmarti Mihály
432 Vrábely László
433 Wéber György
434 Wilk Jánosné
435 Zakariás László
436 Zakor Géza
437 Záruba Károly Valér
438 Zimányi István
439 Zitai (Zrianin) Miklós
440 Zoltán Katalin
441 Zorkóczy Károly
442 Zseljazkov Mityu Petkov
443 Zsiros Sándor

Díszoklevél

Villányi József

Villamosmérnöki és Informatikai Kar

Dr. Fekete István

a neveléstudomány kandidátusa

1929-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 193/1952

2003-ban aranydiplomában, 2013-ban gyémántdiplomában részesült.

1952 és 1956 között az alumínium-, a színesfém-, az építő- és a kohóiparban tervező mérnök, ezt követően 1962-ig tudományos munkatárs Egyetemünk Különleges Villamosgépek és Automatika, majd a Villamos Gépek Tanszékén. 1962-től 1987-ig a Bánki Donát Gépipari Műszaki Főiskola tanszékvezető főiskolai tanára, majd a Pénzügyi és Számviteli Főiskola intézet igazgató tanára 1990-ig, nyugállományba vonulásáig. 1991-ben oktatáspolitikai szakértő lett a Budapesti Fővárosi Önkormányzatnál. A Keresztény Pedagógus Társaság alapító tagja és első elnöke. Ezután Zalaszentlászlón a Mindszenty József Római Katolikus Általános Iskola első igazgatója, majd a Közép-dunántúli Tankerületi Oktatási Központ igazgatója volt. 1994-től a Balaton Akadémia és a Gábor Dénes Főiskola tanára. Pályafutása során oktatott elektrotechnikát, fizikát, matematikát, automatizálást, számítástechnikát, magyar történelmet, Bibó István életművének kutatása nyomán politológiát. Megjelent 15 könyve, döntő többségben tankönyvek, kb. 30 közleménye.

Munkássága során részesült II. fokozatú akadémiai jutalomban, megkapta A Gépipar Kiváló Dolgozója, Az Oktatásügy Kiváló Dolgozója, a Kiváló Munkáért kitüntetéseket, a Pedagógus Szolgálati Emlékérmet, a Magyar Köztársaság ezüst érdemkeresztjét, 2001-ben a Bibó István Emlékérmet.

Az Egyetem Szenátusa **vasdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kostka Pál

1929-ben született Pozsonyban.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 271/1953

2003-ban aranydiplomában, 2013-ban gyémántdiplomában részesült.

Már egyetemi hallgatóként, mint demonstrátor részt vett 1951/52-ben az Elméleti Villamosságtan Tanszék munkájában. A tanulmányok befejezése után, 1952-ben a Központi Fizikai Kutató Intézetben helyezkedett el, ahol tudományos segédkutatóként az Atomfizikai Osztályon Dr. Simonyi Károly professzor irányításával kezdte munkáját. A későbbi években is ennek az osztálynak utódosztályain dolgozott tudományos munkatársként, majd 1977-től a Gyorsító Berendezések Osztályának vezetőjeként. 1988-tól a KFKI Részecske és Magfizikai Kutató Intézet Magfizikai Főosztályán végezte munkáját, 1991 és 2012 között nyugdíjasként. 1971 és 1973 között a müncheni Ludwig Maximilian Universität gyorsító berendezés laboratóriumának munkatársa volt. Rendszeres munkakapcsolatban állt több más külföldi intézettel. Munkája döntő részben az intézet nagyberendezéseihez kötődött. így a részecskegyorsítókhoz, különösen az 5 MV-os Van de Graaff gyorsítóhoz és a 450 kV-os nehézion gyorsítóhoz valamint a termonukleáris kutatások céljait szolgáló MT1 tokamak berendezés létesítéséhez. Kutatási, tervezési, létesítési, üzembe állítási és üzemben tartási feladatokkal foglalkozott. Munkáiról publikációkban, konferenciákon számolt be.

Munkásságát 2005-ben a Magyar Tudományos Akadémián átadott Simonyi Károly-díjjal, 2012-ben MTA Főtitkári Elismeréssel ismerték el.

Az Egyetem Szenátusa **vasdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

László Zoltán

1930-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 211/1952

2002-ben aranydiplomában, 2012-ben gyémántdiplomában részesült.

1952-től 1958-ig a Finommechanikai Vállalatnál hamarosan MEO gyárrészlegvezető, majd a végbemérő vezetője volt. 1958 és 1961 között a Műszeripari Kutató Intézetben ultrarövidhullámú, majd orvosi műszerek fejlesztésével foglalkozott. 1962-ben a Gyógyászat: Segédeszközök Gyára Műszaki Osztályának vezetője lett. 1963-tói 1969-ig a Servintern ISZ-nél a Zeiss és Solartron hazai szervizelését végezte. 1957-től a KFKI Spektroszkópiai Osztályával együtt dolgozva, először másodállásban a spektroszkópiai műszerek elektronikáját fejlesztette, majd 1969-től már főállásban tevékenykedett, 1972-től 1984-ig szabadfoglalkozású szakértőként találmányait értékesítette, orvosi műszerek prototípusait dolgozta ki, és gyártásra értékesítette. Volt hét megadott találmánya, a legutóbbi 1992-ig élt. 4 különböző termékét gyártotta az OMSZÖV. 1975-től 12 éven át a BNV-n szaktolmácsként működött közre. Egy svéd cég megbízásából a szocialista államokban nyugati műszerek szervizét végezte. Diplomát kapott a Coulter, ATL és több más cégtől. Négyszer volt az USA-ban kb. összesen négy hónapot, Angliában, az NSzK-ban, Svédországban kb. félévet töltött el összesen. A szocialista országok 90%-ában összesen kb. egy évet töltött. 1984-ben kiváltotta iparengedélyét, és bőrhőmérő találmányát szállította az OMKER-nek. Jelenleg nyugdíjas vállalkozóként évi néhány alkalommal karbantartja korábbi termékeit. 1989 és 1992 között saját fejlesztésű világszínvonalú szilikométereket szállított az Angyalföldi, a Kőbányai, és az Ajkai Erőműveknek, melyek napjainkig működnek. A Dunamenti Erőműnek hét fotométerét tette digitális nagystabilitású elektronikával korszerűvé. A gyémántdiploma átvétele után a Föld mágneses terének rezonanciájával foglalkozott, illetve a számítástechnika fejlődését folyamatosan nyomon követte.

Az Egyetem Szenátusa **vasdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Anda Géza László

1934-ben született Dunaszerdahelyen.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 61/1957

2007-ben aranydiplomában részesült.

1957-ben szerezte meg villamosmérnöki oklevelét az erősáramú szakon. 1957-ben félmunkaidőben a Transzformátor és Villamoskészülékek Gyáránál helyezkedett el, ahol törpetranszformátorok méretezésével foglalkozott. Napi feladatai mellett készítette diplomatervét, annak megvédése után konstrukciós fejlesztési területen a vállalat alkalmazottja lett csoportvezető, osztályvezető, főosztályvezető beosztásban. Fő munkaterülete a középfeszültségű műgyanta szigetelésű mérőváltók tervezése, fejlesztése volt. 1964-ben megalakult a Villamos Berendezés és Készülék Művek, ahol a továbbiakban főosztályvezetőként tevékenykedett. 1994-ben a vállalat a német AEG céggel közösen vegyes vállalatot hozott létre AEG Union néven. A vállalat a tulajdonosváltást követően Alstom néven tevékenykedett, ahol a konstrukciót irányította 2002-ben történt nyugdíjazásáig. Számos külföldi szakmai tanulmányúton vett részt, a vállalat képviseletében több országos szakmai szabvány, műszaki utasítás, típusterv kidolgozásában vett részt. A vállalati törzsgárda oklevélen túl több szakmai munkát elismerő kitüntetést kapott. A vállalaton belül szervezett különböző oktatási feladatokban is részt vett.

Tevékenysége során kiváló feltaláló ezüst és arany fokozatú kitüntetésben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

B. Nagy József

1932-ben született Szegeden.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 90/1959

2007-ben aranydiplomában részesült.

1957-ben szerzett diplomát a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának Gyengeáramú (Híradástechnikai) Szakán. A diploma megszerzése után ugyanazon év őszén helyezkedett el a Mechanikai Laboratórium Híradástechnikai Kísérleti Vállalatnál. 1959-ben kinevezték a MEO (Minőségellenőrzési Osztály) osztályvezetőjének, majd 1964-ben a MEO főosztályvezetőjének. Ebben a beosztásban speciális híradástechnikai berendezések bevizsgálását, bemérését irányította. Feladata volt a vállalat gyártmányainak minőségi átadása hazai, illetve több külföldi megrendelő részére. Főosztályvezetőként 1991-ben ment nyugdíjba.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Baranyai József

1933-ban született Sopronban.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 11/1958

2007-ben aranydiplomában részesült.

1958-ban szerezte meg villamosmérnöki oklevelét. Az egyetem elvégzése után a Budapesti EKM-ben helyezkedett el üzemmérnöki, majd technológusi beosztásban. Ezt követően az ÉMÁSZ Hatvani Hitelesítő Állomásán üzemmérnök, később állomásvezető volt. Főmérnöki beosztásban a Hatvani Kórházba került, majd a Heves megyei Állami Építőipari Vállalat fejlesztő mérnöke, utána a Hatvani Polgármesteri Hivatal fő energetikusa volt. 1994-ben vonult nyugdíjba. Nyugdíj mellett meghívott előadóként szakmai és munkavédelmi előadásokat tartott, 1987-ben munkavédelmi szakmérnöki képesítést szerzett.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Berzsenyi Ferenc

1934-ben született Zalaegerszegen.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 80/1958

2007-ben aranydiplomában részesült.

1958-ban szerezte meg villamosmérnöki oklevelét a híradástechnikai és gyengeáramú szakon. Mérnöki munkáját Zalaegerszegen kezdte. Első munkahelyén, a Kőolajfinomítóban, a technológiai folyamatok mérésével, majd automatizálásával foglalkozott, mint a műszerész csoport vezetője. Később régi középiskolájában műhelyfőnök lett, villanyszerelő és rádiómű szerész tanulók oktatását is végezte. Mérnöktanári kinevezést kapott a helyi gépipari technikumba, ahol a fizika és az elektrotechnika tárgyakat tanította. Később egy mezőgazdasági beruházási vállalat megyei kirendeltségéhez került, melynek tervezési osztályán villamos tervező, majd csoportvezetőként vezető tervező dolgozott. 1992-ben nyugdíjba vonult.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Besse Lajos

1933-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének kelte: 1958

2007-ben aranydiplomában részesült.

1958-ban szerezte meg villamosmérnöki oklevelét a Zürichi Egyetemen (ETH). Fiatal mérnökként a Landis und Gyr AG vállalat alkalmazta, mint kutatási osztályvezetőt. Az első tranzisztorok (OC-71) gyakorlati felhasználása, az olajfűtés általános elterjedése és a klímaberendezések automatikus szabályzása adták az első feladatokat. Közben a tranzisztorok is továbbfejlődtek és az első digitálisan működő tranzisztoros számítógép (Univac és IBM) elérte a kutatásban dolgozó tudományos közönséget. Az eddigi, félig az iparban, félig az egyetemen eltöltött tevékenységei 1966-tól jelentősen megváltoztak. Genfben megalakult a CERN, a közös európai atomkutató központ és vele együtt az ETH-n egy új egyetemi csoportot bíztak meg egy önálló svájci kutatóközpont tervezésével. Itt a tervezési és csoportvezetési feladathoz tartozott egy számítógép-vezérlésű központi szabályozás bevezetése. Ez a feladat több mint ezer nagypontosságú paraméter mérése és vezérlése volt. Ezt a munkát az egyetem 1974-ben doktori cím elismerésével jutalmazta. 1980-ban elhagyta az Atomkutató Intézetet és visszatért az egyetemre. Ott átvette a Villamosmérnöki Karon egy digitális képfeldolgozó csoport kialakítását. A Zürichi Egyetemről 1995-ben vonult nyugdíjba.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bodonyi Endre Béla

1933-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének kelte: 1961

2007-ben aranydiplomában részesült.

1961-ben szerezte meg villamosmérnöki oklevelét a Brooklyni Politechnikai Intézetben (ma New Yorki Egyetem). Diplomatervét az impulzus-zajok elméletéről írta, ezt az IRE Professional Group on Communications Systems 1961. decemberi számában leközölte. 1957-ben az RCA Communications Systems vállalatnál helyezkedett el tervező mérnökként. Itt a nagytávolságú, tengerentúli távíró/Telex és FAX berendezések tervezésével foglalkozott. 1960-tól az Institute of Radio Engineers rendes tagja lett. 1961-től a TELE-SIGNAL Corp. Céghez került, ahol rövidesen az analóg tervezési osztály főmérnökének nevezték ki. 1968-ban két kollegájával együtt saját vállalatot alapított, profiljuk a tranzisztorizált modern multiplex berendezések tervezése és gyártása volt annak a szabadalomnak alapján, amit 1970-ben jegyeztettek be. Gyártmányaiknak rövid idő alatt sikere lett, így nem egész egy év elteltével a vállalatot tovább fejlesztették. Berendezéseiket sok nagy multinacionális cég szabványossá tette, így termékeik eljutottak a világ 75 különböző országába. Mint a vállalat vezérigazgatója, a technikai fejlesztéssel és a pénzügyi felülvizsgálatokkal foglalkozott 1985-ig. Azóta több kisebb, kezdő vállalat elindításában vett részt mint tanácsadó és az igazgatói tanács tagja.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bóné István

1921-ben született Jászkiséren.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 16/1956-57

2016-ban aranydiplomában részesült.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bózsó István

1933-ban született Szegeden.
Műszer és finommechanikai mérnöki oklevelének száma: 113/1957

2007-ben aranydiplomában részesült.

1957-ben szerezte meg villamosmérnöki oklevelét a műszer és finommechanikai szakon. 1957-1994 között folyamatos munkaviszonyban állt a Műszeripari Kutató Intézet Villamos Műszer Osztályán. Fő tevékenysége a villamos- és nem villamos mennyiségek mérésére, valamint az ezekhez szükséges berendezések tervezésére, építésére és karbantartására terjedt ki. Beosztásai: tudományos munkatárs, főmunkatárs, majd tudományos tanácsadó voltak. Munkássága elején elektromechanikus eszközökkel megoldható feladatokkal foglalkozott. A digitális technika elterjedésével tevékenysége erre a területre tolódott, kezdve a Ge tranzisztoros logikai áramkörökkel, majd TTL integrált áramkörökkel és ezeket követően mikroprocesszoros modul kártyákból kialakított, elsősorban ipari üzemekben telepített egyedi, villamos energiagazdálkodási berendezések fejlesztésével. A nagyobb fejlesztések csoportmunkában folytak, ezekben eleinte munkatársként, később témavezetőként vett részt. Több szolgálati szabadalom résztulajdonosa, ezek közül nagyobb számban működtek légnedvesség mérő- és szabályozó berendezések. Munkahelyén folyó munkákról és eredményekről majdnem minden évben tartott előadást szimpóziumokon és konferenciákon, társszerzőként megjelent „Regisztráló és Adatrögzítő Berendezések” című könyve a Műszaki Könyvkiadónál nívódíjat kapott.

Több kiváló dolgozó és kiváló feltaláló kitüntetés tulajdonosa.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Burghardt László

1933-ban született Békéssámsonban.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 88/1957

2007-ben aranydiplomában részesült.

1957-ben szerezte meg villamosmérnöki oklevelét az erősáramú szakon. 1957 augusztusában lépett munkaviszonyba a Transzvill, Transzformátor és Villamoskészülékek Gyárba. Az első évben a gyár termékeinek megismerése céljából a MEO-ban kapott beosztást, majd 1958 végétől a Tervezési Osztályon daruk és szerszámgépek vezérlésének tervezése volt a feladata. 1964-től megbízást kapott a kisfeszültségű berendezések tervezési osztályának vezetésére. Részt vett több külföldre szállított berendezés üzembe helyezésénél és átadásánál. 1973-ban, az akkor megalakult Vállalkozási Főosztály vezetésére kapott megbízást, mely feladatot 1984-ig látta el. Irányításával valósult meg többek között az NDK-ban komplett könnyűfém hengermű, Algériában egy cementmű villamos berendezése. 1984-től az ÉLGÉP fővállalkozási osztályvezető helyettese. 1987-től 1993-ban történt nyugállományba vonulásáig a Ganz Elektronikai Leányvállalat, illetve ennek jogutódja, a Ganz Automatika Kft. kereskedelmi vezetője volt. Ezen idő alatt részt vett több egyiptomi szivattyútelep villamos berendezésének tervezésében is.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Czeglédy Ferenc

1933-ban született Göncön.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 6/1959

2007-ben aranydiplomában részesült.

A Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki karának erősáramú szakát 1957-ben elvégezte, majd oklevelet szerzett. 1957-től 1959-ig az Erősáramú Gyártmányfejlesztési Intézet tervezőmérnöke volt, villamos készülékek tervezése, laboratóriumi vizsgálata volt a feladata. 1959-től 1960-ig az ÉMÁSZ Miskolci Üzletigazgatóság üzemviteli mérnöke volt. 1960-tól az ÉMÁSZ Vállalat Műszaki Fejlesztési Osztályán dolgozott csoportvezetői, majd 1969-től szakszolgálati osztályvezetői munkakörben. 1974-től a vállalat üzemviteli osztályvezetőjeként főmérnök-helyettesi munkakörét látta el. 1976-ban az ÉMÁSZ salgótarjáni üzemigazgatóságának vezetője, majd 1992-től a megalakult részvénytársaság vezérigazgatója volt. 1994-től 2015-ig egyéni vállalkozóként az AEG /Alstom, Areva, Schneider Electric/ Észak-magyarországi Képviselet vezetőjeként dolgozott. Szakmai tevékenysége, fentieken túlmenően az alábbiakban részletezve: iparági és országos szabványok kidolgozása, kábelhibahely-mérési módszerek kidolgozása és országos alkalmazásai. hókábel-hibahely mérő- kocsi tervezése, kivitelezése, az ÉMÁSZ területére vonatkozó energiagazdálkodási terv kidolgozása, félutas egyenirányítós elektronikus érintésvédelmi műszer tervezése, kivitelezése, nagyfeszültségű kábelhibahely-mérés módszerének kidolgozása, gyakorlati alkalmazása, kábelek öregedés és élettartam vizsgálata. A Magyar Elektrotechnikai Egyesületben megbízásos munkaként számos tanulmányterv szerzője, tervezési, mérési munka vezetője, irányítója volt.

Szakmai munkája elismeréséért 1989-ben Kandó Kálmán díjat, 2014-ben Életmű Díjat kapott.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Csajághy Ildikó

1934-ben született Pécsen.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 179/1959

2007-ben aranydiplomában részesült.

1959-ben szerezte meg villamosmérnöki oklevelét a műszer és finommechanikai szakon. 1957-1960 között a Mechanikai Mérőműszerek Gyárában üzemmérnök, 1966-ig a Műszeripari Kutató Intézet tudományos munkatársa volt. 1983-ig a Magyar Szabványügyi Hivatalban a nemzetközi szabványosítási munkacsoport vezetését végezte. 1983-1985 között az Országos Mérésügyi Hivatal munkatársa volt. 1985-ben egészségügyi okokból nyugdíjba vonult.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Cseh Béla

1934-ben született Pakson.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 164/1957

2007-ben aranydiplomában részesült.

1957-ben szerezte meg villamosmérnöki oklevelét a gyengeáramú szakon. Egyetemi tanulmányai befejezése után a Győri Áramszolgáltató Vállalatnál helyezkedett el próbatermi mérnökként. Ezt követően a Győri Szerszámgépgyár energetikusa volt, majd 1960-tól az Oroszlányi Szénbányáknál vállalati főenergetikus és villamossági vezető, 1976-tól beruházási osztályvezető volt. Munkaköre elsősorban az erősáramú szakterület ismeretét követelte, ezért beiratkozott a Villamosmérnöki Kar erősáramú szakának levelező tagozatára, ahol 1961-ben végbizonyítványt szerzett. Jelentős feladatai közé tartozott a bányaüzemek villamosenergia ellátásának teljes rekonstrukciójában és a Márkushegyi Bányaüzemek beruházási munkáiban való részvétel.

A bányászatban eltöltött munkáját a Bányászat Kiváló Dolgozója, Kiváló Munkáért, Bányász Szolgálati Érdemérem, Kiváló Újító, Munka Érdemrend ezüst fokozata kitüntetéssel ismerték el. 1992-ben megkapta a Magyar Elektrotechnikai Egyesület Kandó Díját.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Csikós István

1930-ban született Tápióbicskén.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 42/1957

2007-ben aranydiplomában részesült.

1957-ben szerezte meg villamosmérnöki oklevelét az erősáramú szakon. Az egyetem elvégzése után a Különleges Villamosgépgyárban kezdett dolgozni, mint tervező mérnök. 1960-tól már próbaterem vezetőként tevékenykedett. 1963-ban az Egyesült Villamosgépgyárba került szintén próbatermi vezetői beosztásba. 1972-től a MERT-nél mérnök specialista, 1975-től az EVIG Kismotorgyárában műszaki ellenőrzési osztályvezető volt. 1985 től az 1990-ben történt nyugdíjazásáig az ELCO MEO osztályának vezetője volt.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Darányi Éva (Silló-Seidl Györgyné)

1934-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 656/1958

2007-ben aranydiplomában részesült.

1957-ben elhagyta az országot és tanulmányait Párizsban folytatta. 1957. novemberéig a „Trefileries et Laminoires des Havres" párizsi laboratóriumaiban kutatómunkát végzett. Közben 1958-ig a Párizsi Filmfőiskolára járt. Ennek befejezése után az Elsin Electronics Corporation-nál, New Yorkban mérnökként dolgozott. 1959-ig a Telechrome Manufacturing Corporation alkalmazta mérnöki beosztásban, ahol színes televíziós stúdió berendezéseket készítettek. 1959 júniusától Frankfurt am Main-ban él. Itt 1963-ig egy statikus irodában dolgozott.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Fazekas Ágota (dr. Mohácsi Sándorné)

1934-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 80/1957

2007-ben aranydiplomában részesült.

1957-ben a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának Gyengeáramú tagozatán végzett. 1957 augusztusától 1963 októberéig az Elektromechanikai Vállalat labormérnökeként dolgozott katonai adó-vevők fejlesztésén. Házasságkötése után 1964-től Erlangenben, a „Siemens-Schuckert" cég egyik kísérleti laboratóriumában mint labormérnök, egy kísérleti reaktor részére forgóáramú generátort fejlesztett. Villamosmérnöki munkáját első gyermekének születése után - 1966-ban - abbahagyta. Miután mind a három gyerek már egyetemista volt, ismét dolgozni kezdett Németország legismertebb közvélemény kutató intézetében „Institut für Demoskopie Allensbach" 1991-ben. Innen ment nyugdíjba a nyugdíjkorhatár elérésekor 1999 októberében.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Forgó Dezső

1933-ban született Csongrádon.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 378/1959

2007-ben aranydiplomában részesült.

1959-ben szerezte meg villamosmérnöki oklevelét a gyengeáramú és híradástechnikai szakon. Az oklevele megszerzése után a Beloiannisz Híradástechnikai Gyárba nyert felvételt gyártmányfejlesztői munkakörbe. Iparági profilrendezés miatt 1965-ben folyamatos jogviszonnyal a Telefongyárba helyezték át. Gyártmányfejlesztői tevékenysége továbbra is a sokcsatornás, átviteltechnikai rendszerek berendezéseinek a fejlesztése volt. Több oktatási éven keresztül mellékfoglalkozásban a Kandó Kálmán Műszaki Főiskolán oktatóként dolgozott docensi beosztásban. 1969-1972 között a Budapesti Külkereskedelmi Vállalat Műszaki Konzultációs Irodáját vezette Moszkvában. Külszolgálata befejezése után közel 20 éven keresztül a Telefongyár Kereskedelmi Főosztályának vezetője volt. 1991 szeptember 1-én a Siemens a Telefongyárat privatizálta, és az analóg átviteltechnikai rendszerek gyártása átkerült az EPOS-PVJ Villamos Rt-hez. A továbbiakban itt dolgozott kereskedelmi igazgatói beosztásban, 2003-ban történt nyugállományba vonulásáig.

Munkájáért több alkalommal kapott kiváló dolgozó kitüntetést.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Frajka Béla

a műszaki tudományok kandidátusa

1933-ban született Jászberényben.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 82/1957

Gimnáziumi tanulmányait a jászberényi Lehel Vezér és a karcagi Gábor Áron gimnáziumokban végezte (1944-1952). 1952-ben iratkozott be a BME Villamosmérnöki Karára. Az utolsó két félévben demonstrátor volt a Kar Vezeték-nélküli Híradástechnika Tanszékén. Oklevelet a Kar Gyengeáramú Szakán szerzett. 1957-ben a siófoki Kőolajvezeték Vállalatnál helyezkedett el. Innen 1958-ban áthelyezéssel a BME Villamosmérnöki Karának Vezetékes Híradástechnika Tanszékére került tanársegédi beosztásba. Szakterülete a Logikai Kapcsolástechnika és a Távbeszélő-technika volt. Később felölelte a távközlés modern területeit is, különösen a távközlési protokollokat. Társszerzőkkel 5 jegyzetet írt. A tanszékre kerülése után kb. 10 éven át üzemeltette és programozta a Kozma professzor által tervezett MESZ-I számítógépet. Az 1960-as években Kozma professzorral nyelvstatisztikai automatát terveztek és építettek a Nyelvtudományi Intézetnek. Számos KK munkában vett részt, néhánynak témavezetője is volt. 1974-ben a műszaki tudományok kandidátusa fokozatot szerzett (MTA TMB oklevél száma: 6070, kelte: 1974.05.22.). Éveken át tagja, majd titkára volt az MTA MTO Távközlési Bizottságának. A két Híradástechnikai Tanszékből alakult Híradástechnikai Elektronika Intézetnek a Távbeszélő Osztályát vezette az Intézet. megszűnéséig. 1976-78 között a BUDAVOX felkérésére szakértőként dolgozott az algériai PTT-nél. Hazatérése után másodállású igazgatója volt a Beloiannisz Híradástechnika Vállalat Fejlesztési Intézetének (1978-1981). 1984-1990 között a Kar Oktatási Dékán-helyettese volt. Schnell László dékán indította el a Karon az Informatika Szak oktatását és ekkor dolgozták ki a Kar új Tanulmányi és Vizsgaszabályzatát, amiknek aktív résztvevője volt. 1998 végén docensként vonult nyugdíjba. Ezt követően szerződéses szakértőként dolgozott az Ericsson Magyarország Kft kutatás-fejlesztési részlegén (1999-2004).

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Funcs József

1931-ben született Városlődön.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 99/1959

2007-ben aranydiplomában részesült.

1959-ben szerezte meg villamosmérnöki oklevelét az erősáramú szakon. 1957-től az 1993-ban történt nyugdíjazásáig az Észak-dunántúli Áramszolgáltató Vállalat veszprémi üzletigazgatóságnál dolgozott. A vállalatnál szinte minden műszaki szakterületen dolgozott. Volt beosztott mérnök, üzemvezető helyettes, önálló mérnök, üzemviteli osztályvezető, üzemigazgatósági főmérnök, végül üzemigazgató. Munkaviszonya során az MVM Rt. és a Magyar Elektrotechnikai Egyesület küldöttjeként számos külföldi szakmai tanulmányúton vett részt. Több szakmai munkát elismerő, kiváló dolgozó vállalati és miniszteri oklevelet kapott. Tizennyolc évig tanított a veszprémi Vegyipari Középiskola villamos levelező tagozatán villamos tárgyakat. Részt vett a vállalat és a Magyar Elektrotechnikai Egyesület keretei között szervezett tanfolyamokon oktatóként, vizsgáztatóként és vizsgaelnökként. Az 1965-ben megalakult Magyar Elektrotechnikai Egyesület veszprémi szervezete első titkára, majd elnöke volt.

1979-ben a MTESZ megyei emlékéremmel, 2000-ben a több évtizedes szakmai, tudományos és társadalmi munkája elismeréseként Életpálya díjjal tüntette ki.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Gajer Ferenc

1934-ben született Rákospalotán.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 102/1959

2007-ben aranydiplomában részesült.

1959-ben szerezte meg villamosmérnöki oklevelét a műszer és finommechanika szakon. 1957-ben kezdett el dolgozni tervező mérnökként az Egyesült Izzó Mintagépgyárának elektronikus műszer fejlesztésén, amelynek 1959-től vezetője lett. Ebben az időben három szabadalma lett a félvezető gyártás ellenőrzése céljára. 1963-65 között az Elektrotechnikai KTSZ műszaki vezetője lett, itt elektronikai mérőműszereket gyártottak, főleg exportra. 1971-ig a VEGYTERV Műszer Osztályán vegyipari üzemek műszerezését tervezte. Itt ismerkedett meg a villamos berendezések robbanás védelmével, amely későbbi pályáját meghatározta. 1972-1990 között az Országos Bányaműszaki Főfelügyelőségen a villamos biztonságtechnika főmérnöke lett. Leginkább a villamos berendezések robbanás védelmével és az aktív katódos védelemmel foglalkozott. Szakkönyveket írt, majd országos posztgraduális képzést szervezett. Három szabadalma készült ebben az időben. Országos jelentőségű gázipari létesítmények üzembe helyezésénél volt közreműködő, pl. Az algyői gázüzemek, a földalatti gáztárolás, a Barátság és a Testvériség távvezetékek. 1992-2001 között a CORROCONT Kft. menedzsere lett, a cég nyugdíjba vonulásakor gazdaságosan működő, külföldi kapcsolatokkal rendelkező középvállalkozássá fejlődött.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Gaudi László

1934-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 342/1962

2007-ben aranydiplomában részesült.

1952 szeptembertől a BME Villamosmérnöki Kar, Gyengeáramú szakán kezdte el egyetemi tanulmányait. 1957-ben megszerezte a Végbizonyítványt. 1958 február 1-én munkába állt a Távközlési Kutató Intézet Vákuumtechnikai Laboratóriumában, ami az Egyesült Izzó területén volt. Itt kezdetben fénycsőgyújtó mérőautomata tervezésében és kivitelezésében vett részt, majd a haladóhullámú csövek méréséhez szükséges eszközök tervezése volt a feladata. 1969-ben átkerült a TKI központjába, a műszerosztályra, ezután a számítástechnikai főosztályon dolgozott, ekkor már tudományos főmunkatársi minőségben. Később a TKI által exportra gyártott katonai berendezések méréseivel, valamint klímavizsgálataival foglalkozott. 1990-ben korengedménnyel nyugdíjba ment.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Gyugyi László

1933-ban született Tamásiban.
Villamosmérnöki oklevelének kelte: 1967

2007-ben aranydiplomában részesült.

1967-ben a Pittsburgi Egyetemen lett okleveles villamosmérnök, majd 1970-ben a Salfordi Egyetemen szerzett doktori fokozatot. Mérnöki pályáját az angliai Epsylon Kutató és Fejlesztő Vállalatnál ipari magnetofonok, számítógép-adattárolók és precíziós műszerek területén kezdte. 1963-ban egy nemzetközi pályázat elnyerésével a Westinghouse Kutató és Fejlesztő Központ Teljesítményelektronika Osztályának lett tagja Pittsburgben. Az osztályon eltöltött 37 év alatt a teljesítményelektronika legtöbb területén dolgozott, alapvető áramköri kutatástól a villamos energia átalakításának ipari, légi, tengerészeti és energiaátviteli alkalmazásáig, és ezek gyakorlati kivitelezéséig. A kezdeti kutató-mérnöki beosztás után fokozatosan magasabb beosztásba került és 1979-ben átvette a Teljesítményelektronika Osztály vezetését, és ezzel a vállalat központi, teljesítményelektronikán alapuló teljes kutatómunkájának irányítását ipari, energiaátviteli és védelmi alkalmazásokra. 1995-ben megkapta a műszaki igazgatói kinevezést. A teljesítményelektronika területén 78 amerikai szabadalom, négy könyv, több mint negyven szakirodalmi tanulmány és értekezés szerzője vagy társszerzője.

1992-ben munkássága elismeréseként a Westinghouse legmagasabb kitüntetésében (Westinghouse Order of Merit) részesült. 1994-ben a teljesítményelektronikában elért kimagasló eredményekért a William E. Newell díjat, 1999-ben az első ízben kiadott „FACTS" (Rugalmas Váltóáramú Rendszerek) díjat kapta meg az Institute of Electrical and Electronics Engineers (IEEE)-től, majd 2000-ben három állam, Pennsylvania, Ohio, West-Virginia képviseletében az „Inventor of the Year" (Év Feltalálója) díjat a félvezetős invertereken alapuló váltóáramú távvezetékek energiaátvitel képességének nagymértékű növelésére vonatkozó szabadalmaiért.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Hamvai László

1932-ben született Olaszfalun.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 72/1958

2007-ben aranydiplomában részesült.

1958-ban szerezte meg villamosmérnöki oklevelét az erősáramú szakon. 1957-2006 között az Erőmű Beruházási Vállalat, majd jogutódja, az ERBE Energetikai Kft. dolgozója volt energetikai műszaki ellenőri, export/import osztályvezetői, majd műszaki ellenőri beosztásban. Szakmai tevékenysége során a hazai hőerőművek, a kelenföldi, inotai és lőrinci gázturbina tervezési, kivitelezési, minőségellenőrzési munkáiban mint irányító, vezető mérnök vett részt. 1977-től a hazai nagyerőművek részére import tevékenységet látott el, jó munkakapcsolatot épített ki a BBC, Siemens, Babcock, Skoda, Sulzer, Lurgie, Sigma, LMZ Szentpétervár cégekkel. 1985-től világbanki hitelekkel, tenderezési eljárással számos energetikai berendezés rekonstrukcióját segítette a szerződéskötéstől a garanciális munkák lezárásáig. 1992-ben nyugdíjba vonult, de szakértőként tovább tevékenykedett és részt vett a lőrinci gázturbina építésénél, amely utolsó műszaki feladata volt. Az energia (erőmű) iparban végzett 43 évi munkája során több szakmai elismerő oklevelet, díjat kapott. 1998-tól a Magyar Kapcsolt Energia Társaság tagja, ahol mint titkár eredményesen vezeti a gázmotor és gázturbina munkabizottságot, szervezi a társaság évenkénti konferenciáit.

Munkásságának elismeréseként Heller László díjjal tüntették ki.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. techn. Hamza Éva (Szlávik Lászlóné)

1934-ben született Kismarján.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 55/1957

2007-ben aranydiplomában részesült.

1957-ben szerezte meg villamosmérnöki oklevelét a műszer és finommechanikai szakon. Az egyetem elvégzése után a Gamma Optikai Műveknél dolgozott fejlesztő mérnökként és gyártmánytervezőként. Részt vett analóg számítógép, mágneses erősítők, ipari berendezésben alkalmazott hőfokszabályozó, rádió összeköttetésen keresztül üzemelő képtávíró tervezési és bemérési munkáiban. Ez utóbbi készüléket több külföldi kiállításon is bemutatta. 1976-tól a Kandó Kálmán Villamosipari Műszaki Főiskolán helyezkedett el, ahol a Méréstechnika tantárgy oktatásában és fejlesztésében vett részt. Az oktatás mellett fejlesztési munkákat vezetett gépkocsik különböző gyújtógyertyáinak teljesítmény meghatározása, új eljárás a Mohm-Gohm tartományba eső ellenállások automatikus mérése, és a programozható nagyfeszültségű impulzusadó berendezés témákban. Elektronikus műszerek szaktudományból 1985-ben műszaki doktori oklevelet szerzett. 2005-ben történt nyugdíjba vonulása óta is óraadó tanári beosztásban oktatja a Méréstechnika tárgyat a Budapesti Műszaki Főiskolán.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Hauser Miklós

1933-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 349/1959

2007-ben aranydiplomában részesült.

A végbizonyítvány megszerzése után 1957-től az 1993-ban történt nyugdíjazásáig a Mechanikai Laboratórium Híradástechnikai Kísérleti Vállalatnál dolgozott egy évig gyártóüzemben, 1964-ig áramkörfejlesztő laborban. Közben 1959-ben megszerezte villamosmérnöki oklevelét a híradástechnikai és gyengeáramú szakon. 1973-ig a vállalat Dunakeszi telephelyén az Idegenáru MEO-t vezette. Feladata volt az összes beérkező elektromos alkatrész és minden egyéb anyag, szerelvény átvétele és minősítése. 1993-ig a Központi Gyáregység minőségellenőrzését szervezte meg és vezette. A központi üzemrészben gyártott professzionális készülékeket gyártásközi és végellenőrzéssel minősítették és átadták a polgári, ill. katonai megrendelőknek. A készülékfejlesztő laborokban elkészült prototípusokat, azok klímaállóságát, rázás-, ütésállóságát vizsgálták, dokumentációját ellenőrizték. Közreműködött a híradástechnikai felderítő, iránymérő, zavaró rendszerek vizsgálatában, a rendszerműködtető programok tesztelésében, a rendszerek külföldi átadásában. Munkája eredményes végzése megkövetelte a szakmai ismeretek fejlesztését és a nyelvtanulást. Ezért szakirányú mérnöktovábbképző tanfolyamokon vett részt, minőségellenőrzési szakvizsgát tett.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Herpy Miklós

a műszaki tudomány kandidátusa

1931-ben született Budapesten.
Műszer és finommechanikai mérnöki oklevelének száma: 78/1957

2007-ben aranydiplomában részesült.

Mérnöki oklevelet a BME Villamosmérnöki Kara, Műszer és Finommechanika Szakának, Elektronika Ágazatán szerzett 1957. július 20.-án. 1957-től 1990-ig a Távközlési Kutató Intézet munkatársaként mikrohullámú gerinchálózati rendszerek fejlesztési munkáin dolgozott, majd 1978-tól e szakterület irányításával bízták meg. 1962-től 1998-ig a BME Műszer és Méréstechnika (ma Méréstechnika és Információs Rendszerek) Tanszéken, mint másodállású tanársegéd ill. adjunktus, majd 1978-tól mint docens dolgozott az Elektronikus áramkörök tervezése, Analóg integrált áramkörök, Aktív RC szűrők és az Elektronikus berendezések tervezése tárgyak előadójaként. 2008-ban kapta meg a címzetes egyetemi tanári oklevelét. Az 1973 és 1986 között írt szakkönyvei négy nyelven, tizenegy kiadásban jelentek meg. 1990-től kezdődően az „Elektronika" távközlési mérőműszereket fejlesztő és gyártó cégnél dolgozott. A munkatársaival együtt kifejlesztett távközlési műszerekkel nemzetközi tendereket nyertek meg és így az Elektronika számos nagy, nemzetközi távközlési vállalatnak lett állandó szállítója. Folyamatos kutató-fejlesztő munkakörétől, 26 évi munkaviszony után, 2016. december 31-én vált meg.

A TMB 1978. április 6.-án a Műszaki tudományok kandidátusává nyilvánította. A „harmadik generációs mikrohullámú gerinchálózati rendszerek" kidolgozásáért, 1980-ban, munkatársaival együtt Állami Díj kitüntetésben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Horváth Sándor

1933-ban született Simontornyán.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 192/1957

2007-ben aranydiplomában részesült.

1957-ben szerezte meg villamosmérnöki oklevelét az erősáramú szakon. Első munkahelye a Magyar Elektrotechnikai Ellenőrző Intézetben volt, ahol a Kábelosztályon laboratóriumfejlesztési és kábelminősítési feladatokkal foglalkozott. 1959-ben áthelyezték a Magyar Kábel Művek jogelődjéhez laboratóriumvezetői munkakörbe. Feladatához tartozott az erős- és gyengeáramú kábelek minősítésére szolgáló próbatermek és laboratóriumok irányítása, valamint a vizsgáló, ellenőrző berendezések korszerűsítése, fejlesztése. 1973-ban az Erősáramú Kábelgyár főmérnökének nevezték ki, majd a gyárösszevonásokat követően a Budapesti Kábelgyár főmérnöke lett. Kiemelt munkát végzett a kábelipari technológiák és gyártmányok fejlesztése területén, a termelésirányítás szervezésében. 1983-tól a Kábelipari Kutató és Fejlesztő Intézetet vezette, jelentős szerepe volt a hazai kábelipar modernizációja részeként a termékstruktúra átalakításában. Nyugállományba vonulása előtti években főosztályvezetői beosztásban a vállalat minőségbiztosításai feladatait irányította. Szűkebb szakterületei közé tartozott a kábelszigetelő anyagok és kábelkonstrukciók megbízhatóságával, élettartamával összefüggő roncsolás mentes és roncsolásos vizsgálati módszerek fejlesztése. 1972-ben e tárgykörben végzett elméleti kutatómunka eredményeként ért el doktori címet. Publikációinak száma magyar, német és angol nyelven 20 feletti. Több szakkönyvben társszerző. A BME-n több évtizeden át Állami Vizsgabizottsági tagként működött, a Mérnöktovábbképző Intézetben előadó volt.

Munkáját több kitüntetéssel ismerték el.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Hrabák Károlyné (Kőmíves Márta)

1934-ben született Mezőhegyesen.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 247/1959

2007-ben aranydiplomában részesült.

1959-ben szerezte meg villamosmérnöki oklevelét az erősáramú szakon. Az egyetem elvégzése után egy kivitelező vállalatnál dolgozott, mint gyártás-előkészítő. 1960-tól a KGMTI alkalmazásában tervezői, főmérnöki munkákat látott el. A kohászati nagyberuházások idején – LKM Kombinált Acélmű, Dunaújvárosi Konverteres Acélmű, Mészmű stb. – organizációs osztályvezető volt. 1965-ben elvégezte a BME Gépészmérnöki Kar Gazdasági mérnöki tagozatának energiagazdálkodási szakát. Mindkét végzettségének köszönhetően sok olyan feladatot kapott, amelyeknek nem volt járt útja a vállalatnál, így számos tanulmánytervet és elemző tanulmányt készített. Az OMFB megrendelésére, saját hatáskörében tartott G2-es K+F programiroda létrehozásával és vezetésével bízták meg. Az általa szervezett, válogatott munkaerőkből, az akkori legkorszerűbb technikával felszerelt iroda 1990-ig sikeresen működött.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Illés Béla

1934-ben született Rákosligeten.
Műszer és finommechanikai mérnöki oklevelének száma: 208/1957

2007-ben aranydiplomában részesült.

1957-ben szerezte meg villamosmérnöki oklevelét a műszer és finommechanikai szakon. Tanulmányai befejezése után az Erőmű Trösztnél kezdte meg fejlesztőmérnöki munkáját. A központ erőműveiben rendszeresen részt vett a technológia működését vizsgáló, ellenőrző és a technológia fejlesztését szolgáló méréseken. 1959-ben a Borsodi Hőerőmű hőtechnikai labor vezetője lett. Munkaköre az erőmű mérő és szabályozó berendezéseinek folyamatos üzemeltetési és karbantartási tevékenységének irányítása volt. 1962-ben az épülő Oroszlányi Hőerőműbe került, hasonló munkakörbe. 1966-ban megszerezte a folyamatszabályozási szakmérnöki oklevelet. Tevékenyen részt vett az energia iparágban elinduló korszerűsítési kísérletekben. 1967-ben az épülő Gagarin Hőerőműbe került, ahol irányította az iparágban folyó számítógépes erőmű irányítási kísérleteket, amelynek keretében 4 db EMG 830 tip. számítógép települt az erőműbe. Vezetésével elektronikus távadó és egyéb készülékfejlesztések is folytak. 1979-től az Erőmű Beruházási Vállalathoz került irányítástechnikai osztályvezető beosztásba. Menedzselte a szakterületén a Paksi Atomerőmű beruházását, közreműködésével valósult meg a 3. és 4. blokknál a hazai gyártmányú számítógépes rendszerek létesítése. 1985-1994 között, nyugdíjazásáig az ERŐTERV tervező mérnöke volt. 1987-ben GMK-t, majd 1991-ben Kft-t alapított az energetikai automatizálás tevékenységi körben, amelyet napjainkban is irányít. Ennek keretében számítógépes folyamatirányító rendszerek létesültek hazai erőművekben. 2004-ben, a Pécsi Hőerőműben az irányítástechnikai tervezést vezette a biomassza tüzelésre való átalakítás során.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Juhász Lajos

1931-ben született Nagysápon.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 157/1957

1957-ben végzett a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának Erősáramú Szakán. 1957-től a Villamos Kismotorgyárban dolgozott, mint tervező mérnök 1963-ig. Majd 1963-ban az ERFI tervező mérnöke lett. Itt főleg eredményhirdető táblákat tervezett. Többszöri kiküldetésben, Abu Dhabiban és Dubaiban ezek helyszíni bevizsgálásával és felszerelésével foglalkozott. Közben 1964-ben németből nyelvvizsgát tett. 1964-től az ERFI elnevezése VBKMFI-re változott. Így ott dolgozott tovább, mint osztályvezető-helyettes. A VBKM egyik műszaki megoldását „Csatlakozó szerkezet villamos vezetőkhöz" címen szabadalmazásra jelentette be az Országos Találmányi Hivatalhoz, melyet a Hivatal egy 1969-es végzésében 156215 számon elfogadott. Később elektromos tekepályákat tervezett, melyeket az ország különböző részein szereltek fel. A továbbiakban ezek felszerelésében és karbantartásában vett részt. 1991-től vállalkozóként dolgozott, mint nyugdíjas 1975-ig. Két lánya van. Az egyik középiskolai tanár, a másik fogorvos.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kádár Ágoston

1930-ban született Kőteleken.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 13/1957

2007-ben aranydiplomában részesült.

A BME-n 1957-ben villamosmérnöki, 1966-ban átviteltechnikai szakmérnöki, 1981-ben villamosmérnöki-szervező szakmérnöki oklevelet szerzett. 1973-ban a Nemzetközi Számítástechnikai Oktató Központban rendszerszervezői tanfolyamot végzett. 1950-től négy évet dolgozott a STANDARD (később BHG) gyárban telefon-készülék, majd rádió-adó szerkesztőként. B-listázás után fél évig kisiparos volt. A Helyközi Távbeszélő Hivatalban telefonközpont-szerelő, majd a dél-Dunántúl átviteltechnikai területi előadója lett fejlesztési, üzemviteli és ellenőrzési feladattal. Felügyelte a műszerállományt is. Tapasztalatait később a PATTANTYÚS méréstechnikai fejezeteiben hasznosította. 1963-ban került a Posta Kísérleti Intézetbe, ahol a postai telefonhálózat adatátviteli tulajdonságait vizsgálta (csoportvezetőként is). Üzembe helyezte az Intézet első számítógépét (PDP-8), majd a gépterem vezetőjeként jelentős szerepet játszott a számítástechnikai ismeretek és a kutatómunkabeli alkalmazások terjesztésében. 1990-ben történt nyugdíjazását megelőzően a postahivatalok felvételi munkahelyei számítógépesítési lehetőségeinek kérdéseivel foglalkozott.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kaiser László

1934-ben született Baján.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 124/1957

2007-ben aranydiplomában részesült.

1957-ben szerezte meg villamosmérnöki oklevelét az erősáramú szakon. Szakmai munkáját nagyfeszültségű távvezetékek kivitelezésével kezdte a Magyar Villamos Műveknél, innen ment nyugdíjba üzemviteli főosztályvezetőként. Közvetlen részese volt a magyarországi első 220kV-os, a 400 kV-os és 750 kV-os távvezetékek és a hozzájuk tartozó transzformátor állomások építésének, ill. létesítésének. Több éven keresztül a magyarországi nagyfeszültségű alaphálózat távlati tervezésének megbízottja volt. 1967-ben irányítástechnikai szakmérnöki diplomát szerzett, amelynek ismereteit felhasználva kezdeményezte és irányította az áramszolgáltató vállalatok telemechanikai rendszereinek kiépítését. Néhány évig elnöke volt a Feszültségalatti Munkavégzés magyarországi bizottságának. Vezetésével építették ki az 1990-es években az MVM, az erőművek ill. Az áramszolgáltatók között az új elvi alapokon nyugvó valós idejű villamos energia fogyasztásmérési rendszert. Európa közel valamennyi országában, és egy alkalommal az USA-ban megismerte a korszerű megoldásokat és képviselte az egyes szakterületeket ill. A magyar villamos energia rendszert. Évekig a Magyar Elektrotechnikai Egyesület Villamos Energia Szakosztályának titkára, hosszabb ideig a Villamosságtan c. folyóirat egyik szakági szerkesztője volt. Munkája során több szakcikket írt, előadásokat tartott, rendszeresen oktatott. Nyugdíjasként további 15 évig a villamos energiaipari szakterületen dolgozott.

Szakmai munkásságának elismeréseként több kitüntetésben és díjban részesült, megkapta a Munka Érdemrend bronz fokozatát.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kaiser Lászlóné (Gőri Ágnes)

1933-ban született Nyírbátorban.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 184/1957

2007-ben aranydiplomában részesült.

1957-ben szerezte meg villamosmérnöki oklevelét az Erősáramú Szakon. A diploma megszerzése után az Út- Vasúttervező Vállalatnál kezdte el szakmai munkáját. A vállalat több szakrészlegénél dolgozott, először beosztott mérnöki, majd irányító tervezői, végül – a Vezető Tervezői Jogosultság elérését követően – szakosztályvezető beosztásban. Innen ment nyugdíjba 1990-ben. Szakmai munkája a magasépítési – főleg közlekedési – létesítmények külső és belső energia ellátásának, valamint az épületek villamos installációjának tervezése és tervezői művezetése volt. Hazai munkáin kívül az NDK, Líbia és Algéria területén is hasonló jellegű tervezői feladatokban vett részt. Esetenként társtervezője volt több díjat nyert létesítménynek. Munkája során figyelemmel kísérte a szakmai tevékenységéhez kapcsolódó szakirodalmat, és arra törekedett, hogy az új, korszerű megoldások beépüljenek az általa készített és készíttetett tervekbe.

Szakmai munkája elismeréseként többször részesült vállalati, ill. A Közlekedés kiváló dolgozója kitüntetésben.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Kálmán Lajos

1934-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 101/1957

2007-ben aranydiplomában részesült.

1957-ben szerezte meg villamosmérnöki oklevelét a gyengeáramú szakon. Oklevele megszerzése után a Távközlési Kutató Intézet II.sz. laboratóriumában helyezkedett el. Feladata mikrohullámú félvezető eszközök fejlesztése, elsősorban méréstechnikájának kidolgozása volt. 1962-től munkája kiegészült YIG szűrők fejlesztésével. E témakörökkel kapcsolatban tudományos publikációk, szakmai konferenciákon előadások és egy szabadalom születtek. 1966-ban a Villamosmérnöki Kar Félvezető szakán szakmérnöki oklevelet szerzett. 1977-ben a Tudományos Minősítő Bizottságtól műszaki tudomány kandidátusa, 1978-ban a Bp-i Műszaki Egyetemtől műszaki doktori oklevelet kapott. Kandidátusi értekezésének témája a mikrohullámú tartományban működő IMPATT és BARITT futási idő eszközök számítógépes modellezése volt, amihez a kísérleti minták elkészítését az 1975-ben elnyert 6 hónapos, a Queens University of Belfast egyetemen végzett állami ösztöndíjas munka eredményezte. 1990-ben történt korengedményes nyugdíjazásáig szerepet vállalt a felsőfokú oktatásban, néhány évig a BME Elektronikus Eszközök Tanszékén és néhány évig a Kandó Kálmán Villamosipari Műszaki Főiskola Híradástechnikai Intézetében külső munkatársként dolgozott.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kosztolánczy Tibor

1934-ben született Szombathelyen.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 72/1957

2007-ben aranydiplomában részesült.

1957-ben szerezte meg villamosmérnöki oklevelét az erősáramú szakon. Szakmai munkáját az ÉDÁSZ Szombathelyi Üzletigazgatóságnál kezdte. Fő feladata volt Szombathely kis- és középfeszültségű hálózatának teljes átépítése, tervezéssel és kivitelezéssel együtt. Az akkor induló közvilágítás korszerűsítési programot irányította. Feladatai közé tartozott a megyei feszültségjavító munkák irányítása is. 1969-től a Vas megyei Tanács Tervező Vállalathoz került, ahol csoportvezető vezető tervező volt. 1981-től a Vas megyei Víz- és Csatornamű Vállalat főenergetikusa lett, műszaki osztályvezető helyettesként tervellenőrzéssel, tervjóváhagyással és műszaki átvételekkel foglalkozott. 1963 óta tagja a Magyar Elektrotechnikai Egyesület Szombathelyi Csoportjának, titkára, majd hosszú ideig vezetőségi tagja volt. A vállalati és MEE szervezésű tanfolyamokon különféle tantárgyaknak volt előadója. 1994-ben vonult nyugdíjba, azóta helytörténeti kutatásokkal foglalkozik.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kuhn Béla

1934-ben született Pécsen.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 50/1957

2007-ben aranydiplomában részesült.

1957-ben szerezte meg villamosmérnöki oklevelét a híradástechnikai szakon. Oklevele megszerzése után a Pécsi Postaigazgatóságon kezdett dolgozni. Bekapcsolódott a posta műszaki dolgozói által kezdeményezett kísérleti URH adó üzemeltetésébe, majd a helyi kezdeményezésre induló TV adó megvalósítási munkáiba. 1958-tól a Pécsi Rádióállomásra helyezték át, itt elsősorban a TV állomás megvalósításának kérdéseivel foglalkozott. Az adó telepítése 1958-ban indult, ekkor került a TV Állomáshoz, ahol 1987-ig mérnökként, majd mint az állomás vezetője, 1994-ben történt nyugdíjazásáig dolgozott. Az adó indulásával sok oktatási feladatot kapott. Az állomás bővülése során sok új és szép feladata volt.

A telepítéseken végzett munkájáért többször kapott kiváló dolgozó kitüntetést, vezérigazgatói elismerést.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

László Lajos

1933-ban született Tégláson.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 209/1957

2007-ben aranydiplomában részesült.

1957-ben szerezte meg villamosmérnöki oklevelét a gyengeáramú szakon. 1990-ben történt nyugdíjazásáig a Budapesti Távbeszélő Igazgatóságon dolgozott. Műszaki gyakornokként kezdett és igazgatóhelyettesként vonult nyugdíjba. A végrehajtó szolgálatban távbeszélő üzemeknél központos és hálózatok területen, az igazgatósági törzsnél a főváros telefonellátása szintjén foglalkozott beruházási, fejlesztési, üzemeltetési, állomásgazdálkodási, távközlésforgalmi, üzembiztonsági feladatok ellátásával. Közreműködésével és irányításával új telefonközpontok létesültek a főváros külső zónájában, az ipari övezetekben és a lakókörzetekben lényegesen javult a telefonellátás. Közreműködésével a 300.000 állomás-bővítéssel több mint háromszorosára növekedett a budapesti telefonállomások száma. Legismertebb újítása a KIL mellékállomás létesítése volt. Szervezője és bonyolítója volt a budapesti hét számjegyre történő áttérésnek. Részt vett fiatalok oktatásában, a szakmunkások képzésében óraadó tanárként. A Mérnöki Kamara tagjaként éveken keresztül szakértői munkát végzett.

Igazgatói és vezérigazgatói elismeréseket, Kiváló Dolgozó, a Posta Kiváló Dolgozója, a Munka Érdemrend ezüst fokozata kitüntetéseket kapott. Elnyerte a Közlekedés Tudományi Egyesület Jelvény Ezüst fokozatát, a Magyar Televízió Nívódíját, a Honvédelmi Érdemérem, a Haza Szolgálatáért Érdemérem Arany fokozata kitüntetés tulajdonosa.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Liszewski Edwárd

1934-ben született Varsóban.
Műszer és finommechanikai mérnöki oklevelének száma: 70/1957

2007-ben aranydiplomában részesült.

1957-ben szerezte meg villamosmérnöki oklevelét a műszer és finommechanikai szakon. A diploma megszerzése után a Varsói ERA Villamos Mérőműszerek Gyárában helyezkedett el, ahol 1992-ben történt nyugdíjazásáig dolgozott. Beosztásai: szerkesztő mérnök, technológiai fejlesztő mérnök, technológiai fejlesztési csoportvezető, majd osztályvezető, később az ERA Gyár műszaki igazgatója, főigazgatója volt. 1992-2001 között ugyanott nyugdíjas műszaki tanácsadó és marketing mérnök volt. Érdekesebb munkái: impedancia hur teszter (szabadalom), univerzális mérőműszerekhez és luxmérőkhöz ellenőrző készülékek, nagy intenzitású egyenáram szabályozó, ellenállás elemek beállítására automatikus berendezés, mérőműszereknél használt üvegmutatók termelésére félautomatikus berendezés, mágneses indukció mérőműszerek tervezése és fejlesztése voltak. A Budapesti Ganz Gyár és a Varsói ERA Gyár közötti műszaki közreműködő csoportot vezette, ennek célja a depréz-, lágyvasas-, és elektrodinamikus rendszerű mérőműszerek közös kidolgozása volt. Lefordította lengyel nyelvre Nadási Endre: A fémszórás korszerű módszerei és Nagy Iván: Desztilláló berendezések szabályozása című könyvét.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Lovas László

1933-ban született Bajnán.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 185/1957

2007-ben aranydiplomában részesült.

1957-től a Tiszántúli Áramszolgáltató Vállalatnál, majd 1958-tól a Tiszai Erőmű Vállalat alkalmazottja volt. Itt a Villamos Osztály beosztott mérnökeként bekapcsolódott az erőmű (akkor Tiszapalkonyai Erőmű) újként létesülő I.-III., majd IV. blokkja villamos berendezéseinek üzembehelyezési munkáiba, ezt követően az Üzemviteli Osztályra kerülve két éven át az erőmű diszpécser mérnökeként tevékenykedett. 1963-tól a Villamos Osztály önálló mérnökeként dolgozott üzemviteli, karbantartói és fejlesztési szakfeladatok területén. 1970-től osztályvezető helyettes, majd a Villamos Főosztály megalakulásával 1975-től a Villamos Karbantartó Osztály vezetői munkakörét látta el. Tíz éven át a Tisza I. Erőmű (volt Tiszapalkonyai Erőmű) és az időközben a vállalathoz csatolt három vízerőmű (Tiszalöki, Kesznyéteni és az 1974-ben teljes kapacitással üzembe helyezett Kiskörei vízerőmű), 1979-től a Tisza II Hőerőmű villamos berendezéseinek karbantartási és rekonstrukciós munkáit tervezte, szervezte és irányította. Megbízást kapott a vállalat beruházásában létesülő Kiskörei Vízerőmű villamos technológiai berendezéseinek szerelési felügyeletére és üzembehelyezésük irányítására. 1977-78-ban bekapcsolódott a Tisza II Hőerőmű villamos berendezéseinek műszaki átvételi és üzembehelyezési munkáiba. 1986-ban átvette a Tiszai Erőmű Vállalat Villamos Főosztályának vezetését és e munkakörben dolgozott 1993-ban történt nyugdíjazásáig. Munkaviszonya során számos esetben járt el a vállalat képviseletében, elsősorban műszaki átvételek terén belföldi, több alkalommal pedig külföldi gyártóknál. Elvégzett több vezető-továbbképző tanfolyamot. A vállalaton belüli szakmai tanfolyamok munkájában folyamatosan részt vett mint szervező, oktató, tananyagkészítő és vizsgáztató. E téren tevékenységét egy ideig - amíg tanfolyamok működtek- nyugdíjazása után is folytatta.

Szakmai munkája elismeréseként a vállalatnál eltöltött idő alatt nyolc alkalommal „Kiváló Dolgozó” és két ízben „Iparág Kiváló Dolgozója” elismerésben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Lovass Eleonóra

1934-ben született Újpesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 104/1957

2007-ben aranydiplomában részesült.

1957-ben szerezte meg villamosmérnöki oklevelét a gyengeáramú szakon. Elektroakusztikai témakörben írt diplomamunkája és zenei érdeklődése határozták meg életpályája első szakaszát. 1957-től a Magyar Rádió és Televízió Műszaki Fejlesztési Osztály munkatársa lett. Ez volt a rádiózásnak az az időszaka, amikor már a hangátvitel minőségének javítása, a minél nagyobb hanghűség elérése volt a feladat. A Fejlesztési Osztály mérnökgárdája mind a zenei produkciók, ill. hangjátékok felvételtechnikájának tökéletesítését, mind az elektroakusztikus eszközök beszerzését, fejlesztését és prototípus készítését is végezte. Feladatuk volt a rádióstúdiók és az épülő televíziós stúdiók teremakusztikai tervezése és mérése is. Vizsgálták a sztereofon hangátvitel bevezetésének elvi és gyakorlati lehetőségeit. Az átviteli paraméterek nemzetközi szabványosítási munkáiba is bekapcsolódott. A sztereofon hanghatás elméletéről, az adó- és vevőoldali megoldásokról, az elektronikus hangszerek alkalmazásáról a Kép- és Hangtechnika c. lapban 1960-1967 között több alkalommal publikált. Néhány évet hasonló témakörben a Berlini Rádiónál és a Berlini Tudományos Akadémiánál dolgozott. 1971-től az Elektroimpex Külkereskedelmi Vállalathoz került mérnök-üzletkötői feladatra. Elsősorban az akkor még világelső, magyar eredményhirdető táblák, ill. rendszerek eladásával, helyszíni telepítésével foglalkozott. 22 éven keresztül végigkövette és befolyásolhatta a jelfogókkal kapcsoló és csak monochrom karaktereket megjeleníteni képes izzólámpás táblák fejlődését egészen a számítógép vezérelt, színes fényforrásokkal működő óriás mátrixfelületekig és táblarendszerekig. 1970-ben Münchenben, 1981-ben Helsinkiben a Magyar Napokon előadást tartott a magyar termékek műszaki színvonaláról. A Professzionális Elektronika Export kereskedelmi igazgatójaként 1993-ban vonult nyugdíjba.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes szaktanári tevékenységét

Dr. Markó Szilárd

a műszaki tudományok kandidátusa

1934-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 233/1957

2007-ben aranydiplomában részesült.

1957-ben szerezte meg villamosmérnöki oklevelét a híradástechnikai és gyengeáramú szakon. Tanulmányai befejezése után rögtön a Távközlési Kutató Intézetbe került, ahol egész pályafutását töltötte az 1991 évi nyugdíjazásáig. Mindvégig a giromágnesség mikrohullámú alkalmazásával, a nonreciprok ferrites eszközök kutatásával, fejlesztésével foglalkozott. Volt tudományos osztályvezető, főosztályvezető, területi főmérnök, majd területi igazgató, végül tudományos tanácsadó. Két szakkönyv írásában vett részt (Dr. Csurgay Árpáddal a Mikrohullámú Passzív Hálózatok ill. A Dr. Almássy György által szerkesztett Mikrohullámú Kézikönyv IV. fejezete) és konferenciákon valamint folyóiratokban publikált, szakmérnöki és mérnök továbbképző tanfolyamokon tartott előadásokat.

1978-ban a műszaki tudományok kandidátusa lett, és 1980-ban megosztott Állami Díjat kapott.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Markó Szilárdné

1934-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 87/1957

2007-ben aranydiplomában részesült.

1957-ben szerezte meg villamosmérnöki oklevelét a gyengeáramú szakon. A Műszeripari Kutató Intézetnél helyezkedett el, s 32 évig itt dolgozott. Tudományos főmunkatárs lett, s nyugdíjba meneteléig műszereket fejlesztett. Mint kiváló feltaláló, néhány szabadalma van. Nyugdíjazása óta főállású nagymama.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Mécs Imre

1933-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 525/1975

2007-ben aranydiplomában részesült.

1975-ben szerezte meg villamosmérnöki oklevelét a híradástechnikai szakon. Tevékenyen részt vett a forradalom előkészítésében, a műegyetemi nemzetőrségben és az utóvédharcokban. Halálra ítélték, majd életfogytiglani börtönre mérsékelték büntetését. 1959 októberétől 1963 március végéig politikai elítéltként a Budapesti Országos Börtön Tervező Irodájában elektromos csoportvezető mérnökként dolgozott. Szabadulása után a Híradástechnikai Szövetkezet fejlesztési osztályára került, a televíziós laboratóriumot irányította, televíziós kamerákat, stúdió berendezéseket, ITV rendszereket és mérőberendezéseket fejlesztett, majd megszervezte a digitális labort és digitális jelkeltéssel, valamint rendszertechnikával foglalkozott. Korán felismerte a digitális technika jelentőségét. 1965-ben konstruált Digitális Impulzusgenerátora megelőzte korát, amely a szövetkezet egyik legsikeresebb exporttermék lett. Több cég gyártotta találmányait, amelyeknél a fejlesztést tanácsadói minőségben tudta koordinálni. A Ganz Kapcsolók és Készülékek Gyárában digitalizálta és családba szervezte az időreléket, PLC családot konstruált, amelynek integrálása a MEV leégése következtében meghiúsult. Felismerte, hogy modern sorozatgyártás nem lehetséges integrált áramkör gyártó háttér nélkül. Munkáját állandóan hátráltatták a hatóságok, külföldre utazását drasztikusan korlátozták. 1975-ben jelentkezett a TMB-nél „Digitális jelgenerátorok kódolásának kérdései" c. kandidátusi témájával, az elővizsgákat le is tette, utána közölték vele: mivel büntetett előéletű, nem vehet részt a kandidatúrán. Hiába kérte mentesítését a büntetett előélet alól, erre csak 1989-ben került sor, amikor törvény semmisítette meg 1956 utáni elítélését. 1990-2010 között, 5 cikluson át országgyűlési képviselő, több bizottság elnöke-tagja volt. Magyar állami kitüntetést nem fogadott el.

Egy sor találmányt dolgozott ki, ezekért négyszer kapott Kiváló Feltaláló kitüntetést.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Merényi Gyula

1933-ban született Budapesten.
Műszer és finommechanikai mérnöki oklevelének száma: 138/1957

2007-ben aranydiplomában részesült.

A diploma megszerzése előtt, 1957 április elején már üzemmérnökként dolgozott az Elektronika Szövetkezetben telefontechnikai illetve egyéb ipari elektronikus műszergyártás területén. 1960 májusában meghívták az EGIS gyógyszergyárba, hogy szervezze meg a gyár műszerezési és automatizálási feladatokkal foglalkozó egységét. Ezen túlmenően feladata volt a nagyértékű laboratóriumi műszerek beszerzésénél, valamint a Tervezési osztály technológiai terveinek készítésénél a méréstechnikai szempontú tanácsadás. 1963 januárjától a NEVIKI automatizálási igazgatóság Fejlesztési osztályán folytatta a vegyipar-gyógyszeriparhoz kapcsolódó méréstechnikai-automatizálási kutatás-fejlesztési munkát. Közben meghívták a CHINOIN gyógyszergyárba a Villamos üzemen belül működő műszerész részleg másodállásban megbízott vezetőjeként, hogy annak munkáját szakmai szempontból irányítsa és fejlessze, felkészítve az önálló osztályként történő működésre. Ez 1965 közepére megvalósult és attól kezdve főállásban végezte az osztály irányítását. A feladatok az üzemi és laboratóriumi műszerek napi karbantartási munkáinak megszervezésén és működtetésén és az új mérő-szabályzókörök telepítésén kívül hasonlóak voltak, mint az EGIS-ben, de a vállalati arányoknak megfelelően sokkal jelentősebbek voltak. A Műszaki Tervezési osztálynak javasolta egy műszeres tervező alkalmazását és annak az üzemi gyakorlat megszerzésében hosszú ideig segített. A vállalat műszerfelelősi funkcióját is ellátta és ugyancsak részt vett a laboratóriumi nagyműszerek beszerzésénél az ajánlati kiírásoknál, típusválasztásnál és az ajánlatok elbírálásánál. A Műszerautomatika osztályon gyári viszonylatban jelentős fejlesztési munkát is folytatott. Több OMFB gyógyszer-vegyipart érintő tanulmány kidolgozásában vett részt. A Mérnök Továbbképző Intézet tanfolyamain két félévben tartott előadásokat a vegyipari méréstechnika témában. 1979-ben 3 hónapot Szíriában töltött mint UNIDO szakértő. Nyugdíjbavonulása óta a mai napig is mérnöki feladatokat lát el a gyógyszeripari minőségbiztosítás méréstechnikai területén. Az Országos Találmányi Hivataltól Kiváló Feltaláló Arany fokozat elismerést kapott. Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Mihály Katalin Anna

a fizikai tudomány kandidátusa

1929-ben született Dunakeszin.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 294/1958

2007-ben aranydiplomában részesült. 1958-ban szerezte meg villamosmérnöki oklevelét a Műszer- és Finommechanikai Szakon. 1957-től 1991-ben történt nyugdíjazásáig a BME Atomfizika Tanszék oktatója volt. Oktatóként az akkor induló atomfizika oktatását és a BME-n az első nukleáris szakmérnöki tanfolyam megszervezését végezte. Feladata volt az oktatás, jegyzetírás, gyakorlatok kidolgozása. 1966-tól a létesítendő Egyetemi Atomreaktor mellett működő tanácsadó bizottság titkára volt. 1970-ben 2 éves kiküldetésben a Moszkvai Energetikai Egyetem (MEI) Atomerőművek Tanszékén reaktorfizikai, dozimetriai oktatási anyagok feldolgozásával foglalkozott. 1972-ben reaktorfizikai témában külföldi aspirantúrát nyert el. Hazatérése után, 1972-ben áthelyezték az elkészült Egyetemi Reaktorhoz („Tanreaktor"), ahol fő feladata a kutatás mellett a az oktató munka megindításának megszervezése volt. A MEI Atomerőművek Tanszékével kötött oktatási-kutatási együttműködés keretében évente termelési gyakorlaton fogadták a MEI hallgatóit és oktatóit és felügyelte a kint tanuló magyar hallgatókat. 1973-1978 között szakértői tevékenységet folytatott a KGST Kutatóreaktorok tudományos-műszaki tanácsának munkájában. 1976-ban nemzetközi szakértői értekezletet szervezett meg a BME-n, reaktorok oktatási célú felhasználása témában. 1976-ban jelentős szerepet játszott a Nobeldíjas Wigner Jenő hazalátogatásában. Kandidátusi disszertációját 1980-ban védte meg. 1980-1985 között a KLTE Kísérleti Fizika Intézet és az Obnyinszki Fizikai Energetikai Intézet közötti tudományos együttműködési szerződés keretében nukleáris adatok analízise témában kutatómunkát folytatott. A Bécsi Atomenergia Ügynökségnél szakértőként dolgozott. 1985-1990 között a Dubnai Egyesített Atomkutató Intézet Neutronfizikai Laboratóriumában végzett kutatómunkát, eredményeit publikálta. 1991-ben tudományos főmunkatársként ment n nyugdíjba. 1996-tól az MTA köztestületi tagja. Jelenleg a 2017-ben rendezendő Wigner-115 Emlékülés szervezésével foglalkozik, mint tiszteletbeli elnök. Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Nagy Ferencné (Kondics Erzsébet)

1934-ben született Sümegen.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 70/1959

2007-ben aranydiplomában részesült.

1959-ben szerezte meg villamosmérnöki oklevelét az erősáramú szakon. A végbizonyítvány megszerzése után az ÉVITERV-nél kezdett dolgozni, amely elektromos-gépész főprofilú ipari és középület rekonstrukciós munkákkal foglalkozó vállalat volt. Azonnal nagyobb munkákat végző csoportba került vezetőtervező által irányított önálló munkára. Átszervezés kapcsán 5 év múlva az ÁÉTV tervező vállalathoz került, ahol új építmények tervezése folyt. Közel 10 évig ipari- és középületek épületgépészeti, technológiai elektromos tervein dolgozott. Később a közműosztályon középületek, üzemek, kórházak energiaellátási terveit készítették szerte az országban és az NDK-ban is. Munkája jelentős részét a házgyári lakások terjedésével kisebb-nagyobb városrészek közép- és kisfeszültségű hálózatai, transzformátorállomásai, közvilágítási tervezése tette ki. Munkája vezetőtervezőként a jogi ismereteket is igénylő szerződéskötés, beruházási, majd műszaki tervezés fázisain át a kivitelezői művezetés szakaszáig terjedt.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Nagy Imre

1931-ben született Zámolyban.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 20/1955-56

A zámolyi elemi, majd a Székesfehérvári Polgári Fiúiskola elvégzése után sikeres felvételi vizsga alapján felvételt nyert a székesfehérvári Széchenyi István Műszaki Középiskolába. Ez az iskola humán és műszaki elméleti tárgyaival valamint lakatos, kovács, forgácsoló, faipari műhelyével elődje volt a mai duális képzésnek. Itt jó tanulmányi eredménye alapján ösztöndíjban részesült. Befejezésekor Ipari Technikusi Oklevelet, és érettségi bizonyítványt kapott. Ennek birtokában, felvételi vizsga alapján fölvételt nyert a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karára. Itteni tanulása mellett a Központi Szerszámgyárba járt, négy órás szerkesztői munkát végzett. Az erősáramú villamosmérnöki oklevelet 1956-ban kapta kézhez. Az Egyetem 1956-ban a székesfehérvári Köszörűgép Gyárba helyezte villamos tervezőnek. A köszörűgép villamos vezérlésének tervezése kapcsán társas szabadalom részese lett. A tervezői feladatok megszűnése után a Közép-dunántúli Vízügyi Igazgatósághoz ment villamos tervezőnek, később fő-energetikus kinevezést kapott. Az igazgatóság által szervezett tanfolyamokon villamos ismereteket tanított. 1991-től nyugdíjas lett. Nyugdíjasként magántervezői jogosítványt kapott, 1998-ig villamos automatikai feladatok tervezését vállalta.

1961-ben megkapta a „Gépipar Kiváló Dolgozója" oklevelet.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Nagy László

1931-ben született Süttörben.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 4/1956-57

2007-ben aranydiplomában részesült.

1957-ben szerezte meg villamosmérnöki oklevelét a híradástechnikai szakon. A diploma megszerzése után az MN Honi Légvédelmi Parancsnokság lokátorokat javító, karbantartó műhelye vezetőjének nevezték ki. A napi feladatok mellett itt ismerte meg az akkor rendszerben lévő rádiólokátorokat és adatátviteli, rendszerátviteli eszközöket. Két éves gyakorlati munka után vezető szakmérnöki mikrohullámú lokátorokat üzemeltető beosztásban dolgozott. Itt a gyakorlati ismereteken túl elméleti ismereteit is bővítette. A BME Impulzustechnikai Tanszék és a Távközlési Kutató Intézet munkatársaival fejlesztési témákon dolgozott parametrikus erősítők témakörében. Ezt követően általános lokátor üzemeltetési és fejlesztési osztályvezető beosztásba került. Több esetben részt vett nemzetközi szakmai értekezleteken szakértőként vagy tanácsadóként. Katonai főiskolai államvizsgákon rendszeresen vett részt vizsgabizottsági tagként illetve elnökként, vezető technikusoknak, mérnököknek, a rendszerbe kerülő új berendezések alkalmazásáról tanfolyamokat tartott. Részt vett az alacsony magasságban repülő eszközök rádiólokátoros felderítésének és felismerő rendszerének kidolgozásában és a kijelölt területek topográfiai felmérésében. Szervezési változások miatt 1972-ben a számítástechnikai eszközöket felhasználó és üzemeltető MN vezérkari szervezethez került. Különböző felsőszintű rendszerszervező, számítógép üzemeltető tanfolyam elvégzését követően nyugdíjazásáig, intézetvezető helyettes beosztásban dolgozott.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Németh István

1934-ben született Székesfehérváron.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 211/1957

2007-ben aranydiplomában részesült.

1957-ben szerezte meg villamosmérnöki oklevelét a gyengeáramú szakon. A diploma megszerzése után a Földmérő és Talajvizsgáló Irodában helyezkedett el. Első önálló munkája Ózd-Putnok-Bánréve középfeszültségű távvezeték tervezése volt. Egyidejűleg vízművek villamos berendezéseinek tervezését is végezte. Innen a BHG telefontechnika fejlesztésre került, feladata telefon alközpontok áramköreinek tervezése, korszerűsítése volt. Az Esztergomi ÉKM-ben mágneses erősítős feszültségstabilizálók, orvosi elektronikai készülékek tervezését, fejlesztését végezte. Következő munkahelyén, a Villamosipari Kutató Intézetben tudományos munkatársi, tudományos főmunkatársi, tudományos osztályvezetői munkakört látott el. Feladatai tervezés, mérés konstrukció és gyártásbevezetés voltak a következő témákban: vagonvilágítási generátorok feszültségszabályozó készülékei, fokozatkapcsolós transzformátorok feszültségszabályozó készülékei, nemzetközi együttműködésben vasúti központi kapcsolókészülékek villamos automatikája, katonai akkumulátortöltő család, nagypontosságú fázisszögmérő, eltolható szöghelyzetű háromfázisú mérőgenerátor. Utolsó munkahelye a Magyar Villamos Művek Tröszt, ahol hálózatfejlesztési főelőadó volt. Készülékek rendszerbe állítása, méréseken való részvétel volt a feladata. 1992-ben nyugdíjba vonult. Azóta az ANDIT Kft-nél külső szakértőként korábbi készülékeinek fejlesztésén, mérésein dolgozik.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Pónya József

1932-ben született Felsőszeliben.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 106/1957

2007-ben aranydiplomában részesült.

1957-ben szerezte meg villamosmérnöki oklevelét az erősáramú szakon. A diploma megszerzése után a Bánhidai Erőműben beosztott mérnökként kezdett dolgozni. 1959-ben villamos osztályvezetői, 1969-től műszaki igazgatói, 1974-ben igazgatói kinevezést kapott. Az ott végzett munkája során épült fel a Bánhidai Erőmű 100MW-os prototípusú blokkja. 1974-ben a Paksi Atomerőmű beruházás miniszteri biztos helyettese volt, az 1976-ban megalakult Paksi Atomerőmű Vállalat műszaki vezérigazgató-helyettes volt. 1978-tól az 1992-ben történt nyugdíjba vonulásáig az erőmű vezérigazgatója volt. Több tudományos egyesület, és négy éven keresztül a BME Tanácsának tagja volt.

Szakmai munkásságát Állami Díjjal, Eötvös Lóránd Díjjal ismerték el. 1996-ban Díszpolgári címet, 2003-ban Wigner Jenő Díjat kapott.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Porges Iván

1934-ben született Mátrafüreden.
Villamosmérnöki oklevelének kelte: 1960

2007-ben aranydiplomában részesült.

1956. november elején elhagyta Magyarországot és decemberben beiratkozott a Technische Hochschule Hannover gyengeáramú karára, ahol 1960-ban villamosmérnöki diplomát szerzett. A Telefunken cég Rádiótervezési Osztályán helyezkedett el, mint tervező mérnök és a még csöves URH készülékek és a rövidhullámú rádiók tervezésében vett részt. 1962-től a Hi Fi tuner, erősítő és rádióvevőt tervező osztály vezetője lett. Az aktív és passzív elektromágneses megférhetőséggel kapcsolatos koncepcióváltozások bonyolult bemérési folyamatokat tettek szükségessé. Racionális megoldásukra üzembe állított egy olyan műszerparkot, aminek a működtetéséhez komputerprogram vezérlésre volt szükség és megírta a vezérlő programokat. 1983-ban az újonnan létrehozott Thomson tervezési központjába került, ahol CD lejátszók tervezésével foglalkozott, majd a párizsi központnak nyújtott segítséget különböző EMC, EMI problémák megoldásában. Feladatai közé tartozott a Thomson szabványosítási tevékenysége, így a német szabványosításban, az európai szabványosításokban és a nemzetközi szabványosításban részben mint szakértő, mint titkár, mint elnök, vagy mint a német delegáció vezetője vett részt. Az Eszlingeni Technikai Akadémián és a cégen belül továbbképző szakelőadó volt. Német szaklapokban újságcikkei jelentek meg, szakértőként 23 műszaki társulatnál képviselte a Thomson céget. Több mint 30 szabadalom tulajdonosa. 1998-ban vonult nyugdíjba.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Rábián László

1932-ben született Simándon.
Villamosmérnöki oklevelének kelte: 1958

2007-ben aranydiplomában részesült.

1952-1956 között a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karán tanult, a 9. félévet még megkezdte. Tanulmányait 1956-58 között az ETH (Eidgenossische Technische Hochschule) Zürich egyetemen fejezte be, ahol négy szemesztert végzett el. 1958-1969 között munkahelye az Oerlikon-Buehrle AG volt, ahol kutató-fejlesztő mérnökként, később osztályvezetőként feladatai közé tartozott a numerikus vezérlések, a digitális szabályozási technikák, a numerikusan vezérelt szerszámgépek és a hidraulikus erősítők fejlesztésének az irányítása. 1959-60-ban az MIT-Cambridge (Massachusetts Institute of Technology) egyetemen két egy féléves kurzust végzett el (Digitális technika, illetve Numerikus Gépvezérlés). 1970-1977 között munkahelye az Agie SA (Losone) volt, itt főmérnökként numerikusan vezérelt szikravágó gépekkel foglalkozott. 1977-ben saját céget alapított, egy mérnöki irodát laboratóriummal és műhellyel (RANCO Engineering, Locarno). Itt tanácsadással, szakvélemények készítésével foglalkoztak, valamint kutatási-fejlesztési feladatokat végeztek nagy cégek részére. 14 szabadalmát hasznosították. Különböző szaklapokban (Werkstatt und Betrieb; La machine moderne; Elektroniker; Oerlikon-Buehrle) számos közleménye jelent meg.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Rajki Imre

címzetes egyetemi tanár

1932-ben született Orosházán.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 77/1957

2007-ben aranydiplomában részesült.

1957-ben szerezte meg villamosmérnöki oklevelét az Erősáramú Szakon. Diplomája megszerzése után a BME Villamos Gépek és Hajtások Tanszék oktatója lett, gyakornok, tanársegéd, adjunktus majd docens beosztásban, 1998-2003 között tudományos főmunkatársként tevékenykedett. Kutatómunkája a törpe- és automatikai villamos gépek tervezésével és elemzésével kapcsolatos. Több évi sikeres üzemi tervezési tapasztalatait jól hasznosította a speciális villamos gépek optimalizálásában, az oktatásban és kutatásban. Jelenleg a szigetüzemű villamos generátorok, valamint az autó- és a jármű-villamosság különleges kérdéseivel foglalkozik. Kutatási eredményeiről publikációkban számolt be. A témákban 3 önálló, 7 társszerzős könyve és 72 tudományos publikációja jelent meg, 3 szabadalma és 1 szabadalom szintű újítása van. Számos tárgy kidolgozásában és előadásában vett részt, többek között a Törpemotorok elméleti és méretezési kérdései, Erősáramú elektrotechnika, Különleges villamos gépek tananyagát dolgozta át, új mérési gyakorlatokat dolgozott ki különböző tantárgyakhoz. Diplomatervezők, önálló laborosok, doktoranduszok témavezetését végezte. 1982-ben műszaki tudomány kandidátusa fokozatot szerzett, 2004-ben címzetes egyetemi tanár lett. 1960-1993 között az Ikladi Ipari Műszergyárban mellékfoglalkozású gyártmányfejlesztő, műszaki tanácsadó, műszaki szakértő, Rt elnökigazgató volt.

Munkássága elismeréseként többször kapott kiváló dolgozó, kiváló újító kitüntetést, 1992-ben Zipernowsky Díjjal, 1997-ben Pedagógus Szolgálati Emlékéremmel tüntették ki.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Sass Gábor

1934-ben született Keszthelyen.
Műszer és finommechanikai mérnöki oklevelének száma: 118/1957

2007-ben aranydiplomában részesült.

Egyetemi tanulmányait 1952. augusztus 30-án a Budapesti Műszaki Egyetem Gépészmérnöki Karán kezdte, 1953. február 1-jétől a Villamosmérnöki Kar Műszermechanika Tagozatán folytatta. Nyári szünidőkben a GAMMA–ban optikai csiszolóként, a Finommechanikai Vállalatnál szerkesztőként dolgozott. 1955. novemberétől – egyetemi tanulmányai végzése mellett – gyakornokként, 1957-től tudományos segédmunkatársként dolgozott az Optikai Kutatóban. Tachiméter, bronchoszkóp és filmszöveg-nyomtató tervezésében vett részt, majd 1958-tól infravörös spektrofotométer fejlesztésébe kezdett, amit – átszervezés miatt – 1961-1968 között már a MOM-ban fejeztek be. 1969. januártól az Elektroakusztikai Gyárban dolgozott. 1970. júniusától az Elektronikai és Finommechanikai Kutató Intézetben, majd ennek átszervezése után a Videoton Fejlesztési Intézetben lyukszalag-olvasó, jelnyomtató, ún. terepi számítógép, majd az R12 számítógép mechanikai, technológiai fejlesztését végezte. 1982. szeptemberétől a MIKI Méréstechnikai Fejlesztő Vállalatnál különböző lézeres ipari ellenőrző rendszerek optomechanikai fejlesztésén és megvalósításán dolgozott. 1990. decembertől – korkedvezményes nyugdíjba vonulása után – szerződéses megbízással folytatta a munkát 1998-ig. Szakértőként 1964-1968 között az MTA Műszaki Fizikai Kutató Intézetében, 1998-2005 között az MTA SzTAKI-ban és a CORTEX Kft-ben mérőrendszerek optomechanikai fejlesztését és megvalósítását végezte. 1964-1968-ban az Optikai Akusztikai Tudományos Egyesület fotométer bizottságát vezette. Tagja volt a Kép és Hangtechnika szerkesztő bizottságának. Több cikke megjelent a szakfolyóiratban. Spektrofotométerek és a lézeres mérőberendezések témakörében négy elfogadott szabadalma van.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Schnöller Antal

1934-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 212/1957

2007-ben aranydiplomában részesült

Már kisgyermekkorától nagyon érdekelte őt minden elektrotechnikai készülék, az utcán látható vezetékek stb. Előbb játékként, anyja fonalait a székek lábai közt vezetékként feszítette ki, majd – tanár apja segítségével – zsebtelepek, vezetékek, kapcsolók, jelfogó és izzólámpák alkalmazásával áramköröket állított össze. Kisgimnazistaként kristálydetektoros és egyszerű elektroncsöves rádió-vevőkészülékeket épített, szikrainduktoros rádióadókészülékkel kísérletezett. A gimnázium utolsó két évével és egyetemi tanulmányaival egyidejűleg az MSZHSZ (Magyar Szabadságharcos Szövetség) Központi Rádió Klubjának tevékenységében vett részt. Rövidhullámú rádióamatőr adó és vevőkészülékeket építettek és forgalmaztak is velük. Tanfolyamokat tartott a klubban, szakköröket vezetett általános és középiskolában valamint egy „Úttörő Technikai Állomáson". Az 1956-ban indult „Politechnikai" oktatás tanárainak alapkiképzésében még egyetemi hallgatóként, előadóként működött. Oklevele megszerzése után, a Szegedi Tanárképző Főiskola induló „Műszaki Tanszékére" került. A Kandó Kálmán Villamos-ipari Főiskola 1963-as megalakulásakor munkáját itt folytatta 99 féléven keresztül. Előbb, mint főhivatású oktató, majd miután főiskolai tanárként nyugdíjba vonult, szerződéses munkában. Itt volt tanszékvezető-helyettes és tanszékvezető is. A „Kandón" az oktatással kapcsolatosan különféle új oktatási és vizsgáztatási módszerekkel kísérletezett és vezetett be (programozott oktatás, számítógéppel támogatott oktatás, csoportos munka stb.). Sok oktatási jegyzetet és tankönyvet írt mind a „Tanárképző Főiskolán", mind pedig a „Kandón". Főleg külföldieket angol nyelven is oktatott. Szerződéses műszaki munkákban is dolgozott, részben vezetőként, részben csak munkatársként („Vilati", „Távközlési Műszeripari Szövetkezet", „HM", „TSZ-ek", más szövetkezetek és üzemek stb.). Tényleges nyugállományba vonulása óta, 2014-től „napenergiai" rendszerekkel foglalkozik, mind elméletben, mind pedig gyakorlatban.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Sebő Ágota

1934-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 106/1958

2007-ben aranydiplomában részesült.

1958-ban szerezte meg villamosmérnöki oklevelét az erősáramú szakon. 1957-ben a MÁV Vezérigazgatóságon helyezkedett el, ahol a MÁV Miskolci Vasúti Igazgatóság erősáramú ügyei tartoztak hozzá, többek között a vasúti térvilágítás, áramellátás. A vasutakat keresztező erősáramú vezetékek engedélyezésében, a vonatkozó típustervek kialakításában vett részt. 1964-től a MÁV garancia idő alatti villamos mozdonyainak és dízel mozdonyai villamos berendezéseinek, valamint a garancián túl lévő mozdonyok sorozat jellegű hibáinak kiküszöbölésén dolgozott. 1974-től 1989-ben történt nyugdíjazásáig a MÁV távlati gépészeti fejlesztési tervek kidolgozása volt a feladata. Részt vett a vontató- és vontatott járművek vonalvillamosítási terveinek elkészítésében, valamint a vontatási energia felhasználás struktúrájának és mennyiségének meghatározásában. Az OMFB keretében a dízel- és villamos üzemű vasúti vontatás gazdaságossági számítási módszerének kidolgozásában vett részt. A MÁV villamosítási terveinek megalapozására szolgáló számításokat folyamatosan végezte. Segítette a gazdasági elemzés számítógépes algoritmusának elkészítését. 1990-2002 között a Közlekedés Tudományi Egyesület keretében számos, a MÁV üzemével, fejlesztésével kapcsolatos tanulmányban a gépészeti fejezeteket készítette el.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Sebő István

a műszaki tudományok kandidátusa

1934-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 90/1957

2007-ben aranydiplomában részesült.

1957-ben szerezte meg villamosmérnöki oklevelét az erősáramú szakon. Az egyetem elvégzése után a Budapesti Elektromos Művek mérnökeként a Próbaállomáson, majd a Kábelosztályon dolgozott. 1961-től a BME Villamosművek Tanszék oktatója lett, kandidátusi értekezésének megvédése után 1966-ban docensi kinevezést kapott. 1967-1968 között a New York-i Columbia Egyetemre került, mint a Ford Alapítvány ösztöndíjasa. Az ösztöndíjas év után az Egyesült Államokban maradt. 1968-ban az Ohio State University oktatója lett. 1974-ben professzorrá nevezték ki. Elsősorban villamosművekkel és nagyfeszültségű technikával foglalkozott. Több új tantárgyat vezetett be, sok mérnöktovábbképző tanfolyamot szervezett és vezetett. Fontos szerepe volt az egyetem új nagyfeszültségű laboratóriumának tervezésében és fejlesztésében. Számos kutatási témát és programot kezdeményezett és irányított. 2003-ban vonult nyugdíjba, de továbbra is aktív maradt szakmailag, mint Professor Emeritus. Egyedüli, vagy társszerzőként eddig közel 250 szakcikke, kutatási jelentése, egyetemi jegyzete jelent meg.

Munkássága elismeréseként több országos szintű oktatási és kutatási kitüntetést kapott az Egyesült Államokban.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Smigura László

1934-ben született Tiszaörsön.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 106/1959

2007-ben aranydiplomában részesült.

1959-ben szerezte meg villamosmérnöki oklevelét a híradástechnikai és gyengeáramú szakon. Tanulmányai befejezését követően a Posta Központi Kábelüzemnél kezdett dolgozni. Az új kábelek szerelési és kiegyenlítési, valamint a távkábelek hibaelhárítási munkáiban vett részt építésvezetői beosztásban. 1960-ban a cég műszaki osztályán dolgozott, ahol a kábelszerelési és mérési munkák kivitelezését ellenőrizte. 1961-ben a Postavezérigazgatóság műszaki osztályára került, ahol az országos kábelhálózat fenntartási munkáinak ellenőrzését végezte. A fejlesztési osztályon kiemelt feladata volt az országos távközlési hálózat tervezési és kivitelezési munkáinak irányítása. Az 1980-as években részt vett a fényvezető kábelek hazai építésének előkészítésében, majd a létesítési technológiák kidolgozásában. A fejlesztési munkák során sok külföldi távközlési igazgatásnál járt. Főtechnológusi beosztásba a MT-Telecom Kft-hez ment dolgozni 1992-ben. Az akkor létesülő egyik koncessziós társaság megbízásából vezető tervezőként készítették el a társaság hálózatának kiviteli terveit. Szakmai tanfolyamokon tanított, néhány évig a Távközlési Műszaki Főiskola óraadó tanára is volt. 1996-tól távközlési ügyekben bírósági igazságügyi szakértőként tevékenykedett.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Somorjai Lajos

1932-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 195/1957

2007-ben aranydiplomában részesült.

1957-ben szerezte meg kitüntetéses villamosmérnöki oklevelét az erősáramú szakon. A diploma megszerzése után a Magyar Elektrotechnikai Ellenőrző Intézetnél helyezkedett el. Kezdetben vizsgálómérnökként dolgozott, majd az intézet rövidzárlati laboratóriumának üzembe helyezésével és vezetésével bízták meg. 1961-ben osztályvezető lett a Kisfeszültségű készülékek és berendezések osztályon. Feladata ebbe a profilba tartozó gyártmányokon végzett vizsgálatok irányítása volt. Ezt a munkakört töltötte be 1994-ben történt nyugdíjazásáig, ezután 2002-ig az intézetnél maradt szaktanácsadóként. Feladataival és munkakörével összefüggésben 1963-tól állandó kapcsolata volt a hazai és a nemzetközi szabványosítással. Közel 100 hazai szabványhoz készített javaslatot. Jelentős részt vállalt az európai szabványok magyar nyelvű bevezetésében. A Magyar Szabványügyi Testület keretében működő hazai Nemzeti Elektrotechnikai Bizottságon belül a kisfeszültségű készülékekkel, berendezésekkel és szerelési anyagokkal foglalkozó több műszaki bizottságban elnöki tisztségét töltötte be. Négy évtizeden keresztül rendszeres résztvevője volt nem csak a hazai, hanem a nemzetközi, ill. regionális szabványosításnak, számos alkalommal vett részt bizottságok tagjaként, kiküldött szakértőként a nemzetközi tárgyalásokon. Azóta is aktív szerepet vállal a szabványalkotásban. Az OMFB és a MEE szervezésében indított több szakértői tanulmány készítésében és elbírálásában működött közre. A Magyar Elektrotechnikai Egyesületnek 1960 óta tagja, 1990 óta a MEE Szabványosítási Bizottságának elnöke.

Szakmai tevékenységét több alkalommal Kiváló Munkáért, Kiváló Testületi Munkáért kitüntetéssel ismerték el. A Magyar Elektrotechnikai Egyesült 1997-ben Életpálya kitüntetésben részesítette.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Somos János

1933-ban született Beleden.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 119/1957

2006-ban aranydiplomában részesült.

1957-ben szerezte meg villamosmérnöki oklevelét a Gyengeáramú Szakon. A diploma megszerzése után a Videoton Rádiófejlesztési osztályán helyezkedett el, ahol 17 évig fejlesztőmérnökként dolgozott. Feladatai közé tartozott a Hi-Fi sztereo rádiókészülékek fejlesztése, amiben említésre méltó eredményeket ért el. Részt vett az OIRT és a KGST nemzetközi szakmai szervezetek munkájában, és a hazánkban bevezetésre kerülő modulációs rendszerrel kapcsolatos döntés előkészítésében. 1974-től a Videoton Katonai Elektrotechnikai Gyár Technológiai Osztályának, 1976-1984 között a Gyártásfejlesztési Főosztályának, majd a Videotonon belül a speciális elektrotechnikai rendszerek fővállalkozását irányító Műszaki Osztályának vezetője volt. A rendszerváltás után – a katonai elektrotechnikai rendszerek fejlesztése körüli bizonytalanság miatt – önként élt a nyugdíjba vonulás lehetőségével. Saját cégében még 9 évig dolgozott, ahol telefonközpontok kábelfogadó rendszeréhez szerelvényeket gyártott.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Spieler Marietta

1933-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 148/1957

2007-ben aranydiplomában részesült.

1957-ben végzett a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának Gyengeáramú Szakán, a diplomát 1957 szeptemberében vette át. Végzésétől nyugdíjba vonulásáig a Mechanikai Laboratórium Híradástechnikai Kísérleti Vállalatnál dolgozott. Fejlesztőmérnöki beosztásban többek közt részt vett az első magyar TV stúdió berendezéseinek létrehozásában, majd a készülékek gyártásához szükséges célműszerek tervezésével foglalkozott. Később megbízást kapott iparjogvédelmi mérnöki munka végzésére: 1966-tól a találmányok, szabadalmak, új megoldások, know-how-ok, szoftverek, a szerzői jogok védelme, az ezekkel kapcsolatos szerződések megkötése tartoztak munkakörébe. Az ehhez szükséges jogi ismereteket az Országos Találmányi Hivatalnál és az ELTE Jogtudományi Egyetem szabadalmi ügyvivői képzésén szerezte meg. Mérnöki munkája mellett tanított mind a vállalatánál, mind középiskolában és egyetemi előkészítőn is. Ehhez szükségesnek tartotta, hogy a BME Gépészmérnöki Karának Mérnök-tanári Szakán diplomázzon. 1990 óta nyugdíjas, bár néhány évig még folytathatta munkáját a Videoton Mechanikai Laboratóriumában.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szabó Károly

1934-ben született Tatabányán.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 38/1957

2007-ben aranydiplomában részesült.

1957-ben szerezte meg villamosmérnöki oklevelét az erősáramú szakon. Mérnöki pályafutását az Erőmű Tervező Iroda Transzformátor Alállomástervező Osztályán kezdte. 1959-ben a Tatabányai Szénbányák Tervező Irodájába került, ahol egy vízaknai 35/6 kV-os transzformátorállomás tervezésében vett részt. 1960-tól az Ótelepi Villamos Műhely vezetője lett. A villamos energiaellátás, a villamos motorok és a mikroelektronika témaköreivel foglalkozott. Közreműködésével elkészült az ország első bányabeli 6/0,4 kV-os mozgó transzformátorállomása és egy mobil 35/6 kV-os szabadtéri transzformátorállomása. 1968-ban a Központi Műhelyüzem villamos főmérnökévé nevezték ki. 1969-ben mérnök-közgazdász oklevelet szerzett. 1974-től a vállalat központjába került főenergetikusi munkakörbe. 1977-ben Németországban és Angliában a búvárszivattyú-gyártást tanulmányozta. Az 1980-as évek elején üzembe állt a Nagyegyházi és a Mányi 120/6 kV-os transzformátorállomás. Ez szakmai kihívást jelentett a villamos üzemviteli tevékenységben. A nagyteljesítményű búvárszivattyúk szükségessé tették a villamos hálózat számítógép segítségével történő vizsgálatát és a hálózat ennek megfelelő üzemeltetését. Részt vett a dolgozók ezzel kapcsolatos szakmai oktatásában. Tevékenykedett a vállalat kutatási-fejlesztési munkáiban, jelentősebb volt a nagyteljesítményű ívkemencék létrehozása, amelyek a meddőből állítottak elő nemesfémeket, továbbá a Központi Bányászati Fejlesztési Intézet (KBFI) Robbantás-technikai Főosztályának irányításával megvalósított és sikeres földalatti szénelgázosítás. 1988-ban Csehszlovákiában az uránbányászatban alkalmazott hőszivattyúk üzemeltetését tanulmányozta. Az 1989-ben történt nyugdíjazása után 1994-ig a KBFI tatabányai telephelyén dolgozott, az ÉDÁSZ-nak feszültségszabályozási számítógépes programot készített. Az Országos Bányászati és Kohászati, valamint a Magyar Elektrotechnikai Egyesületnek tagja. Számos kiváló dolgozó kitüntetésben részesült, 1989-ben a Bányászati Szolgálati Érdemérem arany fokozatával tüntették ki.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szabó Sándor

1930-ban született Szegeden.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 33/1957

2007-ben aranydiplomában részesült.

1957-ben szerezte meg villamosmérnöki oklevelét az erősáramú szakon. A diploma megszerzése után a DÉMÁSZ-nál helyezkedett el. 1960-ig a Makói egységnél üzemvezetőként a város és a környék energiaellátását szolgáló hálózatok, berendezések üzemeltetését, bővítését végző kb. 100 fő dolgozó tevékenységének irányítása volt a feladata. 1975-ig a Szegedi Igazgatóságon üzemeltetési osztályvezetőként az osztály 4 csoportjának segítségével irányította 5 üzemviteli hálózati üzemvezetőség munkáját. A vállalat területén először Szegeden helyeztek üzembe távműködtetésű közép / közép feszültségű állomást, megszervezték a vállalat első üzletigazgatósági üzemirányító központját. 1982-ig főosztályvezető volt a Fejlesztési és Beruházási Vállalati Központban, 1983-tól 1991-ig, nyugdíjba meneteléig vállalati főmérnök, majd vezérigazgató helyettes volt. Főmérnöki beosztásában az üzemigazgatósági tapasztalatainak vállalati szintű terjesztését szorgalmazta. Vezető munkatársaival együttműködve teljesíteni tudták a műszaki színvonal emelését a növekvő energiaigények kielégítése érdekében.

Szakmai, vezetői és szakmai-társadalmi tevékenységét több alkalommal vállalati kiváló dolgozó, iparági kiváló dolgozó, miniszteri kitüntetés adományozásával ismerték el. 1990-ben a több évtizedes tevékenysége elismeréseként Jedlik Ányos díjjal tüntették ki.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szlávik László

1934-ben született Budapesten.
Műszer és finommechanikai mérnöki oklevelének száma: 186/1957

2007-ben aranydiplomában részesült.

1957-ben szerezte meg villamosmérnöki oklevelét a műszer és finommechanikai szakon. Tanulmányai befejezése után a Gamma Műveknél fejlesztő mérnökként analóg számítógép, majd a Debreceni Biogal Gyógyszergyárnak mágneses erősítővel működő hőfokszabályozó tervezésén és üzembe helyezésén dolgozott. 1963-tól a Műszeripari Kutató Intézetben elektropneumatikus szinuszgenerátor és különféle hitelesítő műszerek fejlesztésén dolgozott tudományos főmunkatársként. A nagypontosságú digitális nyomásmérőre szabadalmat kapott. Ezzel egy időben a SOTE Gerontológiai Kutató Intézetben tudományos tanácsadóként az elektroretinográfiai kutatásban és a kutatási eszközök kidolgozásában vett részt. 1971-1974 között az ELTE Összehasonlító Élettani Tanszékén aspiránsként operáns kondicionálással foglalkozott. 1975-től a MIKI-ben a MALÉV részére „fekete doboz" kiértékelő és regisztráló fejlesztését végezte. Az 1980-as évek elején a HTI megrendelésére mérőautomata fejlesztését és gyártását vezette, mely a MÍG21 gép időszakos ellenőrzésére szolgált. 1988-1999 között az Ipari Minisztérium szakértője volt. 1998-tól a VILATI részére CPAP rendszerű alvásjavító készülék fejlesztésén és gyártáselőkészítésén, 1989-től DNS szintetizátor fejlesztésén, majd a MÁV és a BKV vontatási hálózatának felügyelő rendszerén, valamint villamos távadóinak fejlesztésén és gyártásán dolgozott. 1999-től nyugdíjazása után egyéni vállalkozóként szaktanácsadással és műszerjavítással foglalkozott.

Kiváló újító, kiváló feltaláló, honvédelmi érdemérem tulajdonosa.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Tajthy Tihamér

1932-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 24/1957

2007-ben aranydiplomában részesült.

1957-ben szerezte meg villamosmérnöki oklevelét az erősáramú szakon. A diploma megszerzése után két évig a Villamos Energetikai Kutató Intézetben tudományos munkatárs volt, ahol erőművekben, állomásokon, transzformátorokban túlfeszültség eloszlási vizsgálatokat végzett. 1962-ig az Északdunántúli Áramszolgáltató Vállalat műszaki fejlesztési osztályán a vállalat túlfeszültség védelmének megszervezése, irányítása, iparági túlfeszültség-levezető javító műhely kialakítása volt a feladata. 1962-1965 között egyiptomi műszaki főiskolán dolgozott, ahol megszervezte az erősáramú villamos üzemmérnökképzést és előadásokat is tartott. Nyugdíjba vonulásáig dolgozott az ÉDÁSZ-nál, a Magyar Villamos Művek Trösztnél és a Villamosenergiaipari Kutató Intézetben. Másodállásban a BME Villamosmérnöki Karán, a Paksi Műszaki Főiskolán és a Kandó Kálmán Műszaki Főiskolán előadásokat tartott. Jelenleg is oktatja a Villamosművek és környezet, ill. Villamosenergiapiac tantárgyakat. Több előadást tartott hazai és külföldi konferenciákon, több mérnöktovábbképző tanfolyamon. Szakcikkei, tanulmányai száma százon felüli. Jelenleg a Környezetvédelmi Minisztérium szakértője

A Műszaki Könyvkiadónál nívódíjas könyve jelent meg, a Déri-díj tulajdonosa.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Takáts Zsolt

1933-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 100/1957

2007-ben aranydiplomában részesült

Villamos-ipari technikusi oklevelet kapott 1952-ben. A villamosmérnöki oklevelet 1957-ben szerezte meg a Kar Erősáramú Szakán. A diploma megszerzése után 1991-ig az UVATERV-nél (Út- és Vasúttervező Vállalat) dolgozott tervező, szakosztályvezető, osztályvezető, majd műszaki-gazdasági tanácsadó munkakörben. Tervezési, szakértési területe a következő volt (belföldön és külföldön): kis- és középfeszültségű szabadvezeték- és kábelhálózatok, épített kivitelű és előre gyártott transzformátorállomások, vontatási egyenfeszültséget biztosító áramátalakító állomások közúti villamosok, trolibuszok, helyiérdekű vasutak és metró szerelvények részére. Kommunális és lakóépületek, ipartelepek, repülőterek komplex elektromos energiaellátása fő- és alelosztókkal, kábelezéssel, vezetékezéssel, készülékezéssel, automatával, érintésvédelemmel, villámvédelemmel. Diszpécser berendezések és rendszerek telepítése. Utak, közterületek, szabadterek térvilágítása. Tűzvédelmi központok és hálózatok. 1982-től egyéb jogviszony keretében, 1991-1996 között főállásúként a THERMOTECHNIKA Kisszövetkezetnél (ill. Kft-nél) dolgozott tervezői ágazatvezetőként, majd ügyvezető igazgatóként az elektromos feladatokat érintő területeken. Az 1995-ben történt nyugdíjazása után egyéni vállalkozóként végzett elektromos tervezési munkákat 2009-ig. Akkor az egyéni vállalkozói igazolványának az illetékes okmányirodához történt visszaadása után önállóként, különböző eseti megbízások (cégek, önkormányzatok, magánszemélyek) alapján végzett szakértést, egyszerű és fokozott műszaki ellenőri tevékenységet, tervezői művezetést, szaktervezést, konzultációt, műszaki tanácsadást 2011-ig. Jelenleg jó egészségben él a családjával. 1963 óta tagja a Magyar Elektrotechnikai Egyesületnek, 1983 óta a Közlekedéstudományi Egyesületnek, 1990 óta a Magyar Mérnöki Kamarának. 1991 óta szakértői tevékenység végzésére jogosító engedélye van az Ipari és Kereskedelmi Minisztériumtól. 1974-ben elvégezte a BME energiagazdálkodási gazdasági mérnök szakát. Vezető terezői jogosultsággal rendelkezik. 1983 óta szerepel a Tervezői Névjegyzékben. Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Tokody Edit

1933-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 154/1957

2007-ben aranydiplomában részesült.

1957-ben szerezte meg villamosmérnöki oklevelét az erősáramú szakon. A diploma megszerzése után két évig a Bányászati Villamos Szerelvényeket Előállító Vállalatnál üzemvezető-helyettesként a villamos forgógépek és transzformátorok javítását irányította. 1969-ig az Északdunántúli Áramszolgáltató Vállalatnál az iparági túlfeszültséglevezető javító műhely tervezésének, kivitelezésének vezetése, ezt követően kisfeszültségű elosztóhálózatok tervezése volt a feladata. 1978-ig a Magyar Villamos Művek Trösztnél az iparág közép és kisfeszültségű hálózati problémáival foglalkozott. 1978-ban az Állami Fejlesztési Bankhoz került, ahol feladata a villamosenergia hálózati célcsoport alapjának kezelése, e beruházások ellenőrzése, értékelése, beszámoló jelentések készítése volt. 1985-1989 között, nyugdíjazásáig az Állami Energetikai és Energiabiztonságtechnikai Felügyeletnél energiatervezőként dolgozott. 1991 óta az IpM-ben szakértőként dolgozott az energiagazdálkodás, energiaracionalizálás és az energetikai beruházások területén. Kidolgozta az MTA Magyar Nagylexikon energetikai szakcikkeit. Jelenleg férjével együtt vizsgálati anyagokat, felméréseket készít a különböző forrásokból származó légköri szennyezőanyag kibocsátásokról és az általuk okozott környezeti károkról.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Tóth György

1933-ban született Egerben.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 8/1956-57

2007-ben aranydiplomában részesült.

1957-ben szerezte meg villamosmérnöki oklevelét a híradástechnikai szakon. A diploma megszerzése után 1960-ig a katonai Lokátor Javító Üzem egyik részlegvezetője volt. 1977-ig a radar berendezések üzemeltetését irányító minisztériumi szervnél dolgozott. 1970-ben mikrohullámú szakmérnöki diplomát szerzett. Munkaidőn kívül fejlesztőmunkát végzett a BME Mikrohullámú Tanszékén radarjelek zajalatti vételének kidolgozásában, valamint az egyik javítógyárban a radar vevők zajtényezőjének korszerűsítésével foglalkozott. 1967-ben közreműködője volt az országos radar rendszer anyagellátása számítógépes programjának elkészítésében. Külföldi kiküldetésekben a radar javítások műszaki problémáinak megoldását és nemzetközi együttműködés szervezését végezte az igen költséges javítási munkákban. 1977-1998 között – egészségügyi okok miatt – már nem hivatásos hadmérnökként a Finommechanikai Vállalatnál dolgozott, itt a sokcsatornás mikrohullámú berendezések telepítésével kapcsolatos műszaki és gazdasági problémák megoldásával foglalkozott. Jelenleg az egyetemi hallgatók egyéni vizsga felkészítését végzi matematika és fizika témakörökben.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Tóth István

1932-ben született Encsen.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 75/1957

A műegyetemi diploma megvédése után a Vizsgálóállomás (ma MEEI) Háztartási és Hőtechnikai Osztályán dolgozott, majd 1959-ben a Villamos Állomásszerelő Vállalat export részlegéhez került, ahol villamos kemencék exportjával és tartozékaik importjával foglalkoztak a NIKEX külkereskedelmi vállalaton keresztül. Profiltisztítás céljából a KGM először a Villamos-gép és Kábelgyárhoz, majd a KGM Gépexport Irodájához helyezte részlegüket. 1968-ban a Vaskohászati Kemenceépítő Vállalat, az addigi legnagyobb alvállalkozójuk export-import jogot kapott és Kohászati Gyárépítő Vállalat (KGYV) lett, ezért a KGM ide helyezte át az ő részlegüket is. Ekkor lett a KGYV Export Irodáján a Vevőszolgálati Osztály vezetője 1993-ig, azaz nyugdíjazásáig. 1956-ban exportálták elődei az első ívkemencét Svédországba. 1959-től nyugdíjazásáig kb. 300 db. ívkemencét és néhány más kamrás villamos kemencét exportáltak zömmel a KGST országokba. Harmadik országok közül jelentősebbek India és Törökország. Egyes darabokat szállítottak Ausztriába, Dániába, Hollandiába, Pakisztánba, Franciaországba, Ausztráliába, Peruba és Jugoszláviába és Svédországba. Ő személyesen többnyire a szerelések indításában (alapozások, anyagok ellenőrzésében), a szerelések befejeztével azok ellenőrzésében, a próbaüzemben és az átadásban vett részt. Huzamosabb kiküldetései: a hollandiai 40 tonnás ívkemence és portalanító szerelése (magyar szerelőkkel), a dubai 10 tonnás ívkemence és portalanító szerelésvezetése és Lahore-ban a 40 tonnás ívkemence szerelésvezetése. A fentieken túlmenően feladata volt az üzletkötők műszaki segítése és a reklamációk rendezése. Fentiekhez németből és angolból vizsgáznia kellett, és már franciából is közel volt a vizsgához. Az orosz nyelv maradványa egy moszkvai kiküldetésében segítette, és segítségével a szláv nyelvterületen könnyebben tanulta meg azt a párszáz szót, ami a mindennapi élethez kellett. 1994-től a 2016-os szédüléses eleséséig nyomólég-emelőket és nyomólégpárnás szállítóberendezéseket importált – utoljára a PD-TEAM Mérnöki Iroda megbízottjaként.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. habil. Tóth Mihály

Professor Emeritus

1933-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 269/1958

2007-ben aranydiplomában részesült.

1958-ban szerezte meg villamosmérnöki oklevelét a műszer és finommechanika szakon. Diplomája megszerzése után a Központi Fizikai Kutató Intézetben Simonyi Károly professzor felügyelete alatt, majd a Méréstechnikai Központi Kutató Laboratóriumban dolgozott. 1968-tól a BME Műszer és Méréstechnika Tanszékén adjunktusa, majd docense volt. A 15 évi tanszéki munkája után 2 évig a BME Számítástechnikai Alkalmazási Központ, majd az Egészségügyi Minisztérium Számítógépközpontjának vezetője volt. Az ezt követő négy évben nigériai felsőoktatási intézményben tanított, tanszékvezető volt. 1989-től a KKMF Székesfehérvári Számítógéptechnikai Intézet igazgatója, majd a Kandó főiskola főigazgatója, a Főiskolai Főigazgatók Konferenciájának választott elnöke volt. 65. életéve betöltése után még 5 évig a székesfehérvári intézetben főiskolai tanár. 2004-ben a Miskolci Egyetemen habilitált, 2005-től a Budapesti Műszaki Főiskola professor emeritusa. 2003-tól három féléven át vendégtanárként logikai hálózatokat oktatott Egyiptomi egyetemen és szemináriumokat tartott kriptográfiából, ami azóta is oktatási és kutatási területe. Egyik szerzője volt a Logikai hálózatok tervezése című könyvnek. Számos társadalmi tevékenysége, alapítványi kuratóriumi elnöki megbízása volt és részben van is még Székesfehérvárott. Többek között a székesfehérvári református gyülekezet tiszteletbeli presbitere. Nyugdíjazása óta tudományos ismeretterjesztéssel foglalkozik.

Közéleti tevékenységét Székesfehérvárott Szent István díjjal ismerték el. Egyéb kitüntetései: Publikációs nívódíj, 1991, Magyar Felsőoktatásért Emlékpalett, 1995, Apáczai Csere János-díj, 1997, Kandó Kálmán emlékgyűrű, 2001, Budapesti Műszaki Főiskola emlékgyűrű, 2003, Magyar Rektori Konferencia Emlékérem, 2009, Szent-Györgyi Albert-díj, 2012.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Tüdős Tibor

1934-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 40/1958

A Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karán az 1952-től az 1957-ig tanult. Az 56-os forradalom napjaiban az Egyetemen nemzetőrként szolgált. Az Erősáramú szakon 1958-ban szerzett villamosmérnöki oklevelet. A végbizonyítvány megszerzése után 1957 ben az Erősáramú Gyártmányfejlesztési Intézetnél (ERFI, később VBKM Fejlesztési Intézet) helyezkedett el. Irányító tervezőként feladatai a villamos hőtechnika különböző alkalmazási területeihez (háztartási készülékek, ipari hőfejlesztő-berendezések) kapcsolódtak. Részvételével került kifejlesztésre a hazai hőtároló kályha család, melyet aztán az Elekthermax Gyár nagy sorozatban gyártott. Szakmai tevékenységéről 1960 óta publikál szakfolyóiratokban. 1965-től 1969-ig levelező aspiráns volt. 1964 és 1972 között nemzetközi és hazai kongresszusokon, ill. konferenciákon tartott előadásokat villamos hőtechnikai témákról. Szabványosítással foglalkozva 1968 és 1972 között részt vett nemzetközi és hazai szervezetek munkájában. 1973-ban ösztöndíjjal 4 hónapos hollandiai tanulmányúton vett részt. 1978 és 1984 között a VKI, Villamosipari Kutatóintézetben dolgozott. Tudományos főmunkatársként az elektronikus vezérlő rendszerükre munkatársaival szabadalmat szereztek. 1985-ben a VIV, Villanyszerelőipari Vállalatnál helyezkedett el, kapcsolóberendezésekkel foglalkozott. A VIV privatizációja után a jogutód Siemens Zrt. „Energiaátvitel és elosztás" ágazatánál dolgozott. 1992 és 1994 között tagja volt a Vértesi Erőmű Rt. igazgatóságának. 1996 óta nyugdíjas. Azóta – és jelenleg is - egyéni vállalkozóként tevékenykedik. 2005-ig a Siemens Zrt. szerződéses tanácsadóként foglalkoztatta. 1955 óta tevékenykedik a Magyar Elektrotechnikai Egyesületben (MEE). A Magyar Mérnöki Kamara tagja 1997 óta. 1998 és 2008 között a Villamosenergetikai Szakosztály vezetője volt. 2011 óta tagja az Energetikai Tagozat elnökségének.

A Magyar Elektrotechnikai Egyesületben (MEE) 1993-ban Bláthy díjjal tüntették ki. 2008-ban a Villamosenergetikai Szakosztály Kamaraelnöksége a Tiszteletbeli Mérnöki Kamarai Tag címet adományozta neki.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Urbán János

1934-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 299/1963

2007-ben aranydiplomában részesült.

1963-ban szerezte meg villamosmérnöki oklevelét a híradástechnikai szakon. Tanulmányainak befejezése után szakmai pályafutását 1957-ben az Egyesült Izzólámpa és Villamossági Rt. elektroncsőgyáregységében, az elektroncső szerkesztésben kezdte meg. 1971-ig a műszaki igazgatásszervezetében műszaki tájékoztatással és a Tungsram Technische Mitteilungen című, negyedévenként megjelenő műszaki-tudományos cégfolyóirat szerkesztésével foglalkozott. Tevékenysége a félvezetőtechnikához kapcsolódott, ezért 1970-ben félvezetőeszköz gyártási szakmérnöki oklevelet szerzett. Ezt követően részt vett a hazai félvezetőgyártás fejlesztését szolgáló licenc- és knowhow vásárlásokban és tartotta a kapcsolatot a Telefunken, a Motorola, az SGS-Ates, a Siemens és a Varian félvezető részlegeivel. 1970-ben 4 hónapig irányította az USA-ban azt a 20 fős Tungsram csapatot, amelyik a Corning-gyárakban elsajátította a ribbon-lámpabúragyártósor és az ahhoz kapcsolódó berendezések üzemeltetését és karbantartását. Ezek a berendezések képezték a továbbiakban Közép-Európa legnagyobb és legkorszerűbb lámpagyárának, az Egyesült Izzó nagykanizsai üzemének gerincét. 1972-1980 között a Tungsram Kereskedelmi Igazgatóságának Elektronikai Értékesítési Főosztályát vezette. 1983-tól az Elektromodul Aktív Elemek Főosztályát vezette. 1988-tól az 1990-ben történt nyugdíjazásáig a Mikroelektronikai Vállalat kereskedelmi igazgatója volt. Azóta, jelenleg is számos külföldi kiadó (label) klasszikus zenei CD-it és DVD-it forgalmazza cégében, a MEVex kft-ben.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Vágner Gyula

1931-ben született Bujban.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 156/1958

2007-ben aranydiplomában részesült. 1958-ban szerezte meg villamosmérnöki oklevelét a műszer és finommechanikai szakon. Tanulmányai befejezése után a BME Műszer és Méréstechnika Tanszékre került gyakornokként. 1958-ban tanársegédi kinevezést kapott. Oktatói munkáját az Elektronikus műszerek csoportban kezdte, majd 1960-tól kidolgozta az Impulzustechnika című tárgy tematikáját és 1962-ben egyetemi jegyzetet írt ebből a témakörből. Adjunktusként önállóan adta elő ezt a tárgyat nappali tagozatos és szakmérnöki hallgatóknak. 1964-ben adjunktusként Elektronikus műszereket és Impulzustechnikát oktatott a Műszer szakon. Ekkor docensi kinevezéssel áthelyezték az Egyetemi Számítóközpontba (félállásban továbbra is a BME-n maradt) műszaki vezetőként. Tudományos főosztályvezetői intézeti munkája miatt 1975-ben már nem vállalata tovább az oktatói munkát. Akkor már egy újabb számítógép beszerzésére kapott lehetőséget az ESZK, s ezt a gépet sikerült a BME E épületébe telepíteni. Bár az Ural-2 gép még elektroncsövekkel épült és megbízhatósága messze elmaradt a tranzisztoros Razdan-3 gép mögött, sok oktató és diák ezek mellett kapcsolódott be a számítástechnika alkalmazásába. Az Oktatási Minisztérium Számítógép Fejlesztési Bizottság titkáraként közvetlenül részt vett a felsőoktatás számítógép ellátási munkájában. 1984-től Számítógép architektúrák, ill. Számítógépek felépítése címen előadásokat tartott az esti, majd a nappali programozó szakos hallgatóknak. Oktató munkája során 14 egyetemi jegyzetet, tankönyvet írt. Részt vett számos hazai és külföldi konferencián, ahol beszámolt az irányításával végzett hazai fejlesztésekről, kutatási eredményekről. Fejlesztési munkái több mint 10 tanulmányban, szakcikkben jelent meg. Kutatással és fejlesztéssel, valamint számítógép oktatással foglalkozott más egyetemeken is. Nyugdíjasként – a kertészmérnök felesége hatására – egy évtizeden át a precíziós és digitalizált agráriumról könyvet írt (most rendezi sajtó alá). Családi vállalkozásban kertészboltot vezettek Budapesten, majd Szentendrén is. 5 éven át – a kertész fiával – boltvezető is volt. Tevékenységéért 1968-ban az Oktatásügy Kiváló Dolgozója kitüntetést, majd 1986-ban a Munka Érdemrend bronz fokozata kitüntetést kapta.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Váncza József

1934-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 73/1957

2007-ben aranydiplomában részesült.

1957-ben szerezte meg villamosmérnöki oklevelét az erősáramú szakon. Diplomájának megszerzése után az 1995-ben történt nyugdíjazásáig az ERŐTERV-nél dolgozott. Az összes hazai és export nagyerőmű tervezési munkáiban részt vett, mint tervezőmérnök, később, mint irányító, vezető mérnök. 1960-tól 2 évig az Oroszlányi Hőerőmű építkezésénél, üzembe helyezésénél helyszíni mérnök volt. Műszaki fejlesztési és szabványosítási munkákban is részt vett, sok új ötlete valósult meg az épülő új nagyerőművekben. A vállalat kb. 12 évig tartó export tervezési munkáiban irányító szerepben dolgozott az AEG, BABCOCK, BBC, HARTMANN & BRAUN és a SIEMENS cégeknél. Ellátta a Paksi Atomerőmű vezérléstechnikai rendszereinek szovjet féllel való egyeztetési és tervezési munkáit, valamint ellátta a honosítási feladatkört. Az ERŐTERV az erőművek rekonstrukcióinak során vállalkozási tevékenységet is folytatott, melynek során többek között kazánok programozott biztonsági égővezérlésének specialistája lett. 1991-től az Erőművi Villamos és Irányítástechnikai Berendezéseket Tervező Iroda vezetője, majd 1993-tól a Hálózati Berendezések és Rendszertervező Iroda vezetője volt. Nyugdíjazása után, mint vállalakozó, az Országos Villamos Tehereloszto ú j üzemirányító rendszerének tervezési, üzembe helyezési munkáiban vett részt. 2002-től a TRANSELEKTRO Rt-nél dolgozott erőművi villamos és irányítástechnikai szakterületeken. Alapító tagja volt a Magyar Energetikai Társaságnak, melynek 1995 óta elnökségi tagja. Részt vesz a Magyar Mérnöki Kamara munkájában, mint minősítő bizottsági tag.

Munkássága elismeréseként 1991-ben Eötvös díjjal tüntették ki.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Varga Éva (Germánusz Lajosné)

1934-ben született Pestszentlőrincen.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 508/1965

2007-ben aranydiplomában részesült

Már egyetemi évei alatt, 1952-től dolgozott a BHG Telefontechnikai gyártmányfejlesztési Osztályán, előbb a szerkesztésben, majd a telefonlaborban, eleinte heti 18 órás, majd teljes munkaidőben. Telefonkészülékek vizsgálatával foglalkozott. 1959-től a Telefongyárba került beosztott mérnöki, majd laborvezetői beosztásban. Itt egy új telefonkészülék-család kifejlesztésével, nemzetközi szabványok kidolgozásával, nemzetközi együttműködési kérdésekkel foglalkozott. 1965-ben szerezte meg villamosmérnöki oklevelét a híradástechnikai szakon. 1970-től távbeszélőtechnikai főkonstruktőri beosztásban dolgozott. 1972-75 és 1979-84 között a moszkvai Magyar Kereskedelmi Kirendeltségen működő Budavox irodán a Telefongyár teljes átviteltechnikai és adatátviteli gyártmányválasztékára vonatkozó képviseletet látta el, majd a később ott létrehozott Budavox Műszaki Központot vezette. Ez időszakban felsőfokú külkereskedelmi szakvizsgát és nyelvvizsgát tett. 1984-86 között a Jászberényi Műszeripari Szövetkezet kereskedelmi vezetője volt. 1986-tól 1993-ban történt nyugdíjazásáig a TRADE-COOP Kereskedőház megalakulása után a környező országok kereskedelmével foglalkozó iroda és a külföldön dolgozó irodák felügyeletét végezte.

Több vállalati kiváló dolgozó kitüntetést, több szovjet partner minisztérium és külkereskedelmi vállalat miniszteri elismerő oklevelét, a Külkereskedelmi Minisztérium Kiváló Munkáért oklevelet kapott.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Villányi Ottó

műszaki doktor

1933-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 168/1957

2007-ben aranydiplomában részesült. 1957-ben szerezte meg villamosmérnöki oklevelét gyengeáramú szakon. Mérnöki pályája kezdetén egyrészt a Posta Rádió- és Televízió Műszaki Igazgatóságnál vezette több rádió és TV adó üzembeállítását, bemérését, másrészt bekapcsolódott az ipari tevékenységbe, az adóberendezéseket gyártó bázis kialakításába is. Később, az 1960-as évek második felében a Magyar Posta Központjának mérnökeként, a színes televízió műsorszórás magyarországi bevezetéséhez vizsgálatok, mérések, nemzetközi egyeztetések alapján elkészítette a postai terveket, majd vezette a fejlesztési munkákat. Több szabadalmat dolgozott ki, 1973-ban megvédte doktori disszertációját. Részt vett a taliándörögdi műholdkövető földi állomás optimális helyének kijelölésében, az állomás felépítésében, az űrtávközlés magyarországi bevezetésében. Távközlési szaktanfolyamokat szervezett, előadásokat tartott a Mérnöktovábbképző Intézetben. Nyolc éven át mérnökként dolgozott az ENSZ szakosított szervezeténél, a Nemzetközi Távközlési Egyesület (ITU) Központjában, Genfben. Feladata volt egész Európát átfogó nemzetközi értekezletek és világértekezletek előkészítése, a lebonyolításban való részvétel, az ott született határozatok alapján a központilag szükséges mérnöki munkák elvégzése. Felvették az ENSZ szakértői névjegyzékére. Több nemzetközi bizottságban megválasztották elnöknek, alelnöknek. 1986-ban visszatért Magyarországra és a Posta, majd a Matáv nemzetközi osztályát vezette, igyekezett kiépíteni a nyugat-európai távközlési kapcsolatokat. Több szervezetben is vállalt tisztségeket, nemzetközi összefogó munkát. Az Európai Távközlési Hálózatüzemeltetők Egyesületében, az ETNO-ban a közép-kelet-európai országok összekötője, majd az Intéző Bizottság tagja volt. A Híradástechnikai Tudományos Egyesületben sok feladatot vállalt, előadásokat tartott, számos bizottságnak volt választott tisztségviselője, vezetője. Írt - részben más szerzőkkel közösen - 19 távközlési, szakmai könyvet, 84 folyóirat cikket, tanulmányt. Munkássága elismeréseként kitüntették Virág-Pollák díjjal, Puskás díjjal, ITU oklevéllel és Baross Gábor díjjal. Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Vörös András

1932-ben született Budapesten.
Műszer és finommechanikai mérnöki oklevelének száma: 176/1957

2007-ben aranydiplomában részesült

1957-ben szerezte meg villamosmérnöki oklevelét a műszer és finommechanikai szakon. Tanulmányai befejezését követően a Műszeripari Kutató Intézet munkatársa volt az 1990-ben történt nyugdíjazásáig. Beosztásai voltak: tudományos segédmunkatárs, tudományos munkatárs, főmunkatárs, majd tudományos osztályvezető. Feladatai közé tartozott tanulmányok készítése, műszerfejlesztési munkák végzése (Nagyfrekvenciás generátor, AM_FM moduláció-mérők, telemetriás mérővevő, FM mérőmagnetofon, szelektív mérővevő, stb.). Munkássága során 18 publikációja jelent meg, 3 szabadalmat dolgozott ki. 1980-1990 között főszerkesztői tevékenységet folytatott a MIKI Közleményei lapnál, szerkesztője volt a Mérés és Automatika lapnak. Az Ipari Minisztériumban 1984-1990 között K+F szakértői tevékenységet végzett. Munkássága alatt több mérnöktovábbképző tanfolyamot végzett el. Nyugdíjazása után az ELEKTRONIKA Átviteltechnikai Szövetkezetben szakértői munkát végez a mai napig. Feladata minőségbiztosítási rendszer létrehozása, később megújítása. Részt vesz K+F pályázatok, innovációs pályázatok, kereskedelmi-fejlesztési pályázatok, tender pályázatok írásában. Megjelent két szakmai és egy gazdasági tárgyú publikációja.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Vukovics Gyula

1933-ban született Cegléden.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 180/1957

2007-ben aranydiplomában részesült.

1957-ben szerezte meg villamosmérnöki oklevelét a Gyengeáramú Szakon. Ezen kívül ipari mérnökközgazdász és átvitel-technikai szakmérnöki diplomát is szerzett. Munkahelyei 1957-1992 között mindvégig a Magyar Posta, illetve jogutódjai területén voltak. Munkakörei: Posta Központi Kábelüzemben építésvezető, fő-építésvezető, műszaki előadó, a Közlekedési és Postaügyi Minisztérium Postafőosztályán hálózattechnikai főelőadó, majd csoportvezető, a Posta Központi Műszaki Hivatalban főmérnök, majd igazgató. A felsorolt munkakörökben a helyi kábel hálózat és távkábel hálózat építésével és fenntartásával, műszaki nyilvántartásával, a tervezési egyeztetésekkel és tervjóváhagyásokkal, az országos közműnyilvántartás szakági megvalósításával, országos és nemzetközi áramkör létesítésekkel, az ezekhez kapcsolódó műszaki szabályokkal, technológiai előírások és üzemeltetési előírások létrehozásával kapcsolatos feladatokat látott el. Részt vett folyamatosan a postai-hírközlési hálózatépítési és üzemeltetési szakirodalom szerzői, illetve szerkesztői munkáiban, a kapcsolódó szakmunkás, technikusi és mérnök továbbképzési oktatási munkában, cikkek, jegyzetek és könyvek írásában. Nyugdíjazása után is folytatta a hírközlési szakértői tevékenységét a Magyar Mérnöki Kamara által meghatározott keretek között. A 2008–2012 közötti években a Képzési és Tudásmenedzsment Kft szerződéses munkatársaként a Magyar Mérnök Kamara kötelező továbbképzési, valamint szabadon választható kreditpont-szerző tanfolyamait a „hírközlési és informatikai tervezői és szakértői tárgykörben" szervezi, a tanfolyamok tananyagait előkészíti, a Kamarával egyezteti és elfogadtatja, az oktatásokat ellenőrzi, a továbbképzésről szóló igazolásokat kiadja, illetve a Kamarának benyújtja. Kétszer ötéves továbbképzési ciklus után a Kamara a továbbképzési rendszert átszervezte, ezzel az ő szerződése, illetve a Képzési és Tudásmenedzsment Kft megszűnt. Szépirodalmi tevékenységét tanúsítják a következő könyvek: Menekülés az orosz frontra (2013), A gyűlölet falai között (2014) és a Hajléktalanok (2015). A Magyar Mérnök Kamara 2014-ben Örökös Mérnök Kamarai Tag címet adományozott neki.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Zatykó László

1934-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 110/1957

2007-ben aranydiplomában részesült

1957-ben szerezte meg villamosmérnöki oklevelét az erősáramú szakon. Az egyetemi évei alatt megszakításokkal a Villamos Forgógép Tervező Irodában, diplomájának megszerzése után pedig a Ganz Villamossági Művekben dolgozott. A Ganz gyárban az egyenáramú gépszerkesztés után a próbaterembe került, ahol a Tiszalöki Vízerőmű és a török Ikizdere Vízerőmű generátorainak és alállomásainak helyszíni üzembe helyezését végezte. A mozdonygyártáshoz helyezték, gyáregység vezető helyettesként, majd vezetőként számos elméleti és gyakorlati feladatot oldott meg. Termelés főmérnök helyettessé, majd 1968-ban kereskedelmi igazgatóvá nevezték ki. Ebben az időben a gyár exportja huszonötszörösére emelkedett. 1990-1997 között a Transelektro Külkereskedelmi Vállalat kiküldöttjeként többek között a Transelektro vezette Siemens-Mitsubishi-Gamma konzorcium hőerőmű megvalósítási szerződését szervezte Törökországban. Előadott nemzetközi konferenciákon, a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetemen és a Budapesti Műszaki Főiskolán. Eredményeit műszaki, gazdasági lapokban publikálta. Jelenleg egy személyes kereskedelmi tanácsadó Bt. Tagjaként dolgozik.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Ajoy Valdés G. Andrés

1940-ben született Havannában (Kuba).
Villamosmérnöki oklevelének száma: 769/1967

1968-1976 között Kuba különböző városaiban (Cienfuegos, Mariel, Santiago de Cuba, Havanna) található villamos termelőüzemekben dolgozott mérnökként. A Villamos Gépek és Készülékek Javító Intézetében főmérnök volt, itt nagy motorokkal, generátorokkal, transzformátorokkal és elektromos rendszerű védőkészülékekkel foglalkoztak. 1976-tól 1992-ig osztályvezető a Műszaki Ellátási Minisztériumban. Az osztálya a Kubába importált villamos gépek és készülékek (pl. generátorok, hegesztő gépek, villamos gépek és mérőműszerek) elosztásával foglalkozott a többi minisztérium és a nagyüzemek között. Munkájával együtt járt a gyakori utazás különböző európai és ázsiai országokba. 1992-től 2002-ig a Havannai Tartomány műszaki ellátási rendszerében különböző gyárakban és üzemekben volt osztályvezető. Ezekben az években jelentősen átalakult a kubai gazdasági rendszer.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Albert Károly

1943-ban született Devecseren.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 340/1967

1967 szeptemberétől a Híradástechnikai Ipari Kutató Intézet Műszer- és Méréstechnika Osztályán az ellenállások digitális mérésével foglalkozott. Digitális ellenállásmérő műszert (TR 2252, TR 2259); ellenállások és potméterek mérésére és osztályozására alkalmas mérő automatákat fejlesztettek és gyártottak (Resimat; Aximat stb). 1972-től osztályvezető, majd 1979-től a Méréstechnikai Ágazat vezetője lett tudományos igazgatóhelyettesi rangban. Feladata volt a passzív alkatrészmérő rendszerek, digitális alkatrészmérő automaták (Icomat), valamint ún. Spec témák fejlesztésének és gyártásának koordinálása, szerződéskötések és kereskedelmi ügyletek bonyolítása. 1982-től a HIKI beolvadt a Mikroelektronikai Vállalatba. Itt ugyanezt a feladatot látta el 1986 áprilisig. Ezután az Elektronikai Fejlesztési Gyáregységet irányította 1991-ig, majd a privatizáció során az Electronic Engineering Kft. résztulajdonosa és műszaki vezetője lett. 2003 óta nyugdíjas.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Alkér András

1943-ban született Balassagyarmaton.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 266/1967

Egyetemi felvételét helyhiányra hivatkozva 1961-ben elutasították, így egy évig, mint érettségizett elektroműszerész ipari tanuló dolgozott a Salgótarjáni Acélgyárban. 1967-71 között a Méréstechnikai Központi Kutató Laboratóriumban (MKKL) nem villamos mennyiségek villamos mérőeszközeinek (tranzisztoros áramkörök) fejlesztésében és ipari alkalmazásában szerzett gyakorlatot, majd a Számítástechnikai Koordinációs Intézet (SzKI) HWL laboratóriumában az ESzR R20 számítógép rendszer fejlesztése során Magyarországon az elsők között volt lehetősége integrált áramköri rendszereket fejleszteni. Ebből az időszakból három szolgálati találmányt jegyez. 1981-90 között a BME Automatizálási Tanszékén tudományos munkatárs. 1990-ben, élve a gazdasági nyitás lehetőségeivel, svéd-magyar vegyesvállalatot alapít, amelyet a külföldi tulajdoni rész kivásárlása után ma már Ardin Kft néven vezet. Az Ardin Kft több mint 200 ipari projektet - ebből 54 informatikai projekt – valósított meg az integrált elektronikus vasúti és közúti mérlegrendszerek piacán. Az EU tanúsítványokkal rendelkező D4309 (mikroprocesszoros rendszer) és D8203 (beágyazott rendszer) típusjelű dinamikus mérlegelektronika termékcsaládok kifejlesztésével, alkalmazásával az Ardin Kft külföldön is elismert, Magyarországon pedig piacvezető a járműveket mozgás közben mérő, dinamikus mérlegrendszerek szakterületén.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Ambrus Attila

1944-ben született Désen.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 336/1967

1967 őszén kezdett dolgozni fejlesztőmérnökként a Mechanikai Laboratóriumban Budapesten. Ekkor került kapcsolatba a digitális technikával, a mikroelektronikával és az integrált áramkörökkel. 1970 és 1972 között hardver-rendszertervező a budapesti Kereskedelmi Minisztérium számítóközpontjában. 1972 és 1977 között fejlesztőmérnök Svájcban, Badenben a Brown-Bovery gyárban (BBC, az ABB elődje). Fejlesztési témái: erőművek távvezérlése és távirányítása. Ekkor került először kapcsolatba az Intel Corporation-nel. 1977 és 1990 között Bernben a Hasler, később az Ascom-cégnél fejlesztőmérnök, majd fejlesztési osztályvezető volt. Elsőként épített nagysebességű kommunikációs rendszert Mainzban a ZDF stúdiók vezérlésére. Többször szerepelt Hannoverben a CEBIT kiállításán különböző távközlési rendszerekkel. Részt vett az IEEE 802.6 (MAN) szabvány kidolgozásában (1986/87, USA). 1990 és 2006 között projekt-menedzser különböző, nagyobb távközlési rendszerek tervezésében és üzembe helyezésében. Jelenleg, mint nyugdíjas szívesen foglalkozik a modern filozófiával, feleségével sokat utazik vagy vitorlázik a Neuenburgi tavon.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Angyal Miklós

1944-ben született Pécsen.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 5/1968

A Kandó Kálmán Híradás és Műszeripari Technikumban érettségizett 1962-ben. A Budapesti Műszaki Egyetem elvégzése után Pécsett a Számítástechnikai és Ügyvitel szervező Vállalatnál először programozóként, majd műszaki ügyintézőként végzett munkát. A korszak műszaki színvonalának megfelelő számítógépek és perifériáik javítását, karbantartását végezte. Ilyenek voltak: Bull GE. ESZR R20. R22, R40, Siemens, KFKI TPA, MDS. A számítógépek generációváltása után egyéni vállalkozóként számítógépes hálózatok tervezésével és kivitelezésével foglalkozott. Egészségének megromlása miatt feladta az egyéni vállalkozását, és nyugdíjazásáig rehabilitációs foglalkoztatónál volt műszaki ügyintéző és informatikus.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Asztalos Gábor

1943-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 455/1967

Pályakezdőként az Autóvillamossági Felszerelések Gyárában, a gyártmányfejlesztési területen helyezkedett el, ahol akkor indult az új Ikarus autóbuszcsalád részére kifejlesztett váltakozóáramú generátor és indítómotor gyártása. Nagy érdeklődéssel foglalkozott az egyetemen éppen csak megemlített körmöspólusú generátorral. Ő végezte valamennyi későbbi típus villamos tervezését, és egy esetben a gépészeti tervezést is. Legutolsó típusuk szabadalmi védettséget kapott. E szabadalomnak társszerzője volt. Emellett foglalkozott az indítómotorok műszaki problémáival is, és közreműködött egy licenc honosításában. Folyamatos tevékenységet jelentett az aktuális gyártási problémák megoldása is. Részt vett vevőszolgálati tevékenységekben és a nemzetközi szabványosítási munkában is. A 90-es évektől kezdve bekapcsolódott egy privatizáció előkészítésébe, melynek eredményeként a Delco Remy America megvásárolta a céget. Ezt jelentős piaci munka is kísérte, mely során műszaki támogatást nyújtott az amerikai cég értékesítői számára. A rendszerváltozást követő piaci változások miatt megszűnt az új konstrukciók iránti igény, és 1996-ban átkerült a minőségirányítási területre. Minőségirányítási igazgatóként az autóipari minőségirányítási rendszerek bevezetésén dolgozott, és ennek eredményeként az elsők között szereztek autóipari minőségirányítási tanúsítványt. 1999-ben a német tulajdonú, autó ülésfűtéseket gyártó W.E.T. Automotive Systems Kft.-hez ment, ahol minőségirányítási igazgatóként dogozott. Itt elmélyítette az autóipari minőségirányítási követelményekkel kapcsolatos ismereteit, közreműködött egy magas színvonalú vállalatirányítási rendszer működtetésében. 2006-ban vonult nyugdíjba, azóta is aktív, és egyéni vállalkozóként az autóipari minőségirányítási követelmények oktatásával, auditálásával, és minőségirányítási rendszerek fejlesztésével foglalkozik.

Az általa kidolgozott vállalatirányítási rendszer működtetéséért 2003-ban Nemzeti Minőségdíjat kapott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bagi László

1942-ben született Kecskeméten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 244/1967

A gimnáziumi érettségit követően elektroműszerész szakmunkás képzést végezett el, majd 1962-ben felvételt nyert a BME Villamosmérnöki Kar, Műszer és Szabályozástechnikai Szakára. A diplomát 1967-ben szerezte meg. 1967-ben belépett a Ganz Műszer Művek EKM gyárába, ahol minőségellenőrzési, a későbbiekben minőségtervezési és irányítási feladatokkal foglalkozott. Először beosztott mérnökként dolgozott a Mérésügyi Osztályon, ahol az új gyártmányok prototípusainak típusvizsgálatait végezte és képzést kapott a termékekre vonatkozó szabványok alkalmazásáról. 1973-ban kapta első osztályvezetői megbízatását az Idegenárú Ellenőrzési Osztályon. 1978 év elején a Szerelőüzemek MEO osztályának vezetője lett. Ebben a munkakörben a késztermékek minőségének biztosítása, a minőségi reklamációk kivizsgálása is a feladataihoz tartozott, beleértve a helyszíni vizsgálatokat bel- és külföldön is. 1981-től a Villamos Minőségellenőrzési Osztály vezetője. 1994-ben a vállalatot privatizálták, külföldi tulajdonos vette át. A vállalat Ganz Müszer Zrt. néven működött tovább. Megbízást kapott a termelési folyamat teljeskörű minőségi felügyeletére. 1997 elején megbízást kapott az ISO 9001 minőségirányítási rendszer kiépítésének irányítására, beleértve a vállalat működési folyamatainak teljeskörű átvizsgálását is. 1998-ban a Ganz Műszer Zrt kiépített minőségirányítási rendszerét a Det Norske Veritas cég megfelelőnek minősítette. A további 10 év alatt folyamatosan felügyelte a minőségirányítási rendszer működtetését. Feladata volt a CE tanúsítási rendszer alkalmazásának kidolgozása és a gyártási folyamathoz tartozó speciális villamos mérőberendezések időszakos kalibrálása, ill. javítása is. A feladataihoz tartozott a kapcsolat tartása az OMH-val,a későbbi MKEH hivatallal. A vállalat hitelesítő állomást üzemeltetett, amelyben a villamos áramváltók hitelesítését irányította az MKEH munkatársainak helyszíni felügyelete mellett. 2016 közepén számára ismeretlen pénzügyi okok miatt a Ganz Müszer Zrt. felszámolás alá került. 49 évi munkaviszonyt követően véglegesen került nyugdíjba.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bakos Galambos János

1943-ban született Dorogházán.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 642/1967

A Nógrádi Szénbányák ösztöndíjasaként kezdett el dolgozni Salgótarjánban. Az első két évben megismerte az alkalmazott villamos berendezések üzemeltetésével kapcsolatos szakterületeket. Ezután a vállalat tervező irodájába hívták tervezőmérnöknek. A tervezés főként az új és a már meglévő üzemek számára folytak (pl. A Ganz-Mávag Mátranováki Gyára, a Budapesti Harisnyagyár üzeme Nagybátonyban, az első magyar atomtemető Püspökszilágyon, a Váci Kötöttárugyár üzeme Kazáron, a Zalai Olajmezők másodlagos művelése, a Salgótarjáni Kohászati Üzemek rekonstrukciója, közép- és kisfeszültségű hálózatok, többek között Hollókő Ófalu első közvilágítási terve stb.). Rövid időn belül csoportvezetői, majd szakosztályvezetői kinevezést kap. Aktívan részt vállalt a megyei MEE munkájában. 1977-ben a Nógrád Megyei Tanácshoz hívják az Ipari Osztály vezetőjének. Fő feladatai közé tartozott a tanácsi ipari vállalatok irányítása, felügyelete, az ipari szolgáltatási szektor munkájának szervezése, az ipari szövetkezetek, valamint a kisipar működésének törvényességi felügyelete. Részt vett a megye állami ipari vállalatainak a megye fejlesztését segítő munkáinak koordinálásában is. Zwickauban sikeres német nyelvvizsgát tett. 1992-ben a Salgótarjáni Vasöntöde- és Tűzhelygyárhoz hívják külkereskedelmi vezetőnek. Nyugdíjazásáig ott kamatoztatja mérnöki, vezetői és nyelvi ismereteit. Széleskörű kereskedelmi kapcsolatokat ápolt Hollandiától Kazahsztánig, Finnországtól Horvátországig. Ügyvezetője lett egy közös magyar-román cégnek.

Munkája elismeréseként több állami kitüntetést kapott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Balogh András

1943-ban született Cegléden.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 10/1968

A BME Villamosmérnöki Karának Híradástechnikai Szakán 1967-ben szerezte meg a diplomáját. A MIKI Műszeripari Kutató Intézetben dolgozott 1968-tól 1992-ig. Tudományos főmunkatársi besorolásban a mintavételező (Sampling) elven működő szélessávú (max. 2 GHz) mérőműszer család (millivoltmérő, fázisszögmérő, Time Domain Reflectometer) kifejlesztésében vett részt. Számos előadás, folyóiratcikk és 8 db szabadalom szerzője. Szakértői engedélyei: Villamos és mágneses mennyiséget mérő műszer (KGM 1976); Analóg és digitális elem és rendszer tervezése (Ipari Minisztérium 1988). A BME-n 1982-ben okleveles Digitális Rendszertervezői Szakmérnöki oklevelet szerzett. 1980-tól CAMAC rendszerű számítógép vezérelt automatikus mérőberendezések (ATE) applikációjával foglakozott. Az említett ATE felhasználásával –osztályvezetőként– analóg integrált áramkörök (IC) gyártásközi és végmérését fejlesztették ki és szállították a Szovjetunióba és Romániába (színes TV IC-k, RF Mixer-ek; stb. tokozott és tokozatlan kivitelben). Az ERICSSON Telecommunication Hungary (ETH) vállalatnál dolgozott 1992-től 2008-ig (nyugdíj) vezető rendszertervezőként. Közreműködött a MINI-LINK márka-nevű Ericsson gyártmányú digitális mikrohullámú rádiórelé berendezések és rendszerek magyarországi bevezetésében a típusengedélyeztetéstől a tervezésen át a kész hálózat műszaki átadásáig. Ericsson közreműködésével épült ki a WESTEL, a BM, A HÖR és több más privát mikrohullámú hálózat. A folyamatosan fejlődő gyártmányok és tervezési módszerek ismeretét az anyagyárban szervezett gyakori oktatások biztosították.

2008-ban kapta meg az anyagyártól (Mölndal, Svédország) az „Expert in Microwave Technologies" megtisztelő titulust. A szabadalom hasznosítása elismeréséért a Találmányi Hivatal által adományozott „Kiváló feltaláló arany fokozat"-át két alkalommal nyerte el (1977 és 1981).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Balogh Andrásné dr. Szombathelyi Mária

ny. docens, a neveléstudomány kandidátusa

1942-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 11/1968

1967-ben villamosmérnöki oklevelet szerzett híradástechnika szakon, majd 1968-ban mérnöktanári diplomát szerzett. 1967-től a BME Pedagógiai Tanszékén kezdett dolgozni, 2007-ig itt (jogutód Műszaki Pedagógiai Tanszék) oktató különböző beosztásokban (gyakornok, tanársegéd, adjunktus, tanszékvezető helyettes, ill. megbízott tanszékvezető egyetemi docens). 2007 óta ny. egyetemi docensként vesz részt a tanszék munkájában. Szakterülete: szakmai pedagógia, szakmai módszertan. Egyetemi jegyzeteket és szakközépiskolai tankönyvet írt. Kandidátusi értekezésének (1994) témája: Újabb tendenciák a műszaki szakmódszertanok fejlődésében. Dolgozott többek között Világbanki, CEDEFOP, Leonardo, CDG projektekben. Oktatási területe: műszaki pedagógusképzés, felnőttoktatás és mentorok képzése. Fontosabb oktatott tantárgyak: Oktatásmódszertan (villamos szakterület), Oktatáselmélet, Műszaki fejlődés és szakképzés, Képzés és önképzés a mérnöki gyakorlatban. Tanított szakközépiskolában, hosszú éveken át az Elektrotechnika tantárgy országos szakfelügyelője volt. Részt vett a BME Szakképzés-pedagógiai Doktori Iskolájának és az ELTE BTK Pedagógiai Doktori Iskolájának a munkájában.

Az egyetemi és kari elismeréseken kívül az alábbiakban részesült: Miniszteri Dicséret (1985), Magyar Felsőoktatásért Emlékplakett (2001), Kiss Árpád díj (2006).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Balogh Andrea

1941-ben született Kolozsváron.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 453/1967

1959-ben a Radnóti Miklós gimnáziumban érettségizett, utána elektroműszerész képesítést szerezett, majd 1962-ben felvételt nyert a BME Villamosmérnöki Karára. A Híradástechnikai Szak elvégzése után, 1967-ben helyezkedett el a Dunai Kőolajipari Vállalat (most MOL Dunai Finomító) Technológiai Főosztályán. 1972-ben, turbinás áramlásmérés témában benyújtott szakdolgozata országos első helyezést ért el. Ettől az évtől kezdve a Beruházási Főosztály dolgozója lett, ahol a kőolaj-feldolgozó üzemek irányítástechnikai kivitelezésében vett részt, mint műszaki ellenőr. 1996-ban nyugdíjba vonult.

Munkája elismeréseként a „Magyar Olajiparért" kitüntetés arany fokozatát kapta.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Balogh Pál

1944-ben született Kolozsváron.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 387/1967

1967-ben a BME Vezetékes Híradástechnika Tanszékén kezdett dolgozni akadémiai kutatóként. Fő kutatási területe a mágneses vékonyréteg tárolók voltak. Az elméleti munka mellett a Híradástechnikai Ipari Kutatóintézetben végzett gyakorlati fejlesztést. Az elért eredményekről Budapesten, Rómában és Moszkvában számolhatott be nemzetközi konferenciákon. Több tárgy oktatásában is részt vett, majd kidolgozta a „Korszerű Operatív Tárolók"-at. Dr. Kozma Lászlóval a digitális számítógépek felhasználási lehetőségeit vizsgálták az elektromechanikus távbeszélőközpontokban. (Tanulmányok, szabadalom). A GPSS szimulációs nyelvvel telefonközpontok teljesítőképességét vizsgálta különböző forgalmi szituációkban. Professzor Úr nyugdíjba vonulása után bekövetkező változások miatt 1975-ben elhagyta az akkor már HEI-nek nevezett Tanszéket. A Taurus Gumiipari Vállalatnál Hardware osztályvezetőként vett részt egy Siemens 4004/45 gép telepítésében, majd az ország 6 különböző helyén működő részlegek adatátviteli hálózatának kialakításában. 1978-tól a Ganz Villamossági Művek R22 számítógépének (MTBF = 18 perc) telepítését irányította. A teljes gép valamennyi alkatrészének átvizsgálásával és cseréjével, valamint a memória RAM-mal való kiváltásával az MTBF 30 nap fölé emelkedett. A vezetésével elkészített (saját fejlesztésű számítógépekből felépített) Dél-Balatoni vasúti irányító rendszer 1983-ban BNV nagydíjat nyert és 32 éven át szolgálta a közlekedés biztonságát. 1985-től az ausztriai KAPSCH AG-nél dolgozott digitális telefonközpont rendszerfejlesztőként. A kanadai NORTEL licensze alapján készítette el – jelentős hardware és software változtatásokkal – a központ előfizetői egységeinek ausztriai, majd magyar, lengyel, török, cseh változatát. 2005-ben vonult nyugdíjba.

1968-ban a Híradástechnika c. szaklapban megjelent „Integrált Mágneses Tárolók" cikkéért Virág-Pollack díjban részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bánáti Károly

1944-ben született Bánhidán.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 17/1968

1967 szeptemberében kezdett dolgozni a Központi Fizikai Kutató Intézet Számítástechnikai Osztályán, mint számítógép üzemeltető mérnök. Ekkor az országban található egyik nagy gép (ICT 1905) volt munkájuk tárgya. Majd sorban érkezett a Minszkben gyártott R20 (első az országban), az NDK-s R40, Kazányból R 45. 1988-ban sikerült behozni egy BASF fedőnév alatti Hitachi gyártmányú rendszert, amely nagy előrelépés volt. 1970-ben tudományos munkatárs lett, 2 év múlva műszaki osztályvezető. Az évek folyamán sok tanfolyamon szerezte a munkája végzését segítő képesítést, oklevelet. (Anglia, Minszk, Lipcse, Kazány, Anglia). 1988 után előretörtek a PC-k, elérkezett a hálózatba kötés ideje, így az intézeti hálózatépítésben is jelentős szerepe volt. 1991-ben átigazolt a SUPRA Kft-be, ahol PC-kkel, hálózatépítéssel, majd POS terminálok telepítésével, üzemeltetésével foglalkoztak. 1995-ben az akkori OKHB bank számítógéptermében elhelyezett gépek és személyzet hibamentes „működését" biztosító vezetője lett. (Közben elvégzett egy két éves bankárképző kurzust, mely „banki tanácsadó"címet biztosított. Szakdolgozata tárgya az elektronikus aláírás és titkosítási kulcsok használata volt.) 2005-ben nyugdíjazták, ezután egy számítástechnikai kft-nél, napi 4 órában, mint pénzügyi segéderőt alkalmazták, jelenleg is itt dolgozik.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bánfi Gyula

1937-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 627/1967

Középiskolás tanulmányait a Puskás Tivadar Távközlési Technikum Rádiótechnika Szakán folytatta, 1955-ben végzett. Ezt követően került a Magyar Rádió Műszaki Igazgatóságára. 1961-ben felvételt nyert a BME Villamosmérnöki Kar Híradástechnikai Szakára. Diplomáját 1967-ben szerezte meg mágneses hangrögzítés témakörben. 1968-ban felvették a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem Mérnök-közgazdász tagozatának Ipar szakára, ahol 1971-ben védte meg diplomáját (száma: 391/1969-70). 1971-ben került a Számítástechnikai Koordinációs Intézetbe, ahol a Tervezés Automatizálási Laboratórium helyettes vezetőjeként két és többrétegű nyomtatott huzalozások tervezésében, valamint a BME Elektronikai Technológia Tanszékkel együttműködésben azok gyártásában vett részt. 1992-ben az SZKI-val közösen létrehozott SZKI-MULTILAYER Kft. résztulajdonosaként, majd 1973-tól önállóan a MULTI LAYER Kft. társtulajdonosaként folytatta munkáját 1999-ben bekövetkezett nyugdíjazásáig.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bánkuti Béla

1931-ben született Pitvaroson.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 409/1966

A Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának Híradástechnikai Szakán végzett. Villamosmérnöki végzetségével, kezdő mérnökként, 1967-ben a Magyar Néphadsereg Híradástechnikai Üzemébe került hivatásos állományba, üzemvezetői beosztásban. Mérnöktársaival együtt feladatuk volt, hogy a rendelkezésre álló műszaki lehetőségek felhasználásával kifejlesszék a Magyar Honvédség számára használatba kerülő híradástechnikai rendszert. A feladat tartalmazta mind az elméleti, mind a gyakorlati kidolgozást, majd a gyártásba vitelt is. A rendszerrel kapcsolatos elvárások a teljesség igénye nélkül: elméleti és gyakorlati kidolgozás, gyártástechnológia; strapabírás, egyszerű használat, megbízhatóság a tábori körülmények közötti használat figyelembevételével; távvezérlő rendszerrel való kompatibilitás. 1969-ben, osztályvezetőként a honvédségi titkosító berendezések rendszerbeállítását, üzemeltetésének és karbantartásának kidolgozását kapta feladatául. 1982-től nyugállományba vonulásáig a Néphadsereg Rádióelektronikai Ellenőrző Központjában, parancsnokhelyettesi beosztásban, feladata volt a frekvencia kiosztásának koordinálása a hazai civil szervezetekkel együttműködve, valamint a felosztott frekvencia számítógépes feldolgozása, ellenőrzése, zavarainak csökkentése.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bánkuti Pál

1943-ban született Hámorban.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 588/1968

Az Egyetem megkezdése előtt és utána is a Ganz Villamossági Művekben dolgozott a Vasút Főosztályon. Először diódás mozdonyokkal, majd az első import tirisztoros mozdony üzembe helyezésével foglalkozott. Utána tirisztoros villamos és diesel-villamos mozdonyok fejlesztésén dolgozott. 1972-től a VILATI cégnél volt szervizmérnök. A cég sokrétű tevékenységének megfelelően tevékenységi köre is széleskörű volt: mindenféle automatikai berendezés üzembe helyezése és szervizelése. Később számítógép vezérlésű szerszámgép (CNC) fejlesztése, tervezése majd üzembe helyezése volt a feladata. Több szabadalom társtulajdonosa lett ezenközben. 1985-től több mint hat évig szervizmérnök kiküldöttként Csehszlovákiában (Prága központtal), Németországban és Lengyelországban NC és CNC vezérlések szervizelését végezte. 1992-től ismét a Ganz Villamossági Művek utódjainak számító cégekben a Vasúti részlegnél villamos és diesel-villamos mozdonyok, motorvonatok, villamosok, trolibuszok fejlesztésével, tervezésével, üzembe helyezésével foglalkozott. Először készítettek hibrid üzemű trolikat akkumulátoros vagy diesel aggregátos kivitelben. Nyugdíjazásáig itt dolgozott. Később csak szakmai tanácsadóként járt vissza a különböző cégekhez.

Több szakmai kitüntetés társtulajdonosa volt.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Barabás-Varannai Margit

1941-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 687/1967

1967-ben diplomázott a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának Erősáramú Szakán, jeles eredménnyel. Első munkahelye az ERŐTERV (Erőmű- és Hálózattervező Vállalat) volt, ahol transzformátorállomások kibővítésének tervezése volt a feladata. Munkái közé tartozott többek között a paksi, kisvárdai, nagykanizsai transzformátorállomások kibővítésének tervezése. Az ERŐTERV-ben munkáját Kiváló Ifjú Mérnök oklevéllel ismerték el. 1970-ben az EMG-hez (Elektronikus Mérőkészülékek Gyára) került, ahol abban az időben az első magyar számítógép tervezéséhez kerestek fiatal mérnököket. Miután ezt a feladatot felsőbb utasításra végül is a VIDEOTON kapta meg, a Számítástechnikai Tájékoztató Irodához került, ahol nyelvtudását (orosz, német, lengyel) is kamatoztatva reklámtevékenységgel is foglalkozott. Egyidejűleg elvégezte a Magyar Kereskedelmi Kamara kétéves Propaganda Tanfolyamát. Az Egységes Számítógép Rendszer (ESZR) keretén belül a magyar számítástechnikai készülékek engedélyezését szervezte, illetve bonyolította le. Ezt a tevékenységet folytatta a Telefongyárban, majd a Számítástechnikai Koordinációs Intézetben is. 1977-ben férjhez ment a hazáját 1956-ban elhagyni kényszerült, német állampolgárságú Barabás Bélához, majd hozzá költözve, 1978-ban Bajorországban telepedett le. Mivel Németországban a diplomáját nem ismerték el, és ezenkívül abban az időben az erősáramú szakot kizárólag férfi szakmának tekintették, mérnöki pályafutásának vége szakadt. Ezek után, mint családanya és feleség igyekezett magát hasznossá tenni.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Baranyai György

1938-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 417/1967

1958-ban hívták be sorkatonának, ahol jelentkezett az Egyesített Tiszti Iskola híradó tagozatára, melyet 1961-ben hadnagyként sikeresen elvégzett. 1962-ben tisztként felvételt nyert a BME Villamosmérnöki Karának Híradástechnikai szakára, melyet 1967-ben sikeresen elvégzett, és villamosmérnöki oklevelet szerzett, mint honvédtiszt. Munkahelyet nem változtatott, 1967-től mint mérnöktiszt, 1980-tól mint főmérnök teljesített szolgálatot a Honvédségnél. 1991-ben rokkant nyugállományba vonult szívkoszorúér szűkület és magas vérnyomás betegséggel. Nyugállományba vonulása alkalmából a Honvédelmi Miniszter elismerésként dísztőrt adományozott.

Hat alkalommal részesült katonai kitüntetésben.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bárdosné Szabadíts Dorottya

1944-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 305/1967

Szakmai tevékenységét1967-ben a Szerszámgépipari Művek Fejlesztő Intézetében (SZIMFI) kutató- és tervezőmérnökként kezdte. Feladatai: szerszámgépek villamos vezérlése, abszolút mérőrendszer fejlesztése, az eredmények laboratóriumi tesztelése, üzemi prototípus megépítése, technológiai munkák irányítása. Számos újítása bevezetésre került: pl. köszörűkorong életlenné válásának digitális mérése. A Szerszámgép Szabványosítási Központban csoportvezető. Feladata: adott műszaki problémára hazai és nemzetközi előírásokkal összhangban új, ISO konform ágazati szabványok megalkotása. 1984-ben az ISO TC 184 „Ipari Automatizálás" hazai tükörszervezetét megszervezi Ipari Robotok (IR) néven, 20 hazai iparvállalat és kutatóintézet szakmai, pénzügyi támogatásával. Eredmények: ágazati újdonságként megjelenik az IR fogalom-meghatározása, műszaki előírásai, biztonságtechnikája, elsőként alkalmazhatja a szakma az IGES, STEP nyelvet, CAD/CAM fogalom-meghatározást és műszaki előírásokat. 1991-től saját cégében végzi az EU és ISO szabványok honosítását. Vállalati megrendelésű munkái: biztonsági szabályzatok, minőség irányítási rendszerek szakmai előkészítését, szerszámgépek pontossági üzemi mérései, oktatás, tanulmányok, ágazati műszaki segédletek. 1997-től Csepel Önkormányzatának égisze alatt létre hozza az EU Integrációs Központot, ahol igazgató. Feladatai: KKV-k szakmai támogatása szerszámgépek pontossági mérésében, szoftverfejlesztés, szakképzés. 2000-től saját cégében ügyvezető igazgató, részt vesz nemzetközi és hazai pályázatokban, projektmenedzser (pl. eFarmer – a gazdák országos távoktatási konzultációs hátterének megszervezése okos telefon alkalmazásával, REAMAKE – ipari környezetterhelés csökkentése). Több egyetemen, főiskolán meghívott tanár: NyME, BMF, AVF, Corvinus Egyetem, ÁVF. Önkéntes munkái jelenleg is: Manufuture platform (NKHT), Gépipari Tudományos Egyesület (GTE), Szabványosítási Klub elnöke, MSZT/SZT legfelsőbb döntéshozó szervezetében a GTE-t képviseli. MSZT/MB elnök több munkabizottságban.

GTE Egyesületi Érem (1993-ban és 2002-ben), Bánky Donát díj (2013-ban).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bartalis Attila

1934-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 163/1967

Gimnáziumi érettségijét 1952-ben szerezte. 1953-ban villanyszerelő szakmunkás segédlevelet, 1961-ben a Villamosenergia-ipari Technikumban technikusi oklevelet szerzett. 1967-ben a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának Erősáramú Szakán villamosmérnökként diplomázott. Az idők folyamán különféle szak- és továbbképző tanfolyamokat végzett el (érintésvédelem, villamos biztonságtechnika, műszaki szakértés). 1954-1960 között a Kispesti Elektromos és Finommechanikai KTSZ-nél villanyszerelőként dolgozott. 1960-1992 között az Út és Vasúttervező Vállalatnál (UVATERV) erősáramú tervező technikus, kiemelt tervezőmérnök, irányító tervező, majd vezető tervezőmérnök beosztásokban dolgozott. 1992-2005 között (korengedményes) nyugállományú villamosmérnök, magántervező. Tervezési munkái jellegzetesen a következők voltak. Ipari és lakóépületek, irodaházak, közlekedési, oktatási és közcélú létesítmények, bevásárló központok villamosenergia-ellátása, biztonságtechnikája és védelme itthon (Ikarusz autóbusz gyártó üzem, ferihegyi repülőgép-terminál, 2-es metró járműtelep, hegyeshalmi határátkelő), és külföldön (Irak, NDK, Csehszlovákia). A tervezés mellett feladata volt a kivitelezések szakmai irányítása is.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bassola György

1943-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 587/1967

1961-ben a Villamosenergiaipari Technikumban technikusi oklevelet szerzett. Első és egyben az egyetlen munkahelye az Erőmű Beruházási Vállalat (ERBE) és jogutódja az MVM ERBE Zrt. volt. Itt kezdett a Pécsi Létesítményi Főmérnökségen, mint műszaki ellenőr dolgozni helyszíni munkán. 1967-ben a BME Villamosmérnöki Kara Erősáramú szakán nappali tagozaton villamosmérnöki oklevelet szerzett. 1967-73-ig az ERBE Minőségellenőrzési Osztályán a Bánhidai-, Dunamenti- és Gyöngyösi Hőerőművek villamos berendezéseinek gyári, próbatermi vizsgálatait, minősítését végezte, mint műszaki szakelőadó. 1973-tól a Dunamenti, majd a Tiszai Hőerőmű villamos berendezéseinek üzembehelyezési munkáit végezte, ill. irányította, mint üzemvezető. 1976-ban a BME atomerőmű szakmérnöki oklevelet (szám: 3920) szerzett. 1979-től a Paksi Atomerőmű beruházásán dolgozott és a Minőségbiztosítási Tanács titkáraként a beruházást végző vállalatok atomerőművi gyártási és szerelési technológiáinak felülvizsgálatát és jóváhagyását végezte. A munkája során szerzett tapasztalatok birtokában több villamos és atomerőmű-technológiai szabvány, szabályzat és előírás kidolgozásában vett részt. 1983-tól kinevezték a Fővárosi Bíróság területére erőművi berendezések szakágban igazságügyi szakértőnek. 1984-től osztályvezetőként a hazai erőművek rekonstrukciós programjainak előkészítő tárgyalásait, szerződéskötéseit és a munkálatok beindítását végezte, majd 1985-től az Oroszlányi Hőerőmű (4x50MW) majd ezt követően a Pécsi Hőerőmű (2x35MW) rekonstrukciós munkálatok lebonyolítását irányította. 1991-től a Dunamenti és Tiszai Hőerőműben az MVM Rt. stratégiai olajtárolóinak építési munkáit irányította. 1996-tól az Ócsai 220/120 kV-os alállomás építési munkáit irányította. A 2011. évi nyugdíjaztatásáig a 220 ill. 120kV-os alállomások rekonstrukciós és környezetvédelmi munkáiban vett részt.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bécsi Ede

1942-ben született Újpesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 267/1967

A BME Villamosmérnöki Karának Műszer és Szabályozástechnikai Szakán végzett 1967-ben. Diplomafeladatát az OKISZ keretein belül az Elektrotechnikai ISZ-től (ELKIS) kapta, és a védés után ott is helyezkedett el (társadalmi ösztöndíjas volt). A Műszaki Fejlesztésen dolgozott, ahol a Posta, később a MATÁV fejlesztési megbízásait dolgozták ki. A kifejlesztett mérőműszereket és berendezéseket sorozat-gyártották, és ezeket a Postán kívül a KGST országokban is értékesítették. Egészségügyi megbízásból kórházi nővérhívó berendezést fejlesztettek és helyeztek üzembe a magyar kórházakban. Az 1972-1973-as tanévekben szakmérnöki oklevelet szerzett ugyancsak a fenti Kar Digitális berendezések rendszertervezése szakán.Fejlesztési tevékenységeit a későbbiekben a Puskás Tivadar Ipari Szövetkezetnél folytatta. Ipari szintmérőket, valamint szabályozó berendezéseket terveztek. Utolsó aktív munkahelye egy magáncégnél volt, ahol belföldi és külföldi kereskedelmi tevékenység volt a fő profil, épületgépészeti berendezések alkalmazása terén.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bély András

1944-ben született Somorján.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 818/1967

1967-ben végzett a BME Villamosmérnöki Karának Híradástechnikai Szakán. 1967-1968 között az Elektromechanikai Vállalatnál, majd 1968-1970 között a Telefongyárban dolgozott fejlesztőmérnökként. 1970-2001 között az MVM Rt. fejlesztőmérnöke, majd főmérnöke, 1996-tól az Informatikai Főmérnökség vezetője volt. 2001-2002 között a Magyar Posta Tetra Rt egyik főosztályának vezetője volt, 2004-től 2006-ig, nyugdíjazásáig, az Országos Villamos-távvezeték Rt-nél dolgozott szakértőként. Néhány fontosabb szakmai projektje a következő. Távvezetéki vivőfrekvenciás átviteli eszközcsalád kifejlesztése, gyártásba vitele és üzembe helyezése 1970-től (szabadalmak). Az MVM Tröszt országos távközlési hálózatának kiépítése és bekapcsolása a nemzetközi energiarendszerbe (1976). A magyar villamos energiarendszer telemechanikai adatgyűjtő rendszerének egyesítése (1978). Az Országos Villamos Teherelosztó és a körzeti Diszpécser Szolgálatok korszerű üzemirányításának és informatikai rendszerének kiépítése (1980). A paksi atomerőmű biztonsági távközlési rendszerének kiépítése. Az MVM Tröszt távbeszélő hálózatának modernizálása elektronikus BHG központokkal (1985). Az országos központi hangfrekvenciás vezérlő rendszer kiépítése a hálózatokban (1987, szabadalmak). Az első szabadvezetékes fénykábeles rendszer létesítése (1988). A Bős-Nagymaros vízlépcsőrendszer monitoring rendszerének, informatikai és távközlési projektjének vezetése 1989-ig. Az új távközlési törvény kidolgozásában való részvétel (1990-91). A korszerű elszámolási rendszer kiépítése a villamos részvénytársaságok között (1994). Az integrált távközlési és informatikai szervezet létrehozása az MVM Rt-nél (1996). Üzemirányítási rendszer korszerűsítése és alrendszereinek megvalósítása (1994-2001). Az SAP bevezetése a MVM-nél (1997-2000). Az MVM Rt távközlési hálózatának felkészítése az üzleti távközlésben való részvételre (2000).

Többször kapott újítói kitüntetéseket, 1981-ben elnyerte a Munka Érdemrend bronz fokozatát. Munkásságát 1989-ben és 1993-ban Puskás Tivadar emlékéremmel, 1996-ban Ronkay emlékéremmel ismerték el.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Béres István

1943-ban született Salgótarjánban.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 776/1967

1967-től a Salgótarjáni Kohászati Üzemeknél kezdett dolgozni beruházási-műszaki fejlesztési területen. 1970-től a vállalati számítóközpont vezetőjeként a műszaki gazdasági folyamatok és információs rendszerek számítógépes támogatásán dolgozott. Jelentős eredmény munkájában a hálótervezési módszerek számítógépes megoldása, amelyért Kiváló Ifjú Mérnök kitüntetésben részesült. 1972-ben elvégezte a Marx Károly Közgazdasági Egyetem Továbbképző Intézetének terv-matematika kiegészítő szakát. 1976-tól az MSZMP megyei apparátusának munkatársa. A megyei ipari üzemek tevékenységével, fejlődésének kérdéseivel foglalkozik. Egyetemi doktori disszertációját is e területről írta és védte meg 1986-ban. 1990-től a Marker Kft. ügyvezető igazgatója. 1995-1998 között az OTP Nógrád megyei igazgatóság vállalkozási osztályát vezeti. A terület fő feladata a vállalkozások finanszírozása,a számlavezetés,hitelezési kérelmek befogadása, bírálata, kockázati elemzése. 1998-tól a BRG Salgótarjáni gyára ágazati igazgatója. A vállalat kábelkonfekcionáló részlegét irányítja. 2000-től nyugdíjbavonulásáig a Műszaki és Természettudományi Egyesületek Szövetségének Nógrád megyei igazgatója. A megyei szakmai és tudományos konferenciák, posztgraduális képzések szervezésével, az egyesületek megyei csoportjai működésének koordinálásával foglalkozott. Tagja a Magyar Mérnökkamara Hírközlési és Informatikai tagozatának, a Gazdálkodási és Tudományos Társaságok Szövetsége ellenőrző bizottságának.

Kitüntetései: Kiváló Dolgozó,Kiváló Ifjú Mérnök, Munkaérdemrend ezüst fokozata.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bertalan Attila

1944-ben született Sömjénmihályfán.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 756/1967

A Magyar Villamos Művek Hálózatfejlesztési Főosztályán önálló mérnökként, csoportvezető mérnökként, szakosztályvezető mérnökként, végül osztályvezető mérnökként hálózattervezéssel és fejlesztéssel foglalkozott. Több mint egy évtizedig irányította a magyar villamosenergia-rendszer 400-220 kV-os alaphálózatát a 120 kV-os főelosztó hálózata közép és hosszú távú fejlesztési terveinek kidolgozását. A hálózattervezés során alkalmazott számítógépes hálózat-szimulációs szoftverek kidolgozásának és gyakorlati alkalmazásának egyik kezdeményezője volt. Az általa készített hálózatszámító programmal közel 20 éven keresztül végeztek hálózatszámításokat. Szakmai munkájának része volt az áramszolgáltatói közép- és kisfeszültségű hálózatok fejlesztési stratégiájának kidolgozása és a megvalósítás szakmai irányítása. Közreműködött a középfeszültségű elosztóhálózatok fejlesztési irányelveinek kidolgozásában. Részt vett a magyar villamosenergia-rendszernek a nyugat-európai rendszerhez (UCTE) történő csatlakozása műszaki-gazdasági feltételrendszerének kidolgozásában, mint a csatlakozást előkészítő magyar munkabizottság vezetője. A Budapesti Elektromos Műveknél nyugdíjba vonulásáig a Fejlesztési és Beruházási Főosztályt vezette. Irányítása alatt több nagy projekt valósult meg (pl. kelenföldi 120/10 kV-os SF6-os állomás, virányosi 120 kV-os SF6-os kapcsoló berendezés, rózsakerti 120/10 kV-os, fóti 120/20 kV-os, üllői 120/20 kV-os állomások, a budapesti 120 kV-os kábelhálózat rekonstrukciója, az ELMŰ üzemirányítási rendszerének korszerűsítése stb.). Nyugdíjba vonulása után a COMPLANORG Kft-ben, melynek egyik alapítója, fő tevékenységként a villamos hálózati rendszerek fejlesztési és tervezési feladatainak megoldásával foglalkozott. Szakmai munkájának eredményeit az Elektrotechnikai Egyesület lapjában és az MVM Rt. közleményeiben rendszeresen publikálta. Tagja volt a Magyar Elektrotechnikai Egyesületnek és rendszeresen részt vett szakmai jellegű vállalkozásaiban.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Biró István

1944-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 726/1969

1962-ben érettségizett a Budapesti Piarista Gimnáziumban, és felvételt nyert a BME Villamosmérnöki Karának Hiradástechnikai Szakára. 1964-ben fegyelmi eljárásban, államellenes tevékenység indokával eltiltották tanulmányai folytatásától. Ezután műszerészként dolgozott a VTRGY budapesti szervizében, ahol televízó-műszerész képesítést szerzett. Különbözeti vizsgák letétele után 1967-ben jutott vissza az Egyetemre, és 1969-ben kapta meg a diplomát. (Műszerészként olyan sikeres volt, hogy még nappali hallgatóként is reklamációs-tanácsadó maradt a VTRGY-ben.) 1969-től 1989-ig a MEDICOR Művekben dolgozott. Röntgengenerátor-fejlesztőként, később csoportvezetőként részt vett az új, elektronikus generátor kifejlesztésében és vezette a gyártásba vitelét. A teljesen új rendszert szolgálati szabadalom védi, amelynek egyik kidolgozója volt. További szabadalmak kidolgozója, résztulajdonosa is. 1979-ben a MEDICOR kiküldöttjeként Sydney-be költözik. Fő feladata a szabadalom továbbfejlesztése mikroprocesszoros vezérlésre, és számítógépvezérelt diagnosztikai röntgenmunkahely kifejlesztése. 1984-ben tér haza, és a sikeres fejlesztések hazai rendszerekben való adaptációján dolgozik. 1985-ben kinevezik a MEDICOR műszaki vezérigazgató-helyettesének. 1987-ben USA-ban a MEDICOR USA röntgengenerátor-gyártásában és továbbfejlesztésében dolgozik. 1989-ben tér haza, és 1989-ben távozik a MEDICOR-ból. 1989-90-ben a 77 Elektronika tagjaként bevezeti a cégnél az röntgengenerátorok gyártását. 1990-ben az IDG Inc. USA műszaki kiadó alkalmazza cégvezetőként a CWI Elektronika Kft. vegyesvállalatnál. 1991-ben megalapítja az IDG Hungary Kft tagvállalatot, amelynek ügyvezető igazgatója egészen 2012 végéig. Az IDG Hungary piacvezető informatikai lapkiadó volt: a CWI Számítástechnika, a Computerworld, a PC WORLD, a GAMESTAR lapok és más kiadványok kiadója. Az IDG Hungary céget 2012-ben eladták, de a ComputerWorld, a PC WORLD és a GAMESTAR ma is élő lapok (nyomtatva és online). Jelenleg a ColorShop Stúdió Kft nevű informatikai és grafikai kreatív cég résztulajdonosa, és a cégnél dolgozik tanácsadóként.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bolodár László

1944-ben született Esztergomban.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 591/1967

1962-ben sikeresen felvételizett a BME Villamosmérnöki Karának Erősáramú Szakára. Az egyetemi évei alatt az esztergomi Labor Műszeripari Művek (LABOR MIM) vállalati ösztöndíjasa volt. 1967-ben az egyetemi tanulmányainak sikeres befejezése után a vállalat esztergomi Műszer Gyárában helyezkedett el, annak Üzemfenntartási Osztályán, energetikus beosztásban. 1969-ben kezdődött el Esztergomban egy újabb gyár építése, mely a JárműGyár elnevezést kapta. 1969-ben eme gyárhoz került, szintén energetikus beosztásban. Feladata volt az energetikai beruházások ellenőrzése, és megismerése a későbbi üzemeltetés végett. 1974-ben a Jármű Gyár Üzemfenntartási Osztályának vezetője lett. 1979-ben műszaki vezető(lényegében főmérnök) lett. A LABOR MIM vállalat, a hadiipari cégek közé tartozott. 1982-ben további jelentős hadiipari beruházás indult a Jármű Gyárban, és elkezdődött a tűzoltó járművek hazai gyártásais az osztrák ROSENBAUER céggel, és a RÁBA vállalattal együttműködve. 1984-ben az esztergomi gyárak a Jármű Gyár irányítása alá kerültek, és elkezdődött a Műszergyár áttelepítése, illetve a terület értékesítése. 1986-ban visszaestek a hadiipari megrendelések, a vállalat megszűnt, a budapesti gyár önálló lett. Esztergomban előbb LABOR MIM Rt, majd 1979-től Esztergomi Konténer és Műszergyártó Rt néven működött tovább. Az Rt-ben a műszaki igazgatói beosztást látta el. 1992-ben munkahelyet váltott, és az ÉDÁSZ Vállalat dorogi kirendeltségének vezetője lett. Feladata volt közép- és kisfeszültségű hálózatok üzemeltetésének, karbantartásának, hibaelhárításának az irányítása, a lakossági és az általános áramdíjas fogyasztókkal kapcsolatos feladatok végzése. 1993-ban az ÉDÁSZ Vállalat részvénytársasággá alakult, ami jelentős átszervezést eredményezett, ennek folyományaként 1995-től a volt esztergomi Igazgatóság dorogi, esztergomi és lábatlani kirendeltségének területét ellátó, kereskedelmi egység vezetője lett. 2004-ben a pápai és az esztergomi egységek megszűntek, és ekkor – 60 évesen – a nyugdíjazását kérte, így lett nyugdíjas.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bondár Kálmán

1944-ben született Sopronban.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 335/1967

1967-1970 között a Ganz Villamossági Művekben próbatermi mérnökként dolgozott. Feladata turbógenerátorok, villamos forgógépek próbatermi mérése és üzembe helyezése. 1969-ben részt vett a KGM Energiagazdálkodási tanfolyamán. 1970-1980 között a Röntgen és Kórháztechnikai Vállalatnál vezető tervező. Nagy kórházak (pl. Délpesti Kórház, Egri Megyei Kórház) épületgépészeti automatika rendszerének tervezésében, gyártásában és szerelésében vett részt. 1972-ben Ausztriában Épületgépészeti rendszerek tervezése c. tanfolyamon vett részt, majd 1975-ben Svájcban és 1977-ben Ausztriában Épületautomatizálási tanfolyamon. 1980-1983 között Bagdadban a National Center for Engineering épületautomatikai szakértője. Pályázati és kiviteli terveket készít, a kiviteli munkákat ellenőrzi. 1983-1989 között a Röntgen és Kórháztechnikai Vállalatnál műszaki osztályvezető. Feladata klíma- és épületautomatikai rendszerek fejlesztése és korszerűsítése. 1989-1992 között az Alkalmazástechnika Kft-nél termékmenedzser. Napenergiát hasznosító berendezéseket tervez és kivitelez. 1992-1999 között a budapesti Siemens Rt-nél a villamos szerelési anyagok és rendszerek üzletág értékesítési vezetője. Főképpen irodaházak és múzeumok épületautomatikai és erősáramú elosztó rendszereit tervezi, kivitelezését irányítja és üzembe helyezi. 1993-ban és 1996-ban Regensburgban részt vett a Siemens Compact Course, ill. Vizualizáció c. tanfolyamain. 1999-2004 között a budapesti ABB Mérnöki, Kereskedelmi és Szolgáltató Kft-nél értékesítés-vezető, létesítményfelelős és felelős műszaki vezető. Feladata épületautomatikai, erősáramú elosztó és installációs rendszerek, grafikus kezelőfelületeik és vizuális megjelenítésük, hálózati kapcsolataik tervezése, értékesítése és üzembe helyezése több nagyobb projektben (pl. székesfehérvári és szegedi Markt Áruház, a Sándor palota). 2004-től egyéni vállalkozóként tevékenykedik, miután nyugdíjba vonult. Tevékenységi köre: műszaki tervezés, tanácsadás, szakértés, épület- automatizálási rendszerek számítógépes tervezése. Nyelvismerete: német, angol (tárgyalóképes), arab (alapfokon).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bonyhády Elek Kálmán

1943-ban született Újpesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 160/1967

1961-ben felvételt nyert a BME Villamosmérnöki Kar Híradástechnikai Szakra. 1966-tól a Tungsram Rt Félvezető Fejlesztésén előbb, mint fejlesztő mérnök. majd a félvezető kísérleti gyártást irányította. 1970-72 között elvégezte a BME Gépészmérnöki Kar Gazdasági Mérnök tagozatát. 1971-ben A Kohó- és Gépipari Minisztérium Távlati Fejlesztési Főosztályán az elektronikai alkatrészipar felelőseként az ágazat tervezési, fejlesztési feladatain belül tizenegy kormányelőterjesztést készített. Ezek közül legjelentősebbek az elektronikai alkatrész fejlesztési program, amelyben a fő résztvevők a Tungsram Rt, Remix, Kontakta és még további 8 vállalat, az integrált áramkörök gyártásának fejlesztési programja, a villamos szerelési cikkek fejlesztési programja, a magyarországi színes TV gyártás megalapozásának fejlesztési programja. Fentiek mellett a Szovjet-Magyar Tervkoordinációs Elektronikai Munkacsoportot vezette. Képviselte a KGM-et az új mechanizmus céljainak gyakorlati kidolgozásában, vezette a Tárcaközi Ár-és Termékforgalmi Bizottság Elektronikai Albizottságát. 1977-től a Kontakta főmérnökeként dolgozott. Vezette a nemzetközi elektromechanikai fejlesztési bizottságot. 1980-tól a Műszeripari Kutató tudományos főmérnöki feladatait látta el. Megvalósították a lézeres méréstechnika magyarországi bevezetését, az integrált áramkörök mérőautomata rendszerét. 1985-től az OKISZ Ipari Főosztályát vezette. Képviselte az OKISZ-t a szaktárcáknál és állandó résztvevője volt az Ipari Minisztérium miniszteri értekezleteinek. 1992-95-ig az ITV vezérigazgatójaként válságmenedzselést végzett. 1989-ben alapította meg az Argument – Consulting Műszaki-Gazdasági Tanácsadó Kft-t, amit azóta is vezet. Tagja volt a Taurus RT reorganizációs programját kidolgozó nemzetközi teamnek. Több mint harminc OMFB tanulmány illetve gazdaságpolitikai tanulmány kidolgozásában vett részt. Jelenleg a Kereskedelmi és Iparkamara választott tisztségviselőjeként a PMKIK Innovációs és Területfejlesztési Bizottságának elnöke, az MKIK K+F Kollégiumának tagja és a BKIK Józsefvárosi Tagcsoportjának elnöke.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bordács Iván

1938-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 197/1967

A BME Villamosmérnöki Karának Híradástechnika Szakán végzett. Munkahelye 1960-tól az Elektromechanikai Vállalat (EMV), a későbbi BHG (Beloiannisz Híradástechnikai Gyár) Fejlesztési Intézete Budapesten. Kezdetben elektroműszerészként, majd technikusként és 1967 óta fejlesztőmérnökként dolgozott az EMV egyik fejlesztési főosztályán. Nagy elméleti és gyakorlati tapasztalattal rendelkezik. Dolgozott a híradástechnika szinte minden területén, kis feszültségtől a több száz kilowattokig, hálózati tápegységektől a nagyfrekvenciás erősítőkig. Tervezett és készített kis- és nagyfrekvenciás erősítőket, speciális mérőműszereket, digitális és analóg automatákat, jelfogós és elektronikus logikai áramköröket, valamint tirisztoros motorvezérléseket. Egyaránt jártas az elektroncsöves és a félvezetős technikában. Berendezések, amelyeknek tervezésében, telepítésében és átadásában részt vett: 100 W-os RH SSB adóvevő; 5 kW-os KH műsorszóró adó; 2x150 kW-os KH műsorszóró adóállomás; 2x250 kW-os RH adóállomás; 1 kW-os TV átjátszó adó. Ezen belül a fontosabb, önállóan tervezett egységei a következők: SSB modulátor és DC modulátor; nagyfeszültségű, tirisztorral szabályozott tápegységek (5 kW) és védelmi automaták; oszcillátorok, erősítők; nagyfrekvenciás műszerek (fázistoló, fázisindikátor, reflektométer); komplex hangoló automata, amely biztosítja egy 2x250 kW-os RH adó 2 percen belüli áthangolását (ez többek között 14 db folyamatos és több kapcsolt hangoló elem programozhatóságát, nagypontosságú lehangolását [RH], a hangolás ellenőrzését, védelmét és üzembiztos működését foglalja magában, félvezetős megoldás); a szegedi 1 kW-os TV átjátszó adó tervezése. Az 1972-73-as években mérési gyakorlatot vezető tanár is volt a budapesti Kandó Kálmán Felsőfokú Technikumban. 1976-1978 között szakértőként dolgozott Algériában.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bordács Miklós

1941-ben született Mezőtúron.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 304/1967

A Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karára 1962-ben nyert felvételt, híradástechnikai szakra, és a vezetékes híradástechnikai ágazatra szakosodott. Kezdettől fogva társadalmi ösztöndíjat kapott a BHG-tól. Az államvizsga után, már 1967 nyarán elfoglalta a BHG-ban a vállalat által biztosított üzemmérnöki, majd fejlesztő mérnöki állást. Először a Szovjetuniónak szállított, az ATSZK telefonközpontok gyártását végző gyáregységben kapott üzemmérnöki munkakört, majd a Fejlesztés Főosztály mérnökeként a BHG huzalrugós jelfogós alközpontjai típusvizsgálatait végezte. Ez a munkakör csak 1970 febmárjáig tartott, mert lakás biztosításáért cserébe a BHG tatabányai gyárában üzemmérnöki munkakört vállalt, majd 1974 decemberétől a tatabányai gyár főmérnöke lett, ahol az ATSZK és a CA telefonközpontok jelfogói és kábelformái készültek. Még fejlesztőmérnökként felvételt nyert a Budapesti Műszaki Egyetem Félvezető digitális elektronika szakmérnök szakára. Az államvizsga sikeres letétele után a szakmérnöki oklevelet 1972. április 6-án kapta meg. Kérésére 1980 októberében visszahelyezték a budapesti gyárba. Itt a Műszaki Ellenőrzési Főosztályon a gyáregységekben előállított késztermékek minőségellenőrzésének műszaki felügyeletét vezette. A BHG rohamos leépülése miatt 1993tól a Postai és Távközlési Főfelügyelet (később Hírközlési Főfelügyelet) Műszaki Szabályozási Osztályán helyezkedett el főtanácsosi beosztásban, és a távközlési szolgáltatások műszaki követelményei szolgáltatói teljesítésének felügyeletével foglalkozott. Nyugdíjazását 2001-ben kérte, de a nyugdíj mellett még 2006 novemberéig dolgozott korábbi beosztásában.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Borsodi Lajosné

1943-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 216/1967

Villamosmérnöki oklevelét a BME Villamosmérnöki Karának Műszer- és Szabályozástechnika Szakán szerezte. Az egyetem elvégzése után az Országos Kőolaj és Gázipari Tröszt tervező-intézeténél, az OLAJTERV-nél kezdett el dolgozni tervezőként. Később irányító tervező beosztásba került. Az első években a gáz- illetve az olajbányászat területén végzett irányítástechnikai munkákat az NKFV, a Gáz- és Olajtermelő Vállalat részére. Első munkája az Algyői Olaj Főgyűjtő- és Szeparáló Üzemének irányítástechnikai tervezése volt, amit több üzem tervezése, művezetése követett. Tervezett gázszállítási csomópontokat Hajdúszoboszlóra, ill. Vecsésre, részt vett az Országos Telemechanikai Rendszer és a Testvériség III. telemechanikai rendszer tervezésében a Gáz- és Olajszállító Vállalat részére. A távvezeték-rendszer több szakaszának, szivattyúállomásának és a távvezeték-hálózat központi irányítási rendszere bővítésének tervezése is része volt munkájának. Ugyancsak különleges volt a magyar terméktároló rendszer elszámolási szintű szintmérőinek tendereztetése, és a kiválasztott típus alapján elsőként a Komáromi Tároló Telep tervezése az ÁFOR részére. Részt vett a Magyar Tranzit Távvezeték tervezésében, és tendereztetésében. A Dunai Finomítóban az FCC üzem bővítésének és a Benzin Reformáló Üzemének valamint a finomító Energia Felügyeleti Rendszerének tervezéséhez a felmérés és utána a tervezés jelentették a finomító részére végzett fő munkáit. Nyugdíjba vonulása után a korábban megszerzett Szakértői Engedély alapján magántervezőként tevékenykedett részben az OLAJTERV, részben más cégek részére. Végül a NIVELCO Zrt-ben műszaki ajánlatokat készített.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bozzay László

1943-ban született Zircen.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 347/1966

Villamosmérnöki oklevelének megszerzése (1966) után az Országos Mérésügyi Hivatalban dolgozott 1966-tól 1967-ig. 1967-1983 között az Alkaloida Vegyészeti Gyárban dolgozott Tiszavasváriban. 1976-ban részt vett a NIM Továbbképző Központ Robbanás-biztos villamos gyártmányok és berendezések c. továbbképző tanfolyamán. 1979-ben a BME-n irányítástechnikai szakmérnök oklevelet szerzett. 1980-ban szolgálati találmányt szabadalmaztatott (171204 sz.). 1983-ban elvégezte az Ipari Vezetőképző Intézet Vállalati középszintű vezetők c. tanfolyamát. 1983-1992 között a peremartoni Vegyészeti Gyár volt a munkahelye. 1992-1994 között az Irányítástechnikai Szakközépiskolában tanított Fűzfőgyártelepen. 1994-2004 között a Humán Gyógyszergyártó Rt-nél dolgozott Gödöllőn. 2005-2006 között a Bolyai János Fővárosi Gyakorló Műszaki Szakközépiskolában tanított.

1982-ben a Kiváló Feltaláló kitüntetés ezüst fokozatát kapta meg.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bölcskei Imre

1941-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 700/1967

A Magyar Posta ösztöndíjasaként végezte el a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karát, így a mérnöki tevékenységét a Postánál kezdte meg és itt is folytatta mintegy 23 évig. Első munkahelye a Budapesti Távbeszélő Igazgatóságon volt, ahol rövid időn belül bekerült abba a csapatba, amelyik megfelelő felkészítés után lebonyolította az LM Ericsson svéd cég által gyártott AR típusú telefonközpontok szerelését, üzembe helyezését és gyártáshonosítását. Három hónapos svédországi képzés után vezető szerepet kapott és irányította a szerelési munkákat. Ezután elsősorban a távközlés-fejlesztési területre fókuszált, és mint a Posta vezérigazgatósági fejlesztési ügyosztályvezetője számos távközlési fejlesztési témát koordinált, illetőleg a fejlesztési munka részese is volt. Ilyenek voltak például a digitális telex és adatközpontok honosítása (NEDIX), az elektronikus távbeszélőközpontok hazai alkalmazásának előkészítése, vagy a korszerű hálózati eszközök bevezetése, alkalmazása a postai hálózatban. A nyolcvanas évek végén elhagyta a Magyar Postát és a Közlekedési, Hírközlési és Vízügyi Minisztériumban folytatta a tevékenységét. Ebben az időszakban vált szükségessé és aktuálissá, hogy a távközlés szabályozást az új európai elveknek megfelelően alakítsák át, amit több külföldi tanulmányút is megalapozott. Ezt a munkát irányította először, mint minisztériumi főosztályvezető, majd, mint helyettes államtitkár. Irányításával sikerült létrehozni a magyar távközlés szabályozási és hatósági rendszert, amely tartósan biztosította a távközlési hálózat dinamikus fejlesztését, a többszereplős versenypiac kialakulását és nem utolsó sorban a szükséges fejlesztési források megteremtését. A 10 éves minisztériumi tevékenysége lezárulása után szakmai munkáját a Magyar Távközlési Vállalatnál folytatta, mint ágazati igazgató egészen 2007 végéig, amikor nyugállományba vonult. A munkája itt is elsősorban a műszaki és jogi szabályozáshoz kapcsolódott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Buday Rezső

1942-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 139/1969

A Bolyai János Fonó, Szövő és Hurkoló Ipari Technikumban érettségizett 1961-ben. A BME Villamosmérnöki Karának Híradástechnikai Szakán végzett 1967-ben. A Telefongyár Átviteltechnikai Fejlesztési Főosztályán fejlesztőmérnökként dolgozott 1969-ig. Ezt követően a Kőolajvezeték Vállalatnál üzemmérnök, kábelépítési és kiegyenlítési munkákon dolgozott, majd átvitel-technikai berendezések telepítését végezte. 1974-től a Gáz és Olajszállító Vállalat Távközlési Főosztályának vezetője. Feladata az Országos Olajipari Távközlési Hálózat fejlesztése, üzemeltetése, a forgalmazás, valamint a vállalat gázvezetékeket irányító telemechanikájának, műszerezésének üzemeltetése. 1978-1984 között a vállalat Beruházási Főosztályának vezetője. Irányítása alatt létesült a ma is üzemelő magyar nagynyomású földgázszállító hálózat egy része. A jelentősebb kiemelt nagyberuházások: az Adria kőolajvezeték, a Testvériség gázvezeték, az Országos Olajipari Távközlési Hálózat teljes kiépítése és a telemechanikai rendszer első változatának beindítása. 1984-1992 között a Gáz- és Olajszállító Vállalat műszaki vezérigazgató-helyettese. Feladata a vállalat fejlesztési, beruházási, üzemeltetési, fenntartási, üzembiztonsági feladatainak irányítása. 1992-2000 között a Magyar Olaj- és Gázipari Rt Távközlési Üzletágának Igazgatója. Feladata a MOL Rt távközléssel való kiszolgálása, a rendszer fejlesztése, üzemeltetése, fenntartása, üzembiztonsági feladatainak irányítása, a szabad kapacitások értékesítése. 2000-2001 között a PanTel–Technocom Kft, a PanTel Rt leányvállalatának ügyvezető igazgatója. 200l-től az MT-GAS Consulting Kft ügyvezető igazgatója és tulajdonosa. A cég üzletviteli tanácsadással foglalkozik.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bugovics József

1940-ben született Ménfőcsanakon.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 255/1967

A diploma megszerzése után a Villamos Automatikai Intézetnél (VILATI) kezdett dolgozni, a timföldgyári kemencék automatizálásával foglalkozott. Ezután az NDK-ban a VILATI kiküldöttjeként dolgozott közel 25 évig. Üzembehelyező mérnökként többek között gázvezetékek automatizálásával, termelésirányító rendszerek (pl. PROCESSOGRAPH, PRODACOLL) üzembehelyezésével, vegyigyárak automatizálásával foglalkozott. Irányította a lipcsei Karl Marx Egyetem klímarendszerének automatizálását. Kintlétének ideje alatt kutatta és tanulmányokat írt az elektromos zajokról, de más tárgyú tanulmányokat is írt, melyek az Automatika című szakmai folyóiratban jelentek meg („A szint, nyomás és mennyiség szabályozás automatika folytásos beavatkozásainak kiküszöbölése", „Jelzésrendszerek egyes problémái a timföld iparban", „Az Alfa-Laval hőcserélők hőmérséklet szabályozási automatikája" stb.). Emellett magánvállalkozóként németországi megbízások alapján bowling pályák automatizálását végezte. Magyarországra 1998-ban tért vissza, és ezt követően a Bowlinvest Kft.-nél a nyomtatott áramkörök javításával foglalkozott, aktív pályafutásának befejezéséig.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Burián Éva

1942-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 271/1967

Érettségi után felvételt nyert a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karára. 1967-ben diplomázott a Villamosmérnöki Kar Műszer-és Szabályozástechnikai Szakán. Az Egyesült Izzó Műszergyárában kezdett dolgozni fejlesztőmérnökként, és a célműszerek fejlesztése mellett a budapesti és a váci üveggyár műszereinek a karbantartása és javítása is a feladatuk volt. 1974-től a Vegyiműveket Tervező Vállalatnál önálló tervezőként dolgozott. Főbb munkái a következők voltak: ÁFOR Csepeli Bázistelep szivattyúházának műszerezése; Budalakk Műgyantagyár műszerezése; a HMV Kalander III. üzemének műszerezése (habosított műanyag padló); Peremartoni Paxit Üzem műszerezése; a Nike Nitrocellulóz Üzem műszerezése. Ezeken kívül a HAFE (Hajtómű ás Festő berendezések gyára) megrendelésére sok export tervet készített, például: Leningrádi Csőgyár felületkezelő berendezésének műszerezése; Leningrádi Orvosi Műszergyár felületkezelő berendezésének műszerezése; Minszki Autógyár felületkezelő berendezésének műszerezése. 1997-ben nyugdíjasként az Olajterv RT-nél önálló (felelős) tervezőként a MOL RT százhalombattai (DUFI) telepén lévő egyes üzemek rekonstrukciós műszeres terveit készítette. Ezek közül a jelentősebbek: gázfrakcionáló üzem rekonstrukciójának műszerezése; biztonsági tároló tér rekonstrukciójának műszerezése; fűtőolaj és gudron tárolótér műszerezése; kokszolómű külső kapcsolatainak műszerezése; AV-2, V-4 üzemek vákuumrendszerének műszerezése. 1999-ben a Mérnök Kamara tagja lett. A fenti tervezési munkái nagy részénél a kivitelezéseknél is jelen volt. 2000 nyarától nyugdíjas.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Buzás Miklós

1938-ban született Balatonszemesen.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 179/1967

Esti tagozaton végzett, és már emellett is A Gamma Művekben dolgozott. 1967-ben védte meg a diplomáját a Villamosmérnöki Kar elektronikus műszer szakán. A nukleáris szerkesztésen, orvosi műszerek fejlesztésében vett részt, mint csoportvezető. Önálló tervezése a Négycsatornás mágneses jelrögzítő volt, részt vett a Nemzetközi Atomenergia Ügynökségnek készített Fűtőelem kiégettség vizsgáló műszer tervezésében. 1976 augusztusától, lakáskérdése megoldása okán, Győrbe költözött, ahol az akkori Közlekedési és Távközlési Főiskolán kapott műszerjavító csoportvezetői állást és lakást. A főiskola akkori műszerparkjának karbantartását és javítását irányította és végezte. 1982 elején átkerült a gépész intézethez labormérnökként. Itt eleinte különböző fejlesztési munkákkal foglalkozott, majd megismerkedett a gépjárművek benzinbefecskendező rendszereivel. 1985-ben részt vett a szaküzem-mérnökök képzésében, a benzinbefecskendezések rendszereit és működését, hiba előfordulásokat ismertette az érdeklődőknek. 1994-ben indult a Gépjármű elektronika tantárgy a főiskolán, melynek elméleti és gyakorlati oktatását végezte. Ezekhez készített elméleti és gyakorlati segédleteket, valamint a laboratóriumi gyakorlatokhoz segédeszközöket. Ismereteit AJAKSZ tanfolyamokon adta tovább, már aktívan dolgozó autószerelőknek. 1998 óta aktív nyugdíjas.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Czakó Mária

1943-ban született Besenyszögön.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 68/1968

1961-ben tett gimnáziumi érettségijét követően a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának Műszer-és szabályozástechnikai szakán tanult. 1968-ben szerezte meg egyetemi oklevelét. 1968-1985 között a Nagyalföldi Kőolaj és Földgáztermelő Vállalatnál tanulmányi szerződés alapján eltöltött gyakorlati munka után kőolajipari folyamatok műszerezésének tervezését végezte. Itt csoportvezetőként és kiemelt mérnökként tevékenykedett. 1985-től 1996-ig a honvédségnél számítógépek technikusa volt.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Csendes József

1938-ban született Kapuváron.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 393/1967

1956-ban híradás ipari technikusi oklevelet szerzett, a kötelező üzemi gyakorlatot a székesfehérvári Vadásztölténygyár (a későbbi Videoton) Rádió Gyáregységében töltötte. 1958 októberében alkalmazást nyert az MTA Kibernetikai Kutató Csoportjában (KKCs). Kezdetben az itt készülő első magyar elektroncsöves számítógép, az M-3 építésében dolgozott, az elektronikai alegységek bemérése, javítása képezte a feladatát. Az M-3 üzembe helyezése után ferrit memória kifejlesztésében, majd a számítógép dob memóriájának bővítési feladataiban vett részt. Közben, 1962-ben a B'ME Villamosmérnöki Kar Híradástechnikai szakán elkezdte tanulmányait, oklevelet 1967-ben szerzett. 1965-től az MTA Automatizálási Kutató Intézet (AKI) Gazdasági és Rendszertechnikai Kutató Csoportjánál digitális elektronikai berendezések létrehozásán dolgozott. 1969-ben alapítóként belépett az alakuló Számítástechnikai Koordinációs Intézetbe (SZKI), ahol a Hardware Rendszertechnikai Laboratórium osztályvezetőjeként működött. Kezdetben a CII-10010 számítógép üzemeltetését vezette, majd az ESZR RIO, R12 ésRI5 számítógépek egyes részegységeinek, főként a háttértárak vezérlő egységeinek fejlesztését irányította. Ezt követően az IBM 3276/78 terminál rendszerrel kompatibilis egységek fejlesztési munkáit vezette, amelyek a Videotonban gyártásba kerültek. 1987-ben néhány kollégájával önálló vállalkozást alapítottak, amelyben szerződéses alapon tovább folytatták a terminál-fejlesztéseket, valamint különböző digitális mérőműszereket (pl. mikroprocesszor in-circuit analizátor, adatátviteli monitor/szimulátor) dolgoztak ki. 1992-től a HRP Hungary Kft. számítástechnikai nagykereskedelmi cég szervizét vezette 1998-ig. Ezt követően ugyanennél a cégnél, kisebb megszakításokkal, mint műszaki tanácsadó működött 2012-ig. Ezen tevékenysége a különböző típusú nyomtatókkal kapcsolatos műszaki és alkalmazói problémák megoldására irányult.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Csendes Mihály

1943-ban született Tatabányán.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 31/1968

A Budapesti Műszaki Egyetemet a VIDEOTON ösztöndíjasaként végezte el 1966-ban. Ezt követően 1966 szeptemberében a rádió- és TV-gyártáshoz szükséges célműszerek tervezésével, fejlesztésével foglalkozó részlegben kezdett el dolgozni. Eredményesen tevékenykedett a különféle nagypontosságú feszültség- és áram-stabilizátorok tervezésében, melyekre egyre nagyobb volt az igény a feszültségvezérelt TV tunerek gyártásában szükséges célműszerek kifejlesztéséhez. 1971-ben üzemvezető lett az akkor megindult számítástechnikai profil kapcsán, ahol elsődleges feladata volt külföldi licenc alapján a különféle gyártási, szerelési technológiák átvétele, bevezetése, a szükséges gyártóeszközök beszerzésének indítása, a termelési feladatok ellátása. Miután fejlesztői, majd gyártási tapasztalatokra is szert tett, egy köztes területre kérte áthelyezését, így lett kinevezve a Számítástechnikai Gyár Gyártástervezési Osztályának élére 1976-ban. Ebben a beosztásban több csoport munkáját irányította, a konkrét napi szintű feladatok ellátása mellett részt vett a gyári szintű beszerzések, távlati fejlesztési elképzelések kialakításában. Ebben az időszakban vállalta el a Neumann János Számítógép-tudományi Társaság VIDEOTON-beli fiókszervezete titkári teendőinek ellátását. Rendszeresen kellett vállalati szinten beszámolnia az egyre intenzívebbé váló tőkés kooperációk pillanatnyi állásáról is. 1982-től kinevezték a VIDEOTON-on belül a speciális elektrotechnikai rendszerek fővállalkozását irányító – több hazai vállalat, intézmény munkáját koordináló – főosztály létesítmény-főmérnökévé. Ez a feladatkör addig teljesen ismeretlen volt a vállalatnál, így a napi teendők ellátása mellett ki kellett munkálnia a lehető legeredményesebb, leghatékonyabb szervezési, koordinációs, kooperációs és ellenőrzési módszereket is. A speciális elektrotechnikai rendszerek fejlesztése körüli bizonytalanságok miatt 1996-tól – a VIDEOTON-t elhagyva – egy, az önkormányzat alatt működő szervezet műszaki osztályvezetője lett, innen ment nyugdíjba 2006-ban.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Csipka László Endre

1943-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 790/1967

1966-ban végzett a BME Híradástechnikai Szakán. Az első munkahelye az MTA AKI (1970-től SZTAKI) volt. A Digitálistechnika Osztályon véges automata elmélettel, valamint digitális hálózatok tervezésével foglalkozott. Első munkája az ADMAP, egy rajzoló, fúró és később foto-fejjel is működő, NYÁK lapokat vagy filmet előállító berendezés volt, amelynek az elektronikáját tervezte. A berendezést és eljárást szabadalmaztatták, 18 év alatt több mint 900 db készült belőle. 1977-78-ban, mint MTA kiküldött Havannában a kubai Akadémia Kibernetikai Intézetében áttervezte az ottani ős ADMAP berendezést digitalizáló egységgel, foto-fejjel kiegészítve. Visszajövetele után csatlakozott Lasergraph fejlesztéshez. 1984-ben az akkor alakult ITEX-hez került, ahol a feladata a komplett fényszedő-rendszer előállítása és a SZTAKI-ban kifejlesztett Lasergrgraph továbbfejlesztése és illesztése a fényszedő-rendszerhez volt. Az elektronikai részleget vezette, 1986-ban általános igazgatóhelyettes, majd 1990-ben a cég ügyvezető igazgatója volt. Az ITEX fő termékével a Lasergraph berendezéssel 1990-ben a lipcsei vásáron aranyérmet, az 1991-es BNV-n nagydíjat nyertek. A SZTAKI-ban és az ITEX-ben több mint 10 szabadalom társtulajdonosa. A rendszerváltozás után az ITEX működése nem volt fenntartható. 1993-ban visszament a SZTAKI-ba, és részt vett a Lézer Osztály fejlesztéseiben, többek között az új, random eloszlású, többszínnyomtatás kidolgozásában. Informatikai területre váltott. 1998-tól az Allianz Hungária Biztosító Számítástechnikai Kft-jében a gépjármű biztosításnál a nagytömegű digitális felvétel kezelésével foglalkozott. 1999-ben átkerült a Vezérigazgatóságra. Itt, mint informatikai főmunkatárs, majd tanácsos dolgozott. Részt vett az Allianz Hungary IT tanácsának munkájában is. 2006-ban családi okok miatt nyugdíjba ment. Német (1972) és angol (1980) középfokú nyelvvizsgán kívül némi spanyol nyelvtudással is rendelkezik.

A SZTAKI-ban Intézeti díjban részesült. Megkapta a Kiváló feltaláló kitüntetés ezüst (1975) majd arany fokozatát (1977).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Csizmadia Éva

1943-ban született Zalahalapon.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 36/1968

Egyetemi tanulmányait 1962-67- ben végezte a BME Villamosmérnöki Karának Műszer és Szabalyozástechnikai szakán. 1967 -1969 között az Elekromos Készülékek és Mérőműszerek Gyárában dolgozott mint fejlesztő mérnök. 1970-1972 az Izzó Számítóközpontjában először mint üzemeltető mérnök dolgozott ICL 1901 gépen, majd csatlakozott a software csoporthoz, ahol Fortran programozási nyelven írt programokat a kutató laboratóriumok számára. 1972-1975 az SZK I Software laboratóriumában vett részt az IBM/360 system software-nek tanulmányozásában, ami alapul szolqált a KGST együttműködésben tervezett számítógépekhez. Részt vett az IBM 2770 szinkron terminálnak a VDEOTON 1010 miniterminálon való emulálásán, feladata volt egy kommunikációs kontroll program megírása Assembler nyelven. A teljes rendszer a Budapesti Nemzetközi Ipari Kiállításon lett bemutatva 1974-ben. 1975-1985 a SZÁMALK alkalmazásában csoportvezetőként irányította az SZM-4 miniszámitógépeken a DEC szoftverek alkalmazását, operációs rendszerek generálását, felhasználók támogatását és továbbképzését, külföldről beszerzett felhasználói rendszerek honosítását és terjesztését a hazai felhasználóknak. 1986-2008 Central Sydney Health Area Services, Information System Division. Senior systems analyst beosztásban volt felelős a területi kórházakat kiszolgáló adminisztratív és laboratóriumi rendszerekért.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Csizmazia Tibor

1941-ben született Zalacsányban.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 121/1966

A BME Villamosmérnöki Kar Híradástechnikai szakának 1965-beni - a Budapesti Rádiótechnikai Gyár ösztöndíjasaként – elvégzése után a gyár Kecskeméti Gyáregységében kezdett dolgozni, kezdetben gyakorló mérnökként, majd 1966.-tól műszaki ellenőrzési osztályvezetőként. Feladata volt a gyár főprofiljaként gyártott magnetofonok (M8, M9,M11, M20 stb.) helyben gyártott alkatrészeinek, szerelvényeinek ill. külső cégek által szállított termékek ellenőrzésének szervezése, irányítása, a késztermék megrendelőknek vagy megbízottaiknak átadása, a GELKA szervízhálózattal való kapcsolattartás. A profil bővülésével (URH rádió/adó vevő) feladata tovább bővült. 1973 januárban megvált a cégtől és a VIDETON Rt-nél folytatta munkáját 1990-ig különböző vezetői munkakörökben. 1983-ig a Számítástechnikai Gyár Tabi Gyáregységében üzem-, osztályvezetőként. Több üzem áttelepítésében, azok beindításában vett rész, majd a gyáregység termelését irányította. Budapestre költözésük után 1983-tól a gyár központi számítástechnikai szervizét vezettem 1986-ig. Budapesti ill. Budapest környéki vevőik rendszereinek szerviz szolgálatát irányította. 1990-ig a gyár kiküldöttjeként az akkori NDK-ban vevő szolgálati mérnökként dolgozott. Feladata volt az NDK déli részén elsősorban kisgépes vevőik eszközeinek javítása, karbantartása. Külszolgálatból hazatérve 1990. okotóberétől a MATÁV Rt vezérigazgatóság Befektetési Igazgatóságán, majd Stratégiai Igazgatóságán dolgozott munkatársként, osztályvezetőként. MATÁV KábelTV Kft megalakulásával felsővezető munkatársaként irányította a Kft tevékenységét. Irányítása alá tartozott – a teljesség igénye nélkül- a hálózat üzemeltetése, vásárolt építő elemek tendereztetése, hálózatbővítő kivitelezők tendereztetése stb. Angol és német nyelvből középfokú nyelvvizsgát tett szakmai kiegészítéssel.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Csízy László

1943-ban született Rimaszombaton.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 377/1967

Jeles eredménnyel szerzett villamosmérnöki diplomát 1967-ben a BME Villamosmérnöki Karának Híradástechnika Szakán. A Magyar Posta Pécsi Postaigazgatóságán kezdett dolgozni. A műszaki szakterületen kábelhálózatok építését és tervezését majd e hálózatok beruházási munkáit irányította. A kísérleti jelleggel bevezetett új technológiák használatában vett részt. A manuális tervezési módszereket mikrofilmes technológia és EMG 666 kalkulátor alkalmazásával korszerűsítette. A Magyar Posta átalakulása után a MATÁV Pécsi Igazgatóságán a több számítógépes felhasználói rendszer kifejlesztését irányította, melyeket országos szinten is bevezettek. Szolgáltatási igazgató helyettesként főként a távbeszélő számlázással, forgalomelemzéssel foglalkozott, majd 1995 szeptemberétől a Vezérigazgatóság Központi Marketing Igazgatójává nevezték ki. A MATÁV privatizációja után megindult jelentős átszervezésekben aktívan vett részt, majd 2005-től igazgatóhelyettesként vonult nyugdíjba. Azóta főként számítógépes grafikával foglalkozik, több művészi társaság tagja, rendszeres kiállítója.

Több munkahelyi kitüntetés mellett a Művelődésügyi Miniszter kulturális tevékenységéért 1973-ban dicsérő oklevélben részesítette, kiváló szakmai tevékenységéért a Közlekedési Hírközlési és Vízügyi Minisztérium 1995-ben "A HÍRKÖZLÉSÉRT "szakmai érmet adományozott számára.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Csobod László

a műszaki egyetem doktora

1944-ben született Ózdon.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 290/1967

1962-ben villamos ipari technikusi végzettséget szerzett a Bláthy O. Vill. Ip. Tech-ban Miskolcon. 1967-ben okleveles villamosmérnökként végzett a BME Villamosmérnöki Kar Erősáramú szakán, majd 1975-ben gépészmérnöki oklevelet szerzett a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemen. 1984-ben műszaki egyetemi doktorrá avattak, kutatási témája a forgácsolás termoelektromos jelenségeinek vizsgálata volt. 1967-től az Ózdi Kohászati Üzemekben gyakornokként, majd 1968-tól 1972-ig először üzembehelyező mérnökként, majd villamos főművezetőként a Borsodi Ércelőkészítő Mű Rt.-nél dolgozott. 1972-92 között újra az ÓKÜ-nél üzemvezető, karbantartó főmérnök, tervezőiroda főtervező, fejlesztési főmérnök, műszaki igazgató munkaköröket töltött be. 1992-95 években az Ózdi Acélmű Rt. műszaki igazgatója, majd vezérigazgatója volt. Műszaki igazgatóként dolgozott 1995-97-ben az Ózdi Acélmű Kft.-nél, majd 1997-2001-ben az ELKO-Video Kft.-nél. 2001-től nyugdíjazásáig az Ózdi Energiaszolgáltató és Kereskedelmi Kft. ügyvezető igazgatója volt. Főállásai mellett folyamatosan részt vett diákok szakmai képzésében is. Tanított az ózdi Bródy I. Ipari Szakközépiskolában, és egyetemi adjunktusként a Miskolci Egyetem Automatika Tanszékén. 2006-tól államvizsga-bizottság elnökeként tevékenykedett az Óbudai Egyetem Kandó Kálmán Főiskolai Karán. Tagja volt a Gépipari Tudományos Egyesületnek, és a Magyar Elektrotechnikai Egyesületnek, melynek ózdi szervezetében 2005-2010 között elnöki tisztséget töltött be. Választott tisztségviselője - elnökségi tagja - volt a BAZ megyei Kereskedelmi és Iparkamarának, egyben vezetője a Nehézipari osztálynak.

Szakmai munkája elismeréseként 1994-ben Nívódíjban, 1995-ben Kiváló Munkáért miniszteri kitüntetésben, 2008-ban a Magyar Kereskedelmi és Iparkamara elnökétől Elnöki Aranyérem kitüntetésben részesült, elnyerte a Kiváló Újító bronz és ezüst fokozatát is.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Csobod Lászlóné

1943-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 259/1967

1967-ben végzett a BME Villamosmérnöki Kar Műszer és Szabályozástechnikai szakán, majd 1974-ben mérnöktanári diplomát szerzett. 1967-ben az Ózdi Kohászati Üzemek Tervező Irodájának villamos osztályán helyezkedett el, ahol felújítási és fejlesztési tevékenységekhez szükséges villamos terveket készítettek. Ezek a nagyolvasztók és hengersorok mérési és pótlólagos automatizálási feladataitól az érintés- és villámvédelmi, világítástechnikai tervek készítéséig terjedtek. 1968 szeptemberétől az épülő Borsodi Ércelőkészítő Műben folytatta munkáját, ahol kezdetben villamos automatika rendszerek terveinek honosításával, majd ezek beüzemelésével foglalkozott. 1971-től nyugdíjazásáig az ózdi Bródy Imre Ipari Szakközépiskolában dolgozott. Elsősorban villamos tantárgyakat tanított, úgymint elektrotechnika, elektronika, ipari elektronika, szabályozás és vezérléstechnika, stb. Nevéhez köthető az iskolában megindult számítástechnikai oktatás. Pályázati úton nyert forrásból megvalósította a számítástechnikai oktatótermet, majd létrehozta a DEGEM SYSTeM rendszerrel működő elektronikai oktatólabort. A tanítványai a tanulmányi versenyeken rendszeresen szép sikereket értek el, sokan műszaki felsőfokú végzettséget szereztek. A szakmai látókörük bővítésére szakmai tanulmányutakat szervezett, többek között a Siemens bécsi üzemeibe. Aktív tagja volt a Magyar Elektrotechnikai Egyesület ózdi szervezetének. Rendszeresen részt vett az itt szervezett szakmai rendezvényeken és üzemlátogatásokon.

Oktatási és nevelési tevékenységét Kiváló Pedagógus miniszteri kitüntetéssel ismerték el.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Csomós János

1937-ben született Vajdácskán.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 84/1967

1955-ben a Miskolci Bláthy Ottó Villamos-ipari Technikumban érettségizett és elektrotechnikusi oklevelet kapott. Szakmai pályafutása 1955-ben Nyíregyházán a SZÁÉV-nél kezdődött (Szabolcs Megyei Állami Építőipari Vállalat). Kezdetben a gépészeti osztályon, majd a tervező részlegnél dolgozott szerkesztőként. 1957-ben a SZÁÉV villanyszerelő részlegéhez került és itt 1965-ig művezetőként tevékenykedett. Ezzel párhuzamosan a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának Erősáramú Szakán levelező tagozaton folytatta tanulmányait. A kivitelezői pályafutása alatt számos kisebb, nagyobb létesítmény megvalósításában vett részt, pl. 1957-ben a budapesti helyreállítási munkákon. 1965-től 1996-ig a Megyei Tervezőirodánál, a „NYIRTERV"-nél dolgozott. Villamosmérnöki diplomáját 1967-ben védte meg. 1965-től villamos tervezőként, irányító tervezőként, 1978-tól szakosztályvezetőként, majd 1992-től 1996-ig a Gépészeti Iroda vezetőjeként tevékenykedett. Az eltelt időszak alatt számos létesítmény villamos tervezését végezte el (transzformátorállomások, gyáregységek, kisfeszültségű hálózatok, közvilágítások). A területrendezési tervek villamos részei is feladatai között szerepeltek 1965-1996 között (pl. Nyíregyháza ÁRT, Nyíregyháza VI. sz. lakókörzet stb.) 1996-évi nyugdíjba vonulása után megalapították az „ALKOTÓKHÁZA Bt." betéti társaságot, ahol a tervezői tevékenységet tovább folytatták (pl. Nyíregyháza 41. sz. főút közvilágítási és erőátviteli kábelhálózata). 1996-2016 között élelmiszeripari üzemek, iskolák, óvodák tervezésében is részt vett. A BME Továbbképző Intézet tanfolyamain három alkalommal vett részt 1982-ben, 1987-ben és 1992-ben. Vezető tervezői oklevéllel rendelkezik. BM OKF Tűzvédelmi Szakvizsgát tett. Szakmai pályája során családja mellet kollegái, tanárai, oktatói, professzorai és a kivitelezésben résztvevők is segítették tervei megvalósítását, amiért hálás nekik.

1978-ban az ÉVM „Kiváló Munkáért", ill. 1983-ban az iskolai világítás területén végzett munkájáért a Művelődési Minisztérium „Kiváló Munkáért" kitüntetését kapta.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Dady Kálmán

MTA PhD

1943-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 435349/1968

Édesapja, Dady Kálmán 1945-ben hősi halált halt Németországban, amerikai hadifogságban. Félárvaként nevelkedett, anyai nagyapja gondoskodott róla 25 éves koráig, édesanyja pedig folyamatosan. Amikor hetedikes volt, édesanyja férjhez ment, és második férje az általános iskolai tanulmányai elvégzéséig hozzájárult neveléséhez. Általános iskolai tanulmányait Tatán fejezte be 1957-ben. Középiskolai tanulmányait a budapesti Villamosenergiaipari Technikumban folytatta 1961-ig. Ezután Budapesten, a Vas utcában egy tervező vállalatnál dolgozott: egy kínai csőgyár automatika terveinek elkészítésében vett részt segédtervezőként. A BME Villamosmérnöki Karára 1962-ben nyert felvételt, tanulmányait 1964 őszén állami ösztöndíjjal a Moszkvai Műszaki Egyetem (MEI) Automatika és Számítástechnika Karán folytatta. A külföldi diplomáját a BME Villamosmérnöki Karának Dékáni Hivatala Műszer- és Szabályozástechnika Szakos oklevélként honosította. Egyetemi tanulmányai befejezése után az MTA Központi Fizikai Kutató Intézet (KFKI) tudományos munkatársa lett, és részt vett az ott folyó TPA számítógépcsalád hardver és szoftver fejlesztésében. A KFKI-ban készült TPA számítógépek alkalmazásában a Dubnai Egyesített Atomkutató Intézet Neutronfizika Laboratóriumában vett részt 1972–1976 között I. M. Frank Nobel-díjas fizikus irányítása alatt. Számítógépes folyamatirányításból 1984-ben védte meg kandidátusi disszertációját. A BME-n 1985-ben avatták műszaki doktorrá, majd 1995-ben MTA PhD oklevelet kapott. 1967 tavaszán kérte meg Iszaeva Lilla villamosmérnök egyetemi hallgató kezét, akit tanulmányai elvégzése után 1968-ban feleségül vett, és akivel harmonikus családi légkörben éltek közel ötven évig, 2016-ban bekövetkezett hirtelen haláláig. Gyermekük Dady Róbert Kálmán 1982-ben született, ismert villamosmérnök informatikus.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Daka Miklós

1944-ben született Nagykanizsán.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 324/1967

A Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Kara Híradástechnika Szakának elvégzése után 1967-től 1969-ig a Magyar Államvasutak Pécsi Igazgatóságán dolgozott. 1968-ban vasúti távközlő mérnöki szakvizsgát tett. 1969-től 1993-ig a Műszeripari Kutató Intézetben (MIKI) dolgozott tudományos segédmunkatárs, tudományos munkatárs, tudományos főmunkatárs, majd tudományos osztályvezető beosztásban. Nagyfrekvenciás mérőműszerek, mintavételező („sampling") készülékek, A/D és D/A átalakítók mérését végző automaták fejlesztésében vett részt. Fejlesztési munkái során több szabadalom jött létre. Több szakmai folyóiratcikket írt, előadásokat tartott különböző szakmai kongresszusokon és konferenciákon. 1993-tól 2004-ig – nyugdíjazásáig – a Nemzeti Hírközlési Hatóságnál és jogelődjeinél dolgozott különböző beosztásokban (műszaki előadó, tanácsadó, osztályvezető). 1995-ben Közigazgatási Alapvizsgát tett.

1989-ben a Kiváló Feltaláló kitüntetés arany fokozatát kapta.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Danis János

1944-ben született Dolhán.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 789/1967

Egyetemi tanulmányai alatt harmadéves korától a Nagyfeszültségű Technika és Készülék tanszéken dr Csernátony-Hoffer András docens mellett részt vett a tanszék kutatási munkáiban. Mérnökként először a VBKM 7sz. VÁV gyárában dolgozott, ahol részt vett a tatabányai és inotai alumínium kohók villamos rekonstrukciójának tervezésében. 1969-től a VEIKI Nagyfeszültségi Laboratóriumában kutató mérnök, később a szigeteléstechnika osztály vezetője. Főbb kutatási területei: a szabadtéri villamos szigetelők szennyezésállósága, villamos kábelek tűzállósága, villamos készülékek tartalék képzési stratégiái, atomerőművi meghibásodási környezet hatásának szimulálása villamos alkatrészeken. Kutatási tevékenységéről számos cikket, tanulmányt és konferencia kiadványt írt. 1974-ben Manchesterben a UMIST-on kutatási ösztöndíjas. 1991-től az amerikai United Technologies Automotive gödöllői gyárának minőségbiztosítási igazgatója. Kialakította a gyár minőségbiztosítási rendszerét. 1993-tól műszaki igazgató, majd a cég európai műszaki igazgatója lett, ahol a hét európai gyár gyártástechnológiájáért felelt. Az UTA Lear általi megvásárlása után Rüsselsheimben tervezési projektvezető, az Opellel együttműködve egy új autótípus villamos berendezésének tervezését koordinálja. A Lear romániai gyártásának elindítását vezeti 2001-ben Pitesti-en. 2002-től a Yazaki japán autóvillamossági cég Romániában Ploiesti-en alapított autóipari kábelkorbács gyárának zöld mezős beruházását vezeti. A gyár első vezérigazgatója, a gyárépület felépítését, termelési és minőségbiztosítási rendszerének kialakítását és a termelés 4000 főre való felfuttatását irányítja. 2010-ben nyugdíjba vonulása után még két éven keresztül termelést segítő tanácsadóként dolgozik a cég bulgáriai és tunéziai gyáraiban. Visszavonulása óta hobbiját, a fényképezést műveli.

A Nemzetközi Fotóművészeti Szövetség arany fokozatú kiváló művésze (EFIAP/g).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Danitz Béla

1944-ben született Rákospalotán.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 346/1967

Az egyetem elvégzése után az Egyesült Izzólámpa és Villamossági Rt. félvezető fejlesztésén dolgozott fejlesztőmérnökként. 1968-tól a VILATI munkatársa. Feladata egyedi digitális berendezések fejlesztése és a legyártás utáni üzembe helyezése. A tervezés során az EMG digitális kártyáit alkalmazták. Többek között az LKM részére fejlesztettek és helyeztek üzembe energiaoptimalizáló rendszert, valamint automatikus magas raktári felrakó gépet vezérlő rendszert. 1974-től a Gyógyszerkutató Intézet Műszaki Osztályán a Műszer és Automatika Részleg munkatársa majd vezetője. Feladata az Intézet elektromos berendezéseinek és kutatási műszereinek üzemeltetése, karbantartása, javítása, javíttatása, illetve ezen feladatok végrehajtásának megszervezése. Feladata továbbá az Intézet farmakológiai kutatóival együttműködésben egyedi kísérleti műszerek fejlesztése. Ezen fejlesztett műszereket a későbbiekben több gyógyszergyár kutatói is alkalmazták. 1975-ben a Budapesti Műszaki Egyetem Gazdaságmérnöki Szakán gazdasági mérnöki oklevelet szerez. A későbbiekben az Intézet Műszaki vezetőjeként az egész Intézet műszaki üzemeltetése karbantartása, műszaki fejlesztése, az egész műszaki állomány irányítása a feladata. 1998-tól A VILATI munkatársa és feladata az Ingatlanüzemeltetési Igazgatóságon a MATÁV részére áramellátó berendezések és ingatlanok üzemeltetésének megszervezése az ország egész területén. 2000-től, a TÜV – Rheinland Minőségbiztosítási Felülvizsgáló és Tanúsító cím megszerzése után, az Igazgatóság minőségügyi vezetetője a 2004-ben bekövetkezett nyugdíjba meneteléig. 2005-től a Meteor KFT műszaki vezetője.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Darázs Zoltán

1941-ben született Hódmezővásárhelyen.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 207/1967

Az egyetemre a harmadik próbálkozás után vették fel, közben elektroműszerész szakvizsgát tett. A diplomát 1967-ben a BME Villamosmérnöki Karának Erősáramú Szakán kapta meg. Négy évig dolgozott az Egyesült Villamosgép-gyárban (EVIG) mint üzemmérnök. Ezután kisipari engedélyt váltott ki. 2001-ben nyugdíjas státuszba került, de azóta is dolgozik saját műhelyében. Specialitása a villamos forgógépek javítása, amit magas szakmai színvonalon gyakorol jól felszerelt és műszerezett műhelyében. Különleges motorok javítására is képes. Az egyetemen tanultakat folyamatosan hasznosítja a hibák diagnosztizálásában és javításában. A technikai fejlődés legújabb eredményeit figyelemmel kíséri. Munkájában öröme telik, amíg egészsége engedi, dolgozni akar, munkáját hivatásnak tekinti.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Deák Csaba

1944-ben született Debrecenben.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 269/1967

1967 és 1980 között a Posta Rádió és Televízió Műszaki igazgatóságon dolgozott, mint mérnök, majd főmérnök. Feladata volt a korszerű méréstechnika és mérőműszer-park megteremtése, különös tekintettel a modern térerősség-mérő rendszerek, mobil térmérő berendezések alkalmazása. 1980-1984 között a Postai Tervező Intézetnél részt vett a solti középhullámú nagyadó beruházásában, mint létesítmény-főmérnök. 1984-1989 között a Metalloglobus Vállalatnál beruházási főmérnökként dolgozott és 1987-ben másodnyersanyag-hasznosító szakmérnöki diplomát szerzett a Veszprémi Vegyipari Egyetemen. 1990-2000 között, saját céget alapítva, automata működésű ajtók gyártásával forgalmazásával és beépítésével foglalkozott, majd 2001-től 2010-ig a német DORMA GmbH IT magyarországi fióktelepének ügyvezetője volt és innen ment nyugdíjba.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Deák Zoltán

1942-ben született Nyíregyházán.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 459/1967

A Nyíregyházi Kossuth Lajos Gimnáziumban érettségizett 1960-ban. Érettségi után Budapesten a MÜM 30. számú Szakmunkásképző Intézetben tanult és 1962-ben elektroműszerész szakképesítést szerzett. Gyakorlati munkahelyei ezalatt az EVIG és BHG gyárak voltak. Ezt követően 1962-től a BME Villamosmérnöki Karának Erősáramú Szakán tanult és 1967-ben diplomázott. Mint villamosmérnök, a TITÁSZ Nyíregyházi Üzemigazgatóságán kezdett dolgozni, majd 1968-tól 1970-ig üzemviteli csoportvezetői beosztása volt. Ezt követően a TITÁSZ Nyíregyházi Kirendeltségének kirendeltség-vezetőjeként dolgozott 1997-ig. 1997-től 1999-ig a METESZ Nyíregyházi Energia Tanácsadó Irodáját vezette. A nyíregyházi Wesselényi Miklós Szakközépiskolában mérnök-tanár beosztásban tanított 2 évig főállású tanárként, majd 4 évig óraadó tanárként technikumi és szakképzési osztályokban. Tantárgyai voltak: elektrotechnika, villamos gépek, villamos mérések, villamoshálózatok, orientáció. Jelenleg is részt vesz felnőttképzésekben, szakmai vizsgáztatásokban.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Deméndi György

1942-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 479/1967

Iskolai végzettségek, képesítések: 1961-ben technikusi oklevél a Puskás Tivadar Távközlési Technikumban; 1967-ben kitüntetéses oklevél a Budapesti Műszaki Egyetem, híradástechnikai szakán; 1972-ben mérnök-közgazdász diploma, 1975-ben szakközgazdász diploma, majd 1978-ban egyetemi doktori cím summa cum laude minősítéssel a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetemen. Felsőfokú állami nyelvvizsga angol, német, francia, orosz nyelvből; középfokú állami nyelvvizsga spanyol és lengyel nyelvből. Az egyetem elvégzése után fejlesztő mérnökként kezdte pályáját a Posta Rádió és Televízió Műszaki Igazgatóságon a mikrohullámú hálózatok területén. 1968-69-ben mérnök tanárként elméleti villamosságtant és az elektroncsövek és félvezetők tantárgyat oktatta a Zalka Máté Katonai Műszaki Főiskolán. 1968 őszén került a Budavox Híradástechnikai Külkereskedelmi Rt.-hez, ahol 1986-ig mérnök-üzletkötőtől főosztályvezetőig terjedő beosztásban a magyar híradástechnikai ipar professzionális berendezéseinek és rendszereinek exportjával, valamint technológiák és licencek importjával foglalkozott. A Budavox fővállalkozásában sikeresen valósult meg egy jelentős telefonhálózat-fejlesztési projekt a Kuwaiti Hírközlési Minisztérium megrendelésére 1983-85 között, amelynek irányításában kereskedelmi igazgatóként vett részt. 1986-88 között az Elektromodul Kereskedelmi Vállalatnál elektrotechnikai és számítástechnikai vegyesvállalatok létrehozásában tevékenykedett a vezérigazgató, illetve helyettese közvetlen tanácsadójaként. 1988 és 1998 között az amerikai tulajdonú Intercooperation Kereskedelemfejlesztési Rt-nél tevékenykedett kereskedelmi igazgatóhelyettesként. 1992 és 1995 között a cég leányvállalatának ügyvezető igazgatója. 1993-2000 között a Duna Épszer Rt. igazgatóságának elnöke. 1999-től 2004-ig a Közlekedési, Hírközlési és Vízügyi Minisztériumban, a Miniszterelnöki Hivatal Informatikai Kormánybiztosságon, majd az Informatikai és Hírközlési Minisztériumban dolgozott főosztályvezető-helyettesként a hírközlés-szabályozás területén. Munkája során számos nemzetközi szervezetben, fórumon és konferencián képviselte a magyar távközlési igazgatást. 2004-től 2014-ig egyéni vállalkozókét a hírközlés területén szakértőként, tanácsadóként tevékenykedett kiemelten a Nemzeti (Média és) Hírközlési Hatóság számára. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Demjén Miklós

1941-ben született Kolozsváron.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 596/1967

A Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának Híradástechnikai Szakán szerezte oklevelét. Az oklevél megszerzése után 1967-ben az Elektrotechnika Ipari Szövetkezetnél (Elkis) dolgozott. Akusztikai berendezések fejlesztését végezte, majd a kifejlesztett színházhangosító keverő berendezést, a Margitszigeti Szabadtéri Színpadon szerelte fel a színpad teljes hangosító rendszerével együtt, melyet évekig üzemeltett is. Ezt követte a Szegedi Nemzeti Színház, a Madách Színház, a József Attila Színház, stb. saját tervezésű hangosító rendszere. 1969 nyarán a honvédelmi miniszter egy félreértés kapcsán vállalkozott arra, hogy elkészítjük a Varsói tagországok egységes katonai riasztó berendezéseit, miután Magyarországon már van egy ilyen berendezés. Csak később derült ki, hogy erről csak az igényt felvető beszélgetések folytak. A berendezés bemutatásának időpontját november 7-re tűzték ki. Az elkészítést ilyen rövid határidőre csak az Elkis vállalta, így három hónapja volt arra, hogy egy hadosztály szintű berendezést állítson elő az akkor készült diszpécser berendezés mechanikus eszközeinek felhasználásával. A bemutató sikerült. Ezt követően, a TEXÓ Gazdasági Társaságnak volt a főmérnöke, igazgatója, majd a Medicor Röntgengyár üzemvezetője lett nyugdíjba vonulásáig.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dercsényi Péter

1943-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 601/1967

1962-től 1967-ig volt a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának nappali tagozatos hallgatója. Diplomáját a Híradástechnikai Szakon védte meg. Az egyetemet postás ösztöndíjasként végezte el, pályáját a Posta Rádió és Televízió Műszaki Igazgatóságon kezdte el a mikrohullámú távközlési berendezések üzemeltetésének területén. Mivel a gyártmányfejlesztés jobban érdekelte, 1969-től az Elektromechanikai Vállalat Nagyadók Fejlesztési Osztályára került. Rövidhullámú műsorszóró állomások tranzisztoros egységeit tervezte, ami abban az időben úttörő munkának számított. Részt vett a jászberényi rövidhullámú rádióállomás építésében, ami az utolsó volt a hazai nagyadógyártásban. Több alkalommal vett részt a KGST nemzetközi szakosított konferenciáin a magyar adógyártás képviseletében. Az iparág megszűnése után, 1975-től a Mechanikai Laboratóriumban a katonai rövidhullámú vételtechnikai területén folytatta pályáját. Akkoriban néhány cikkét a Rádiótechnika c. szaklap közölte. 1977-től, korszerűbb ágazatok felé fordulva, a Videoton Fejlesztési Intézetben Nagyteljesítményű Sornyomtatók Fejlesztési Osztályán dolgozott. A Videoton Számítástechnikai Gyárban modern gyártástechnológiákat ismert meg, számos gyártmány elektromechanikus részegységein dolgozott, kalapácsos, tűs, majd lézernyomtatók fejlesztésében vett részt. Több alkalommal járt szakmai úton szocialista országokban. 1983-tól egy TSZ melléküzemág keretében a Villamos-ipari Kutató Intézet által fejlesztett jármű segédüzemi átalakítókat gyártott a BKV részére. 1990-ben polgármester lett Solymáron, négy évvel később a Dunamenti Regionális Vízmű ZRT üzemigazgatójaként a vízi közművek automatizálásával foglalkozott. 2005-től nyugdíjas. Közművekhez kapcsolódó villamos kivitelező kisvállalkozása jelenleg is létezik.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dobó Ottó

1944-ben született Sopronban.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 368/1967

1962-ben a BME Villamosmérnöki Karán, a Műszer-automatika szakon kezdte meg egyetemi tanulmányait. 1967-ben diplomázott. 1962-től az ALUTERV társadalmi ösztöndíjasaként rendszeres kapcsolatban volt leendő - várható - munkahelyével. Mégis, az első munkahelye a Székesfehérvári Könnyűfémmű, Műszer-automatika karbantartó üzeme lett. 1968-ban a Honeywell Continental Training Centerben, Svájcban részt vett egy 3 hetes kurzuson. Különböző fejlesztési feladatokon dolgozott mint tervező és üzembe-helyező. 1974-től az ALUTERV villamos osztályvezetője lett, előbb a székesfehérvári Irodán, majd Budapesten. (1978-80 Algéria: SNS. A vas és acélgyártás hőmérsékletmérő eszközeinek ellenőrzése volt a fő feladata.) A 80-as években: az ALUTERV által konstruált gáztüzelésű Rézredukáló kemence (Csepeli Fémmű) villamos-automatika tervezője és üzembe-helyezője volt. 1989-ben kollégáival megalapították az ALUMATIK Kft-t. A Kft. 20 éve alatt a cég ügyvezetője volt. Különböző alumíniumipari olvasztó kemencék tervezése és fővállalkozása jelentette az ALUMATIK Kft. fő tevékenységét, mely munkálatokban tevőlegesen vett részt. Az ALUMATIK Kft. A MAXON Ltd. cég képviselője is volt. Így a különböző szárító berendezések üzembe helyezését is végezte, a villamos-automatika szakterületet irányította. Nyugdíjasként az öntőkemencék buktatásszabályozásával foglalkozik.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Donát János

1944-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 527/1967

A BME Villamosmérnöki Karának Híradástechnika Szakán 1967-ben villamosmérnöknek nyilvánították. Első munkahelyén mindössze fél évig dolgozott: az Elektromechanikai Vállalatnál rádió- és televízió adóberendezések tervezésében és méretezésében vett részt. Mivel ezek lényegében erősáramú berendezések voltak, a képesítésének jobban megfelelő munkahelyet keresett. A VILATI (Villamos Automatika Intézet) volt a következő munkahelye. A CII számítógépek ASTROL programnyelvével, valamint rendszertechnikai tanulmányok írásával (a KGM ISZSZI részére) foglalkozott kisebb volumenű egyéb tevékenységek mellett. Itt 8 évig dolgozott. Ezután a Számítástechnikai Koordinációs (később: Kutató) Intézet tudományos munkatársa lett. Ezen belül a SCI-L Számítástechnikai Fejlesztő Leányvállalat is alkalmazta, belső átszervezés miatt. Az itteni tevékenysége kb. 15 évig tartott. Tervezésautomatizálással, mesterséges intelligenciát támogató programnyelvvel (PROLOG), szoftver minőségellenőrzést támogató programcsomag kifejlesztésével (QUAIIGRAPH) foglalkozó munkacsoportok főként szoftver jellegű tevékenységében vett részt. A Műszaki Könyvtár Dokumentációinak számítógépes rendszerét hozták létre, ahol csoportvezetőként alkalmazták. Itt 6–7-féle egyetemes (és Assembly) programnyelven dolgozott (FORTRAN, COBOL, PL/I, Basic, Pascal, Prolog stb., illetve ezek strukturált programnyelvi változatai) Siemens 2002 nagyszámítógépen (852000 operációs rendszer alatt) és a Proper 8 (később a Proper I6) mikroszámítógépen. Utolsó munkahelye az APEH Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal volt, ahol kezdetben számítógépes tevékenységeket végzett, majd – mivel időközben beiratkozott az ELTE TTK Alkalmazott Matematika szakára, és később a Pénzügyi és Számviteli Főiskolára –, adóügyi ellenőrző tevékenységeket végezett csoportvezetői és vezető főrevizori beosztásban. Igen sokféle tanfolyamot hallgatott és tartott. 2005-ben ment nyugdíjba.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dorosz Lajos

1942-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 240/1967

Az érettségit a Kandó Kálmán Híradás és Műszeripari Technikumban szerezte. Az egyetem elvégzése után a Medicor Művekben dolgozott fejlesztő mérnökként. Közben az MKKE mérnök-közgazdász szakán szerzett diplomát, angol valamint spanyol nyelvből tett nyelvvizsgát. A Medicor Művek Külkereskedelmi Igazgatóságán dolgozott 1975-ig. Ezt követően a Budavox Híradástechnikai Külkereskedelmi Részvénytársaság osztályvezetője, majd kiküldöttje lett. 1986 és 1990 között a Budavox képviseleti irodáját vezette Indonéziában, Jakartában. Hazatérése után a BHG Vállalatnál dolgozott kereskedelmi főosztályvezetőként. 1991 és 1997 között az Ericsson magyarországi cégénél volt marketing vezető. 2003-ban történt nyugdíjazásáig az IBM magyarországi cégénél dolgozott szolgáltatás értékesítési vezetőként.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dőring András

1942-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 771/1967

1967-ben villamosmérnöki oklevelet szerzett híradástechnika szakon. Ezt követően 1978-ig az Egyesült Izzó Alkalmazási Laborjában félvezető fejlesztőként dolgozott. 1978-tól ugyanabban az Intézményben tanít, jelenlegi neve Óbudai Egyetem (jogelődjei: Kandó Kálmán Főiskola, majd Budapesti Műszaki Főiskola). Kezdetben erősítő eszközöket, majd analóg áramköröket tanított. A biztonságtechnika szak elindulása után tanít Vagyonvédelmet is az Óbuda Egyetemen, valamint a Nemzeti Közszolgálati Egyetemen. 2012-ig, mint főiskolai docens dolgozott. Tankönyveket, szakcikkeket írt, részt vett sok KK munkában. Jelenleg, mint óraadó tanár dolgozik.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Dudás József

1943-ban született Miskolcon.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 209/1967

1967-ben, a diploma kézhez vétele után a MÁV Miskolci Igazgatóságán kezdett dolgozni a MÁV Miskolci Vontatási Főnökségén, majd az Igazgatóság Villamos Vonalfelügyelőségén, ahol a villamos vontatás felsővezetékének energiaellátását valamint karbantartását irányította. 1977-ben az Igazgatóság központjába helyezték át, majd 2 éves képzésen vett részt az Országos Vezetőképző Központban, ahol vállalatirányítási, vezetési és szervezési ismeretekből tett államvizsgát. 1980-ban a Miskolci Igazgatóságon kinevezték osztályvezetővé: a tervgazdálkodási és műszaki fejlesztési, majd a közgazdasági terület vezetése volt a feladata. 1987-től a MÁV Miskolci Igazgatóságának igazgató-helyettese, 1990-től pedig igazgatója, vasútigazgatói rangfokozattal. 2003-ban vonult nyugdíjba. Munkája mellett részt vett a MÁV villamos mozdonyvezetőinek képzésében, valamint oktatott a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Elektrotechnikai Tanszékén. 1976-ban a Budapesti Műszaki Egyetem Közlekedésmérnöki Kar Gazdaságmérnöki Szakán is szerzett diplomát. 1978-ban műszaki doktorrá avatták. A Közlekedéstudományi Egyesületnek 1957-től tagja, a Borsod-Abaúj-Zemplén megyei szervezet elnöke 1990-től 2006-ig. Az egyesület örökös tagja.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Duró Imre

1943-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 9/1968

A Kandó Kálmán Híradás- és Műszeripari Technikumban 1962-ben végzett. A BME Villamosmérnöki Karának Híradástechnikai Szakán szerzett oklevelet 1967-ben. 1974-ben kitüntetéses hírközlő és műsorszóró szakmérnöki oklevelet, 1978-ban angol nyelvvizsgát, 1981-ben gazdaságmérnöki oklevelet szerzett. 1967-ben a Posta Rádió- és Televízió Műszaki Igazgatóság Fejlesztési Osztályán kezd dolgozni fejlesztési előadóként, majd beruházási osztályvezető-helyettes és fejlesztési osztályvezető beosztásban. A Jászberényi Rövidhullámú Adóállomás beruházásának létesítmény-főmérnöke, a Solti 2000 kW-os Középhullámú Rádióállomás beruházásának létesítmény-főmérnöke, mikrohullámú állomások, a személyhívó rendszer továbbá az AM mikró, TV és URH állomások létesítését, valamint a Taliándörögdi műholdas földi állomás rekonstrukcióját irányította. A Puskás Tivadar Távközlési Műszaki Főiskola óraadó tanára. A Frekvenciagazdálkodási Intézet nemzetközi osztályvezetője 1990-től 1993-ig, majd 1993-tól 2011-ig a HUNSAT Magyar Űrtávközlési Zrt. vezérigazgató-helyettese és műszaki igazgatója. Jelenleg a Cadiz Média online újság alapítója és lapigazgatója. A PKI felügyelő bizottságának a tagja 1990-1992 között, majd 1993-2001 között az EUTELSAT Nemzetközi Űrtávközlési Vállalatban a magyar Signatory képviselője a Signatory Board-ban, egyúttal az üzemeltetői bizottság, valamint a tervező és a műszaki tanácsadó bizottság tagja. Az EUTELSAT privatizációja után a párizsi székhelyű Eutelsat S. A. Igazgatóságába (Board Member-nek), valamint az Audit Committee-be választották 2001-2004 között. A HTE-ben 1985-90 között a megbízhatósági és minőségügyi bizottságának vezetőségi tagja, 1993-1996 között a külügyi bizottsági tag, 2005-tól 2008-ig választmányi tag.

A HTE ezüst fokozatú kitüntetését kapta 2008-ban.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Durucz István

1943-ban született Kisvárdán.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 369/1967

Szakterülete: technológiai folyamatok műszerezése, robbanásvédelem, biztonság. Szakképzettsége: irányítástechnikai szakmérnök (BME) 1975; kőolaj, kőolajtermék és gáz szállító rendszerek irányítástechnikai tervezése (Magyar Bányászati Hivatal) 1995; Functional Safety Engineer (TÜV SÜD) 2010. Munkahelyek: 1967-1969 Vegyiműveket Szerelő Vállalat automatizálási üzembehelyező mérnök; 1970-1972 Dunai Kőolajipari Vállalat üzemeltető művezető; 1972 OKGT Tiszai Kőolajipari Vállalat Előkészítő Szervezet; Tiszai Finomító 1973-1974 műszeres létesítményfelelős, 1974-1993 üzemvezető; PETROLSZOLG Kft. 1994-1998 irányítástechnikai üzemvezető, 1999-2002 irányítástechnikai és villamos főmérnök; IMI Irányítástechnika Kft 2002-2015 ügyvezető. A Tiszai Finomítónál töltött időszakban felelt az irányítástechnikai rendszerek terveztetéséért, majd tervezéséért, karbantartásáért, üzemeltetéséért. Ez alatt az idő alatt került sor itt - elsőként az országban – a gyújtószikramentes robbanásvédelmi mód általános rendszerként való alkalmazására, számítógép (KFKI) alkalmazására technológiai folyamat irányításában, programozott logikai vezérlő használatára aktív irányításban (automatikus vasúti töltő), FT NIR használatára európai elsőként oktánszám méréséhez automatikus benzinkeverőben, az NDK PCK Schwedt finomítóval közösen lepárló torony matematikai modell alapú irányítására. Az irányítása alatt működő IMI Kft. A MOL számára létesítmények sorának irányítástechnikai tervezését, alkalmazói szoftverének írását végezte, a MOL Logisztika, Dunai Finomító, Tiszai Finomító műszerezésének robbanásbiztossági felülvizsgálatában vett részt. A TVK Olefin-2 üzemének beruházásában irányítástechnikai létesítményfelelősként dolgozott. A KGST két szakági ülésén volt a magyar küldöttség tagja.

Munkájáért kapott elismerések: Kiváló Dolgozó (háromszor), Kiváló Munkáért miniszteri kitüntetés, OKGT Kiváló Dolgozó.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Elség Vilmos

1939-ben született Alsórákoson.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 107/1966

1964-ben a BME Villamosmérnöki Karának Erősáramú Szakán fejezte be tanulmányait. 1966-ban védte meg diplomatervét "A 220 kilovoltos kétrendszerű osztrák-magyar kooperációs távvezeték" címmel. 1964-1973 között a Mátra-vidéki Erőmű Vállalatnál különböző beosztásokban dolgozott: villamosmérnök, önálló villamosmérnök, ügyeletes mérnök, beruházási előadó, szakoktatási előadó. 1973-tól 1979-ig a Borsodi Hőerőmű Vállalatnál villamosüzem-vezetőként folytatta munkáját. 1979-től 1983-ig az ÉMÁSZ (Észak-magyarországi Áramszolgáltató) Vállalat Üzemviteli Főosztályán dolgozott. 1983-1987 között Megyaszón a GAMESZ (Gazdasági Műszaki Ellátó Szolgálat) vezetőjeként működött. 1987-től 1992-ig az Országos Korányi Tbc és Pulmonológiai Intézetnél villamos főelőadó beosztásban levezette az intézet teljes belső villamos-energia- és telefonellátásának rekonstrukcióját. 1993-1997 között – nyugdíjba vonulásáig – Ráckeve város Orvosi Rendelőintézetének műszaki vezetője volt. Mérnöki tevékenysége mellett szakmai ismereteit gazdasági továbbképzéseken bővítette.

Pályája során a szakmai tevékenységét a munkáltatók különböző vállalati, helyi és minisztériumi jutalmakkal, díjakkal ismerték el.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Eppeldauer George P.

1943-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 263/1967

Villamosmérnöki oklevelének kézhezvétele után 1967-től 1986-ig az MTA Műszaki Fizikai Kutató Intézetének tudományos munkatársa, majd 1973-tól az Elektronikai Osztály vezetője. Itt a radiometriai és fotometriai kutatást és műszerezést irányította. Műszaki doktori címet szerezett a BME Villamosmérnöki Karán 1975-ben az elektronikus áramkörök szaktudományból. 1986-tól 1991-ig vendégkutatóként dolgozott az U.S. National Bureau of Standards (NBS) Radiometriai Fizika Főosztályán, ahol optikai sugárzásmérőket fejlesztett ki fotódetektorok jellemzésére, spektrális érzékenység-eloszlás mérésére és fotometriai referenciakalibrálásokra. 1991-től a mai napig végleges állományú elektronikai mérnök az U.S. National Institute of Standards and Technology (NIST, korábban NBS) Sensor Science Division Optical Radiation csoportjában. Itt detektor-metrológiai projektek vezetőjeként optikai radiométer sztenderdek és azok spektrális érzékenységmérésére szolgáló kalibráló berendezések fejlesztésével foglalkozik. Több mint 180 cikket írt, amelyeket nemzetközi konferenciákon adott elő és tudományos folyóiratokban publikált. Szerzője volt a #1438 és #1621 NIST Technical Note-oknak. Két könyv-fejezetet is írt Optikai Radiometria és Sugárzási Hőmérsékletmérés témákban, amelyeket az Elsevier, Academic Press publikált az Experimental Methods in the Physical Sciences könyvsorozatában 2005-ben és 2010-ben. Társszerzője volt a Colorimetry könyv 6-ik fejezetének, amelyet John Wiley & Sons publikált 2007-ben. Részt vesz a nemzetközi mérési szabványosításban. Az ASTM E44.09 subcommittee E1021 Napelemek Spektrális Érzékenységmérési Standardjének társszerzője volt. Elnöke a Nemzetközi Világítástechnikai Bizottság (CIE) TC2-48, TC2-29 es TC2-87 technikai bizottságainak. A fenti munkák és publikációi nagy része a NIST web-oldalán megtalálhatók: www.nist.gov/pml/div685/grp03/eppeldauer.cfm

Két munkatársával kifejlesztették az USA legpontosabb referencia berendezését optikai detektorok spektrális érzékenységének kalibrálására, amiért Gold Medal Award-ot kapott az U.S. Department of Commerce-től 2010-ben.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Erl János

1942-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 458/1967

1967-ben, a diploma megszerzése után, mint a Honvédelmi Minisztérium ösztöndíjasa, főhadnagyi rendfokozattal egy különleges alakulat mérnök-műszaki szolgálatánál ellenőrzőbevizsgáló állomás vezetőjeként kapta az első feladatot. 1970-ben saját kérésére – budapesti lakással rendelkezvén – felkerült Budapestre a Magyar Néphadsereg Számítástechnikai Központjához. Itt már folyamatban volt a felkészülés egy akkori viszonylatban közepesen nagy MINSZK-32 típusú Szovjet gyártmányú számítógép beszerzésére. A műszaki kiszolgálás (javítás, karbantartás, üzemeltetés) biztosítása érdekében 3 hónapos minszki tanfolyamon vett részt. Az ESZR program keretében egy NDK gyártmányú R40 és egy hazai R11 számítógépet működtető Feldolgozó Osztály vezetését bízták rá. Néhány év elteltével a hadsereg kijelölt alakulatainál meglévő kisgépek és az R11, R40, MINSZK32 gépek műszaki szerviz jellegű kiszolgálását végző osztály vezetőjének nevezték ki. A 90-es évek elején újabb NDK gyártmányú R55 gépet szereztek be. Ennek műszaki kiszolgálása érdekében több részletben, egy év időtartamban, műszaki képzésen vett részt Lipcsében. Aktív pályafutása végén néhány évig a katonai terminológia szerint a több név-változtatáson átesett Informatikai Intézet parancsnokának technikai helyettese ként fejezte be tevékenységét 1997-ben.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Érsek Gyula

1942-ben született Ózdon.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 354/1967

A miskolci Villamosenergia-ipari Technikum elvégzése után két évet technikusként áramszolgáltató vállalatnál dolgozott. 1962-ben nyert felvételt a BME Villamosmérnöki Karára, ahol diplomáját 1967-ben védte meg. Mérnökként az első munkahelye a KGYV Automatikai Gyára volt, ahol ipari folyamatok automatizálásának tervezésével és üzembe helyezésével foglalkozott. 1970-től a TAURUS Gumiipari Vállalatnál az akkor induló információs rendszer kialakításába kapcsolódott be, mely a kezdeti bérszámítógépes adatfeldolgozásról fokozatosan állt át a vállalati információs rendszer saját számítástechnikai eszközállományán történő működtetésére. Döntően a vállalat számítástechnikai eszközrendszerének kiépítése volt a feladata, az önálló számítóközpont kialakítását irányította, melynek vezetője lett. A több vidéki gyárból álló vállalatnál az országban elsőként építettek és üzemeltettek iparvállalati távadat-feldolgozó hálózatot. Ez idő alatt több szakmai képzésen vett részt Angliában, Németországban és Dániában. 1982-ben kinevezték az Ipari Minisztérium Informatikai Intézetének számítástechnikai igazgatóhelyettesévé. Feladata az iparirányítás informatikai rendszerének működtetéséhez szükséges korszerű eszközrendszer kialakítása, fejlesztése és üzemeltetése volt. A rendszerváltást követően –azakkor több mint 230 tagot számláló – takarékszövetkezeti bankcsoport informatikai rendszerének egységesítési és továbbfejlesztési munkálataiba kapcsolódott be. Többek között közreműködött a takarékoknak az országos pénzügyi elszámoló rendszerhez történő csatlakozása technikai feltételeinek megteremtésében. 2004-ben innen is ment nyugállományba, mint az Országos Takarékszövetkezeti Szövetség elnöki tanácsadója.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Falvay Zoltán Tibor

1943-ban született Székesfehérváron.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 801/1967

A Műszaki Egyetem elvégzése után a székesfehérvári Videoton speciális technológia osztályára került, ahol a néphadsereg által igényelt rádió adó-vevőkkel ismerkedtek. Egy év után a számára kedvezőbb tanári pályát választotta. Egy gimnázium- és szakközépiskolában lehetősége nyílt leendő hőtechnikai műszerész és szabályozás-technikai műszerész tanulókkal foglalkozni. Három év után, elnyerte az akkori Ságvári Endre Gép-és Híradástechnikai Szakközépiskola által meghirdetett villamosmérnöki állást kereső pályázatot. Itt az 1977-1978-as tanítási évben az egyik negyedéves tanulója – Pallag Tibor – megszerezte az Országos Műszaki Tanulmányi Verseny első helyezését. E kimagasló eredmény nem születhetett volna meg a Műszaki Egyetemen általa megismert jeles professzorok – Dr. Simonyi Károly, Dr. Géher Károly, Dr. Barta István – szakmai- és emberi nagyságot felmutató, követendő példamutatása nélkül. Ipari gyakorlata 1979-ben kezdődött. Hét évig dolgozott a székesfehérvári Könnyűfémműben, ahol vezette a műszerészfejlesztő részleget. Zárt láncú televíziót alakítottak ki, valamint a présgépek kártyarendszerű áramköreivel foglalkoztak. Akkor kezdtek ismerkedni a mikroprocesszoros rendszerekkel. Ennek eredményeként több továbbképzésben részt vett (Lengyelország, Esztergom-Kertváros). Ennek hasznát akkor tapasztalta, mikor előadásokat tartott a dolgozók számára. Itt többek között a programozás rejtelmeiről is szó volt. 1986-ban a tabi Mezőgazdasági Gépész- és Elektronikai Műszerész Szakközépiskolában tanított elektrotechnikát és elektronikát. Ez az intézmény nemcsak munkát adott, hanem szolgálati lakást is biztosított családja részére. Itt tanított 2004-ig, nyugdíjba vonulása idejéig.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Farkas Tamás

1944-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 291/1967

1967 évben végzett a BME Villamosmérnöki Karának Erősáramú Szakán, Gépes ágazaton. Egyetemi tanulmányait a GANZ Villamossági Művek tanulmányi ösztöndíjasaként végezte, így a diplomavédés után ennél a cégnél kezdett el dolgozni. Az első években a nagy villamos forgógépek tervezési, szerkesztési munkáiban vett részt. Német nyelvből felsőfokú, francia nyelvből középfokú nyelvvizsgát tett. 1970-ben, egy ösztöndíjat elnyerve, több hónapon át franciaországi villamos gépgyárakban tanulmányozhatta az ott gyártott termékeket. 1972-ben a Marx Károly Közgazdasági Egyetemen mérnök-közgazdász diplomát szerzett. A cégen belül átkerült a Vasút Export Osztályra, ahol részt vett a jugoszláv motorvonatok exportjának előkészítési, majd lebonyolítási munkáiban, beleértve a nyugati alvállalkozókkal (Siemens, AEG, Sulzer stb.) történő együttműködést is. 1978-ban megpályázta és elnyerte a Magyar Kábel Művek Export Osztályának osztályvezetői állását. A cégnél később főosztályvezetőként, majd kereskedelmi igazgatóként a termékek belföldi és igen jelentős külföldi értékesítését irányította. 1987-ben a MERTCONTROL Rt céghez lépett át, ahol egészen más jellegű munkákkal foglalkozott: minőségellenőrzés (nemzetközi áruforgalomba kerülő export és import áruknál), reklamációk rendezése, szakvélemények készítése, minőségbiztosítási rendszerek kialakítása. 1988-1992 között a cég kiküldöttjeként a bécsi kereskedelmi kirendeltségen dolgozott. Hazatérve a cég Gépipari Főosztályát vezette. 1999-ben megalapította saját cégét, a Fercon Kft-t, ahol jelentős, világszerte ismert építőgépgyártó cégeknek (Demag, Terex, Komatsu, Atlas, Fuchs stb.) magyarországi részegységgyártatási lehetőségeket keres és ezeket koordinálja. Ezt a munkát jelenleg is folytatja.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Fehérváry Mária Ildikó

1943-ban született Szegeden.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 268/1967

Érettségi után egy évig a VEGYSZER Műszer Automatika Részlegénél technikusként dolgozott. Villamosmérnöki diplomát 1967-ben szerzett a BME Villamosmérnöki Karán, műszer és szabályozástechnika szakon. Az egyetemet harmadévtől a Villamosmérnöki Kar ösztöndíjasaként végezte. Egyetemi hallgatóként 1964-ben kapcsolódott be a Híradás- és Műszeripari Technológia Tanszék oktatási munkájába. Az egyetem elvégzése után a Konstrukció és technológia, majd az Elektronikai technológia, a Kémiai technológia, a Fizikai technológia, a Konstrukció és gyártástechnika valamint a Mikroelektronika c. tantárgyak oktatásában és fejlesztésében vett részt tanársegédként, majd 1986-tól adjunktusként. Az Elektronikai technológia tantárgy előadója volt a levelező majd a kiegészítő levelező képzés több évfolyamán. Közel 20 évig vezette a Maszkolástechnológia laboratóriumot és a laboratóriumi gyakorlatokat a műszeres nappali képzés és a levelező képzés hallgatóinak, továbbá tette azt a térítéses idegen nyelvű képzés keretében angolul, amelyhez kidolgozta az angol nyelvű laboratóriumi útmutatókat. 1995-ben nyugállományba vonult és tudományos munkatársként nemzetközi projektekben működött közre. A Gábor Dénes Főiskola Informatikai Rendszerek Intézetében Technológiai alapismeretek tantárgy előadója volt 2000-2003-ig. Fő kutatási területe a hibrid integrált áramkörök konstrukciója és technológiája, a felületi szereléstechnológia, fotólitográfia, szitanyomtatás, érzékelők. Közel 40 publikáció szerzője vagy társszerzője. Közreműködött több OPAKFI tanulmány írásában. Egy szabadalom társszerzője. A BME Villamosmérnöki Kar Kari Tanácsának – több ciklusban volt – választott tagja, elnökségi tagja valamint a Kari Tanács titkára. Tagja 1980-83-ig a Kar Oktatási Nevelési Bizottsága Oktatási albizottságának, valamint 1982-88-ig a Külföldi Hallgatók Nevelési Tanácsa rektor helyettesi képviselője. Tagja a MTESZ HTE és OPAKFI tudományos egyesületnek. A Finommechanika- Mikrotechnika c. folyóiratnak 1985-88-ig műszaki szerkesztője, majd az Elektronikai Technológia, Mikrotechnika c. folyóirat szerkesztőbizottsági tagja. Az IMAPS – Hungary (International Microelectronics and Packaging Society) tagja, valamint 1992-94-ig az ISHM – Hungary (International Society for Hybrid Microelectronics) elnökhelyettese. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Fekete-P. Lajos

1940-ben született Kaposváron.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 550/1967

Gimnáziumi érettségi után 3 évig dolgozott a Dél-dunántúli Áramszolgáltató (DÉDÁSZ) vállalatnál, ahol fizikai munka mellett szerzett villanyszerelő szakmunkás bizonyítványt. 1961-ben felvételt nyert a BME Villamosmérnöki Karára, 1967-ben szerzett diplomát az Erősáramú Szakon. Az egyetem befejezése után a DÉDÁSZ Kaposvári Üzletigazgatóságán üzemviteli csoportvezetőként dolgozott. 1971-től a Finommechanikai Vállalat akkor alakult Kaposvári Gyárához került, mint fejlesztőmérnök. Mikrohullámú rendszerek, lokátorok tápegységeivel foglalkozott. Ezt követően csoportvezető, osztályvezető, az utolsó 11 évben főmérnök munkakörben dolgozott. Az itt töltött 22 év alatt munkája döntő részét a TÁKI és a budapesti törzsgyár által kifejlesztett mikrohullámú rendszerek kaposvári gyártásának honosítása töltötte ki. Először a 4 és 6 GHz-es rendszer félvezetős változatnak, majd a modernebb integrált áramkörös változatnak a komplett gyártásában tevékenykedett. Ezenkívül nem polgári berendezések, mikrohullámú rádiók, elektronikai hadviselő eszközök gyártáshonosítása is feladata volt. A gyár átalakulása után, 1992-től az INTERTRADE Rt-hez került, mint műszaki igazgató, majd a cég szétválása után alakuló német–magyar fémipari üzem műszaki vezetője lett, és a termelés irányítása volt a feladata. 2000-ben nyugdíjba ment, majd műszaki tanácsadóként dolgozott további 5 évig. Felesége szintén villamosmérnök.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Ferenczi Ödön

1937-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 518/1967

Oklevelei: műszeripari technikusi (1956), híradásipari technikusi (1960, mindkettő a Kandó Kálmán Technikumtól), villamosmérnöki (1967, BME). Munkahelyei, beosztásai: EKM Relé és Kísérleti Gyárrészleg Laboratórium, gyakorló technikus (1956-1959). Gamma Optikai Művek, önálló gyártmány-tervező, majd fejlesztő mérnök (1959-1969). FMV Fejlesztési Főosztály, kutatómérnök (1969-1970). Belügyminisztérium, Műszaki Fejlesztési Csoportfőnökség, ahol műszaki osztályvezető-helyettes, majd a Belügyminisztérium főmérnöke (1970-1989). Fő feladata volt a hazai és külföldi cégekkel való kapcsolattartás, egyeztetés a rendszeresítési és új eszközök fejlesztése terén. Napi fejlesztői gyakorlatát rendszeres publikációkban hasznosította, a több-száz folyóiratcikk mellett 38 szakkönyv szerzője, ill. társszerzője-, közép- és felsőfokú kategóriában. A könyv átdolgozott, kibővített két kötetes (50 ív terjedelmű) változatát a Holland Elsevier kiadó angol nyelven jelentette meg és forgalmazta, míg szocialista relációban a terjesztést angol nyelven az Akadémiai Kiadó végezte. Sok éven át foglalkozott vagyonvédelem elleni bűncselekmények csökkentésének lehetőségeivel. E témakörben négy könyve jelent meg („Elektronikus betörésjelzők és riasztókészülékek", „Védő és riasztóberendezések gépjárművekhez", „Gépkocsi-tolvajok elleni védekezés ABC-je", „Autós elektronikai receptek"). A legutóbbi sikeres könyve „Áramtermelés nap és szélenergiából" címmel jelent meg. Több nemzetközi szervezet döntéshozó és munkabizottságába delegálták, ill. választották be. Több évtizeden át volt „elektronikus automaták" és „vagyonvédelmi berendezések" szakértője. Mint a Belügyminisztérium főmérnöke ezredesi rendfokozattal ment nyugdíjba 1989-ben. Nyugdíjasként a mai napig egyedi megbízások alapján végez tervezői, könyvkiadási, lektorálási és szakértői, valamint sajtótevékenységet. A BM nyugdíjas klubban hobbiként immár 13. éve irányítja a külföldi utazások szervezését és biztonságos megvalósítását.

A „Félvezetős feszültség-átalakítók" című, 29 ív terjedelmű műve nívódíjat kapott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Fodor István

1943-ban született Mérken.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 136/1968

Első munkahelye a Postai Tervező intézet, ahol a hazai mikrohullámú hálózatok tervezésével foglalkozott. 1975-ben jelent meg Dél-Jemen telefon és TV hálózatának első terve az ITU részére. 1978-ban a Budavox Rt. fővállalkozási részlegének vezetőjeként Algéria két régiójának speciális mikrohullámú hálózata tervei alapján, magyar berendezésekkel valósult meg. 1986 – 1990 között több, jelentős telekommunikációs, magyar fővállalkozás irányítója Kuvaitban. 1990 végén az Ericsson megbízta magyar vállalatának megalapításával, megszervezésével. A kilencvenes évek második felére az Ericsson a közép-kelet-európai térség mérnöki szakértői központjkává és világszínvonalú kutatási és fejlesztő részleg otthonává vált. A kilencvenes évek elejétől, jelentős szakmai együttműködéssel társítva, az Ericsson elsőként létesített laboratóriumot a Budapesti Műszaki Egyetemen, majd az ELTE-n. Fodor István 1990-től, a kezdettől 2002 májusáig az Ericsson magyarországi vállalatának vezérigazgatója, majd 2008-ig az elnöke. 2010 novemberétől 2012 októberéig a Budapesti Városüzemeltetési Központ Zrt. igazgatóságának elnöke; 2008-2009-ben, tagja volt a Sólyom László, köztársasági elnök által felkért négytagú Bölcsek Tanácsának; 1994–2000 között a Budapesti Műszaki Egyetem Társadalmi Szenátusának tagja; 1995-2010 között A Budapesti Műszaki Egyetem és a Corvinus Egyetem meghívott előadója; 1998 és 2000 között az IEEE mérnöki világszervezet magyarországi szekciójának elnöke; 2000–2006 között a Bolyai-díj Alapítvány kuratóriumának elnöke; 2004-től 2007 végéig az Európai Unió Kutatási Tanácsadó Testületének (EURAB2) tagja; 2003-2004-ben a Magyar EU Üzleti Tanács (HEBC) elnöke, alapító. 2007-2010 között a Széll Kálmán Alapítvány kuratóriumának elnöke; 2006-2010 között az ELTE gazdasági tanácsának tagja; 2010-2012 között a Semmelweis Egyetem Gazdasági Tanácsának tagja, majd elnöke; 2012-2015 között a Semmelweis Egyetem rektori tanácsadója. 2016-tól a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Konzisztóriumának elnöke. Elismeréseiből: Gábor Dénes-díj (1996); az 1998-as „Év Menedzserévé" választották; Széchenyi-díj (megosztott 1999); Puskás Tivadar-díj (2005); Óbuda Díszpolgára (2009); a Magyar Köztársasági Érdemrend Középkeresztje (2010); Trefort Ágoston-díj (2015). Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Fodor Zsolt

1944-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 242/1967

A BME Műszer- és Szabályozástechnika Szakának befejezése után a Magyar Hajó- és Darugyárban (MHD) kezdett dolgozni Duna-tengerjáró hajók digitális jelző és automatika rendszereinek tervezésén. 1969-71 között mérnök-közgazda oklevelet szerzett az MKKE Külkereskedelmi Karának Mérnök-Közgazdász Tagozatán. 1971-től az MHD Gyártmányfejlesztési csoportjának vezetőjeként számítógépi programokat dolgozott ki az úszó- és portáldaruk statikai és kinematikai számításaihoz. 1978-84 között az MHD Termelési Osztályának vezetőjeként irányította hat gyár termeléstervezését és a számítógéppel segítette a hálós tervezési módszerek alkalmazásának bevezetését. Ez idő alatt rendszerszervező oklevelet szerzett a Számítástechnikai Oktató Központ 3 éves rendszerszervező szakán. 1984-89 között a Csavaripari Vállalat Számítástechnikai Főosztályának vezetőjeként irányította az interaktív kereskedelmi információs rendszer kifejlesztését és üzemeltetését személyi számítógépek hálózatára. 1989-96 között a Ferroglobus Rt-nél a Szervezési Osztály vezetőjeként irányította a társaság adatfeldolgozó rendszerének átalakítását személyi számítógépek hálózatán működő integrált informatikai rendszerre. 1996-99 között a Társaság informatikai vezetőjeként, az informatikai rendszer működtetésének irányításán túl, vezetői információs modul bevezetésén dolgozott. 1999-2000 között a Magyar Posta Rt-nél az Informatikai Igazgatóság Szervezési vezetőjeként az SAP rendszer modulkoordinációs feladatait látta el és részt vett az SAP rendszer alkalmazásának bővítési munkáiban. 2000-2002 között a Társaság SAP program-igazgatójaként irányította az SAP postai alkalmazását és bevezetését a könyvelés, a kontrolling, az értékesítés, a beszerzés és készletnyilvántartás, a személyzeti ügyek és bérelszámolás valamint az adattárház és vezetői információk területén. 2003 óta, saját vállalkozásban, egy vegyipari gyártó és kereskedő vállalat igényeinek figyelembe vételével, munkatársaival kidolgozott, bevezetett és üzemeltet olyan integrált informatikai rendszert, amely kiterjed a vállalat minden funkcionális tevékenységére.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Földházi Pál

1942-ben született Hódmezővásárhelyen.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 457/1967

1960-ban tett érettségi és két év munka után a MÁV ösztöndíjasaként folytatta egyetemi tanulmányait, diplomáját 1967-ben védte meg. Mérnöki munkáját a MÁV Szegedi Vasútigazgatóságnál végezte 1967-1977 között különböző munkakörökben, ennek során elsődleges feladata a Szajol-Lökösháza vasútvonal villamosítási munkáinak koordinálása volt a különböző szakszolgálatok között. 1977-1980 között a MÁV Beruházási Iroda létesítményi főmérnöke, 1981-1983 között a MÁV Villamos Felsővezeték Építési Főnökség főmérnöke volt. 1983-tól 2003. évi nyugdíjazásáig a MÁV Vezérigazgatóságán dolgozott, mint az erősáramú szakterület csoportvezetője, alállomási főelőadója, később az Erősáramú Divízió helyettes vezetőjeként irányította a MÁV villamos energiaellátási berendezéseinek karbantartását-, üzemeltetését végző szolgálati Főnökségeket. Közreműködött a 2x25 kV-os vasúti vontatási energiaellátási rendszer kiépítésében, üzembe helyezésében, üzemeltetésében. A szomszéd országokkal közös határátmenetek villamosításával foglalkozó bizottság állandó szakértője, a MÁV képviselője volt. Gőzmozdony-vezetői, dízelmozdony-vezetői, villamosmozdony-vezetői hatósági vizsgával rendelkezik. Oktatott különböző szaktanfolyamokon, a MÁV Tisztképző Intézet Erősáramú tanfolyamain. Egyetemi-, főiskolai diplomázók külső konzulense, szakkönyvek társszerzője, szaklektora. 1992-től a Vasutak Nemzetközi Szervezetében (UIC) szakértőként képviselte a MÁV-ot a vontatási energiaellátás területén. Cikkei jelentek meg az „Elektrotechnika" c. és a "Vezetékek Világa" c. folyóiratokban. A KTE (Közlekedéstudományi Egyesület) és az MEE Üzemi szervezetének, a Mérnöki Kamarának tagja. A KTE Vasútvillamosítási Konferenciáinak rendszeres előadója.

Többszörös „Kiváló Dolgozó", a „Vasút szolgálatáért" arany és bronz fokozatának kitüntetettje. A „KTE aranyjelvénye" és a „Széchenyi István emlékplakett" kitüntetések tulajdonosa.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Frindt Antal

1937-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 395/1967

Már harmadéves egyetemistaként a Közlekedési és Postaügyi Minisztérium IV. Főosztályán dolgozott a Beruházási Osztály telefonhálózatának fejlesztésén. 1977-től a Postai Tervező Intézetben dolgozott előbb a Hálózattervező Iroda vezetőjeként, majd 1986-tól főmérnökként. Ebben az országos tervező intézetben sok és szerteágazó tervezési feladatot végeztek az adótornyoktól kezdve a postahivatalokon át a távbeszélő hálózatok fejlesztésének tervezéséig. Az intézet (akkoriban már POTI Kft.) áldozatául esett a rendszerváltozásnak és a MATÁV privatizációjának: 1995-ben szüntette meg az új tulajdonos.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Fukker Gábor

1943-ban született Szegeden.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 640/1967

A villamosmérnöki oklevél megszerzése után 1 évig a Győri ÉDÁSZ vállalatnál, a laborban dolgozott. Itt az ÉDÁSZ területén lévő transzformátorállomásokban a hálózati védelmek működésének ellenőrzési munkáiban, új kábelek szigetelésmérésében, és meghibásodott kábelek hibahely meghatározásában vett részt. 1969-től 1977-ig a győri Rába MVG (Magyar Vagon és Gépgyár) Energiatervezési Osztályán fejlesztőmérnöki beosztásban üzemek, gépi berendezések villamos energiaellátásának tervezése volt a feladata. Legnagyobb munkája a reptéri V. állomás kapcsoló- és segédüzemi berendezéseinek és védelmeinek tervezése volt. 1978-tól 2008-ig a Rába MVG Energia Gyáregységében a kovácsüzemi indukciós hevítő berendezésekhez tartozó statikus (tirisztoros) és motorgenerátoros frekvencia-átalakítók üzemeltetési, hibaelhárítási és tartalékalkatrész-ellátási munkáit végezte. Feladata volt a frekvencia-átalakítókat gyártó német és csehszlovák cégekkel való kapcsolattartás is. E munkák mellett 1976-ban és l 977-ben Budapestre járt a BME teljesítményelektronikai szakmérnöki tanfolyamára. Ennek elvégzése után 1978-ban szerzett szakmérnöki oklevelet.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Fülöp Attila

1942-ben született Szombathelyen.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 566/1966

A Műszaki Egyetem elvégzése után a Posta Rádió- és Televízió Műszaki Igazgatóságánál került alkalmazásba a TV adótoronyba, ahonnan 1967-ben speciális érdeklődése miatt a Magyar Hanglemezgyártó Vállalat hangmérnöke lett. Komoly és könnyűzenei hanglemezfelvételek készítése mellett folytatta énekesi tanulmányait és megkezdődtek rendszeres fellépései oratórium szólistaként. Mérnöki munkája mellett 1971-1972 között a Magyar Állami Operaház ösztöndíjas szólistája lett. 1972-től az Operaház magánénekese lírai és karaktertenor szerepkörben. 1996-2003 között az Operaház főtitkáraként tevékenykedett. 2003-2005 között az Operaház ügyvezető igazgatója volt. Nyugdíjazása (2005) óta a Budapesti Operabarátok Egyesületének elnökségi tagjaként tevékenykedik, műsorok szervezőjeként és vezetőjeként.

Kitüntetései: 1992-ben Bartók-Béla – Pásztori Ditta díj, 2007-ben Magyar Köztársasági Érdemrend Tisztikeresztje

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Gaál Tibor

1944-ben született Szentesen.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 391/1967

Budapesten a Than Károly Vegyészeti Technikumban szerzett vegyésztechnikusi oklevelet. 1962-64 között a Leningrádi Technológiai Egyetem Gépészmérnöki Karának hallgatója volt, ahol 2 évfolyamot sikeresen elvégzett, majd 1965-ben hazatért és a BME Villamosmérnöki Kar Műszer és Szabályozástechnika Szakán diplomázott 1967-ben. 1967-69-ig a Medicor Művek-nél export üzletkötőként, majd műszaki-tudományos együttműködési területen dolgozott. 1969-79 években a Budavox Híradástechnikai Külkereskedelmi Rt-nél export üzletkötőként, majd 1974-től osztályvezetőként mikrohullámú berendezések exportjával foglalkozott. 1972-73-ban elvégezte a Marx Károly Közgazdaságtudományi egyetem mérnök-közgazdász szakát, 1977-78 között pedig a Közgazdász Továbbképző Intézet keretében szerzett nemzetközi gazdasági szakértői oklevelet. 1976-ban védte meg „Licenciakereskedelmünk kérdései" című doktori disszertációját. 1979-től a Medicor-nál folytatta a pályáját a Tőkés Együttműködési és Kooperációs Osztály vezetőjeként. 1985-89-ben a Kereskedelmi Minisztérium pekingi Kereskedelmi Kirendeltségén kereskedelmi titkárként volt alkalmazásban. 1989 szeptemberétől 1991 júliusáig a Minerálimpex Külkereskedelmi Vállalatnál főosztályvezetőhelyettes volt. Ekkor pályázaton elnyert egy kereskedelmi tanácsosi állást az Isztambuli Kereskedelmi Kirendeltségen. Hazatérése után 1998-ban saját tulajdonú kereskedelmi és tanácsadó céget alapított. 1999-ben került kapcsolatba a Nissens dán céggel, amely járműhűtők egyik legjelentősebb gyártója Európában. A cég megbízására 2000-ben elindította magyarországi leányvállalatukat. 2004-ben nyugdíjba ment, azóta a saját tanácsadó cégében tevékenykedik. Nyelvismerete: angol, orosz, német, spanyol, török.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Gajári Gyula

1944-ben született Esztergomban.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 723/1967

1967-1970 között az Egyesült Izzólámpa és Villamossági RT (TUNGSRAM) fejlesztőmérnöke (Félvezető Alkalmazástechnikai Laboratórium), majd csoportvezetője (Fénycsőfejlesztési Laboratórium). 1970-1989 között a Magyar Híradásipari Egyesülés Számítástechnikai és Szervezési Központjában (később COMPORGAN Rendszerház) csoportvezető, vezető programtervező, export-menedzser, majd kereskedelmi igazgató. Eközben 1970-76 között irányítja az iparvállalati adatfeldolgozó rendszerek fejlesztését. 1976-78 között az Austro-Olivettinél (Bécs) projektet vezet. 1979-81 között a Philips Kommunikations-Industrie AG-nél (Siegen, Neuss) tanácsadó és projektvezető. 1982-ben a Diebold Deutschland GmbH-nál (Frankfurt am Main) tanácsadó és projektvezető. 1983-85 között a HC GmbH-nál (München) integrált kórházi információs és irányítási rendszert tervez és irányítja megvalósítását (mintegy 100 emberévnyi fejlesztés). 1989-92 között a SZÁMALK németországi képviselője Frankfurt am Main-ban. 1992-2006 között a Hospital Computer GmbH-nál (tanácsadó cég, SW ház, München) megbízott ügyvezető igazgató. 2007-től nyugdíjas. Térítésmentesen ad alkalmi vezetési tanácsot, illetve konzultál.

1969-ben elnyeri a Kiváló Ifjú Mérnök címet. 1987-ben a Munka Érdemrend bronz fokozatával tüntetik ki.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Gál Mihály

1939-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 579/1967

A Puskás Tivadar Távközlési Technikum elvégzését követte a BME Villamosmérnöki Kar Híradástechnikai Szakának, majd a BME Villamosmérnöki Kar Adat- és távközlési Szakmérnöki szakának elvégzése. Műszaki doktori címét a távközlési rendszerelmélet területén szerezte. Harminchárom éven át a Magyar Távközlési Vállalatnál, ill. jogelődjénél a Magyar Postánál az ún. „non-voice" szolgáltatási területen dolgozott (távírótechnika, adatátvitel, telematika, informatika). 1958-1970 között a távírótechnika területén dolgozott, 1964-ig a Központi Távíró Hivatalnál, utána a Postavezérigazgatóságon. 1970-ben nevezték ki osztályvezetővé a Központi Távíró Hivatalnál. 1975-ben visszahívták a Postavezérigazgatóságra üzemvitel felügyeletére és a fejlesztési koncepciók véleményezésére, forgalomirányítási, tarifálási feladatok irányítására, nem-beszéd szolgáltatások üzemviteli, üzemeltetési ügyei felügyeletére. 1988-tól a Távíró és Adatátviteli Igazgatóság üzemviteli igazgatóhelyettese volt. A műszaki üzemvitel mellett felelős volt a távíró forgalmi szolgálatért is. Az 1991-ben létrhozott Magyar Videotex Kft-nél ügyvezető igazgatói posztra kapott megbízást. 1996-tól a Nemzeti Hírközlési Hatóság Tarifaszabályozás és Egyetemes Szolgáltatások Osztályát vezette. 2008-tól nyugállományú éveit tölti, illetve eseti szakértői tevékenységet végez. 1976 után számos esetben vett részt külföldi továbbképzésen és végzett tanfolyamokat Angliában, Németországban, Franciaországban és Japánban. Több évtizeden keresztül képviselte a Magyar Postát a CCITT IX. Tanulmányi Bizottságában. Számos szakkönyvnek, tankönyvnek, iskolai jegyzetnek, szakcikknek szerzője, társszerzője, fordítója. Éveken át óraadó tanárként dolgozott a Felsőfokú Távközlési Technikumban, később a Győri Közlekedési- és Távközlési Főiskolán. 1982-1987 között szerkesztőbizottsági tagja volt a BUDAVOX Telecommunication Review című angol nyelvű műszaki-tudományos folyóiratnak. Több esetben tartott előadást nemzetközi konferenciákon (1993 Edinburg; 1994 St.Raphael, Franciaország; 1994 Boca Raton, Florida, USA).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Galba Béla

1944-ben született Bakonybélben.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 553/1968

A budapesti Kandó Kálmán Híradás- és Műszeripari Technikum műszer szakán szerzett technikusi oklevelet,1962-ben. Tanulmányait a BME Villamosmérnöki Karán folytatta, melyet műszer és szabályozástechnika szakon 1967-ben fejezett be. 1967-1968-ig a Híradástechnikai Kutató Intézetben, majd 1968-1997 között a Tisza Vegyi Kombinátban dolgozott. Pályafutását beosztott mérnökként kezdte, majd különböző pozíciók betöltése után 1974-től a Műszer-Automatika Főosztály helyettes vezetőjeként dolgozott. A Főosztály végezte a TVK valamennyi műszeres eszközének és berendezésének, valamint felsőszintű irányítástechnikai rendszereinek folyamatos üzemeltetését és karbantartását. Ez idő alatt a TVK valamennyi petrolkémiai beruházásában, az új gyárak építésében és üzembe helyezésében részt. Elvégezte az ennek kapcsán szükséges külföldi továbbképzéseket, többek között az H&B, Yokogawa, Hokushin, Philips, Honeywell, ABB cégeknél Németországban, Angliában, Japánban és az Egyesült Államokban. 1997-ben az Irányítástechnikai Divízió vezetőjeként részt vett a TVK-Automatika Kft. megszervezésében, aminek eredményeképp a Társaság a Műszer-Automatika Főosztály teljes tevékenységi körét átvette. Megalakulásától, egy rövid megszakítással, 2013-ig a cég ügyvezetőjeként tevékenykedett. 2003-ban a Tiszai Vegyi Kombinát ZRt. műszaki és szolgáltatási igazgatója lett, új feladatkörét 2004-ig látta el. 2012-től a TMK-Szerviz Kft. ügyvezetője, amely cég fő szakterülete a vegyipari és petrolkémiai területen végzett műszeres karbantartás, de jelen van nagy italgyártó cégek karbantartó szolgáltatójaként is.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Gallyas András

1943-ban született Szegeden.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 662/1967

1967-ben szerezte meg villamosmérnöki oklevelét Híradástechnikai Szakon. 1977-ben Rádió híradástechnikai szakmérnöki oklevelet szerzett. Az első munkahelye a Híradástechnikai Vállalatnál (HTV) volt, majd 1969-től a Postai Tervező Intézetnél dolgozott (POTI), ahol a Rádiótechnikai Osztályon tervezőként, majd vezetőtervezőként dolgozott. Részt vett a Magyar Posta mikrohullámú hálózata fejlesztési terveinek elkészítésében, az országos analóg mikrohullámú gerinchálózat megvalósításával kapcsolatos tervezésekben. A későbbiekben fokozatosan bevezetésre kerültek a digitális mikrohullámú rendszerek, részben az analóg rendszerek kiváltására, részben pedig új hálózati részek kialakítására. Az ezzel kapcsolatos munkákban műszaki menedzserként vett részt. Időközben megtörtént a Magyar Posta szétválasztása, mely után a MATÁV PKI Távközlési Intézet Rádiókommunikáció Tervező Osztályára került, melynek később vezetője lett. Részt vett a magyarországi mobil rádiótelefon-hálózat bevezetésének előkészítésében, az ajánlatok értékelésében, a rendszer indításához szükséges tervezésekben. Műszaki menedzsere volt az új generációs pont- és multipont-rendszerek bevezetésének, ennek során a MATÁV képviselőjeként 2001-ben részt vett a 3.5 GHz-es frekvenciasáv aukcióján. Ösztöndíjasként 1974-ben két hónapot töltött Dániában, a Koppenhágai Műszaki Egyetemen, ahol a mobil rádiótelefon-hálózatok kialakításával kapcsolatos kérdéseket tanulmányozta; majd 1984-ben egy hónapot töltött Olaszországban, Rómában, ahol a távközlő hálózatok, ezen belül a mikrohullámú összeköttetések digitalizálásával kapcsolatos kérdésekkel foglalkozott. A cégen belüli átszervezések után 2001-től a Magyar Telekom műszaki stratégiai menedzsereként dolgozott 2006-ig, nyugdíjba vonulásáig. Saját céget alapított, és jelenleg ebben a formában folytatja tervezői és tanácsadói tevékenységét. Tagja a HTE-nek (Hírközlési és Informatikai Tudományos Egyesület) és a Magyar Mérnöki Kamarának, ahol a Hírközlési és Informatikai Tagozatban elnökségi tanácsadó.

Pályafutása során megkapta a Kiváló Ifjú Mérnök és a Kiváló Dolgozó címet.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Gallyas Katalin

1943-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 337/1967

1961-ben érettségizett, majd 1962-ben előfelvételisként és a Klement Gottwald Villamossági Gyár ösztöndíjasaként kezdte meg egyetemi tanulmányait. 1967-ben diplomázott kitüntetéses oklevéllel. Az ekkor már Ganz Villamossági Műveknek nevezett gyár Kutató Laboratóriumába került. Az 1971-72-es tanévben a gyár engedélyével a Torontoi Egyetemen vett kurzusokat, hogy képzettségét jobban a gyár profiljához igazítsa. Mivel csak két hónap hiányzott a "Master of Engineering" diploma követelményei kielégítésére (projekt), engedélyt kért erre a gyártól és a Belügyminisztériumtól. Ez utóbbi nem engedélyezte, így elfogadta torontoi professzora ajánlatát a doktori tanulmányokra. Ehhez a "Master of Applied Science" volt a szokásos út egy komoly diplomamunkával. Ezt a fokozatot 1973 végén megkapta. Tézise az áram-sűrűség és a teljesítmény-veszteség eloszlását tanulmányozta tömör és üreges vezetőkből készített tekercsekben. A dolgozat figyelembe vett mind mágnesesen árnyékolt és nem árnyékolt tekercseket. A doktorátust (Doctor of Philosophy) 1975 elején szerezte meg. Diplomamunkája az áramsűrűség és a teljesítményveszteség eloszlását vizsgálta lemezből készített, erősáramra tervezett tekercsekben. Közelítéses analitikus, másfajta tekercsekre alkalmazott módszereket próbált módosítani lemezből készült tekercsekre. Néhányat számítógépre programozott. A legmegfelelőbbnek az a módszer bizonyult, amelyik az ekvivalens áramköröket használta. A módszer érvényességét kísérletekkel bizonyította. 1975-től az Ontario Hydro (Ontario Villamos Művek) Kutató Laboratóriumában dolgozott. Megbízhatósági számításokhoz alkalmazható számítógépes program kifejlesztésében vett részt. Ezt használta is később, amikor a rendszer működtetésével került közvetlen kapcsolatba immár a Működtetési Osztályon. Megbízhatósági és gazdasági számításokat végzett, valamint az Ontariot körülvevő kanadai és USA-beli tartományokkal alkalmazott kereskedelmi protokollok kidolgozásában vett részt. 1993-ban ment nyugdíjba és kezdett egy második karriert: diákokat segít matematikában és fizikában, csak most egy magasabb szinten mint mérnöki pályája előtt.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Gáspár Csaba

1943-ban született Debrecenben.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 775/1967

Az egyetem elvégzése után televíziós antennák kifejlesztését vezette. Többek között az első Magyar Színes Televízióét is. Ezutan egy országos pályázaton kiküldetést nyert Nyugat Németországba egy amerikai céghez (Control Data Corporation) számítógépek kezelését tanulni. Ezután Magyarországon a SZAMOK-nál számítógépek kezelését oktatta. 1973-ban az USA-ba költözött. Ott felvették a NASA-hoz, mert megoldott egy feladatot, amit azelőtt 20 évig senki. Innen az Amerikai Tőzsdéhez ment programozónak, majd onnan a Bell Laboratóriumhoz. A Bell Laboratóriumtól ment nyugdíjba. Most New Yorkban lakik.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Gémesi Miklós

1933-ban született Szentendrén.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 123/1968

Középiskolai tanulmányai után továbbtanulni anyagi okok miatt nem tudott, ezért munkába állt és szakmát tanult, híradástechnikai szakmunkás vizsgát tett. Egyetemi tanulmányokat néhány évvel később a Budapesti Műszaki Egyetemen a Villamosmérnöki Kar Híradástechnikai Szakán folytatott 1961-től 1967-ig. Ismereteit a Magyar Postához tartozó távközlés területén igyekezett hasznosítani különböző távbeszélő központos és hálózatos létesítmények üzemeltetésével, fejlesztésével, beruházásával kapcsolatosan. Üzemmérnök, csoportvezető, létesítményi mérnök munkakörökben tevékenykedett. Budapesten kívül több megyeszékhely és körzete távbeszélő ellátásán dolgozott. Munkaköri feladatai egyik időszakában szükségessé vált, hogy többet foglalkozzon a közvetlenül érettségi után munkába álló fiatalokkal beilleszkedésük elősegítése végett. Ennek érdekében a BME Gépészmérnöki Kar szervezésében folyó mérnöktanári továbbképzésen vett részt, ahol államvizsga után 1976-ban mérnök-tanári oklevelet szerzett. Munkaköréhez kapcsolódóan a Budapestre és az országra vonatkozó egységes közműnyilvántartások, közműtérképek létrehozásában, megalkotásában való közreműködés jelentett fontos tevékenységet. A korszerű üvegszálas kábeltechnikán alapuló fénytávközlés országos hálózatának létesítése képezte feladatát a nyugdíjba vonulása előtti években.

Több igazgatói elismerés mellett egyik megyeszékhely és körzete sikeres távbeszélő ellátásához kapcsolódóan 1988-ban Kiváló Dolgozói kitüntetést kapott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Ghihor Zoltán

1943-ban született Dombóváron.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 211/1967

A BME Villamosmérnöki Karának Erősáramú Szakán 1967-ben szerzett villamosmérnöki diplomát a VBKM ösztöndíjasaként. 1967-től 2008-ig a Kaposvári Villamossági Gyárban (KVGY) dolgozott konstruktőrként, szerkesztési majd vállalkozási osztályvezetőként. Idejének jelentős részét a fejlesztésre, az új termékek konstrukciós kialakítására fordította. Ennek eredményeként a magyar villamosenergia-elosztás területén a 0,4 kV-os és főként a 10-35 kV-os feszültségszinteken jelentős részarányt (esetenként több mint 50 %-ot) képviselnek az általa, ill. irányításával kifejlesztett készülékek és berendezések. Szakmai pályafutását a középfeszültségű szakaszolók, terheléskapcsolók és oszlopkapcsolók konstrukciós kialakításával kezdte. Ezután irányításával került sor Kaposváron a 400 V-os, majd a 10 és 20 kV-os berendezések gyártásának beindítására. Ezekhez 3 szolgálati szabadalmuk is kapcsolódik. Az 1975-90 között időszakban piacorientált, saját fejlesztésű berendezéseikkel rendszeresen és sikeresen tendereztek az arab országokban – elsősorban az Emirátusokban és Jordániában, évente kb. 1 millió dollár értékben. Az 1990-ben indított dinamikus termékszerkezet-korszerűsítéssel a KVGY a vezető nyugati cégekkel versenyezve megtartotta a magyar piacon az 50 % körüli részesedést. A fejlesztések színvonalát szakmai elismerések is méltatták: Industria nagydíj (2003) és Innovációs díj (2004) a betonházas transzformátorállomásokra. Az irányításával folyó fejlesztési tevékenységet több fórumon publikálta: MEE Vándorgyűlések (1986 – Esztergom, 1993 – Kaposvár, 2003 – Nyíregyháza), szakmai folyóiratokban (pl. 1974/12-Villamosság, 1994/4-Elektrotechnika). 2003-2008 között nyugdíjasként vett részt a KVGY munkájában – teljes munkaidőben. Azóta már csak hobbijával, a méhészettel foglalkozik.

Jelentősebb szakmai kitüntetései: Kiváló újító arany fokozat (1977 és 1988), Innovációs díjak (2003 és 2004), Gábor Dénes díj (2001).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Gombás Lajos

1944-ben született Bicskén.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 320/1967

Az érettségit követően felvételt nyert a BME Villamosmérnöki Kar Híradástechnikai Szakára, ahol 1967-ben végzett. Ezután a MÁV Pécsi Vasút Igazgatóságán helyezkedett el. Itt a MÁV dél-dunántúli távközlési hálózatának üzemeltetési, fejlesztési kérdéseivel foglalkozott. 1973-ban a BME Villamosmérnöki Karán digitális elektronikai szakmérnöki oklevelet szerzett. 1974-ben pályázat utján az akkor Győrben induló Közlekedési és Távközlési Főiskola Távközlési és Biztosítóberendezési Tanszékén helyezkedett el, mint főiskolai adjunktus. Itt elsősorban a MÁV-nál alkalmazott átvitel-technikai eszközök felépítését, működését oktatta. 1983-ban műszaki doktori címet szerzett a BME-n. Ezt követően nevezték ki főiskolai docenssé. Ebben a beosztásában oktatta nyugdíjazásáig a Közlekedésautomatika, valamint az általa alapított Hardver Informatikai szakirányokon az Információátvitel, valamint a Számítógépes hálózatok című tárgyakat. Munkája során számos kutatási, fejlesztési projektben vett részt, illetve irányította azokat. Kutatásai során több szabadalma született.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Görög Péter

1941-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 376/1967

1967-ben Okleveles Villamosmérnöki diplomát szerzett a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának Műszer és Szabályozástechnikai Szakán. Első munkahelye a Budapesti Tejipari Vállalat volt, ahol ipari műszerezéssel foglalkozott. 1968 és 1971 között az Elektronikus Mérőkészülékek Gyárában dolgozott mint fejlesztő mérnök és osztályvezető. Az első magyar tervezésű számítógép (EMG-830) perifériális illesztő egységeit (lyukszalag, IBM írógép, sornyomtató) tervezte és rendszerprogramokat írt. 1971-tól 1980-ig a Központi Fizikai Kutató Intézetben (KFKI) dolgozott mint tudományos munkatárs. Főbb kutatás/fejlesztési területei: számítógépes szimuláció, CAMAC hardware/software, számítógépes ipari folyamatirányítás. 1980-tól az Egyesült Államokban él. Mint Rendszermérnök (Systems Engineer) dolgozott a National Oceanic and Atmospheric Administration hajózási számítógéprendszer fejlesztésén, a Federal Bureau of Investigation számítógépes alakfelismerési rendszerén, és a US Air Force TDMA távközlési, valamint helikopter navigációs szoftver fejlesztésén. 1980 és 2014 között számítógépes rendszereket tervezett a NASA űrkutatási programjaihoz. Az alábbi nagyob NASA programokon dolgozott mint vezető szoftver tervező: GOES 5/6, LANDSAT 4, NOAA 7, TDRS-D, Hubble Space Telescope, Space Shuttle On-Board Experiments, TRMM, Spitzer Space Telescope, James Webb Space Telescope. 2014 márciusában nyugdíjba ment. Jelenleg az United States Holocaust Memorial Museum-ban önkéntes tárlatvezető, oktató es fordításokat végez.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Gudra Tibor

1942-ben született Kiskunfélegyházán.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 20/1967

Humán gimnáziumi érettségi után (1961) azonnal felvételt nyert a BME Villamosmérnöki Kar Híradástechnikai szakára. Másodéves hallgatóként Népköztársasági ösztöndíjat nyert el, melyet minden évben, végzéséig ismételten megkapott. Az abszolutórium megszerzése (1966) után a KGM-hez tartozó Felsőfokú Híradás-és Műszeripari Technikumhoz került tanársegédnek. 1967 januárjában államvizsgázott és kitüntetéses oklevelet szerzett. Majd az 1969-ben a jogelődből létrehozott Kandó Kálmán Villamos-ipari Műszaki Főiskolán dolgozott tovább adjunktusként. 1975. április 23-án kitüntetéses átviteltechnikai szakmérnöki oklevelet szerzett. Ezután főiskolai docensként dolgozott a Kandó Főiskolán, majd jogutódjánál a Budapesti Műszaki Főiskolán, később az Óbudai Egyetem Kandó Kálmán Villamosmérnöki Karán. Fő oktatói tevékenysége a végzős hallgatók államvizsga tantárgyainak elméleti és gyakorlati képzése volt. (Híradástechnika, Híradástechnikai mérések, Hírközléselmélet, Átviteltechnika, Digitális átviteltechnika, Távközlési Hálózatok, Infocommunication, Optikai Távközlés). A Tanszék, később az Intézet szakcsoportvezetője volt 40 évig, fő feladata az összes laboratórium eszközeinek és méréseinek koordinálása, ipari cégekkel és kutató intézetekkel való kapcsolattartás. Kutató munkáját az ún. KK munkákkal kapcsolatosan végezte többek között a Telefongyár, a BHG, a Mikroelektronikai Vállalat, a KFKI, a TÁKI, a SZTAKI, MATÁV keretein belül. 2012-ben szűnt meg közalkalmazotti viszonya, de jelenleg is a Híradástechnikai Intézetnél dolgozik szerződéses óraadóként.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Gyárfás Attila

1942-ben született Kassán.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 592/1967

A gimnáziumi érettségi után, sikertelen egyetemi felvételit követően, előbb híradástechnikai műszerész végzettséget szerzett, majd a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának Híradástechnikai Szakán kapott mérnöki diplomát. 1970-ben a BME-n mérnöktanári oklevelet, 1974-ben villamosmérnök-matematikus szakmérnöki oklevelet szerzett. 1979-ben felsőfokú külkereskedelmi szakvizsgát tett. Első munkahelye a Beloiannisz Híradástechnikai Gyár volt, ahol üzemmérnökként dolgozott 1969-ig. Innen került az Április 4. Gépgyárba, ahol tüzeléstechnikai berendezések automatizálásával foglalkozott. Az automatikák fejlesztésével párhuzamosan tevékenysége fokozatosan kiterjedt a különböző fűtő-, szárító- és egyéb ipari és mezőgazdasági hőtermelő berendezések fejlesztésére, azoknak gépészeti vonatkozásaira is, előbb fejlesztési osztályvezető, majd gyáregységi fejlesztési főmérnöki beosztásban. 1988-tól egy távfűtési szerelvényeket gyártó magyar-német vegyesvállalat ügyvezetője, majd 1992-től egy, a hollandiai Remeha kazángyár magyarországi forgalmazását végző Kft. kereskedelmi igazgatója. 2001-ben önálló Kft-t alapított, fő tevékenysége a fűtéstechnikai, gázfelhasználói szakértési munkák mellett speciális hollandiai fűtési szerelvények forgalmazása volt. A Kft-t 2015-ben megszüntette, azóta csak szakértőként tevékeny. 2014 óta a magyar Épületgépészek Szövetségének ügyvezető elnöke.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Gyömöre Mihály

1944-ben született Mosonmagyaróváron.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 598/1967

A Budapesti József Attila Gimnáziumban érettségizett 1962-ben. Ugyanebben az évben felvételt nyert a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karára, ahol 1967-ben Híradástechnikai Szakon szerzett diplomát. Első munkahelye a Finommechanikai Vállalat volt, ahol előbb fejlesztő mérnökként, majd fejlesztési témavezetőként szélessávú mikrohullámú nagyberendezések, illetve szórt spektrumú rádió berendezések fejlesztésével foglalkozott. Ez utóbbi témában kollégáival és a BME Villamosmérnöki Karának munkatársaival két szabadalom kidolgozásában is részt vett. Mindkét berendezéstípusból jelentős mennyiségben exportált a vállalat, nemcsak az akkoriban hagyományos KGST piacra, hanem Indiába és a Közel-Keletre is. 1991-1993 között alapító tagként a SAT-NET kft.-nél műholdas távközlési rendszerekkel foglalkozott. 1994-től a Westel Rádiótelefon kft.-nél dolgozott üzletfejlesztési igazgatóként, a cég tulajdonosainak 1996-ban bekövetkezett üzletpolitikai irányváltásáig. Ezt követően a MATÁV Fejlesztési Intézetében (PKI) dolgozott fejlesztési témavezetőként, illetve főmunkatársként 2001-ig. 2001-2002-ben a TETRA Rt. Beszerzési és minőségellenőrzési igazgatóságát vezette. 2003-tól 2011-ben történt nyugdíjba vonulásáig a Magyar Katolikus Rádió operatív igazgatója.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Hadházy László

1935-ben született Tégláson.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 150/1967

Az általános iskola elvégzése után egy villanyszerelő vállalthoz került segédmunkásnak. Önképzéssel villanyszerelő szakmunkás képesítést szerzett katonai szolgálata után 1959-ben. Felvételt nyert a Kandó Kálmán Híradásipari Technikumba Budapesten. Ennek elvégzése után a BME Villamosmérnöki Kar Erősáramú Szakára vették fel, ahol 1967-ben tett sikeres államvizsgát. A következő munkahelyeken dolgozott pályafutása során: a Hajdú Megyei Építőipari Vállalatnál a villamos ipari gyártás-előkészítő csoport vezetője (1965-ig); a Debreceni Dohánygyárban üzemmérnök csoportvezető (1965-től 1967-ig); a Debreceni Konzervgyárban villamos műszaki ellenőr, majd energiagazdálkodási és villamos üzemi osztályvezető (1967-1980); a Tiszántúli Áramszolgáltató Vállalat Erőmű Igazgatóságán a Beruházási Osztály vezetője (1980-1992); 1992-től nyugdíjas. Családi állapota: nős (felesége belgyógyász szakorvos), egy leányuk és egy unokájuk van.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Hajnal Miklós Pál

1943-ban született Kiskőrösön.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 280/1967

1967-ben szerzett villamosmérnöki diplomát a BME Villamosmérnöki Karán, a Műszer és Szabályozástechnika Szakon. Végzése után a BME Folyamatszabályozási Tanszékén dolgozott tanársegédként, majd adjunktusként. Előadóként és gyakorlatvezetőként részt vett számos tantárgy kidolgozásában és oktatásában. „Tanuló rendszerek" címmel sikeres tudományos diákkört vezetett, OM dicsérettel. Kutatási tevékenysége során folyamat-identifikációval, majd a mesterséges intelligencia kutatás területén belül a tanuló rendszerekkel, alakfelismeréssel, képfeldolgozással, és a mindezekhez kapcsolódó robottechnikával foglalkozott. Számos ipari megbízásos K&F projektben vett részt, felerészben, mint témavezető. Részt vett MATE és NJSZT konferenciák megszervezésében és lebonyolításában. Az OMFB tucatnyi témabizottságában tevékenykedett. 1980-ban benyújtotta és megvédte „A számítógépes textúra-vizsgálat néhány méréstechnikai kérdése" c. doktori értekezését. Rendszeres előadója volt több szakmai konferenciának. Több hónapos tanulmányutakon vett részt Csehszlovákiában és Finnországban. Könyvet írt Programozható irányítórendszerek címmel (MK 1984). Robotalkalmazási szakértő volt. 1991-ben csatlakozott a Veszprémi (később Pannon) Egyetem Automatizálás tanszékéhez. Önállóan kifejlesztette és előadta a Robotok irányítása, az Automatizált gyártás és a Műszaki kommunikáció c. tárgyakat. Számos projektet vezetett. Tanulmányutakon vett részt Görögországban, Németországban, Angliában és Spanyolországban. Bekapcsolódott a minőségfejlesztésbe, melynek művelésére 1997-ban megalakította az AdWare Fejlesztő és Tanácsadó Kft.-t. Ennek keretében a későbbiek során közreműködőkkel több száz minőségfejlesztési és szervezetfejlesztési projektet valósított meg. Témavezetőként részt vett a PROMETHEUS projektben (2010-2012) és beléptette az AdWare Kft.-t az INNOVA-Eco Környezettechnológiai Klaszterbe. Szerzője és társ-szerzője több mint kétszáz publikációnak, melyek a hazai és nemzetközi szakmai periodikákban és konferencia-kiadványokban jelentek meg. 2007-től a Magyar Hospice Alapítvány kuratóriumának elnöke.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Halász Ferenc

1944-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 551/1967

1962-1967 közt az Egyesült Izzólámpa és Villamossági Rt. társadalmi ösztöndíjasaként a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Kar Erősáramú Szakán tanult. 1967-ben kapott oklevelet. 1967. szeptember 1.-től 1983. október 31.-ig Egyesült Izzólámpa és Villamossági Rt. Fényforrás Gyárában dolgozott technológus és üzemmérnök munkakörben. 1982. szeptember 1.-től 1983. február 22.-ig az indiai Sonepat-ban az ECE Lighting -nál tartós kiküldetésben volt, ahol a cégük által gyártott, egy teljes higanygőzlámpagyártó üzem gépeinek telepítésében és beüzemelésében vett részt. 1983 októberétől az Egyesült Izzólámpa és Villamossági Rt. Vákuumtechnika Gépgyárában az Elektromos Tervezési Osztályon dolgozott tervezői beosztásban. 1987-től kezdett el számítástechnikával foglalkozni és a tervezői munka mellett részt vett a helyi fejlesztésű termelésirányítási program megírásában. Ezt a programot a gyár 2000-2005 között használta. 1994-ben a GE megvásárolta a vállalatot, ami GE Hungary Lighting néven működött tovább. 1995-ben a GE megvette az SAP cég R3 nevű vállalatirányítási programját, amelynek implementálásában vett részt. A program beindulása után vezetői döntéseket segítő adatlekérdező és kimutatáskészítő, külső adatfeltöltő kiegészítő programokat írt ABAP4 nyelven az R3-hoz. 1996-ban került az Elektronika Fejlesztés Osztályra, ahol tervezőként fényforrást és alkatrészeit gyártó egyedi gépek ill. gépsorok számítógépes (PC, PLC) vezérlését, adatgyűjtő és információs rendszereit tervezte. 2007-ben saját kérésre ment nyugdíjba.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Hammer Géza

1942-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 691/1967

1967-ben szerezte meg villamosmérnöki oklevelét a Híradástechnikai Szakon. Diplomatervével a HTE diplomamunka-pályázatán I. díjat nyert, 1967-1970 között a Budapesti Rádiótechnikai Gyárban dolgozott fejlesztőmérnökként. Itt rádiótelefonok nagyfrekvenciás vevő egységeinek fejlesztési munkáiban vett részt. 1970-től a Távközlési Kutató Intézetben folytatta fejlesztői és tudományos tevékenységét. Rádió-relé berendezések mikrohullámú szűrőinek fejlesztése volt a feladata. A tervezéshez számítógépes programot dolgozott ki, amely lehetővé tette nagy szelektivitású szűrő, illetve futási idő-korrigált szűrő tervezését mind a mikrohullámú, mind az URH frekvenciasávokban A fejlesztések eredményeivel kapcsolatosan számos publikáció és szabadalom társszerzője. Fejlesztői tevékenysége mellett az elektromágneses térelmélet területén végzett kutató munkát. l 976-ban doktori oklevelet szerzett az elméleti villamosságtan tudományszakon. 1991-től kezdődően bekapcsolódott a TOTALTEL Távközléstechnika Kft munkájába rész-tulajdonosként, műszaki igazgató beosztásban. Szakmai feladata rádió-berendezések mikrohullámú szűrőinek tervezése.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Hegedüs János

1943-ban született Békésszentandráson.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 27/1968

1961-ben érettségizett a Szarvasi Állami Vajda Péter Általános Gimnáziumban. 1967-ben a BME Villamosmérnöki Kar Híradástechnikai szakán szerezte villamosmérnöki diplomáját. Az egyetem elvégzését követően a Beloiannisz Híradástechnikai Gyár (BHG) 6. számú Gyárban dolgozott, kezdetben üzemmérnökként, majd 1968-tól 1974-ig Csehszlovákiában alközpontok szerelésének szerelésvezetőjeként. 1974-től 1975-ig újból a Műszaki Osztályon dolgozott, alközpontok referenseként. 1976-tól 1980-ig, mint főszerelés vezető tevékenykedett Irakban. Az iraki hadsereg részére komplett telefonhálózatot építettek ki. Hazatérését követően, mint Műszaki Osztályvezető dolgozott 1984-ig. 1984-től 1989-ig a BUDAVOX Híradástechnikai Külker. Rt kiküldetésében, mint kihelyezett igazgató dolgozott az Algériai PTT telefonközpont-szerelési projekt kivitelezésén. 1990-től 1996-ig a BHG Híradástechnikai Gyár 6. számú Gyárának főmérnöke és igazgatóhelyettese volt. Ezt követően saját céget alapítottak, a TELEVOX Kereskedelmi és Szolgáltató Kft-t és itt, mint ügyvezető igazgató dolgozik a mai napig. Idegen nyelvismerete: angol, francia.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Hegedűs Vilmos

1944-ben született Ecséden.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 262/1967

A BME Villamosmérnöki Karának Műszer- és Szabályozástechnika Szakán végzett 1967-ben. 1972-1974 között elvégezte a BME Integrált Áramkörös Elektronika Szakmérnöki kurzusát. 1967-től 1968-ig a Bányászati Kutatóintézet tatabányai fióktelepe Robbantásfizikai Osztályának tudományos segédmunkatársa. Infravörös érzékelőt fejlesztett ki metánrobbanás észlelésére. 1968-tól 1975-ig a Borsodi Vegyi Kombinát PVC II. telepén üzemmérnök, majd tervezési csoportvezető. Feladata a PVC gyár műszeres üzembe helyezése, a dinox (rozsdamentes nemesacél) üzem műszeres tervezése. 1975-től 1985-ig az Országos Érc- és Ásványbányák Mátrai Műveinél Gyöngyösorosziban energetikus. Elkészíti a bánya és az ércelőkészítő üzemének energiamérlegét. Elkészíti a víztisztító üzem erősáramú terveit és művezetője a műszeres kivitelezésnek. Felsővezetékes mozdonyvilágítást fejleszt ki (600V/12V-os átalakítót). Kifejleszti egy szivattyútelep rádiós távvezérlését. Az ércelőkészítő számára vegyszeradagolót fejleszt ki. 1985-től 2003-ig a Medicor Röntgengyárban szervizmérnök. Feladata a hagyományos és a mikroprocesszoros röntgengépek üzembe helyezése és javítása, hazai és külföldi kórházakban telepített röntgengépek üzembe helyezése, esetenként kórházak komplett berendezése. Közel hat évet töltött Brazíliában a röntgengyár kiküldöttjeként. Hobbija az elektronika, számítástechnika, elektroakusztika. Ezek keretében fejlesztett ki kondenzátor-stúdiómikrofont és elektronikus gépkocsi-gyújtást. Nyelvismerete: angol, francia, portugál.

Bronz fokozatú kiváló újító.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Herczeg Győző

1942-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 341/1967

A Kandó Kálmán Híradás- és Műszeripari Technikumot 1961-ben végezte el, majd a Magyar Elektrotechnikai Ellenőrző Intézetben technikusként dolgozott egy évet. Ezt követően a Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karán műszer és szabályozástechnika szakon szerzett diplomát, majd a RADELKIS elektrokémiai Műszergyártó Szövetkezetnél helyezkedett el, ahol önálló fejlesztőmérnök, majd laborvezető helyettes, végül 91-től MEO vezetőként dolgozott a szövetkezet megszűnéséig. Munkája során elektrokémiai műszerfejlesztési feladatokat oldott meg: tervezés, prototípus készítés, gyártási dokumentáció. Fejlesztett pH mérőt a hordozhatótól a precíziós digitális-ig, automata titrátort, oldott oxigénmérőt, konduktométert, felújította a többfunkciós rutin polarográfot, végül részt vett az SMDE elektród és készülék kifejlesztésében. Műszaki tanácsadóként tíz éven át részt vett a Gyógynövény Kutató Intézetben a fitotronok fejlesztésében. Vizsgát tett 1987-ben érintésvédelem szabványossági felülvizsgálatból, 1989-ben megkapta a műszaki szakértői engedélyt, 1995-ben letette a vámkezelői vizsgát, végül a RADELKIS szövetkezet megszűnését követően öt évig nyugdíjazásáig a Nyugdíjfolyósító Igazgatóság számítástechnikai osztályán dolgozott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Herth Imre

1932-ben született Kismaroson.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 193/1967

1949-1950 között a Munkaerő-tartalékok Hivatalának 22. sz. szakirányú ipari tanulóiskolában „Műszerész szakmunkás bizonyítványt" szerzett. 1950-1955 között a 7. sz. Kohó- és Gépipari Technikum esti tagozatán „Ipari technikusi oklevelet" szerzett, amely híradás-ipari munkakör ellátására jogosította fel. 1961-1967 között a BME Villamosmérnöki Karának Híradástechnikai Szakán villamosmérnöki tanulmányait végezte el. 1950-1992 között a Távközlési Kutatóintézetben (TÁKI) dolgozott. Munkáját a Magnetron Mérőcsoportjánál kezdte. A magnetron által kisugárzott impulzusenergia méréséhez formatestet tervezett, amely trulitur granulátumból készült. A formatestben áramló víz hőmérsékletváltozásának mértékéből kiszámíthatóvá vált az energia mértéke. Kezdetben műszerész, majd technikus, tudományos munkatárs, tudományos csoportvezető volt a beosztása. Az 1960-as évek elejétől tűs diódák (keverő indikátor) majd a varaktorok mérésével, de főként a méréshez szükséges mechanikai eszközök konstrukciójának kialakításával foglalkozott. 1972-ben, mint az 1. Főosztály tudományos munkatársát megbízták a TECHNOLÓGIAI CSOPORT vezetésével. A csoport működésének rendszeres feladatai: a gázlefejtő biztonságos üzemeltetése (hidrogén, oxigén, nitrogén, argon és sósavgáz); a cseppfolyós levegőt előállító gép szükségszerinti üzemeltetése; sűrített levegő hálózati fenntartása. A csoport vezetésének ellátása mellett – mivel Kutató Intézetben dolgozott – vegyészek, kutatók, fizikusok munkáinak megvalósításához szükséges konstrukcióhoz, kialakításához nyújtott segítséget. Munkái felsorolásszerűen: új rendszerű ioncserélő tervezése; aranyozáshoz forgódobos galvanizáló tervezése; hidegfolyásos préselő technika bevezetése; védőgázos kemence tervezése; plazmaégő forma kialakítása; üvegkatód-vizsgáló tervezése; YIG szűrőhöz szerszámok tervezése. A „Rotaméter korrózív közeghez" c. szabadalomban 40 %-os részesedése volt. Munkaviszonya kérésére szűnt meg, nyugdíjazása miatt 1992-ben.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Hidvégi Attila

1943-ban született Szepsiben.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 284/1967

1967-1982 között a Csepel Művek Szolgáltató Vállalatánál helyezkedett el. A gyakornoki időt követően a vállalat Villamos Karbantartó Üzemébe került üzemmérnöki beosztásban. A feladatai közé tartozott a kohászati vállalatok termelő berendezéseinek üzemeltetése, karbantartása, a villamos berendezések fejlesztéseinek előkészítése. 1971-től üzemvezetőként, majd 1980-82 között a Villamos-ipari Gyáregység műszaki vezetőjeként a feladata kiterjedt a teljes Csepel Művek területére. Ebben az időszakban részt vett a színesfémkohászat rekonstrukciójában, a csőgyártás szinttartó fejlesztésében, az indukciós hevítés korszerűsítésében és az ipari elektronika elterjedése által megjelenő üzemeltetési feladatok megoldásában. Az 1982-83-as években a Csepel Művek Tröszt Termelési Osztálya vezetőjeként a számítógéppel támogatott termelésirányítási rendszerek megvalósítását indította el, de ez a munka a tröszt megszűnése miatt félbeszakadt. 1983-ban Gépipari Gazdasági Mérnöki diplomát szerzett. 1983-85 között a CSM Ipari Központban az önállóvá váló csepeli vállalatok közös infrastrukturális és energetikai fejlesztésével és környezetvédelmi feladatokkal foglalkozott. 1985-től nyugdíjba vonulásáig a Csepel Művek Fémmű fő-energetikusa volt. Az energiaellátás biztosítása, az ellátó és elosztó infrastruktúrák üzemeltetése és az energiagazdálkodás tartozott hatáskörébe. Megemlítendő az energiaracionalizálás is. Külön kiemelendő a számítógépes energiagazdálkodási és teljesítménygazdálkodási rendszer megvalósítása. Ennek keretében valamennyi energiaféleség teljes körű mérése megvalósult. A kiemelkedően nagy teljesítményű és energiaigényű technológiák egyedi mérése és, ahol indokolt volt, a hozzá tartozó technológiai paraméterek mérése szolgáltatta a gazdálkodás alapját. Valamennyi energetikai és technológiai paraméter számítógépbe került, lehetővé téve a technológiai folyamatok energetikai elemzését is. 1988-tól villamos karbantartási és energiagazdálkodási szakértőként is tevékenykedett. Tagja volt a Magyar Elektrotechnikai Egyesületnek és az Energiagazdálkodási Tudományos Egyesületnek.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Horváth Csaba

1942-ben született Újvidéken.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 605/1966

A BME Villamosmérnöki Karán 1966-ban szerzett villamosmérnöki oklevelet. Mérnöki pályafutását a HIKI-ben kezdte, ahol tudományos segédmunkatársként dolgozott 1968-ig. Hangstúdiókban alkalmazott erősítők és frekvenciakorrektorok fejlesztésében vett részt. További mérnöki tevékenységei: 1973-ig a GAMMA Műveknél, izotópos orvosi diagnosztikai műszerek fejlesztésében vett részt. 1971-ben elvégezte a Nemzetközi Atomenergia Ügynökség (IAEA/ILO) által Torinóban szervezett továbbképzést. Egyiptomban és Algírban kiállítóként és szervizmérnökként képviselte a vállalatot. 1977-ig az OMSZÖV-nél, amerikai-magyar kooperációban készült orvosi laboratóriumi lángfotométer fejlesztési, jóváhagyatási munkáit irányította. Analóg és digitális multiméterek tervezésében és gyártásba vitelében vett részt. Egy szabadalomnak teljes és egynek résztulajdonosa lett. 1986-ig a KONTAKTÁ-nál, érintésre működő fényerőszabályzók áramköri és mechanikai fejlesztésével foglalkozott. A Kontaset vázrendszerbe illeszkedő kapcsolóüzemű tápegység család bevezetését végezte. 1998–ig az MMG AM-nél, a Biztonságtechnikai Osztályon dolgozott több beosztásban. Fejlesztő mérnökként folyamatirányító rendszerek elemeihez tervezett kapcsolóüzemű tápegységeket, precíziós áramgenerátorokat és célműszereket ezek gyártásához, szervízeléséhez. Fejlesztési munkáinak megtartása mellett évekig az osztályvezetői feladatokat is ellátta. Termékfelelős és kapcsolattartó volt finn (automatikus tűzjelző rendszer) és ausztrál (gázzal oltó tűzoltórendszer) cégekkel kialakított kooperációkban. Ezen biztonsági rendszerek dokumentációit fordította, hatósági jóváhagyatásainak, piaci bevezetésének felelőse volt. 1998-as nyugdíjba vonulásától 2000-ig biztonságtechnikai kisvállalkozásoknál szakértői és mérnöki feladatokat látott el.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Horváth Elek

1944-ben született Écsen.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 215/1967

Képzettség/végzettség: Bláthy Ottó Erősáramú Ipari Technikum, (1958-1962, kitűnő oklevél); Budapesti Műszaki Egyetem, Műszer és Szabályozástechnika szak (1962-1967, jeles oklevél); BME műszaki doktor (1975, Summa cum laude minősítés); BME PhD tézisek nyilvános megvédése, 1997); Munkahelyek/Beosztások: MTA Műszerügyi Szolgálata (1967-1968 tud.s.munkatárs), Kandó Kálmán Villamosipari Műszaki Főiskola, illetve jogutódjai (1968-2014). Műszertechnikai és Automatizálási Intézet (1976-2014), főiskolai tanári kinevezés (1983). Az Intézet igazgatóhelyettese (1979-1984), igazgatója (1984-2009); A Főiskola Általános és intézményfejlesztési főigazgatóhelyettese (1998-2000); Budapesti Műszaki Főiskola oktatási- majd az Óbudai Egyetem rektorhelyettese (2003-2010). Szakmai/közéleti tevékenység: Mintegy 50 hazai és nemzetközi szakmai konferencia előadója és számos publikáció szerzője, társszerzője. Több műszaki könyv kiadásának kezdeményezője és szerzőtársa. 60 eredményesen befejezett mérnöki projekt menedzsere ill. résztvevője. Pályázatokat és előterjesztéseket bíráit az OMFB, az OM ill. A MAB felkérésére. A Springer Hungarica Műszaki Könyvkiadó szakértője (1993-96) A Méréstechnika jegyzet szerkesztője. Rektorhelyettesként a BMF-en egységesítette az oktatás kereteket. Irányításával bevezetésre került a kredit-, valamint a Neptun informatikai rendszer. Koordinálásával elindult a BsC valamint az MsC képzés. A MEE és a MATE tagja, ez utóbbi főtitkár helyettese; a Magyar Professzorok Világtanácsának tagja, a MAB módszertani bizottságának tagja; a Magyar Távmunka Szövetség elnöke (2005-2009), majd tiszteletbeli elnöke; Együtt a Jövő Mérnökeiért Szövetségének meghívott tagja (2007-2012); Magyar Professzorok Nemzetközi Szövetségének alapító tagja.

Miniszteri érdemérem (1962), Miniszteri Dicséret (1979); Kiváló Munkáért (1985); Kandó Emlékgyűrű (1995); ING-Pead (1996); Kruspér István díj (1998); Kandó Kiváló Oktatója díj (1999); Kiss Arpád díj (2001); BMF emlékgyűrű (2003); „Az év közéleti oktatója" (2003); Magyar Köztársasági Érdemrend lovagkeresztje (2010); Pro Universitate (2014)

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Horváth Gyula

1939-ben született Pécsen.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 260/1967

1967-ben végzett a BME Villamosmérnöki Karának Műszer és Szabályozástechnikai Szakán HM ösztöndíjasként. Az egyetem elvégzése után nyugdíjazásáig a Honvédelmi Minisztériumban az Elektronikai Hadviselés (EH) elektronikai eszközeinek tervezésében, fejlesztésében, kivitelezésében, értékesítésében, beüzemelésében és üzemben tartásában vett részt. Egyebek mellett a rádió iránymérés számítógépesítése, analóg morze jelek digitalizálása, az EH eszközei fejlődésének, fejlesztésének nyomon követése volt a szakmai feladata. Közben elvégezte a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem Mérnök-közgazdász tagozatának Külkereskedelmi Szakát. A két szakma birtokában az EH elektronikai eszközök értékesítését, külföldön az üzembe állítását, a rendszerek üzemelését felügyelte.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Horváth László

1942-ben született Marosvásárhelyen.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 310/1967

1967 - 1972 között a Soproni Postaigazgatóság Győri Távközlési Üzemének 7DU telefonközpontjában dolgozott üzemmérnökként. Fő feladata volt az akkor induló országos IT3 távválasztó rendszer bevezetése. E téren szerzett tapasztalata alapján az ország több városában tartott üzemeltető tanfolyamot és irányította a telepített rendszerek átvételi vizsgálatait. 1972-től a GELKA vállalat megyei szervízhálózatának híradástechnikai készülékek és háztartási gépek szervizelése létrehozásában és üzemeltetésében dolgozott, mint megyei kirendeltség-vezető. 1990-től a MATÁV Soproni Igazgatóságának dolgozója lett. Ezekben az években indult országosan a mechanikus telefonközpontok kiváltása a tárolt programvezérlésű digitális központokra. Ezért 1991-ben rendszermérnöki végzettséget szerzett és részt vett Münchenben a Siemens által rendezett EWSD központok üzembehelyezésére, installálására rendezett féléves tanfolyamon. Az 1992-ben induló győri EWSD TPV szekunder központ berendezés-technikai vezetőjének nevezték ki, és feladata volt a központ átvételi vizsgálatainak lebonyolítása és a központ üzembehelyezése. A későbbiek során a Soproni Igazgatóság területén induló TPV központok átvételi vizsgálatai is feladatát képezték. 1998-tól nyugdíjba vonulásáig a Széchenyi István Főiskola Informatikai és Villamosmérnöki Fakultásán óraadó tanárként, vizsgabizottsági tagként, diploma konzulensként és bírálóként segítette az akkor még Főiskola mérnök képzési munkáját.

Tevékenységét a MATÁV Vezérigazgatósága 1993-ban Kiváló Dolgozó kitüntetéssel ismerte el.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Horváth Pál

1937-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 43/1967

1967-ben végzett a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karán, esti tagozaton. Azt megelőzően a Budapesti Elektromos Művek Alállomások Osztályán és a szakszolgálatok műszerszolgálatánál dolgozott. 1964-1978 között a Műszeripari Kutató Intézetben dolgozott különböző beosztásokban, mint tudományos munkatárs, tudományos főmunkatárs, tudományos osztályvezető. Feladatai között volt különféle mérőberendezések fejlesztése és előállítása. Elkészítettek a bajai obszervatórium részére a geodéziai műholdak megfigyelésére szolgáló digitvizuális távcsövet (DVT), a penci obszervatórium részére különféle csillagászati időmérő készülékeket. Részt vett kódteodolit fejlesztésében a MOM részére. A váci FORTE gyár részére infravörös megfigyelő készüléket készítettek a filmek és fotópapírok gyártásának ellenőrzéséhez. 1978-1989 között a Villamos-ipari Kutató Intézetben dolgozott, mint a Műszer Osztály, majd, mint az Ipari Bevezetési Osztály vezetője. Fő kutatási területe az elektrotechnikai acéllemezek mágneses tulajdonságainak vizsgálata és mérőberendezések fejlesztése. 1984-ben számítástechnikai szakmérnöki oklevelet szerzett. 1989-ben a Trakisba ment, ahol hegesztőkészülékek fejlesztése, gyártása és minőségbiztosítása volt a feladata. 1994-ben nyugdíjba ment és saját céget alapított, aminek keretében különféle erősáramú elektronikai berendezéseket gyártottak, például elektroforetikai festőberendezések tápegységeit, hengersori hajtásokat és hegesztőkészülékek alkatrészeit. 2008-ban a céget átadta egyik unokájának, azóta csak kisebb tervezési feladatokat vállal.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Hudák István

1929-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 275/1963

A BME Villamosmérnöki Karának Erősáramú Szakán 1954-ben teljesítette az abszolutóriumot. Diplomatervtémája a Tatabányai Szénbányák Tröszthöz kapcsolódott („Mélyművelésű, víz és gázbetörés veszélyes bányák villamos energiaellátása"). A diplomaterv akkori megvédésére azért nem került sor, mert miközben gyakorlati idejét töltötte a Tröszt villamos karbantartó üzemében, az Építésügyi Minisztérium meglepetésszerűen értesítette, hogy népgazdasági érdekből a minisztériumhoz tartozó Sajószentpéteri Üveggyárba helyezik, ott kell munkára jelentkeznie és önálló üzemmérnöki beosztásban fog dolgozni. Ez a gyár akkoriban Magyarország legnagyobb öblösüveggyára volt egyetlen műszaki végzettségű vezető nélkül. Először az elavult villamos hálózatot újították fel, majd közben elkezdték a gyári technológia modernizálását és bővítését. A feladat nagysága és a közlekedési nehézségek miatt nem tudta konzulensét (Németh Endrét) rendszeresen felkeresni, ezért az időközben elkészült, de a konzulenssel nem egyeztetett diplomaterv benyújtását elhalasztotta. Az 1956-os események is negatívan befolyásolták a történéseket. Miután leváltották a gyár rekonstrukciója nem haladt. 1961-ben kinevezték a gyár főmérnökének. Körülményei 1962-re rendeződtek annyira, hogy a vállalatvezetés segítségével befejezte a diplomatervét, amelyet a tanszék befogadott. A diplomaterv államvizsga keretében történő megvédésére 1963-ban került sor. Bár ekkoriban már főképpen nem a tanult szakmájában dolgozott, mint a vállalat villamosmérnöke a későbbiekben is hasznosította a tanultakat. 1971-ben megbízást kapott, hogy Indiában, Hyderabadban egy üveggyár felépítését és üzembe helyezését irányítsa. 1983-ban nyugdíjazták, majd megkérték, hogy egy évre vállalja el a vásárosnaményi kristályüveggyár vezetését. 1990-ben Nigériában egy félbehagyott nagy üveggyár állapotát kellett felmérnie. 1996-ban megkereste az Orosházi Üveggyár egyik résztulajdonosa, hogy segítsen hasznossá tenni egy elhanyagolt üzemrészt. 2004-ben végleg visszavonult.

A Népköztársaság Elnöki Tanácsa munkaérdeméremmel tüntette ki. (1961)

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Ignácz Antal

1943-ban született Baján.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 532/1967

Pályafutása egy gyárhoz kötődik, a Bajai Villamosipari Gyárhoz (1964-ig, később Ganz Villamossági Művek 1990-ig, Ganz Ansaldo 2000-ig, Ganz Transelektro Közlekedési Kft.). A gyár készülékgyárként, önálló termelési és gazdálkodási egységként terv- illetve eredményérdekeltségi rendszerben működött. Legnagyobb szervezeti nagyságát a 80-as évek elején érte el (4 telephely, kb. 1500 fő), majd a körülmények változása miatt 2001-re kisebb lett (1 telephely, 300 fő). Tevékenységi köre: háztartási és villlamosipari készülékek, pályához kötött vasúti és közúti járművek készülékei és előszerelt egységei, felvonó berendezések készülékei és szerelt egységei, vasúti biztosító berendezések készülékei, szerelt egységei, távvezérlők, áramellátók stb., valamint váltóállító művek gyártása, ellenőrzése és értékesítése hazai és export piacokra. Ebben a gyárban volt alkalmazásban. 1961-1962-ben technikusként, gyártmányszerelőként, 1962-től 1967-ig társadalmi ösztöndíjasként, 1967-től 1973-ig gyártmányszerkesztőként vasúti készülékek, szerelt egységek, felvonó berendezések vezérlési dokumentációjának készítése, a fentiek teljes körű műszaki felügyelete volt a feladata. 1973-1976 között gyártmányszerkesztési osztályvezető-helyettes, majd vezetői feladatokat kapott. 1977-ben műszaki főosztályvezető-helyettes, 1978-1980 között termelési főosztályvezető, 1980-ban termelési főmérnök, 1981-1996 között gyárigazgató volt. Feladata a mindenkori szervezet irányítása, ellenőrzése volt. 1996-tól felkérték a GA ún. Vasút Egység divízió (Jármű, Elektronika, bajai készülékgyár) vezetésére. Feladata a három gyár egységes szervezetté alakítása, később áttelepítésének megszervezése, a fejlesztési és termelési feladatok irányítása volt. 2000-től ugyanezt a feladatot látta el operatív igazgatóként a GT Közlekedési Kft-nél. 2001-ben a Kft. RT-vé alakulásakor feladatköre megszűnt, felajánlották a nyugdíjazását, amit elfogadott. Rövid nyugdíjas foglalkoztatást követően visszavonult szakmai és közéleti tevékenységeitől, szűk családi és baráti kapcsolatokat tart fent.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Inotai István

1942-ben született Győrben.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 247/1967

1967-ben végzett a BME Villamosmérnöki Karának Erősáramú Szakán. 1967-től az ELMŰ Közvilágítási Osztályán műszaki előadó. 1969-ben az Üzemviteli Főosztályra kerül, ahol a közvilágítási és középfeszültségű hálózatok üzemvitelével valamint szakoktatással foglalkozik. 1975-től a Budapesti Elektromos Művek Anyagbeszerzési Osztályának vezetője. 1983-tól a Pest-megyei Villanyszerelő Vállalat Előkészítési Osztályának vezetője, majd 1985-től részlegvezető. 1993-tól az Energovill Építőipari Rt. vállalkozási igazgatója. 1998-tól az Energovill Projekt 1. Fővállalkozási Rt. vezérigazgatója, majd az Energovill-Projekt Rt. vezérigazgató-helyettese és az Energovill Projekt 1. Fővállalkozási Rt. vállalkozási vezérigazgató-helyettese. 2000-től az ENRON Energetikai és Szolgáltató Rt. műszaki vezetője. Fővállalkozói feladata erős- és gyengeáramú hálózatok létesítése, szerződéskötések és alvállalkozók irányítása. 2001-től az Energovill Projekt 1. Fővállalkozási Rt. műszaki vezérigazgató-helyettese. Feladatai közé tartozik az alvállalkozók irányítása, az erős- és gyengeáramú hálózatok létesítése, üzemeltetése, installációs és technológiai szerelése, továbbá szerződéskötések és minőségbiztosítás. 2001-től a Lysis Fényrendszer Zrt.-nél dolgozott létesítmény-főmérnöki munkakörben. 2010-ben a Lysis Fényrendszer Zrt.-től vonult nyugdíjba.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Ivánka Gabriella

1944-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 539/1967

1967-ben végzett a BME Villamosmérnöki Karán. Egyetemi évei sokat TDK-zott. Egyetem után az Automatizálási Kutatató Intézet munkatársa lett, ahol a DIGIRAD üzemi számítógép és a MAT információs rendszer fejlesztésében vett részt. 1969-ben a Számítástechnikai Koordinációs Intézet (SZKI) alapító tagjaként lépett a cégbe. 1970-ben a CII 10010 számítógépről műszaki kiképzést kapott Párizsban, majd a kapott és a gép dokumentációjából szerzett információkat itthon oktatta. Az SZKI-ban kidolgozott ESZR számítógépek részegységeinek fejlesztőjeként, majd az R15 számítógép egyik részegységének tervezési, fejlesztési vezetőjeként tevékenykedett. Az ESZR szakértői bizottságok magyar tagjaként foglalkozott a számítógépes tervezői és a kommunikációs rendszerek specifikálásával. Későbbi tevékenysége a komplexebb kommunikációs feladatok megoldására irányult, pl. PC-LAN kapcsolatok kialakítása, majd különféle cégekkel együttműködve részt vett a hazai VSAT, X.25, frame-relay, ISDN és ADSL hálózatok, alrendszerek és vállalati rendszerek tervezésében, kialakításában, elterjesztésében és oktatásában. Az IBUSZ projekt egyik vezető tervezőjeként feladata volt az IBUSZ-nak 1991-ben átadott, több száz gépből álló, on-line alkalmazói rendszernek a tervezése, kivitelezése, beüzemelése, és a rendszer alkalmazói szintű kommunikációs protokolljának tervezése. Részt vett a MATÁV 3 központjára épült TAVISZ frame-relay, ISDN és az R15 HTAF szoftver processzor integrálásával kialakított „Cloud”-szerű szolgáltatásokat nyújtó pilot tervezésében, létrehozásában és működtetésében. 1996-ban, az SZKI megszűnése után kollégáival megalapították az SZKI-COM Kft-t, aminek ügyvezető igazgatója lett 2010-ig. Szolgáltatásaik: lokális hálózati kommunikációs rendszerek tervezése, ISDN- ADSL szolgáltatások illesztése, a hálózatokhoz szükséges termékek beszerzése, értékesítése, oktatása, a fenti termékek, szolgáltatások értékesítése, továbbá digitális telefonközpontok tervezése, szállítása, tervezési, üzemeltetési tanácsadások. Számos szakmai konferencián vett részt, tartott előadást és írt cikkeket kollégáival.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Ivanyos Lajos

a műszaki tudomány kandidátusa, címzetes egyetemi docens

1933-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 137/1967

Az ELTE TTK Matematika – Fizika – Ábrázoló Geometria Szakán 1955-ben szerzett tanári, majd 1967-ben a BME Műszer- és Szabályozástechnikai Szakán villamosmérnöki diplomát. 1953-1955 között az ELTE TTK Matematikai Intézetének demonstrátora volt. 1955-től 1964-ig középiskolai tanár (Veszprémben, majd Budapesten). 1964-től a Felsőfokú Híradás- és Műszeripari Technikumban (FHMT) főállásban, az ELTE TTK-n (Algebra – Számelmélet Tanszék), BME-n (Műszer- és Méréstechnika Tanszék) másodállásban oktatott. Az FHMT-n docens, majd tanár. 1953-tól a Bolyai János Matematikai Társaság, 1964-től a Méréstechnikai és Automatizálási Tudományos Egyesület (MATE), 1968-tól a Neumann János Számítógép-tudományi Társaság (NJSZT) tagja. A Kandó Kálmán Műszaki Főiskolán (KKVMF) 1969-től főiskolai tanár, 1970-től a KKVMF Számítástechnikai Csoportjának vezetője, 1972-től Számítástechnikai Tanszékének tanszékvezető tanára. 1976-1979 között a KFKI MSZKI Alkalmazási Programrendszerek Osztályának tudományos osztályvezetője, 1979-től 1990-ig az MMG Automatika Művek Számítástechnikai Főosztályán főosztályvezető, majd a vállalat számítástechnikai főmérnöke. 1988-ban a műszaki tudományok kandidátusa fokozatot szerezte meg és a Művelődési Minisztériumtól címzetes egyetemi docens címet kapott. 1991-től nyugdíjas. A MATE Folyamatirányítási és Informatikai Szakosztályának elnökeként, és az MSZT Informatikai Műszaki Bizottsága tagjaként 2012 végéig tevékenykedett. 1969-tól a BME és a Miskolci Egyetem államvizsga bizottságainak tagjaként, 1976-tól a KKVMF-en államvizsga elnökként, az Óbudai Egyetem létrejötte óta záróvizsga elnökeként vesz részt a műszaki felsőoktatásban.

Kitüntetései: Kruspér István Emlékérem (1986: a számítástechnikai kultúra terjesztéséért). Megosztott Állami Díj (1988: a Paksi Atomerőmű 3. és 4. blokkjai munkájának irányításáért). Csáky Frigyes Emlékérem (1994). METESZ Emlékérem (1996). Címzetes egyetemi docens (2004: BME). Életmű Díj (2013: NJSZT).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Jagudits László

1943-ban született Győrben.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 372/1967

A BME Villamosmérnöki Karának Műszer és Szabályozástechnikai Szakán kitüntetéses oklevéllel végzett 1967-ben. Már ötödévesen demonstrátorként méréseket és gyakorlatokat vezetett a Híradástechnikai Szakon, így a diplomázás után tanársegédként oktatott a Vezeték-nélküli Híradástechnika Tanszéken. 1971-ben végzett a Félvezetős digitális elektronika szakmérnöki szakon, ezt követően a HTE-ben tanfolyami sorozatot tartott a TTL áramkörökről és alkalmazásukról. Társszerzőkkel a Digitális technika tárgyhoz jegyzetet írt, amelyet több egyetemen is használtak. Közben bekapcsolódott a tanszéki kutatómunkába is, ezt társszerzőként néhány szabadalom és számos publikáció kísérte. Több mikroprocesszor vezérelt távközlési alkalmazás fejlesztésében vett részt, az így szerzett tapasztalat segítségével vállalkozhatott egy, a telefóniában használt jelzésrendszer digitális jelfeldolgozással történő megvalósítására, ebből készítette doktori dolgozatát, amelyet 1985-ben védett meg. 1987-ben néhány hónapot a londoni City University-n töltött, ami mind szakmailag, mind nyelvileg nagyon hasznosnak bizonyult. A Villamosmérnöki Karon folyó angol nyelvű oktatásba is bekapcsolódott. 1991-ben csatlakozott az Ericsson távközlési vállalathoz, amely részese lett a magyar telefonhálózat modernizálásának. Itt, mint az Oktatási Központ vezetője tevékenykedett. Először a vezetékes telefonhálózatban használt tárolt programvezérlésű telefonközpontok oktatását végezték munkatársaival. Az oktatásban nagy segítséget nyújtott az oktatási célú AXE telefonközpont, ami a gyakorlati képzést is lehetővé tette. Az Ericsson csak felsőfokú végzettségű mérnököket és üzemmérnököket alkalmazott, az Oktatási Központ biztosította a frissen felvettek átképzését, ill. később rendszeres továbbképzésüket. 1994-től a mobil hálózatok generációiban használt berendezések elméleti és gyakorlati képzését is bevezették, de most már az oktatást elsősorban az Ericsson vevői számára biztosították, ill. kiléptek a nemzetközi oktatási piacra is, így gyakorlatilag 4 kontinensen jártak és tartottak tanfolyamokat. 2012-ben nyugdíjazták.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Jakab Mihály

1938-ban született Bukarestben.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 111/1968

1956-ban érettségizett, majd 1960-ban a Puskás Tivadar Távközlési Technikumban technikusi oklevelet szerzett. 1967-ben befejezte tanulmányait a BME Villamosmérnöki Kar Híradástechnikai Szakán. 1970-71-ben a BME Mérnöktovábbképző Intézet tanfolyamain bővítette szakmai ismereteit. 1956-ban a Magyar Rádiónál hang-technikusként kezdett dolgozni elektroakusztikai stúdió-berendezések kezelőjeként. A külső közvetítések részére hordozható keverőpultot tervezett, irányította annak kivitelezését. 1968-2001 között a Magyar Rádiónál hangmérnök, külső közvetítések csoportvezetője. 1980-ban Moszkvában a magyar-szovjet közös űrrepülés, majd az olimpia helyszíni tudósításaihoz a műszaki feladatokat végezte. Kidolgozta a közös külföldi és a hazai több helyszíni előadások rendszertechnikai megoldásait. 2001-ben a külső helyszíni közvetítések csoportvezetőjeként vonult nyugdíjba.

Munkásságáért a Magyar Rádió többször nívódíjban és kiváló dolgozó elismerésben részesítette.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Jaksa Gáspár

1944-ben született Tömörkényben.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 46/1968

Az Egyetem elvégzése után a DÉMÁSZ Délmagyarországi Áramszolgáltató Vállalatnál helyezkedett el és onnét is ment nyugdíjba. Szakmai pályája során tervezőként, osztályvezetőként – majd az Áramszolgáltató szervezeti formájához igazodva – különböző munkakörökben dolgozott (vezető üzletkötő mérnök, műszaki szakértő, stb.). Szakmai pályájának érdekes pontját jelentette, amikor a Magyar Kábel Művek kiküldöttjeként – mint a főépítésvezető villamos helyettese – két évet dolgozott az Egyesült Arab Emirátusokban. Szakismeretének és nyelvtudásának köszönhetően hivatalos kiküldöttként távoli országokban is megfordult (Anglia, Finnország, Franciaország, Kína, Németország, stb.). Szakmai munkáját számos oklevéllel és kitüntetéssel ismerték el. Az élethosszig tartó tanulás híveként a Magyar Mérnöki Kamara, a BME Mérnöktovábbképző Intézet több képzésében vett részt. A Magyar Mérnöki Kamara, a Magyar Elektrotechnikai Egyesület, a Magyar Napenergia Társaság tagja. Több szakmai publikáció köthető nevéhez (Rural Electrification, Korszerű kisfeszültségű szabadvezeték rendszerek összehasonlítása, A napenergia – közcélú hálózattal összekapcsolt – fényelektromos hasznosítása, stb.). Részt vett a PMBOK Project Management Body of Knowledge kézikönyv angolból magyar nyelvre történő fordításában. Nyugdíjasként saját vállalkozást folytat, amelynek révén a DÉMÁSZ ZRt szerződött tervezője. Külföldi szakmai útjai nem szakadtak meg, Ukrajna, Georgia (volt Grúzia), Örményország, Svédország látogatója volt.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Jankovits Ernő

1937-ben született Sződligeten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 611/1967

Középiskolai végzettséggel (Bláthy Ottó Erősáramú Technikum) a GANZ Hajógyárba (akkoriban Gheorghiu Dej) került, ahol Duna- és tengerjáró hajók és úszódaruk villamos tervezésével foglalkozott. 1963-ban áthelyezték a Vegyiműveket Tervező Vállalathoz, ahol tervezőként, majd irányítótervezőként, szakosztálytervezőként és végül osztályvezetőként dolgozott. A Villamos Fejlesztési Osztályon belül hozzá tartozott a fejlesztési, hírközlési, méréstechnikai és költségvetési terület. Ez idő alatt gyógyszeripari, gumiipari, műanyagipari és műtrágyaipari létesítmények teljes villamos hálózatával foglalkozott, úgymint erőátvitel (35kV-220V), világítás és villámvédelem. Részt vett a BVK elektrolízis üzemének (olasz De Nora szállítás), a Péti Nagykapacitású Műtrágya Gyárnak, a nyíregyházi, a szegedi, a váci és a budapesti gumigyáraknak a tervezésében és művezetésében. A VEGYTERV-ben szervezeti változások kapcsán műszaki tanácsosnak nevezték ki. 1990-ben a VEGYTERV-ből kiváló tervezőkkel együtt átment a VTV-Elektroprojekt Kft-be. Itt részt vállalt az ELEKTROLUX jászberényi és jászárokszállási létesítményeinek tervezésében és kivitelezési munkáiban. Végül a VTV-Elektroprojekt Kft-ből 1996-ban, mint szakági főmérnök ment nyugdíjba. Közben a MTESZ Gépipari Tudományos Egyesület szákértői engedélyével emelőszerkezet (daru) és felvonók területén is vállalt munkát. Jelenleg a „Villamos biztonságtechnika" területen, mint egyéni vállalkozó aktívan dolgozik.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Janosi Franz

1944-ben született Kisterenyén.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 743/1969

A Kandó Kálmán Híradástechnikai és Műszeripari Technikumban érettségizett 1962-ben. A BME Villamosmérnöki Karának Híradástechnika Szakán 1967-ben végzett. 1967-től a Gamma Optikai Műveknél izotóptechnikai műszerek fejlesztésével foglalkozott. 1969-ben a Marketing Osztály csoportvezetője lett. 1969-1970-ben elvégezte a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetemen a Külkereskedelem Gazdaságtana és Külkereskedelmi Politika című mérnök – közgazdász továbbképző tanfolyamot. 1970-1974 között az amerikai Reliance Electric Company cégnél hideg hengerműsorok vezérlésének a tervezésével foglalkozott. 1974-től a német Dr. Brockhaus Messtechnik fejlesztőmérnökeként tervezte meg az első ipari Single Sheet Tester-t (SST), amit azóta, mint nemzetközileg szabványosított mérőeljárást világszerte használnak. 1977-től a gyár főmérnökeként, majd technikai igazgatójaként több speciális mérőberendezést tervezett és helyezett üzembe a világ minden kontinensén. 1980-1982 között a BMFT által finanszírozott Kutatóprogramot vezette. 1983-ban alapította meg az INTERMAGNET Dr. JANOSI céget, amelynek jelenleg is tulajdonos igazgatója. Az elektromos acélt gyártó és felhasználó vállalatok számára számtalan mérőkészüléket tervezett. 1989-ben egyetemi doktori címet szerzett kitűnő eredménynyel a BME-en a hálózatok és rendszerek elmélete szaktudományból (oklevelének száma: 4980). 2000-2004 között az EUROPEAN COAL AND STEEL COMMUNITY kutatóprogram keretén belül vezette az első folyamatos transzverzális mágneses mérőkészülék tervezését és nemzetközi ipari próbaüzemeltetését. (ECSC Agreernent No. 7210-PR-228). Jelenlegi fő munkaterülete a lágy-mágneses anyagok kristályszerkezetének minőségjavító lézeres utókezelését szabályozó berendezések tervezése.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Jermendy László

egyetemi magántanár, a műszaki tudomány doktora

1944-ben született Szeghalmon. Villamosmérnöki oklevelének száma: 254/1967

Az egyetemi évek alatt két alkalommal Népköztársasági Ösztöndíjas volt. Ezt követően a Villamosenergetikai Kutató Intézetben helyezkedett el, ahol 1996-ig tudományos munkatárs, osztályvezető és főosztályvezető volt, majd az intézet szétválása után Villamos Nagylaboratóriumok Kft néven működve a nagyfeszültségű laboratórium vezetése volt a feladata. 2001-től a Multiprak tanácsadó cégének vezetését látta el. Ez idő alatt a 400 kV-os és a 750 kV-os távvezeték kötegvezetőinek és szerelvényeinek fejlesztését végezte. Nagy gyakorlatra tett szert az elektrosztatikus erőtér számításban, illetve az elektromágneses kompatibilitás, a részleges kisülések mérése, a villámbehatárolás, a nagyfeszültségű mérőrendszerek összehasonlítása és a nagyfeszültségű vizsgálóállomás minőségbiztosítása területén. Feladatai közé tartozott a nagyfeszültségű vizsgálati és méréstechnika fejlesztése, porcelán és műanyag szigetelők vizsgálata, távvezetéki szigetelők és gázszigetelésű kapcsolókészülékek diagnosztikája. Végül műszaki tudományos tanácsadást végzett és technológiai együttműködéseket hozott létre osztrák, egyesült államokbeli, dél-afrikai, dél-koreai intézményekkel a villamos energetika területén. Évtizedek óta folyamatosan részt vesz a tudományos minősítési eljárásokban. Több mint 130 tudományos és műszaki közleménye jelent meg 14 országban. 60 nemzetközi konferencián tartott előadást, 77 tanulmánya és kutatási jelentése készült. 1977-ben ösztöndíjas volt a Müncheni Műszaki Egyetemen. 1981-ben műszaki doktori címet és kandidátusi fokozatot szerzett. 1990-ben a műszaki tudomány doktora lett. A BME-n 1994-ben PhD címet nyert, 1996-ban habilitált és utána egyetemi magántanári címet kapott. Tagja a Magyar Elektrotechnikai Egyesületnek. Az MTA Energetikai majd az Elektrotechnikai Bizottságának is tagja volt. 1986-2001 között Magyarországot képviselte a CIGRE-ben (Nagy Villamos Hálózatok Nemzetközi Konferenciája), az A3 (Nagyfeszültségű Készülékek), a SC 33 (Energiarendszer Szigeteléskoordinálása), SC 36 (Energiarendszer Elektromágneses Kompatibilitása) és WG 36.01 (Korona, villamos és mágneses erőtér EMC vonatkozásai) bizottságokban. Tagja volt a CIGRE magyar nemzeti bizottságának. 1996 óta az IEEE senior membere és tíz éven át a Power and Energy chapter chairjeként működött. Az MTA köztestületének és 1998 óta a Magyar Mérnökakadémia tagja. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Jóna Imre

1943-ban született Szegeden.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 567/1967

A Nagyalföldi Kőolaj- és Földgáztermelő Vállalat Szegedi Bányászati Üzemében dolgozott 1967-től 2000-ig. 2000-ben ment nyugdíjba Energetikai Üzemvezetői beosztásból. Feladata volt az üzem alaptevékenységéhez közvetlenül kapcsolódó (kőolaj-, földgáztermelés és feldolgozás) energetikai termelő és elosztó berendezések gazdaságos üzemvitelének biztosítása, a karbantartás irányítása, koordinálása (gőz-, víz-, villamosenergia) Ezen időszak legnagyobb szakmai kihívása volt az algyői olaj és gázmező beruházásainak keretében megvalósuló gáz- és olaj technológiai létesítmények folyamatos beüzemelése, a termelés beállítása, robbanásbiztos villamos berendezések ellenőrzését és minősítését biztosító korszerű vizsgálóállomás kialakítása, működtetéséhez szükséges magas szakmai tudású és gyakorlatú szakszemélyzet biztosítása. Rendszeresen oktatóként működött közre szakmai képzéseken villamos biztonságtechnika, robbanásbiztos villamoskészülékek karbantartása, javítása területén iparági szinten. Szakmája speciális témaköreiből (villamos védelmek, robbanásbiztos villamos készülékek) vizsgaköteles tanfolyamokat végzett. Rendszeresen részt vett a Mérnöktovábbképző Intézet szakmai képzésein. Több újnak minősített eljárás kidolgozásában és egy gáztechnológiát érintő szabadalom létrehozásában is mint társszerző részt vett. Nyugdíjba vonulása után 2002-2005-ig az SZTE Kutatási Kooperációs Központjánál szaktanácsadóként dolgozott. A Dél Alföldi Régióban létesítendő biogáz erőművek lehetőségeinek felmérésével és megvalósíthatóságával foglalkozott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

József István

1944-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 371/1967

A diploma megszerzése után, 1967 szeptemberében a Mechanikai Mérőműszerek Gyárában (MMG) kezdett dolgozni, ahol a tanulmányai alatt társadalmi ösztöndíjas volt. Fél éves ún. „körbenjárás" után a pneumatikus szabályozástechnikai műszerek fejlesztésén kezdte el kamatoztatni az egyetemen megszerzett elméleti tudását. Több kisebb munka után egy komplex feladatként részt vett a Rotareg fantázianévre hallgató új pneumatikus távadó és helyi szabályozó család kifejlesztésében és gyártás bevezetésében. Három év után ő lett az osztály vezetője, a vezető tervező, és az irányításával fejeződött is be a teljes műszercsalád kifejlesztése. Ebben az időben, kb. 10 éven keresztül társadalmi munkában ő látta el a Méréstechnikai és Automatizálási Tudományos Egyesület Automatika Elemek Szakosztályának titkári teendőit. Az 1970-es évek végén, amikor a villamos (elektronikus) szabályozási rendszerek és automatika elemek gyújtószikramentes kivitele elterjedt a gáz- és olajiparban, és pár-huzamosan a pneumatikus rendszerek alkalmazása visszaesett, az MMG (1975-től MMG Automatika Művek), ill. ezen belül az általa vezetett osztály a német Festo KG-vel, illetve az olasz Gavazzi céggel kooperálva pneumatikus vezérléstechnikai elemek fejlesztésére és gyártására tért át. Elsősorban korszerű levegőelőkészítő egységeket (levegőszűrő, nyomásszabályozó, olajporlasztó és nyomáskapcsoló) fejlesztettek ki, valamint ezen műszerek különböző kombinációit. Ezek képezték a rendszerváltás után az MMG-AM és a Festo KG által alapított vegyesvállalat, a Festo-AM Kft. első gyártmányait is. (A Gavazzi kooperáció a Festo kérésére jóval előbb megszakadt.) A Festo-AM Kft. 1994-ben 100%-ban német tulajdonú cég lett. A dolgozók létszáma és az éves termelési érték részben a darabszámok folyamatos növekedése, részben az újonnan kifejlesztett gyártmányok belépése révén azóta kb. 30-szorosára növekedett, miközben a cég Óbudán saját erőből egy impozáns modern gyártelepet építtetett fel. 2008-as nyugdíjazásáig a gyár műszaki igazgatója és egyben a műszaki fejlesztés irányítója volt. 41 éves munkássága alatt 8 találmányára jegyeztetett be egyrészt magyar, másrészt német szabadalmat. Ezen termékek nagy részét a Festo-AM a mai napig gyártja. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Jurisics Miklósné

1939-ben született Szentesen.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 607/1967

A gimnáziumi érettségi után 2 évig rádióműszerész képzésben vett részt. Ennek elvégzése után került a Magyar Televízió Karbantartás Főosztályára. Nyugdíjazásáig itt dolgozott 34 éven át. Munkája stúdiók, adáslebonyolító, bemondó stúdiók videó berendezéseinek karbantartása volt. Közben beiratkozott a Műegyetem Villamosmérnöki Karának esti tagozatára, ahol 1967-ben végzett. Francia ösztöndíjjal Párizsban volt két hétig, az ottani televíziókat látogatta meg. Ezen kívül 1993-ban egy hétig Svájcban volt egy nagy televíziós seregszemlén. Brightonban egy stúdió átvételén vett részt. Munkája elvégzéséhez szüksége volt előbb francia, majd angol nyelvtudásra. Ezekre a nyelvekre fordította le az általuk használt berendezések dokumentációját.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Kálló Miklós Ferenc

1942-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 261/1967

Rövid fejlesztőmérnöki gyakorlat (Gamma Művek) után 1971-től a BME Acélszerkezetetek (később Hidak és Szerkezetek) Tanszékén mint tudományos segédmunkatárs kezdi egyetemi tevékenységét. Kiemelt feladata a tanszéki labororatórium méréstechnikai hátterének fejlesztése. 1985-ben egyetemi doktori címet szerez, 2007-ben címzetes egyetemi docensként vonul nyugdíjba. Rendszeres, aktív kapcsolata a Tanszékkel 2016-ig megmarad. Munkája során a laboratóriumi mérési tevékenység irányítását és a műszerpark fejlesztését végezte: az új eszközök beszerzésével, építésével, programozásával a hetvenes évek analóg technológiája fokozatosan alakult át számítógép vezérelt digitális háttérré. Ez a méréstechnikai háttér tette lehetővé egyes különleges építési feladatok számítógépes felügyeletének megvalósítását. Általa fejlesztett rendszer felügyelte a budapesti Szabadság-híd súlyosan károsodott oszlopának helyreállítási folyamatát, a budapesti Petőfi-híd sarucseréjének lebonyolítását, a tiszaújvárosi híd bontását és Cigándon való újrafelállítását, az esztergomi Mária-Valéria híd négy nyílásának beemelését, az oszlári Tisza-híd és a szekszárdi Duna-híd építését. Távfelügyeleti rendszert működtetett a Megyeri-híd építése közben. Részt vett az első hazai híd-monitoring rendszer (Tiszavirág-híd, Szolnok) koncepciójának kialakításában, majd megtervezte és működtette a ma is működő rendszert. A hídépítés területén folytatott további tevékenysége: próbaterhelések és ellenőrző vizsgálatok villamos méréstechnikai feladatainak megtervezése, lebonyolítása és kiértékelése több, mint ötven hídon. Szakterületén magyar és angol nyelven számos publikációt, konferencia előadást jelentetett meg.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kammel László

1944-ben született Székesfehérváron.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 414/1967

1962-ben fémszerkezeti technikusi, 1967-ben a BME Műszer- és Szabályozástechnika Szakán villamosmérnöki, 1974-ben Integrált Áramkörös Elektronika szakmérnöki oklevelet szerzett. 1967-1988 között a Műszeripari Kutató Intézetben dolgozott tudományos munkatársi beosztásban. Fejlesztett és tervezett tranzisztoros szervo-erősítőt elektroncsöves verzió kiváltására, integrált áramkörös robbanásveszély jelző rendszert (SIGNALMIK) és prototípusát installálta a Barátság Kőolajvezeték almetyevszki szivattyú állomásán, mikroprocesszoros ellenállás szabályzó rendszert alumíniumelektrolízises kádakhoz (a szabályzók a magyar alumíniumkohók energiatakarékos üzemet szolgálták egészen a kohók bezárásáig). PC-be építhető áramkört tervezett spektrofotométerek vezérléséhez. Fejlesztői tevékenységét 1988-tól a KFKI Atomenergia Kutató Intézetében, 2006-2012 között az Atomenergia Mérnökirodánál folytatta. A KFKI 32 csatornás, mikroprocesszoros akusztikus emisszió mérőrendszerét továbbfejlesztve demodulátort, csúcsdetektort, logaritmikus erősítőt, aktív RC szűrőt tervezett. 1988-tól részt vett a Paksi Atomerőmű reaktortartályainak valamennyi időszakos nyomáspróbáján a próba akusztikus eseményeit monitorozva (mérőrendszer telepítetése, kalibrálása, AE események lokalizálása). Vezérlő táblát tervezett a kutató reaktor Hideg Neutronforrásához. Részt vett az Atomerőmű kibocsátás- és környezetellenőrző rendszerének telepítésén, a PAE Munkahelyi Technológia Sugárzásellenőrző Rendszere rekonstrukciójában és a Kiégett Kazetták Átmeneti Tárolója bővítésében műszerek installációjával, kalibrálásával és minőségbiztosítással. Tanulmányt írt a PAE 1. sz. víztisztítója sugárzásellenőrzésének alternatív lehetőségeiről. Szuperkritikus állapotú vízzel működő negyedik generációs reaktor modellkísérleteinél az állapotváltozásokat követő akusztikus emissziót analizálta. 1967-től a MATE tagja.

Czárán emlékéremmel kitüntetett Kiváló Természetjáró. Az Országos Kék Túrát négyszer járta végig.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kapás István

1944-ben született Recsken.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 218/1967

Az egri Állami Dobó István Általános Gimnáziumban szerzett középiskolai érettségit követően 1962-ben nyert felvételt a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karára, ahol diplomáját a kar Műszer és Szabályozástechnikai Szakán 1967-ben eredményesen megvédte. Szakmai pályafutását a gyár társadalmi ösztöndíjasaként a Mátra-vidéki Fémművekben energetikusként kezdte, majd rövid időn belül egy egészen új ismeretet és szakterületet kínáló informatikai területen – nyugállományba kerüléséig – a Belügyminisztérium állományában folytatta munkáját. A szükséges programozási nyelvek és programszervezési ismeretek elsajátítását követően részt vett a minisztérium központi számítógépes távadatfeldolgozó rendszerei adatbázisainak létrehozásával, működtetésével kapcsolatos programfejlesztési, programozási, majd azok program-, illetve rendszer-karbantartási munkáinak ellátásában. A számítógépes rendszerek üzemszerű átadását követően feladata az alkalmazási programcsomagok karbantartási, hibaelhárítási munkáit ellátó szakterület irányítása. 1991-től osztályvezetői, 1993-tól főosztályvezető-helyettesi megbízással a számítóközpont üzemeltetésért felelős vezetője. A szakmai feladatok ellátását, irányítását segítő továbbképző tanfolyamok mellett 2001-ben – Közigazgatási, vezetői ismeretek valamint Nyilvántartási rendszerek és adatvédelem tárgyak választásával – eredményes közigazgatási szakvizsgát tett. A nagyszámítógépes szakterületen szerzett több mint két évtizedes informatikai tapasztalatokat is kamatoztatva, 1998-ban szakmai főtanácsadóként bekapcsolódott a nemzetközi követelményeknek megfelelő okmánycsalád fejlesztését, korszerűsítését koordináló okmánykorszerűsítési projekt munkájába, részt vett az okmányirodai rendszer kialakítását, működési feltételeinek kimunkálását és folyamatos működését biztosító megoldások kidolgozásában. A személyi- valamint gépjármű okmányok és rendszámok ügyintézésének folyamatában – 2011-ben kért nyugállományba helyezéséig – logisztikai területen dolgozott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kárpáti Béla

1942-ben született Kiskunfélegyházán.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 718/1967

1967-ben végzett híradástechnika szakon. 1967 őszén a BRG kecskeméti magnógyárában kezdett dolgozni. Történelmi érdekesség, hogy itt akkor az is feladata volt, hogy a háború miatt itt tanuló, a gyárban gyakorlaton lévő vietnámi villamosmérnök hallgatók elméleti konzultálását végezze. 1964-ben alapították Kecskeméten a Műszaki Főiskolát, ahol hiány volt műszaki tanárokból, így áthívták ide már 1968 tavaszán főállású tanárnak. Kezdetben elektrotechnikát és villamos irányítástechnikát oktatott. Amikor 1969-ben megérkezett a főiskolára az első számítógép (Cellatron Ser 2c) folyamatosan bekapcsolódott (kezdetben szinte egyedül) a számítógépek és programozásuk oktatásának bevezetésére a főiskolán. Ahogy jöttek a főiskolára az egyre nagyobb tudású számítógépek (1971-ben TPA 1001, 1975-ben R-10, majd a 80-as évek végétől az IBM típusú személyi számítógépek) úgy haladt a programozás oktatásában a primitív gépi kódú programozástól a különböző programozási nyelvek (Assembly, BASIC, FORTRAN, PASCAL, C++) az operációs rendszerek és alkalmazások bevezetésében az oktatásban. 1990-ben külön Informatika szak is alakult, ahol főleg a számítógépes adatbázisok és ezek programozásának (Clipper, SQL, Oracle) előadója volt. Meghívott előadóként több éven keresztül oktatott a Gábor Dénes Informatikai Főiskola kihelyezett tagozatán. Főiskolájának és különböző kisebb cégnek ügyviteli és adatfeldolgozási programokat készített. A főiskolán eltöltött 43 év után főiskolai docensként 2011-ben ment nyugdíjba.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kárpáti Károly

1943-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 191/1966

Tanulmányait 1961-1966 között folytatta a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának Erősáramú Szakán, gépes ágazaton. 1966-tól a Lenin Kohászati Művek különféle egységeiben, majd utódcégeinél dolgozott: előbb üzemmérnök, majd főművezető, gyáregységi energetikus, gyáregységi főmérnök, kft ügyvezető igazgató beosztásokban. Feladata volt villamos hajtások. gépeinek és berendezéseinek üzemeltetése, karbantartása, tervezése és elkészítése, valamint a személyi állomány szakmai képzése. 2002-től nyugdíjas.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kátai Szabolcs

1942-ben született Szolnokon.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 524/1967

1966-ban fejlesztőmérnökként kezdett dolgozni a Gamma Művek Geofizikai Műszer Osztályán, majd 1968 tavaszától az EMG-ben a Hunor számológép család fejlesztésében vett részt. A Közgazdaságtudományi Egyetem Mérnök-közgazdász Szakán abszolutóriumot szerzett. 1970-1985 között, mint számítógép-programozó, rendszerszervező, projektvezető a SZÁMOK-ban részt vett a számítástechnikai oktatási anyagok honosításában és az oktatásban. 1979-ben a BME-n Közlekedésmatematika és számítástechnika szakmérnöki diplomát szerzett. 1985-től 1987-ig, mint projektvezető részt vett a Kuwaiti Országos Vámparancsnokság számára készített vámáru-nyilatkozatrendszer tervezésében és az új rendszer bevezetésében. 1987-től ipari nagyvállalatok számára fejlesztett termelésirányítási programrendszerek honosítását és alkalmazásba vételét segítő osztály vezetését látta el. 1991-től 5 éven keresztül SZÁMALK Logisztika Kft ügyvezető igazgatója. 1996-tól három éven át ügyvezető igazgató az Intersoft Csoport tagjánál a Jegymester Kft.-nél. 1999-től másfél éven keresztül szakértőként vett részt az ügyfelek informatikai rendszerének a 2000. évre való felkészítésében. 2000-től, mint vezető tanácsadó az IDOM 2000 Consulting Rt.-nél vett részt a rendszertervezésben és az implementációban, továbbá a Belügyminisztérium Központi Nyilvántartó, Adatfeldolgozó és Választási Hivatala számára készülő on-line személyiadat- és lakcímnyilvántartás rendszerben. 2004-től két éven keresztül, mint vezető főtanácsos a Kormányzati Ellenőrzési Hivatalnál (KEHI) részt vett a kormányzati és országos hatáskörű szervek informatikai rendszereinek ellenőrzésében. Tagja volt a Neumann János Számítógép-tudományi Társaságnak, ma is tagja az ISACA-nak (Information Systems Audit and Control Association), ahol a magyarországi szervezetben elnökségi tag volt 2005 és 2009 között. Az Európai Biztonsági és Együttműködési Szervezet (EBESZ) megbízásából, mint választási felügyelő 1997 és 2001 között hat esetben vett részt a Bosznia-Hercegovinában és Koszovóban tartott parlamenti, államelnöki és helyhatósági választásokon.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Katona Attila

1944-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 258/1967

A Vörösmarty Gimnáziumban érettségizett. 1962-ben felvételt nyert a BME Villamosmérnöki Karára. A Műszer- és Szabályozástechnika Szakon végzett 1967-ben. 1967-től a Gamma Optikai Műveknél dolgozott a Digitális Kutató Laborban a FREDICONT digitális folyamatszabályozó rendszer kifejlesztésén. 1971-ben elvégezte a Vezeték-nélküli Híradástechnika Tanszék („Bohus Tanszék") által szervezett Digitális Szakmérnöki kurzust. 1971-től a Villamos Berendezések és Készülékek Gyára (VBKM) Fejlesztési Osztályán dolgozott, az első komputervezérlésű, stadionokban képek megjelenítésére is alkalmas mátrix kijelzőprototípusán. 1975-től Ausztráliában a SIEMENS Melbourne csoportvezető mérnöke lett. Sikerrel áttervezte a cégnek gondot okozó, az Ausztrál Posta számára kifejlesztett Pulse Measuring Set gyártmányát. 1975-ben „The Institution of Engineers Australia" (IEA) elismerte BME oklevelét és felvette tagjai sorába, mint később az IEEE (USA) 1977-ben. 1977-től a CONTROL DATA AUSTRALIA mérnöke lett Melbourne-ben Technical Support és Test Engineering feladatkörrel, hardware test programok fejlesztésén dolgozott, CDC Mainframe és Mini Komputerek Moduljaira – ATE alkalmazásával. A programok sikerrel alkalmazásra kerültek a Melbourne Metropolitan Line vasút VAX780 komputerein is. 1984-től a COMPUTER PLUS PTY.LTD-nél dolgozott, mint Test Engineering Manager, ahol Ausztráliában elsőként írt ATE programokat a VAX 750 Modulokra a Fluke 3040 felhasználásával. 1986-tól az általa alapított HUNOR PTY LTD Direktora, DEC, HP, PRIME Used -Mainframes forgalmazásával és Mainframe-ek bővítésével (Memoria, Disk) foglalkozott. 1987-tó1 a SCHLUMBERGER TECHNOLOGIES P/L ausztráliai megbízottja az akkor legfejlettebb ATE Rendszerek, a 635-ös és a 645-ös családok forgalmazására. 1993-ban felvették a „THE NEW YORK ACADEMY OF SCIENCES" tagjai sorába. 2000-ben Unixalapú, nagy kiépítésű SUN rendszereket telepített a VERITAS AUSTRALIA számára.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kazi István

1942-ben született Székesfehérváron.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 568/1967

Első munkahelye az egyetemi tanulmányok idejére ösztöndíjat biztosító Tiszai Vegyi Kombinát Műszer Automatikai Főosztályán volt, első időkben beosztott mérnök- majd később csoportvezető- és végül művezető beosztásban. A Főosztályon a gyár üzemét biztosító műszer karbantartó- és javító tevékenység mellett műanyag-feldolgozó gépek kísérleti fejlesztése és gyártása is folyt. Feladata a berendezések vezérlésének tervezése és kivitelezése volt. 1973-ban megpályázta a NME Kohó- és Fémipari Főiskola Dunaújvárosi Karán kiírt számítógép üzemeltetői állást, ahol az 1975-ben üzembe helyezett R20-as számítógép üzemeltetését és karbantartását végző csoport vezetőjeként kezdett dolgozni. Mellette részt vett a főiskolai hallgatók oktatásában is Irányítástechnika és Elektrotechnika tárgyakban. Egy munkacsoport tagjaként oktatási célokra alkalmazható, BASIC-ben programozható mikroszámítógépet építettek. Működő példányát ki is állították a Számítástechnika mindenkié kiállításon 1982-ben. Az R20 ferrit tárát is sikeresen kibővítették 64 kB-ról 256 kB-ra statikus RAM áramköröket alkalmazva. A számítóközpont a 80-as években SZKI gyártmányú R-15 számítógépet és IBM 4361-et is kapott, ezek üzemeltetését is csoportja végezte. 1991-ben munkahelyet váltott, a Dunaferr Kutatóintézetébe ment főmunkatársi beosztásba. Feladatköre a fémipari kutatások méréstechnikai vonatkozásainak felügyelete valamint az intézet műszerparkjának kalibrálási tevékenysége volt. Közben másodállásban a főiskolai oktatásban is részt vett. 2002-ben visszatért a Dunaújvárosi Főiskolára, ahol főállásban, adjunktusi beosztásban oktatott Elektrotechnika, Jelek- és rendszerek, Irányítástechnika valamint Analóg- és digitális technika tárgyakat 2012-es végleges nyugalomba vonulásáig.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kelemen András

1944-ben született Kassán.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 573/1967

Középiskolai tanulmányait 1958-62 között a miskolci Bláthy Ottó Villamos-ipari Technikumban végezte. Technikusként került a MÁV alkalmazásába, ahonnan MÁV ösztöndíjasként jutott be a Budapesti Műszaki Egyetemre. Tanulmányait itt 1962-ben kezdte el az egyetem Villamosmérnöki Karán, ahol Erősáramú Szakon végzett 1967-ben. Ez idő alatt szakmai tevékenységét a MÁV Távközlő és Biztonsági Berendezések Főnökségén végezte műszerészként. Villamosmérnöki oklevele megszerzése után is a MÁV-nál maradt, ahol különböző beosztásokban dolgozott. 1967-68 között Miskolcon villamos mozdony reszortosként dolgozott a Vontatási Főnökségen, majd Budapestre került, ahol 1972-79 között az Északi Járműjavító Üzemben volt fejlesztőmérnök, később üzemvezető, majd fejlesztési csoportvezető. 1981-től a MÁV 120/25KV-os alállomásainak központi felügyeletét, karbantartását, fejlesztését, üzemzavar-elhárítását végezte 2007-ig. Közben illeték nélküli szabadságon műszaki-gazdasági tudományos feladatokat, elemzéseket végzett. 2007-ben önálló céget alapított, és nyugdíjasként folytatta tovább a korábbi szakmunkát Erávit Kft. néven. Munkája során megszerezte a fontosabb vasúti szakvégzettségeket, majd a Magyar és a Cseh Mérnökkamarák speciális jogosultságait is: a tervezőit, a szakértőit és a felelős műszaki vezetőit. A MÁV és a GYSEV vontatási alállomásainak és telepített létesítményeinek üzembe helyezésénél aktívan tevékenykedik jelenleg is.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kelen András

1944-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 506/1967

A BME Villamosmérnöki Karának Híradástechnika Szakán végzett. Az Egyetem elvégzése után az Elektronikus Mérőkészülékek Gyárának Digitális Fejlesztési Főosztályára került, ahol a gyár 3. generációs számítógépeinek integrált áramkörös alapegységeit tervezte. 1968-ban a saját és csoportvezetője (Sárossy József) eredményeit az esztergomi Számítógép '68 kiállításon ismertette. 1970-től az Autoker számítógépközpontjában dolgozott műszaki csoportvezetőként. 1971-72-ben egy évet Angliában töltött a szállító ICL tanfolyamain, ill. dolgozott az ICL Közép-Londoni Régióközpontjában. 1974-től 1979-ig a SZÁMOK-ban dolgozott projektvezetőként, szoftver tervezőfejlesztőként, majd szoftverek oktatójaként. 1979-1985 között a Műszaki Könyvkiadó főszerkesztője. 1984-86-ban a Microsystem Kisszövetkezet marketing igazgatója. 1986-ban megalapítja a Triad GMK-t, majd a Triad kft-t, amelyet ma is vezet. A cég röviddel az indulást követően néhány, egymással kevés kapcsolatban álló, de azonos kiszolgálást és üzletvitelt igénylő területen kezdett meg értéknövelő viszonteladói tevékenységet. Ezek között kiemelkedő volt a szoftvertechnológia, amelynek keretében elsők között honosították meg Magyarországon az eszközökkel segített, mérnöki, iparszerű szoftverfejlesztést. A témáról a Neumann János Számítógép-tudományi Társaság 2003-as Kongresszusán tartott előadást. Hasonlóan új terület volt a 90-es évek végén a többrétegű architektúrák átvétele, amelyről több előadást is tartott. Aktív volt a Társaság életében, dolgozott a Publikációs Bizottságban, tagja, majd vezetője volt az Objektum Orientált Fejlesztők és Felhasználók Klubjának. A másik jelentős üzleti területe az ultra nagy teljesítményű nyomtatórendszerek kialakítása és üzemeltetése volt. 2000-től on-line elektronikus számlázással és fizetéssel foglalkozik. A cég kidolgozott egy keretrendszert, amely a cég által kialakított elveken alapszik, és amely a Shared Smart Document nevet kapta. Több nemzetközi konferencián ad elő, moderál kerekasztalt. Nem sokkal az alapítása óta (1990) tagja a magyarországi Amerikai Kereskedelmi Kamarának.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kemper Károly

1930-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 808/1967

Gimnáziumi érettségije után a Kábelgyár Részvénytársaságnál (későbbi nevén Kábel- és Műanyaggyár) kezdett dolgozni 1949-ben. Előbb segédmunkásként, később laboránsként. Munka mellett beiratkozott a Kandó Kálmán Híradásipari és Műszeripari Technikum esti tagozatára, és 1957-ben híradásipari technikusi oklevelet szerzett. Ekkor kinevezték a gyár Fizikai Laboratóriumának vezetőjévé, ahol a gyártási alapanyagok és a késztermékek mechanikai és villamos vizsgálatait irányította. Közben (1961-ben) felvételt nyert a BME Villamosmérnöki Karának Híradástechnika Szakára, amelyet 1967-ben fejezett be jeles eredménnyel. A kábelgyár profilváltozása miatt 1966-ban a Magyar Elektrotechnikai Ellenőrző Intézetnél helyezkedett el, ahol a Kábel Részleg vezetője lett. Itt a legkülönbözőbb kábelipari termékek szokványos minősítő vizsgálatain túlmenően célorientált kutatási vizsgálatokat is fejlesztett ki és végzett el. Fokozatosan részt vett az ágazat szabványosítás i tevékenységében. Több tucat szabványt készített el, vagy lektorált. Folyamatosan fordított is angol és német szabványokat és szakirodalmat. Innen 1993-ban ment nyugdíjba, de már 1994-ben meghívták a Magyar Szabványügyi Testületbe, ahol előbb lektorként, majd a Lektorátus vezetőjeként dolgozott egészen 2009-ig. A szabványosításban a Kábelipari Munkabizottság elnökévé választották és jelenleg is ebben a pozícióban van.

Élete munkásságáért 2009-ben a Nemzeti Fejlesztési és Gazdasági Miniszter Eötvös Loránd-díjjal tűntette ki. Munkája mellett évtizedekig tevékenykedett a Magyar Elektrotechnikai Egyesületben is, amelynek elismeréseként 2001-ben kiemelkedő munkájáért Kandó-díjat kapott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kenesi Béla

1942-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 560/1966

1960-ban elvégezte a Kandó Kálmán Műszeripari Technikumot. Ezután a Távközlési Kutató Intézetben (TÁKI) kezdett dolgozni technikusként. A TÁKI ösztöndíjasként a következő évben elkezdte tanulmányait a BME Villamosmérnöki Karának Híradástechnikai szakán, amit 1966-ban fejezett be jeles eredménnyel, utána visszament a TÁKI-ba dolgozni. 1970-ben a SZÁMOK munkatársa lett és kiküldték Frankfurtba, ahol egy kilenc hónapos számítástechnikai képzésen vett részt a Control Data Institut-nál. Hazatérve 1971-ben részt vett a hazai számítástechnikai oktatás megszervezésében és a tananyagok kidolgozásában. Később a SZÁMOK Számítóközpontjának egyik vezetője lett. 1973-ban a SZÁMOK ösztöndíjasaként fél évre Norvégiába küldték ki továbbképzésre. Később szoftverfejlesztéssel is kezdett foglalkozni, ennek kapcsán 1 ½ évet Hamburgban a Deutsche Lufthansa számítóközpontjában dolgozott. A 80-as évek végétől a Magyar Hitel Banknál dolgozott, mint szoftverfejlesztő. A 90-es évek közepétől az Agip Hungáriánál dolgozott számítástechnikai vezetőként. Hozzá tartozott a pénztárgépek felügyelete, az ezekkel kapcsolatos fejlesztések és kommunikáció. Ezt követően hasonló munkakörben számítástechnikai vezetőként dolgozott az Aral Hungáriánál. Amikor az Aral kivonult Magyarországról az OMV vette át a céget. Nyugdíjazták, majd rögtön visszahívták nyugdíjasként dolgozni. Nyugdíjasként itt dolgozott 2015. március közepéig korábbi feladatköreit ellátva.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kerényi István

1942-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 322/1967

Első munkahelye a Villamosipari Kutató Intézet (VKI) volt, ahonnan egyetemi tanulmányai során társadalmi ösztöndíjban is részesült. Kezdetben nagyáramú félvezető eszközök (dióda, tirisztor) mérésével és mérőberendezéseinek fejlesztésével foglalkozott. A 70-es évek elején az Intézetben megalakult egy a villamos közúti járművek kifejlesztésével foglalkozó munkacsoport, melynek a vezetőjévé nevezték ki tudományos főmunkatársként. E munkák során többféle villamos (akkumulátoros) jármű prototípusa készült el, ahol is a tervezési, fejlesztési munkák elsősorban a tranzisztoros, tirisztoros hajtásszabályzókra koncentrálódtak. Ilyen járművek voltak az Elektro Barkas városi áruszállító, a Balkankar targoncák egyenáramú szaggatóval, a Pannonia Electric E50 villamos robogó és ezeken kívül tranzisztoros szabályozás és hajtás kidolgozása szobai tolószékhez. 1974-ben 3 hónapos angliai tanulmányúton ismerkedett meg és került kapcsolatba a Nemzetközi Elektrotechnikai Bizottság tevékenységével. 1983-tól a Magyar Szabványügyi Hivatal (MSZH) Villamossági Főosztályán dolgozott, majd 1995-ben, amikor a Hivatal köztestülettté (MSZT) alakult, főosztályvezetővé nevezték ki. A fő tevékenysége a nemzetközi (IEC) és az európai (CENELEC) szabványok hazai bevezetése volt. Ennek elősegítésére megalakította az MSZT keretein belül a Magyar Elektrotechnikai Nemzeti Bizottságot. A Bizottság titkáraként, később elnökeként ő képviselte mindkét szervezet közgyűlésein a hazai villamos ipar érdekeit. Munkája elismeréseként az IEC vezető testületeibe több ciklusra is beválasztották. 1999-ben a GE Hungary (Tungsram) felkérte az európai tevékenységéhez szükséges fényforrás- és egyéb ezzel kapcsolatos szabványok papír alapú változatainak kiváltását az IEC elektronikus formátumú változataira, hogy azok minden gyártóhelynek egyformán hozzáférhetőek legyenek. A GE Hungary Zrt.-ben folytatott munkája során a fényforrások és az EMC területén részt vett számos nemzetközi szabvány kidolgozásában, mely munka eredményeképpen a vállalat érdekei maradéktalanul tudtak érvényesülni. 2010 óta nyugdíjas.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Keresztvölgyi József

1943-ban született Pécsen.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 6/1968

A Kandó Kálmán Híradástechnikai és Műszeripari Technikumban érettségizett. 1962-ben felvették a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karára. A Híradástechnikai Szakon 1967-ben végzett, a diplomamunkáját 1968. januárban védte meg. 1967-től 2000-ig a Számítástechnikai és Ügyvitelszervező Vállalat (SZÜV) Pécsi Központjában dolgozott, ahol számítógépek üzemeltetésével foglalkozott. Először lyukkártyás, elektromechanikus (Hollerith-féle) gépek voltak, majd 1968-tól az első elektronikus számítógépük egy francia-amerikai gyártmányú Bull Gamma General Electric 115, amely tranzisztoros, ferritgyűrűs memóriás, cserélhető mágneslemezes és mágnesszalagos, valamint lyukkártyás perifériákkal rendelkező gép volt. A 70-es évek elejétől aztán a KGST-országok Egységes Számítógép Rendszerének (ESZR) számítógépeit üzemeltette, pl. R-20, R-22, R-40, amelyek már integrált áramkörös gépek voltak, de a memóriájuk még szintén ferritgyűrűs volt. Később a COCOM-lista megszűnésével, amely a nyugati gépek beszerzését gátolta, egy IBM System/360 típusú nagyszámítógépet is kaptak. Közben megjelentek a mini- és mikroszámítógépek, amelyeknek több típusát is üzemeltette, majd az IBM PC megjelenése után különféle PC-ket is. Programozó tanfolyam elvégzése után programok írásával is foglalkozott. 2000-től 2008-ig, nyugdíjba vonulásáig a pécsi Simonyi Károly Szakközépiskolában tanárként dolgozott. Tanított tantárgyai: elektrotechnika, elektronika, műszaki számítástechnika, egyéb kapcsolódó szakmai tantárgyak, és az ehhez tartozó mérési gyakorlatok.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kéri János

1942-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 311/1967

Érettségi után (1960) a MÜM 14.sz. Szakmunkásképző Intézetben és GAMMA Optikai Művekben elektroműszerész szakvizsgát tett. 1962-ben a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karára nyert felvételt híradástechnika szakra, 1967-ben diplomázott. A Fővárosi Gázművek Óbudai Gázgyárban helyezkedett el, ahol a gázgyártás és elosztás távirányításának üzembehelyezése, karbantartása és fejlesztése volt a feladata. A telemechanikai rendszerek továbbfejlesztésében szoros együttműködésben dolgozott a MMG fejlesztőivel. Második feladata a gázszállítás (hálózatbiztonság) irányítása volt. Feladata volt a gázvezeték-szivárgás vizsgálata, az épülő gázvezetékek (acél és műanyag) hegesztési varratainak roncsolásmentes vizsgálata, a földgáz öntöttvas csővezetékben való szállításának előkészítése, valamint a gázvezetékek (acél) kóboráramelleni védelmének biztosítása. Kóboráram elleni védelemre szolgálati szabadalmat dolgoztak ki. Következő munkahelyén a VILATI-nál a vezérigazgató közvetlen munkatársaként a Nemzetközi Együttműködési Osztály vezetőjeként az intézeti struktúra vállalativá történő átalakításának megvalósításában volt szerepe, fejlesztési-beruházási-kereskedelmi stratégiák kidolgozása, a nemzetközi együttműködés vállalati szintű összehangolása, marketing szemlélet meghonosítása révén. A VILATI-nak, mint vállalatnak privatizáció révén történt széthullása után a KOD Kft. Kereskedelmi igazgatójaként a termékszállító nagy csővezetékek korrózió védelmi mérését (osztrák szabadalom) irányította. A BME Mérnöktovábbképző Intézet szervezésében gazdasági szakmérnöki (marketing szak) végzettséget, a Marxizmus-Leninizmus Egyetem szakosító tagozatán felsőfokú végzettséget (esztétika), az OMEGAGLEN brit vezetőképzőn felsőfokú kereskedelmi menedzser képesítést szerzett. 51 éven keresztül volt tagja a MAFC súlyemelő szakosztályának, ahol versenyzőként, edzőként és nemzetközi minősítésű versenybíróként tevékenykedett.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kiss Péter Attila

1943-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 400/1967

1967-ben villamosmérnöki oklevelet szerzett erősáramú szakon. A diploma megszerzése után a Villamos Automatika Intézetnél kezdett dolgozni fejlesztő-tervező mérnökként, ahol főként szabályozott villamos hajtásokat igénylő technológiák automatizálásával foglalkozott. 1976-ban IRI ösztöndíjjal Rómában tanulmányozta egyrészt az iparvállalatok menedzselési metodikáját, másrészt az információ egyre növekvő terjedési sebességének morális, társadalmi kérdéseit. 1989-ben a cég Teljesítmény Elektronikai Főosztályának vezetőjeként dolgozott, amikor elfogadott egy amerikai állásajánlatot és az Egyesült Államokba költözött. Eleinte a rugalmas grafitból készült alkatrészek gyártásautomatizálása volt a feladata, majd három év múlva már főmérnökként vezette a kereskedelmi célokat szolgáló szénszálak gyártástechnológiájának kidolgozására alakított fejlesztő mérnök csoportot. Az általuk kidolgozott technológia alapján épített gyártósorok nagy sikert arattak először az USA-ban, majd számos másik országban, így Magyarországon is a cég nyergesújfalui gyárában. Csak a magyarországi gyártás jelenleg mintegy évi 50 milliárd forintot tesz ki. 22 éves amerikai tartózkodás után visszavonult és mint az időközben multinacionálissá növekedett ZOLTEK mérnöki tevékenységekért felelős alelnöke ment nyugdíjba, majd hazaköltözött Magyarországra. Azóta a Balaton északi partján el, unokázással, vitorlázással tölti idejét.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kiss Vilmos

1943-ban született Negyeden.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 351/1967

1962-ben érettségizett a Tolnai Általános Gimnáziumban. 1962-67-ig a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának Híradástechnikai Szakán folytatta tanulmányait. A Videoton Rádió Gyárában Székesfehérváron kezdett el dolgozni. Technológusként a katonai rádiókészülékek gyártásba vitelének előkészítésével foglalkozott. A Videotonban ekkor kezdtek foglalkozni a számítástechnikai termékek gyártásával és a fejlesztésével. 1969-ben kezdték gyártani a számítógépek ferritmemóriáját, először 2 mm-es, majd 0,5 mm-es ferrit magokkal. Ehhez az akkor legmodernebb Siemens licencet használták. Technológusként, majd üzemvezetőként tevékenykedett. A Videoton RT bécsi telephelyén a ferritmemóriák mérésével és kereskedelmi kérdésekkel foglalkozott. 1979-91 között Székesfehérváron a Számítástechnikai Gyár Számítógép Gyáregységébe került. Technológus, a Műszaki Osztály vezetője, majd a gyáregység főmérnöke volt. A legfontosabb tevékenységei: a gyártástechnológia fejlesztése, műszaki problémák megoldása, a termelésirányítási feladatok feldolgozása számítógéppel, a gyáregység Műszaki, Szoftver és Minőségellenőrzési osztálya feladatinak irányítása, új számítógépek és számítógépegységek minősítése és gyártásba vitele. Eközben gyártották a licenc alapú, és a saját fejlesztésű számítástechnikai termékeket, például az R11 számítógéprendszert, a VT32-es 16/32 bites mikroszámítógépet, a VT 110 és VT160 típusú XT és AT kompatibilis számítógépet, a VT16 csoportos adatrögzítő számítógépet, Remote Process Terminált, TV-Computert, VDN, VDX, VDC videó-terminált. 1991-től a nyugdíjazásáig a Philips Videó Magyarország Kft-ben dolgozott. A székesfehérvári videó-gyártás megszervezésével és beindításával, az ISO és egyéb biztonsági audittal foglalkozott. A gyár termékbiztonsági koordinátora volt.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kocsis János

1934-ben született Parasznyán.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 313/1967

1962-67 között a BME nappali tagozatos hallgatója volt, 1967-ben diplomázott a Villamosmérnöki Kar Híradástechnikai Szakán. 1967-1990 között a Magyar Néphadsereg, ill. Hadsereg (MN/MH) Híradó-szolgálatának állományában mérnöktiszti és főtiszti beosztásokban teljesített szolgálatot. Feladata volt az MN/MH szervezeteinél rendszeresített mobil és stabil katonai híradó eszközök alkalmazásának tervezése, szervezése, a megvalósítás színvonalának értékelése, következtetések levonása és javaslat megtétele a megbízhatóság növelése érdekében a váltakozó terep- és időjárási viszonyok között. Az 1967-1990 közötti időszakban különböző szintű híradós katonai szervezetekben tervezte, szervezte a híradástechnika eszközeinek karbantartását, javíttatását. Beosztásának ellátása mellett 1977-ben befejezte tanulmányait a Zrínyi Miklós Katonai Akadémián, ill. Nemzetvédelmi Egyetemen, és 1979-ben kinevezték a váci MN/MH Híradó HT TTS (tiszt- és tiszthelyettes) képző iskola/intézet parancsnokának, ahol az MN/MH Híradó-szolgálat működőképességének biztosítására a Híradó HT TTS állomány tanintézeti nevelése, oktatása, beosztásba helyezése, továbbképzése volt a fő feladat. Ebből a parancsnoki beosztásból vonult nyugállományba 1990-ben.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kocsis József

1943-ban született Szegeden.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 207/1966

1966-ban szerzett oklevelet a BME Villamosmérnöki Karának Erősáramú Szakán. Munkáját a Szegedi EMERGÉ Gumigyárban kezdte, ahol az akkor induló nehézipari üzem villamos berendezéseinek zavartalan működtetése volt a feladata. 1970-ben ajánlatot kapott az induló Házgyár energetikus feladatainak ellátására, ami tartalmazta az elektromos energia biztosítását, a technológiai gőz és sűrített levegő előállítását és az energiagazdálkodást. A Házgyárat is magában foglaló Építőipari Vállalat vezetősége 1974-ben megbízta a kivitelezés szerelőipari területének irányításával és a mintegy 350 fős Fő Üzem vezetésével. Az Építőipari Vállalat megszűnése után, 1984-től pályázati úton elnyerte a rekonstrukció alatt álló Szegedi Nemzeti Színház főmérnöki munkakörét, később ezzel együtt a Szegedi Szabadtéri Játékok hasonló feladatait. Mindkét intézményt a teljes rekonstrukció fázisában kapta meg. A Szegedi Szabadtéri Játékok színpadi, nézőtéri, világítási és hangosítási megújításában jelentős része volt. Ez utóbbi feladatot 2005-ben történő nyugdíjazásáig végezte. 2005 és 2008 között egy villamos automatizálással foglalkozó Kft-nél végezett különböző feladatokat. 2008-ban véglegesen nyugdíjba került.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kocsis Zoltán

1944-ben született Balatonedericsen.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 273/1967

1967-ben villamosmérnöki oklevelet szerzett szabályozástechnika szakon. 1967-től az Elektronikai és Finommechanikai Kutatóintézet tudományos munkatársa volt, elektronikus pénztárgép, digitális mérleg és lyukszalag perifériák fejlesztésével foglalkozott. 1971-től a VIDEOTON Fejlesztési Intézet Számítástechnika 2. Főosztály osztályvezetője, majd főosztályvezetője volt. Legfőbb feledatai közé tartozott az R10 számítógép rendszer real-time perifériáinak hardware fejlesztése és gyártásba vitele. Részt vett a francia CII szakmai képzésen Toulouseban. A VIDEOTON Számítástechnikai Gyár székesfehérvári és tabi gyáregységeivel szoros együttműködésben dolgozott és elősegítette a mérésadatgyűjtő és folyamatirányító rendszerek exportját. 1981-től a GELKA Vagyonvédelmi Üzem egyik alapító tagja, HIRSCHMANN és CERBERUS biztonságtechnikai és tűzjelző berendezések tervezője. BME Tűzvédelmi tervező vizsgával rendelkezik. A svájci Cerberus AG tervezői tanfolyamain képezte magát tovább Mannedorfban. 1987-től a B Consulting Vagyonvédelmi Tervező Iroda vezetője. 1990-től alapítója és vezetője a JUPITER Gazdasági Vállalkozó Kft.-nek, amely fő tevékenysége a bankok, múzeumok, irodaházak, ipari létesítmények komplex biztonsági rendszereinek tervezése, telepítése és karbantartása. Napjainkig sok banki, múzeumi, ipari létesítmény, irodaépületi biztonságtechnikai rendszert tervezett, és kivitelezett az egész országban. (Magyar Külkereskedelmi Bank központ és fiókhálózat, Reálbank, Műcsarnok, Pénzjegynyomda, East-West Business Center, BAT Pécsi Dohánygyár és még sok hasonló.)

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Koller László

címzetes egyetemi tanár, a műszaki tudomány kandidátusa, PhD

1943-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 585/1967

A BME-n 1967-ben villamosmérnöki, 1972-ben mérnöktanári diplomát szerzett. Kezdetben főként iparvállalatoknál, 1974-től 2013-ig a BME-n dolgozott, 1995-től egyetemi docensként, 2005-től 2008-ig Villamos Energetika Tanszék (VET) tanszékvezető-helyettese ként. 1980-ban megszerezte a műszaki doktori, 1994-ben a műszaki tudomány kandidátusa és a PhD fokozatot. 2009-től a Kecskeméti Főiskolán is tevékenykedett főállású főiskolai tanárként 2013-ig. Ettől kezdve a BME címzetes egyetemi tanára. Nyomtatásban és elektronikusan megjelent publikációinak száma 120, közülük 14 a szabadalom és találmány. Hazai és német termékekben testet öltött műszaki alkotásai az indukciós hevítés inverterei és berendezései (olvasztó kemencék és főzőkészülékek), továbbá az áram-jeladók témaköreiben születtek. Kutatásai a hallgatók közreműködésével folytak, témavezetésével 40 tanítványa nyert díjat TDK Konferenciákon, Országos Diplomaterv Pályázatokon, és Végzős Konferenciákon. A villamosmérnök-képzésben bevezette a villamos hő-technikai ismeretek oktatását és kutatását, és megteremtette a villamos hő-technikai iskolát, amely később a nagyáramú technika iskolájává szélesedett. A kapcsolódó új tantárgyak létrehozásáért és oktatási tevékenységéért miniszteri dicséretben, jegyzeteiért Nívódíjban részesítették. A nagyáramú technika témakörét a doktori képzés kötelező tantárgyának részeként oktatta. A vezetésével működő kutatócsoportokban eredményesen vettek részt a graduális és doktori képzés hallgatói egyaránt; a hallgatókkal közösen folyóiratcikkeket publikált. Több doktorandusz-hallgató témavezetője volt, közülük kettő szerezte meg a fokozatot. Jelentősebb szakmai elismerései: „Kiváló Feltaláló" arany fokozata, Akadémiai Szabadalmi Nívódíj, valamint három MEE-díj (Zipernowsky, Nívó és Liska). Színvonalas és eredményes oktató munkájáért a Mestertanár Aranyérem kitüntetést adományozta az Országos Tudományos Diákköri Tanács. Oktató-kutató munkájának támogatására Széchenyi Professzori Ösztöndíjban (1998-2001) és Széchenyi István Ösztöndíjban (2001-2004) részesült. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Komáromi Tibor

1944-ben született Érden.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 493/1967

Szakmai pályája 1967-ben a Medicor Műveknél kezdődött, diagnosztikai műszerek fejlesztésében részfeladatokat lát el, aktív résztvevő az integrált áramkörök alkalmazásának kezdeti lépéseiben. Az 1970-1974 közötti időszakban a Kandó Kálmán Villamosipari Műszaki Főiskolán tanársegéd, áramkörök alaptantárgyakból és méréstechnikai szaktantárgyakból gyakorlatot vezetett, előadásokat tartott. 1974-től az MTA Műszerügyi és Méréstechnikai Szolgálatnál eleinte témavezető, majd osztályvezető a nem villamos mennyiségek villamos módszerekkel történő mérésének szakterületén. Ipari és kutatóintézeti mérési megbízások során, képzett szakemberek és a nemzetközi viszonylatban is legkorszerűbbnek számító eszközök biztosításával segítette az országos kutatási, fejlesztési, gyártási és üzemviteli feladatok színvonalas ellátását. Márkaszervíz-tevékenységet is ellátott. Többek között, 1991-ig a Hottinger cég műszereit javította, valamint alkalmazástechnikai tanácsadást végzett. Szakmai munkáját a cég Műszerügyi Közleményeiben ismertette. Elkötelezett a hazai méréstechnikai kultúra terjesztésében. 1992-től a jogutód MTA-MMSZ Kft., majd 2010-től az MMSZ-Boksay Kft. által működtetett akkreditált kalibráló laboratórium munkatársa volt, egyben minőségirányítási vezető. Feladatai: kalibrálási eljárások kidolgozása, kalibrálási feladatok önálló végzése és szakmai irányítása, valamint az akkreditálási követelményeknek mindenkor megfelelő minőségirányítási rendszer fenntartása. Nyugdíjasként jelenleg is teljes munkaidőben látja el kalibráló laboratóriumi feladatait. Kiegészítő tevékenységet végző egyéni vállalkozóként pl. tápfeszültség-ellátás minőségi jellemzőinek mérésében, híd-szerkezetek rezgésvizsgálatában, hő-kamerás diagnosztikai vizsgálatokban hasznosítja méréstechnikai tapasztatait.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Koncz Miklós

1943-ban született Vásárosnaményben.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 645/1967

Végzés után 1 évig áramszolgáltatónál (TITÁSZ) dolgozott. A mátészalkai terület fogyasztói hálózatainak érintésvédelmi ellenőrzésével, létesítésével foglalkozott. Eztán egy ún. kiemelt egyedi nagyberuházáson (svéd-német-finn-francia közös létesítésű forgácslapüzem) műszaki ellenőrként dolgozott több éves üzemeléssel. Utána egy debreceni nagy építőipari céghez került az összes hálózati jellegű (villamos- víz- gáz- gőz- hűtővíz-présléghálózatok és létesítményeinek) berendezéseinek üzemeltetése, valamint az egész cég villamos gépeinek, szerszámainak üzemeltetése és a cég teljes energiagazdálkodása, amely az ő feladatköre volt. Részt vett egy (szolgálati) szabadalom kidolgozásában, mely a mechanikus rezonancia segítségével energiatakarékos, zajcsökkentett módszert adott volna a nagyteljesítményű tömörítő-rázó-osztályozó (szitáló) berendezésekre. Mire elbírálták (9 évig tartott!), a rendszerváltás a cég fokozatos leépüléséhez vezetett, így a szabadalom értelmét veszítette. Jelenleg nyugdíjas éveit tölti. Időnként hobbiból konstruál egyszerű műszereket. Pl.: szemüvegek UV szűrőképességének mérése egyszerű módon (Rádiótechnika 2010/4).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kontár Jenő

1944-ben született Újpesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 454/1967

Középfokú tanulmányait a Puskás Tivadar Távközlési Technikumban végezte, ahol 1962-ben távközlés technikusi képesítést szerzett, majd felvételt nyert a BME Villamosmérnöki Kar Híradástechnikai Szakára. Tanulmányait honvédségi ösztöndíjasként folytatta, a diploma megszerzését követően hivatásos tisztként a Polgári Védelem Budapest Fővárosi Parancsnokság Híradó Alosztályára került. Beosztott tisztként, majd alosztályvezetőként a kárterületeken folyó mentési munkák irányítását biztosító híradó rendszerek megtervezésével, eszközbiztosításával, a kiépített rendszerek fenntartásának megszervezésével, a kiszolgáló kezelő állomány kiképzésével foglalkozott. Feladata volt továbbá a lakossági riasztó-tájékoztató rendszer elemeinek és a sziréna-vezérlő központok működésének biztosítása, fejlesztése. 1976-tól a Polgári Védelem Országos Parancsnokság Híradó Osztályán beosztott tisztként, 1984-től osztályvezetőként teljesített szolgálatot. Itt az országos és megyei szintű híradó rendszerek fenntartásának megszervezése, a fejlesztések elvi irányítása, a lakossági riasztó-tájékoztató rendszerek fejlesztési követelményeinek meghatározása és a feladatokat ellátó szakszolgálatok tevékenységének ellenőrzése, a központosított eszközbeszerzésekkel kapcsolatos gazdálkodás képezte a feladatát. Ezek közül említésre méltó a PV rádiótelefon rendszerének szelektív hívásra alkalmassá tételére irányuló, valamint a Paksi Atomerőmű 30 km sugarú körzetében telepített riasztó-tájékoztató rendszer létrehozásában játszott szerepe. 1991-ben egészségi okokból nyugállományba helyezték. Nyugdíjasként egy magáncég alkalmazásában mobiltelefon átjátszó állomások antenna rendszerének korszerűsítésével foglalkozott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Korláth Endre

1943-ban született Nagybereznán.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 636/1967

Villamosmérnöki oklevelének megszerzése évétől, 1967-től kezdődően a Ganz Villamossági Művekben, majd utódvállalatainál a Ganz Ansaldo és Ganz Transelektro vállalatoknál dolgozott nyugállományba vonulásáig, 2003-ig. A nagyfeszültségű próbateremben kezdett dolgozni próbatermi mérnökként. Ebben a próbateremben a legnagyobb teljesítményű és feszültségű Ganz gyártmányok vizsgálatait végezte. 1974-ben nevezték ki őt az öt osztályból- forgógép, transzformátor, készülék elektronika, nagyfeszültségű próbaterem osztályokból álló főosztály élére. A Ganz Ansaldo időszakban a minőségellenőrzési és laboratóriumi osztályokkal kibővített szakterületet igazgatóként irányította. A GANZ Transelektro vállalattól 2003-ban minőségfejlesztő főmérnökként vonult nyugdíjba. A tevőlegesen végzett mérésektől vezetői teendői mellett sem szakadt el, számos hazai és külföldi feladatot teljesített. Nyugdíjazását követően Kuvaitban, Szaúd-Arábiában, Szudánban, Pakisztánban, Egyiptomban, Kínában dolgozott. Villamos forgógépek transzformátorok laboratóriumi vizsgálatával, üzembe helyezésével és üzemeltetésével kapcsolatos szakértő, tanácsadó és oktatási feladatokat végez.

Életmentő Érdemérem és Ganz Ábrahám díjas kitüntetett.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kóta Gábor

1943-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 406/1966

1966-ban végzett a BME Villamosmérnöki Kar Híradástechnika Szakán. 1966-tól 1974-ig az Elektronikus Mérőkészülékek Gyárában (EMG) dolgozott számítógép fejlesztőként. Részt vett az egyik első hazai fejlesztésű tranzisztoros számítógép, az EMG 830 tervezésében, amelynek a bináris majd a bináris-decimális aritmetikai egységeit tervezte. A gép egy példányát Szegeden az Informatika Történeti Múzeum őrzi. 1972-től osztályvezetőként irányította az integrált áramkörös modell, az EMG 840 központi egységének tervezését. 1975-1987 között a Központi Fizikai Kutató Intézetben rendszer-szoftveresként a KFKI TPA-8 gépcsaládjára adaptálta, majd továbbfejlesztette a DEC cég COS ügyviteli operációs rendszerét. Ezt a többterminálos interaktív rendszert az országban mintegy ötven helyen alkalmazták, köztük a Pénzügyminisztérium megyei hálózatában is. A 32 Kszóról 128 Kszóra bővített memória-kapacitású TPA-8 géptípusok kihasználására készült el 1984-ben a COS-Q/H változat, amelyben a bővítések rugalmas képernyő-kezelőt, index-szekvenciális fájlkezelőt, IBM 3270 terminál-emulációt, hatékonyabb fejlesztési eszközöket tartalmaztak. Ezt a munkát 1988-1992 között önálló vállalkozóként folytatta. 1993-tól 1997-ig az APEH-nál a személyügyi és a pénzforgalomi rendszer fejlesztésében vett részt a DEC VMS operációs rendszerében, DSM és C nyelveken. 1997-1998 között a Magyar Államkincstárban on-line alkalmazásokon dolgozott, Ingres és Oracle adatbázis-kezelők felhasználásával. 1998-tól 2009-ig a Cetelem Banknál IBM nagygépes banki rendszer adaptálásában és továbbfejlesztésében vett részt. 2009-től nyugdíjas.

A Fizikai Kutató Intézetben végzett rendszer szoftverfejlesztéséért 1979-ben megosztva megkapta a KFKI Jánossy Díjának második fokozatát.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kovács László

1943-ban született Sárváron.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 572/1967

A Távközlési Kutató Intézet ösztöndíjasaként 1962-ben nyert felvételt A Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karára. A Hiradástechnika szakon azok közé a szerencsések közé tartoztam, akik a kor neves oktatóiktól tanulhatták a szakmát, és kapták meg útravalójukat a nagybetűs ÉLETRE (pl. Simonyi professzor). Munkáját a Távközlési Kutató Intézetben kezdte, ahol katonai elektronikus berendezések fejlesztésével foglalkoztak. 1969-ben államközi megállapodás alapján lehetőség nyílt magyar mérnökök exportjára az akkori NDK-ba, ahová sikeres pályázatot követően kikerült. A Robotron gyár - az NDK számítógép ipar zászlóshajójának számító mintagyár- ekkor kezdte fejleszteni első nagyteljesítményű számítógépeit. Tanfolyamok sokaságán vett részt, közben magas szinten megtanulta a német nyelvet (később tolmácsként és szakfordítóként is tevékenykedett). Ott tartózkodása harmadik évében német kollégákból álló csapat vezetőjeként a gépek végbemérését és átadását végezték. 1973-ban kezdődött meg a számítógépek hazai importja, hazajőve a magyar vevőszolgálati cég egyik vezetőjeként dolgozott pár évig. Másoddiplomáját a Műszaki Egyetem Szervező Szakmérnöki szakán szerezte, a műszaki orientációt megtartva gazdasági irányba fordult. A rendszerváltás körüli időkben előbb másodállásban, később főállásban magánvállalkozó lett. Az 1980-as években KFT-t alapított, amit manapság is vezet. Mérnöki képességét a wellnesstechnika elektronikai területein végzett fejlesztésekben kamatoztatja. Gyermekeit óvodás koruktól kezdve nyelvek tanulására ösztönözte.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kovács Zoltánné

1936-ban született Pozsonyban.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 677/1967

1956 - 1962 között a GAMMA Finommechanikai és Optikai Műveknél dolgozott, a Tervezési Részlegen volt tervező, miután műszerész szakmunkásvizsgát tett. 1962 - 1968 között a MÉLYÉPTERV Mélyépítési Tervező Vállalat Erősáramú Villamos Osztályán lég- és kábelhálózat tervező volt. 1968 - 1990 között az OLAJTERV Olajipari Tervező Vállalat Hírközlési Osztályán volt tervező. Olajipari hírközlési helyi- és távhálózatokat és digitális adatátviteli és energiaellátást tervezett. 1990 óta nyugdíjas.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Prof. Dr. Kováts László Dezső

műszaki doktor

1943-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 94/1967

Tanulmányait a BME Villamosmérnöki karán 1966-ban fejezte be. Az 1965 évi TDK pályázaton rektori I. díjat nyert, majd delegálták a Varsói Műszaki Egyetem nemzetközi TDK konferenciájára. 1966 októberétől az EFKI-ben (Elektronikai és Finommechanikai Kutató Intézet) tudományos gyakornok, majd főmunkatárs. Itt egy műszere BNV I. díjat, majd az osakai világkiállításon aranyérmet nyert. 1972-től a NIM Munka és Üzemszervezési vizsgálatokkal, ipari folyamatok veszteségelemzésével foglalkozott. 1973-ban nemzetközi számítógép programozói szakvizsgát tett. 1974-ben felvételt nyert az országos szakértői névjegyzékbe. 1980-tól a BME Közlekedésmérnöki Karon ipari berendezések, gépek meghibásodásának prognóziskészítésével foglakozott, kidolgozta azok Műszaki Diagnosztikai módszereit, amely önálló tantárggyá vált. E témakörből 1986-ban műszaki doktori értekezést írt. Részt vett a METESZ munkájában, az ORGTECHNIK szakmai kiállítások szervezésében, és több jelentős tudományos kutatásban is. Kidolgozott, és sikeresen alkalmazott egy földrengés prognóziskészítő eljárást. 1978-ban a METESZ-SZVT-ben szervezőtitkári megbízást kapott. Három megadott találmánnyal rendelkezik. Hatóságok rendszeresen kirendelik szakértőként tűzvizsgálatokra és katasztrófa eseményekhez. (Híradásokból ismertebbek: Terror Háza pengefal tűzeset, Combino villamos felsővezeték üzemzavarok, HÉV tűzeset, M4 metró tűzeset, Kolontári vörösiszap katasztrófa, BME lőtér tűz, autóbuszok, gépkocsik gyulladásai, kamiontüzek, Paksi Atomerőmű II-blokk üzemzavar, 2013-as árvízvédelem hőkamerás alkalmazásai, Kőbányai textilgyár tűzesete, Verpeléti élelmiszergyár leégés vizsgálata, Ferihegyi Repülőtér irányítótorony csőtörés, Budapest Sportcsarnok, és a Testnevelési Egyetem csarnok leégés tűzvizsgálata, stb.) 2004-től nyugdíjas. Jelenleg műszaki igazgató az IRINDIUM Kft.-ben, ahol hőkamera alkalmazásokkal foglalkozik. Alkalmazásfejlesztési igazgató a Hexium Kft.-ben, ahol hőkamera fejlesztés, és gyártás is történik. (Ezek NATO és határvédelmi alkalmazások is.) Budakalászon, az Ősi Budavár kutatásokban is eredményes. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Kőhalmi Zsolt

1944-ben született Rákosligeten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 692/1967

1967-ben-a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karán, Távközlési Ágazaton végzett. Simonyi Károly professzor Elméleti Villamosságtan tanszékére került MTA kutatóként. 1975-ben doktorál „Tömbeffektusú Logikai Eszközök Modellezése" című értekezésével. 1969-től kormányzati pozíciókban technológiai hatáselemzés, előrejelzés és a nemzetközi technológiai együttműködés, valamint hangsúllyal a korszerű technológiákhoz való magyar hozzáférés feltételeinek javítása többek között az OMIKK, a KGM, és Kapolyi László ipari miniszter tanácsadójaként. 1978-82 tudományos és műszaki attasén van Washingtonban, magyar-amerikai közös kutatási keretrendszer kialakításán, projektek indításán és gondozásán dolgozik. 1981-82 helyettes kormánybiztos (Energetikai Világkiállítás, Knoxville, Tennessee.) 1989-1990 nemzetgazdasági igazgató, Információs Hivatal, egyben Németh Miklós miniszterelnök személyes exportellenőrzési megbízottja. A COCOM-hoz illeszkedő technológiakereskedelmi rendszer kialakítása és bevezetése Magyarországon az Exportellenőrzési Tárcaközi Bizottság elnökeként, illetve 1991-92-ben NGKM helyettes államtitkárként Kádár Béla miniszter mellett. 1996-ig folyamatos tárgyalások az USA és a többi COCOM ország illetékeseivel. A terület hazai szabályozásának kialakítása folyik. Magyarországot 1992. februárjában levették a tiltott országok listájáról, és Magyarország teljes mértékben integrálódott a nyugati exportellenőrzési közösségbe. 1994-től a Magyar Mérnök Akadémia tagja. 1993-2010 ügyvezető igazgató, Puskás Tivadar Alapítványnál. Kétirányú nemzetközi technológia transzfer csatornák működtetése. 1999-től Puskás Csoport: NETI Kft (egyedi informatikai nagyrendszerek fejlesztése speciális kormányzati célokra) és NT Kht (Az információs társadalmat építő kormányzati programok bonyolítása: e-Magyarország, határon túli magyarok internet fejlesztése, stb.) 2007-től Informatikai- és internetbiztonsági fókusz, 2010-től kuratóriumi elnök, a Nemzeti Hálózatbiztonsági Központ széleskörű nemzetközi együttműködéssel és akkreditációval foglalkozik.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kramlik József

1943-ban született Pesterzsébeten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 118/1968

Egyetemi tanulmányait 1962-1967 között végezte a BME Villamosmérnöki Karának Műszer- és Szabályozástechnikai Szakán. 1968-70 között az EMG Digitális Laboratóriumában kutatómérnökként feladata volt digitális alapelemekből felépített vezérlőáramkörök tervezése: az EMG-830 egységesített áramköri rendszer alapáramköreinek áttervezése szilícium alapú félvezetőkre; az 1 MByte-os ferritgyűrűs memória vezérlőáramköreinek tervezése; a HUNOR 157-159 asztali számológép fő memória és decimális aritmetika áramköri tervezése. 1971-72 között az INFELOR Rendszertechnikai Vállalatnál hardverfejlesztésen dolgozott, periféria egységek csatornarendszerét tervezte. 1972-74 között az ELTE Számítóközpontjának vezetőjeként elsődleges feladata az ODRA-1304 számítógép üzemeltetése és karbantartása volt. 1974-75 között az Államigazgatási Számítógépes Szolgálatnál (ÁSZSZ) Projektvezető.

Az ÁSZSZ három minisztériumnak és három országos főhatóságának nyújtott teljes körű informatikai szolgáltatást. Feladatok: számítógéprendszerek kiválasztása, értékelése, a számítógép konfiguráció meghatározása. 1975-83 között a Pénzügyminisztérium Számítóközpontjában fejlesztőmérnök. Feladatok: több funkciós adat be- es kiviteli terminálok fejlesztése; több funkciós rendszer megvalósítása; programcsomag (software) fejlesztése a különböző adatbeviteli eszközök/perifériák kezelésére; programok írása az adatbeviteli eszközök számítógéphez való kapcsolásához. 1986-tól Ausztrália legnagyobb bankjánál (Westpac Banking Corp.) Software Engineer. Feladatok: nagy telekommunikációs programcsomagok tervezése, írása, tesztelése és implementálása a banki rendszereken; tesztelő, diagnosztizáló és hibát kijavító programok írása; pénzkiadó automatákhoz (ATM-Automatic Teller Machine) és üzletekbe kihelyezett terminálokhoz (POS-Point of Sale) hálózatot kiszolgáló programok tervezése, írása, tesztelése, üzembe helyezése. 1993-tól magánvállalkozásba kezdett.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kristaly Adam

1943-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 529/1967

Az egyetem előtt 1962-ig a Villamosenergiaipari Technikumban tanult, és mint erősáramú technikus végzett. 1962/63. tanévtől 1966/67. tanévig a Budapesti Műszaki egyetem Villamosmérnöki Karának Híradástechnikai szakán tanult, majd 1967. október 4-én diplomázott. 1967-től 1969-ig a Budapesti Rádiótechnika Gyárnál dolgozott mint fejlesztőmérnök, szakterülete mágneses hangrögzítés, majd 1969-től 1974-ig a Triumph Werke Nürnberg AG-nál mit fejlesztőmérnök, majd projektvezető, szakterülete adatátvitel. 1974-től az Universität Erlangen-Nürnberg-en Volkswirtschaftslehre-t tanult. 1978-ban alapította a dyras cégcsoport első vállalatát Nürnbergben. A vállalat kezdetben adatátviteli perifériás egységek fejlesztésével és gyártásával foglalkozott. Ezt követően a termék portfolió jelentősen kibővítésre került, ma már átfogja az ipari és consumer elektronika jelentős részeit. A 80-as években jelentős technológiai transzfereket bonyolított le magyar elektronikai cégek javára. Legismertebb a Híradástechnika Szövetkezet által gyártásba vitt HT-1080Z, mint iskolai számítógépként ismertté vált rendszer. A versenyképesség fenntartása, alacsonyabb költségek érdekében a gyártás Németországból először Japánba, majd Dél Koreába, ezt követően Tajvanba került. Miután ezen országok költségszintje tovább emelkedett, a termelés Kínába települt, ahol a mai napig folyik a termékek gyártása. Ezen komplex munkákat irányítása alatt, egy több országra kiterjedő cégcsoport kezeli. Tevékenysége átfogja az elektronikus készülékek globális fejlesztésének, gyártásának, minőségbiztosításának teljes terjedelmét, valamint menedzselését. Hazánkban a dyras márka a consumer szakterület alá eső készülékek, mint háztartási és egészség megőrző gépek által ismert. Mai napig aktív, londoni életviteli központja mellett gyakran tartózkodik Budapesten a csoport közép-kelet-európai tevékenységének felügyelete céljából.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Prof. Dr. Krómer István László

az MTA doktora, Professor Emeritus

1944-ben született Budapesten. Villamosmérnöki oklevelének száma: 248/1967

Szakmai pályafutása a kezdetektől a Villamos Energiaipari Kutató Intézethez kötődött. Dolgozott a kutatói ranglétra valamennyi fokán, majd 1992 és 2011 között az Intézet vezérigazgatója volt. Javarészt a villamos energia átvitelére és elosztására alkalmas technológiák fejlesztésével foglalkozott. Külföldön ösztöndíjasként az EdF Kutatási Igazgatóságán a legnagyobb feszültségű szabad vezetékek fejlesztésére létrehozott laboratóriumban dolgozott 1973-74-ben. Az USA-ban az energetikai technológiák fejlesztési lehetőségeivel (1989) és a villamos távvezetékek környezeti hatásaival foglalkozó kutatásokban (ORNL 1993-95) vett részt. A 70-es évek közepén vezetésével létesült Közép-Európa legkorszerűbb nagyfeszültségű laboratóriuma. Kandidátusi fokozatot a Szentpétervári Politechnikai Intézetben 1979-ben szerzett. A kandidátusi cím megszerzését követően végzett kutatásai eredményei alapján 2000-ben elnyerte az MTA doktora címet, 2004-ben a BME habilitált doktorrá fogadta. Pályája során a CIGRÉ, IEC, WHO, IWAIS keretében több nemzetközi tudományos munkabizottságban dolgozott és külföldi szakmai egyesületek (IEE Fellow, SEE Émeritus) minősített tagja volt. 2000-ben megválasztották az EUREL elnökének. 2004-ben megkapta a CIGRÉ legmagasabb elismerését, a Honorary Member címet. 2005-2008 között az IEEE magyar szekciójának elnöke volt. A hazai és külföldi folyóiratokban és konferenciákon megjelent publikációit rendszeresen idézik. A hazai szakmai közéletben is aktív szerepet vállalt: volt a MEE (1994-2000), a Magyar Mérnöki Kamara Elektrotechnikai Tagozata (1997-2001) és az MTA Elektrotechnikai Tudományos Bizottságának (2002-től 2 cikluson át) az elnöke. A Magyar Mérnök Akadémia tagja. 2007-ben az Óbudai Egyetem jogelődjére egyetemi tanári kinevezést kapott. 2013-2014-ben az egyetem Doktori és Habilitációs Tanácsának elnöke volt. Munkája elismeréseként több szakmai kitüntetést kapott: Déri díj (1988), Elektrotechnika Nagydíj (1997), IWAIS Award (1996). Kitüntették a Köztársasági Érdemrend Lovag Keresztjével (1997) és' az Eötvös Lóránd díjjal (1998).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kugyela Attila

1942-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 138/1969

A BME Villamosmérnöki Karának Műszer és Szabályozástechnikai Szakát végezte el 1962-1967 között. 1967-1984 között az Irodagép-ipari és Finommechanikai Vállalatnál dolgozott fejlesztőmérnök, vezető tervező, majd fejlesztési osztályvezető beosztásokban. Feladatát elektronikus pénztárgépek, pénztárgéprendszerek, nyomtatók kifejlesztése és gyártásba vitele képezte. Sor került egy elektronikus pénztárgépcsalád közös fejlesztésére is az amerikai MICRO-SWITCH Honeywel-lel. 1984-1991 között a MEDICOR Fejlesztő Rt-nél volt a Fejlesztési Osztály vezetője, majd önálló gazdálkodású TEAM vezető. Tevékenységi körébe tartozott az átfolyásos infúziós pumpacsalád, a röntgentechnikai sugárrekeszek, a fecskendős infúziós pumpa fejlesztése (svájci megrendelésre). 1991-1996 között a Medatron Orvostechnikai és Finommechanikai Kft ügyvezető igazgatója. Feladata volt a MODUS asztali fecskendős infúziós pumpacsalád, az ASSISTOR ambuláns gyógyszeradagoló család kifejlesztése, gyártása és piaci bevezetése. 1994-ben meghívott kiállítók a reprezentatív hannoveri kiállításon. 1996-2001 között a Medicor Szerviz Részvénytársaság orvostechnikai irodavezetője, majd a Készülék Osztály vezetője. Feladata volt a MODUS és az ASSISTOR mikrokontrolleres infúziós pumpacsalád új típusának kifejlesztése, gyártásba vitele, gyártása és 1998-ban az ISO 9002 minőségbiztosítási rendszer bevezetésének előkészítése. 2002-től a MEDICOR Elektronika Rt-nél műszaki vezető, minőségbiztosítási vezető. Feladata a mikrokontrolleres infúziós pumpacsalád továbbfejlesztése, az infúziós termékcsalád, az EKG, és az EEG termékcsalád integrálása a Medicor Elektronika Rt minőségbiztosítási rendszerébe, az új termékek CE jelzettel történő ellátása.

1995-ben Invenció Díjat kapott a mikrokontrolleres infúziós technikáért. 1995-ben Az év feltalálója (OTH – MFE). 1996-ban Az év kis és középvállalati menedzsere (IPM).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kulcsár János

1941-ben született Tornyospálcán.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 467/1967

Kisvárdán a Bessenyei György Gimnáziumban érettségizett 1959-ben. 1962-ben elektronikus műszerész képesítést szerzett a Gamma Optikai Műveknél. Egyetemi tanulmányait a BME Villamosmérnöki Karának Műszer-és Szabályozástechnikai Szakán végezte, 1967-ben lett villamosmérnök. 1967-1992 között az Elektronikus Mérőkészülékek Gyárában (EMG) dolgozott. Kutatómérnökként elektronikus mérőkészülékek fejlesztésében vett részt, illetve számítógép- és célműszer-fejlesztésben. 1977-ben elvégezte a Marxista – Leninista Egyetemet. 1992-2003 között az EMG Trade Kft-ben fejlesztőmérnök. Idegennyelvismerete: orosz és angol. Kedvtelései: repülőgép-modellezés, snooker, biliárd és sakk.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kummert József

1944-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 484/1967

Az általános iskola befejezése után Budapesten a Vasútépítési és Pályafenntartási Technikumban szerzett technikusi oklevelet. A BME Villamosmérnöki Karának Erősáramú Szakán 1967-ben kapott villamosmérnöki oklevelet. Az egyetem elvégzése után a Közlekedési és Metróépítő Vállalat Műszaki Osztályán helyezkedett el. A vállalatnál – mint egyetlen villamosmérnök – változatos feladatokat látott el. Részt vett a vállalati fejlesztésekhez kapcsolódó villamos munkák tervezésében, a K-Ny-i metróépítés villamos munkálatainak előkészítésében, az állomások beépítésének munkálataiban, majd az É-D-i metróépítés előkészítésében. 1982 után a Ráckevei Aranykalász MGTSZ melléküzemágában üzemvezető, majd a Makrometál Kisszövetkezett, később a Dunamenti Híradástechnikai Kisszövetkezet elnökhelyettese, majd a Guvill Kft. műszaki igazgatója volt 1995-ig. 1985-ben alapította meg a Ferroelectric Engineering GMK-t, majd Kkt-t, később Kft.-t. Az MMK (Magyar Mérnöki Kamara) tagjaként a mai napig épületvillamossági tervezést folytat családi házaktól kezdve, ipari csarnokokon át 153 férőhelyes garázsházig. Sok újítással, szabadalommal rendelkezik. Több kisebb tanulmányt írt a NASA „Holdon való tartózkodás”, és az ott található anyagok felhasználásával kapcsolatos építkezés, csarnokkialakítás témakörében. 1969-ben nősült meg, három fia és két unokája van. 2013-ban megözvegyült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kungl György

1942-ben született Kecskéden.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 765/1967

1961-ben a Budapesti Villamosenergiaipari Technikum elvégzése után az Oroszlányi Hőerőműben dolgozott, mint villanyszerelő, majd 1967-ben a Budapesti Műszaki Egyetem Erősáramú szakán végzett, mint villamosmérnök, közben az 5. évfolyam alatt megnősült. 1967-70 között előbb az Inotai- majd az Oroszlányi Hőerőműben dolgozott, mint üzemmérnök. Később utóbbiban villamoskarbantartási vezető szerepet töltött be 1976-ig. Ez idő alatt az oroszlányi gimnázium esti tagozatán óraadó fizikatanár. 1976-87 között az Oroszlányi Szénbányák Vállalat Központi Gépjavító Üzemben villamos részlegvezető, 1987-89 között vállalati villamossági vezetőként működött. 1989-2001 NSZK Münchenben a beilleszkedéshez nyelvvizsgát és alkalmassági vizsgákat tett. 2001-től a Német Szövetségi Bányászati Nyugdíj és Betegbiztosító Intézetben dolgozott Münchenben, mint alkalmazott ügyintéző, majd 2015-től nyugdíjba ment. 1985-ben megözvegyült, egy lánya született, unokája születése okán 2015-ben hazaköltözött Budapestre, jelenleg is itt él nyugdíjasként.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Laborc György

1944-ben született Egerben.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 615/1968

A diploma megszerzése után 1967-től a Pétfürdő melletti Peremarton-gyártelepen helyezkedett el, mint villamos főmérnök-helyettes. 1969-től a volt NDK Chemnitz városában lehetősége nyílt a két állam közti szerződés keretében a VEB Starkstrom Anlagenbau gyárban dolgozni, ahol numerikus vezérlésű szerszámgépek vezérlőegységeit gyártották. Itt a próbafuttatásokat, esetleges javításokat végezte. 1972-ben a Gyár és Gépszerelő Vállalat munkatársakat keresett az épülő Paksi Atomerőmű szereléséhez, itt, és ezzel egy időben a Lubminban (NDK) szerelés alatt álló erőmű építésénél minőségellenőrzési feladatokat látott el. Közben Magdeburgban roncsolás-mentes anyagvizsgálói szakmérnöki diplomát szerezett. 1977-ben hazaköltözött, és a Gyár és Gépszerelő Vállalatnál dolgozott, mint belső auditos a paksi erőmű szerelésében. 2000-ben saját betéti társaságot alapított, melynek főbb tevékenységei a műszaki, mérnöki tevékenység, szaktanácsadás; a TVK olefin üzemhez beérkező gépek, berendezések ellenőrzése; hegesztőgépek, mérő- és ellenőrző eszközök vizsgálata; VERITAS tanfolyamok szerinti belső auditok végzése; ZIS Halle NDK (Hegesztés Technológiai Intézet) atomtechnikai előírások betartásának ellenőrzése; roncsolás-mentes anyagvizsgálat (szemrevételezés, penetráció, mágneses repedésvizsgálat).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Láng Noémi

1943-ban született Békéscsabán.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 26/1968

1967-ben végzett a Híradástechnikai szakon. A Pannónia Filmstúdióban kezdett dolgozni, ahol társadalmi ösztöndíjas volt. 1967-1970-ig a Műszaki osztályon volt fejlesztő mérnök. Mivel az egyetemen nem volt hangmérnök képzés, munkája mellett sajátította el a speciális hangmérnöki ismereteket, ami a szinkronizálási munkához nélkülözhetetlen. 1970-től a Pannónia Filmstúdió szinkron stúdiójában önálló hangmérnökként dolgozott. Idegen nyelvű filmek szinkronizálása több szakember csapatmunkája. Csapatuk sok-sok mozi film, TV sorozat, ismeretterjesztő film magyar változatát készítette el. A hiteles szinkronhoz dialóg felvételek, zene-zörej felvételek, majd ezek megfelelő keverése szükséges az eredeti filmhang visszaadásához. A szinkronizálás első éveiben mozikban vetített filmeken dolgoztak. A Debrecieni Szinkronszemlén az Ecce Homo Homolka c. film magyar változata első díjat nyert. A TV számára nagyon sok ismert sorozatot: Kórház a város szélén, Fekete erdei klinika, Derrick, Columbo, Dallas, rajzfilmeket (pl. Tom és Jerry) magyar szinkronját készítették el. 1986-ban a Pannonia Studio szétvált a Magyar Szinkron- és Video Vállalatra (később Videovox Stúdió Kft.), valamint a Pannónia Film Vállalatra. A Videovox Stúdióban folytatta hangmérnöki tevékenységét. A céget 1997-ben a privatizálták. Elhagyta a hangmérnöki pályát. 1997-2003-ig a Honvédelmi Minisztérium Elektronikai Logisztikai és Vagyonkezelő Rt. (HM EI Rt.) Marketing- és rendezvényszervező Igazgatóságán dolgozott program menedzser beosztásban. 2003-2004-ig magán stúdiókban vállalt hangmérnöki feladatokat. 2004-2006-ig visszatért a HM EI Rt.-hez, pályázatok előkészítése, rendezvények szervezése volt a feladata. Tagja a Magyar Hangmérnökök Társaságának.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Lantos Mihály

1944-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 504/1967

A diploma átvétele után 1972. májusig a BRG-ben fejlesztő mérnöki munkakörben dolgozott, elsősorban nagyfrekvenciás rendszerek és antennák fejlesztője volt. Ezt követően a Danubia Szabadalmi Irodába került szabadalmi ügyvivőként, és különböző posztokon még ma is ezt a szakmát tartja hivatásának és aktívan gyakorolja. Pályafutása során számos komoly és elismert magyar találmány szabadalmaztatását intézte, szabadalmi pereket vitt, jogokat érvényesített belföldön és az egész világon. Időközben elvégezte a BME-ben a gazdasági mérnöki szakot, de igazán és komolyan a szabadalmi és iparjogvédelmi területen tevékenykedett, és ezen a területen szinte mindent elért, amit lehetett. 2003 óta európai szabadalmi ügyvivőként, 2004 óta közösségi védjegy ügyvivőként is dolgozik. 1990-ben az addigi állami iroda privatizációjának az élére állt, majd a privát vállalatnak az első igazgatója volt 22 éven át. Ezen idő alatt a vállalat mindvégig nyereséges volt és nemcsak Magyarországon, de a környező országok között is kiemelkedően szerepelt. Számos nemzetközi szakmai egyesület vezető tisztségviselője volt, cikkei külföldön a szakmai sajtóban elég nagy visszhangot váltottak ki. Tagja számos nemzetközi iparjogvédelmi szervezetnek, a Licencing Executives Society Magyarországi elnöke 25 éve. A Magyar Védjegy Egyesület alelnöke az egyesület 1991 évi alapítása óta. Tagja az Iparjogvédelmi Szakértő Testületnek, a Hamisítás Elleni Nemzeti Testületnek, a Szabadalmi Ügyvivői Vizsgabizottságnak.

Megkapta a Jedlik Ányos díjat, a Magyar Örökség Díjat, a MIE emlékérmet, a Somlai díjat, a Védjegykultúráért Emlékérmet.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

László Erzsébet

1944-ben született Kaposváron.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 710/1967

Alap és középfokú tanulmányait Kaposváron végezte. Az oklevél megszerzését követően a Könnyűipari Tervező Vállalathoz került. Ott fél évig segédtervezőként, majd tervezőként dolgozott. Felelős vezető tervezőként dolgozik 1974 óta. A jogosultságot kezdetben a vállalati vezetőség tanúsítása alapján „A" osztályú minősítéssel szerezte meg, ami az MMK bírálata és határozata alapján jelenleg is érvényes épületvillamossági szakterületre. További képesítései és jogosultságai: tűzvédelmi tanfolyam és szakvizsga, képesítés a beépített tűzvédelmi berendezések tervezésére (1982); műszaki szakértő (1985); építési műszaki ellenőr I. építmény- és épületvillamosság (V) szaktanfolyam és szakvizsga (2003); a szabvány szerinti villámvédelmi berendezés létesítésének tervezésére tanfolyam és szakvizsga (2012). Fontosabb munkái:1967-1990 között a Könnyűipari Tervező Vállalatnál könnyűipari üzemek, gyárak komplett elektromos tervezése és művezetése (papírgyárak, nyomdák, Habselyem Kötöttárugyár, Szőrmegyár, Mongol Ruhagyár Ulan-Bator, Pamutipar Sopron, Elektronika Szövetkezet, Salgótarjáni Síküveggyár, SZTAKI transzformátorállomás stb.); 1990 óta a Kipterv TMT Kft-nél kiviteli tervezések (iskolák, óvodák, szállodák, üzletek, hotel, áruházak, irodaházak, raktár- és gyártócsarnokok, hajószalon, piac, NCR energiaellátás, stb.), műszaki ellenőrzések (Tesco bevásárló központok, irodaházak, ipari parkok, infopark, lakóparkok, iskolák, K&H bank stb.), tervellenőrzések (Tesco bevásárló központok, iskolák, óvodák, sportlétesítmények, K&H bank stb.). Jelenleg is aktívan dolgozik a Kipterv TMT Kft-nél.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

László Lajos

1943-ban született Balatonalmádiban.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 753/1967

A BME Villamosmérnöki Karának Erősáramú Szakán 1967-ben szerzett diplomát. Az egyetemet követően a Villamos Erőmű Tervező és Szerelő Vállalatnál, majd 1969-től az Ajkai Timföldgyár és Alumíniumkohó Vállalatnál helyezkedett el. E vállalatnál, illetve annak jogutódainál 2002-ig folyamatosan munkaviszonyban volt. Kezdetben üzemmérnök, majd üzemvezető, később főosztályvezető, gyáregység-vezető, energiaellátási vezető beosztásokat látott el. Feladata volt a vállalati villamos, majd teljes körű energiaellátás és elosztás műszaki irányítása, az energetikai berendezések üzemeltetése, fejlesztése, korszerűsítése. Ajkán a legjelentősebb feladatok és tevékenységek a következőkben foglalhatók össze. A II. sz. timföldgyár építkezésével kapcsolatos feladatok: a felvonuláshoz a villamos energiaellátás kiépítése és igények szerinti bővítése, majd a végleges technológia berendezéseinek próbaüzemeltetése, üzembe helyezése, és üzemeltetésének irányítása. A 70-es évek elején megkezdődött az elektrolízis áramellátó berendezéseinek nagyrekonstrukciója, a higanygőz egyenirányító berendezések korszerű szilíciumdiódás berendezésekre való cseréje formájában. Az egyenirányító-rekonstrukciókkal egyidejűleg felharmonikus-szűrőkörök kiépítésére is sor került az egyenirányító üzem területén az egyenirányítással fellépő hálózati szennyezés kiszűrésére, egyben meddőteljesítmény-kompenzációra. A 80-as évek elején a centrifugál szivattyúhajtások területén a mennyiségi szabályozás fojtószelepekkel való megoldása helyett megkezdték a frekvenciaváltós fordulatszám-szabályzással történő mennyiségi szabályozás bevezetését. A vállalattól való távozását megelőzően jelentős feladata volt még egy komplex energetikai mérésadatgyűjtő és feldolgozó számítógépes rendszer kiépítése. Olyan vállalatnál, melynek működésében, a termékkibocsátásban az energiaköltségek az önköltség 25-30 %-át teszik ki, a működést határozza meg a tevékenységek helyes vagy nem helyes irányítása. Még hosszasan lennének felsorolhatók a konkrét energetikai, műszaki témák, és megoldásaik, egy emberöltőnyi munkaviszony során.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

László Lajos

1937-ben született Aradon.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 12/1967

A Corvin Mátyás Gimnáziumban érettségizett 1955-ben. Rádió és Televízió műszerész, 1957-ben szakvizsgát tett. 1957-től 1960-ig az Elektronikus Mérőkészülékek Gyárában, null-szériás bemérőként dolgozott. Prof. Straub F. Brúnó Akadémikus kikérte az EMG igazgatójától, és Tanszéki elektronikusként alkalmazta 1961-től a SOTE Orvosi Vegytani Intézetében. 1960-ban felvételt nyert a BME Villamosmérnöki Karának esti tagozatára. A SOTE Orvosi Vegytani Intézetében a legjelentősebb munkája egy lágy béta (tricium és C14) számláló berendezés fejlesztése és megépítése volt mintaváltóval. 1965-ben a Gamma Művek Izotóp laboratóriumában felkérték, tekintse meg a lágybéta számlálót. Ezután kapott ajánlatot a Gamma Művektől egy kutató-fejlesztő mérnöki állás betöltésére. A Gammában katonai műszerfejlesztésen dolgozott. 1970. év végén Prof. Straub F. Brúnó Akadémikus kérésére belépett a Szegedi Biológiai Központba, műszaki fejlesztési O.V- ként. 1971. év közepétől a műszaki fejlesztés irányítása mellett az SZBK. összes műszaki ügyeinek vezetését főmérnökként vezette. 1977-ben visszajött Budapestre és a Phylaxia oltóanyag gyártó vállalat Nagyteljesítményű sugársterilező berendezésének fejlesztésében vett részt. 1979-től az MTA Izotóp Intézetében műszaki tanácsadóként tevékenykedett. Ezen munkakörében katonai vonatkozású terepi távvezérelhető sugárforrás konténert tervezett. Továbbá rekonstruált egy Picker kobalt ágyút, melyért 1980-ban Egészségügyi Miniszteri kitüntetést kapott. 1982-ben kilépett az MTA Izotóp Intézetből és magánvállalkozást alapított, és BLS márkanéven elsősorban biokémiai tudományos intézetek részére műszerfejlesztést, javítást, gyártást végzett. 1985-86-ban nagyteljesítményű 320,000 Ci gamma besugárzót tervezett és épített az MTA Izotóp Intézet részére. 1991-ben cégét Kft-vé alakította. 1992-től kezdett világpiacra szállítani. 1995. és 2000. közt sikerült tevékenységét erőteljesen a világpiac Hi-Tech genetikai szegmense felé fordítani. Eredmény: 270 db. közvetlen intézeti kapcsolat 41 országban (www.bls-ltd.com). Továbbra is a BLS Kft. tulajdonosa és ügyvezetőként a cégének és piacának továbbadásán munkálkodik. 1973-ban a Magyar Tudományos Akadémiától „Kiváló Munkáért" kitüntetést kapott, 1980-ban Egészségügyi Miniszteri kitüntetésben részesítették. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Lengyel Tibor

1937-ben született Nyíregyházán.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 749/1967

1956-ban érettségizett és még ebben az évben beiratkozott a Posta Rádióműszaki Hivatala által szervezett rádió-tv tanfolyamra, melyet 1958-ban sikeresen befejezett. Első és egyetlen munkahelye a Magyar Televízió volt. 1958-ban itt helyezkedett el mikrohullámú technikusként. A katonaság után 1960-tól a közvetítő kocsik üzemeltetőjeként, majd karbantartójaként dolgozott. 1961-ben beiratkozott a BME Villamosmérnöki Kar Híradástechnika Szakának esti tagozatára, melyet 1967-ben fejezett be. Időközben az MTV közvetítő kocsiparkja több színes kocsival gyarapodott és ezután már ezek karbantartásával foglalkozott. Mivel ezek túlnyomó többségében a francia Thomson cég produktumai voltak, színes tv stúdiótechnika témában pályázatot nyújtott be, melynek során 1972-ben négyhónapos ösztöndíjat nyert el a Thomson cégnél. 1978-ban a BME Villamosmérnöki Karának színes televízió technikai oktatásában vett részt, amelyet 1979-ben kitüntetéses oklevéllel fejezett be. Az MTV ezekben az években indította el kísérleti teletext adását melyben tevékenyen vett részt, és amelyhez több kiegészítő berendezést tervezett és épített. Az MTV 1986-ban induló Forma-1 közvetítéseivel technikailag új feladatok elé állította a lebonyolító stábokat. Az egyszerre több közvetítő kocsit igénylő produkció miatt szükségessé vált számos technikai berendezést magába foglaló mobil „központi kapcsolóterem" létrehozása, melynek tervezését és kivitelezését a 80-as évektől osztályvezetőként irányította. Munkája ezután is a közvetítő kocsik karbantartásának irányítása volt. Számos kiemelt produkció esetén azonban felmerült olyan speciális berendezés szükségessége, amely teljesebbé tette a képi megjelenítést, vagy segítette a feladat megoldását. Az évek során közel félszáz ilyen berendezést tervezett és épített. 1999 végén ment nyugdíjba.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Lorx Ádám

1944-ben született Ecséden.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 666/1967

1967-től a Beloiannisz Híradástechnikai Gyárban ösztöndíjasként először a termelésben, majd a fejlesztésen dolgozott. Feladata volt az elektronikus telefonközpontok áramköri lapjainak bemérése, az áramkörök fejlesztése. A BHG, ORION, Telefongyár Műszaki Közleményekben több cikke is megjelent. 1970-től az ELKISZ ipari szövetkezetnél önálló tervezőként dolgozott. Főbb önálló munkái: FMVT (frekvencia modulált távíró berendezés) jeladó, riasztó központ, szabályozható tápegységek. Megadott szabadalmak száma 4. 1970-1972 között elvégezte a Félvezetős Digitális Elektronika szakmérnöki szakot (száma: 2162). 1973-76-ig a TKI-ban dolgozott, mint tudományos munkatárs, ahol a telekommunikációs multiplexer fejlesztésében vett részt (MPX1). Ugyanekkor a BME Gépészmérnöki Karának Elektrotechnikai Tanszékén gyakorlatvezető volt. 1976-tól az IBM Magyarországi Kft.-nél dolgozott. Először az IBM nagy számítógépek (main frame) karbantartása, javítása és az adatkommunikáció volt a feladata Magyarországon és a régióban. Tevékenyen részt vett az új telekommunikációs technológiák magyarországi bevezetésében, és segítette az itthoni Egységes Számítógép Rendszer fejlesztőket azok adaptációiban. Kommunikációs protokollok és eszközök: Start/Stop, BSC, SDLC, X21, X25, HDLC, SNA, ATM routerek, switchek, stb. Az első nagyobb ATM (MOL) hálózat építése és a MATÁV tudakozó rendszere irányítása alatt készült. Rendszeres meghívott előadója volt az előbbi technológiáknak. Az IBM kelet-európai régiójának információs technológia nevű szolgáltatásának vezetője, majd az IBM Magyarországi Kft. szolgáltatásokért felelős igazgatója volt. Tagja volt a Híradástechnikai Egyesületnek, és a Távközlési Érdekegyeztető Fórumnak. Továbbképzése az IBM európai és amerikai központjaiban történt. 2003-tól 2008-ig saját vállalkozásában tanácsadó céget vezetett. 2000-ben meghívták a Johannita Rend Magyar tagozatába. 2002-2008-ig a Magyar Tagozat kancellárja, majd 2015-ig kincstári ellenőre volt. A Johannita Rend Magyar tagozatának jogi lovagja. 2002-től a Johannita Segítőszolgálat elnökségének tagjaként támogatja a rászorultakat.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Lubi Béláné

1938-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 466/1968

A Puskás Tivadar Távközlési technikum elvégzése után a Magyar Postán a távközlésben kezdett dolgozni telefon géptermi műszerészként, majd távközlési hálózat előadóként. Az egyetem elvégzése után a Budapesti Távbeszélő Igazgatóság területi Tervező Irodájának vezetője lett. 1970-ben megbízást kapott a Ferenc Távbeszélő Üzem vezetésére. Az Üzem Budapest egyik legnagyobb létszámú és földrajzi kiterjedésű üzeme volt. Budapest hét db. közigazgatási kerületének távközlési ellátása, üzemeltetése volt a feladata. Ezen felül a Budapesten lévő kiemelt ipari üzemek és politikai testületek telefonüzemeltetése is hozzá tartozott. Pl: Ganz-Mávag, Parlament, stb.) A területi méretek és az ellátási kör miatt a telefonfejlesztések jó része hatáskörébe került. Náluk próbálták ki az első ún. beválasztó központot, (Ferihegy reptér), az átviteltechnikai, valamint a távközlési hálózat fejlesztést is üzemeltették. Nyugdíjba vonulása előtt egy évig az Igazgatóság igazgatóhelyettesi szaktanácsadója volt. 1993-ban nyugdíjba ment, es családjával, unokáival foglalkozik.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Lukács Péter

1943-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 229/1967

Az egyetem elvégzése után 1967-től 1974-ig az Irodagép Technika Vállalat UNIVAC számítógép szervizében dolgozott. Itt az akkori technikának megfelelő szervizeket, javításokat végezte. Ezek a rendszerek még jelentős finommechanikával is rendelkeztek, ezért ezeket is ismerni és javítani kellett. 1974-1977 közt a MEGÉV (Mezőgazdasági Gép-értékesítő Vállalat) szervezési osztályát vezette. Itt dolgozták ki a mezőgazdasági üzemek integrált információs rendszerét (AMTIR), melyet termelőszövetkezetekben és állami gazdaságokban vezettek be. 1977-1991-ig az Agrárgazdasági Kutató Intézet informatikusa volt. Itt egy IBM számítógép kezelése volt a feladata. 1991-1992-ig a SKÁLA csoport informatikai vezetője volt. Itt is egy integrált információs rendszer kifejlesztése volt a fő feladata. Amikor a Tengelmann német csoport megvásárolta a SKÁLA áruházláncot és kapcsolt részeit, létrehozták az informatikára a GFI Kft.-t ahová a szervezési osztály vezetésére őt is delegálták. Itt már szó sem volt saját fejlesztésű információs rendszer létesítéséről, hanem a németek által létrehozott rendszert kellett bevezetniük országos szinten. Amikor a rendszer már annyira elterjedt, hogy a hardver iránti igény is meghaladta az akkor rendelkezésre álló kapacitást, külön hardver céget kellet létrehozni. Ekkor alapította meg az éppen villamosmérnökként végzett fiával a LUKINSERV Kft.-t. Ennek a cégnek volt a feladata a Tengelmann magyarországi érdekeltségeinek (SKÁLA, PLUS, KAISER's áruházláncok) hardver ellátása. Ma már nyugdíjasként csak heti két napon át foglalkozik a Kft. ügyeivel, a vezetést átadta a fiának.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Magda Zoltán

1944-ben született Nagykaposon.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 580/1967

Az egyetem elvégzése után GANZ Kapcsolók és Készülékek gyárának fejlesztési laboratóriumában erősáramú félvezetős kapcsoló készülékek fejlesztésével foglalkozott. Ezután érdeklődése a számítástechnika felé fordult, és az INFELOR Rendszertechnikai Vállalatnál helyezkedett el. Feladata a Minszk 22-es számítógép műszaki fenntartása, majd számítógépes központok tervezése volt. 1972-től a számítástechnika alkalmazási területei felé fordult és a Magyar Rádió Tömegkommunikációs Központjában kutatási témák feldolgozását, alkalmazott programok és programcsomagok fejlesztését végezte. 1975-től a Posta Rádió és Műszaki Igazgatóság Frekvenciagazdálkodási Irodájának számítóközpontját hozta létre és vezette, mint osztályvezető. Itt rádiószolgálatok nyilvántartásával, besugárzás-tervezéssel, térképészeti és terepviszonyok modellezésével foglalkoztak. 1982-től szakterülete a számítógéppel támogatott méréstechnika lett, amelyet magánvállalkozás keretén belül folytatott. 1986-tól a Technicoop Kisszövetkezet majd Kft ügyvezetője lett. A Technicoop Kft a méréstechnika számos területén hitelesítő, kalibráló laborokat, országos és regionális etalonokat, mérő és vizsgáló állomásokat tervezett, kivitelezett és telepített. Ezek közül néhányat külföldre is szállítottak. Az elmúlt 30 évben több mint 50 darab berendezés vagy labor készült. Ezek közül számos a mai napig működik, és megelégedéssel használja több nemzetközi cég is. A Technicoop Kft a fejlesztési munkák mellett akkreditált labort is működtetett a térfogatáramlás területén. 2004-ben ment nyugdíjba, de mind a mai napig erejéhez mérten folytat szakmai tevékenységet.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Magyar Péter

1944-ben született Sándorfalván.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 286/1967

1967-ben villamosmérnöki oklevelet szerzett erősáramú szakon, majd 1975-ben Dr. techn. címet szerzett a Budapesti Műszaki Egyetem (BME) Villamosmérnöki Karán. A BME társadalmi ösztöndíjasa volt és a BME Automatizálási Tanszéken dolgozott 1967-1991 között. Utolsó beosztása tudományos munkatárs, a Mikroprocesszorral Szabályozott Villamos Hajtások Laboratórium vezetője. Szakterülete a teljesítményelektronika és a villamos hajtások. Oktató, kutató és ipari fejlesztő tevékenységet végzett. Laboratóriuma terjesztette el a digitális irányítású hajtásokat a magyar iparban az 1980-as években. Kb. 35 szabadalom tulajdonosa és társtulajdonosa. Alexander von Humbolt ösztöndíjasként vendégkutató volt a Braunschweigi Műszaki Egyetemen 1980-1981-ben. A Magyar Elektrotechnikai Egyesület tagja 1965 óta. Alapítója és vezetője volt 1987-1991 között a MEE Mikroprocesszoros Hajtások Munkabizottságának. 1991 óta Németországban él, ipari elektronika fejlesztési osztályvezetőként és autóipari kutatófejlesztőként dolgozott. 2009 óta nyugdíjas. Utolsó munkaterülete autóipari elektronika, gépjárművek villamos kormányszabályozása és automatikus beparkolórendszer fejlesztése volt. 1991 óta tagja a Villamos- és Elektronikai Mérnökök Nemzetközi Egyesületének (IEEE). IEEE Fellow-vá avatták 2007-ben „villamos hajtások digitális irányítása" tevékenységért. Önkénteseként az IEEE Német Szekciójában, az IEEE R8-as Bizottságában és az Industry Applications Society-ben (IAS, Ipari Alkalmazások Társaság) különböző pozíciókat töltött be. Jelenleg az IAS Végrehajtó Testületének („Executive Board") tagja. Az Európai Bizottság szakértője a villamos hajtások, energia és megújuló energiaforrások szakterületen 2002 óta.

Munkája elismeréseként a Kiváló Feltaláló arany fokozat négyszeres kitüntetettje.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Majsai Kornélia

1941-ben született Pesterzsébeten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 119/1966

1959-ben a Bagi Ilona leánygimnáziumban tett érettségi vizsgája után felvételt nyert a BME Villamosmérnöki karára. 1964-ben a tanulmányai befejezése után munkáját a Budapesti Elektroakusztikai Gyár Fejlesztési osztályán kezdte meg. Kezdetben hangerősítő berendezések részegységeinek - transzformátorok. szűrők tervezésével foglalkozott. Később a piacon jelentkező igényeknek megfelelő oktató stúdió (nyelvi labor) tervezését, prototípusának gyártáskoordinálását végezte. 1971-töl a Budapesti Rádiótechnikai Gyár kereskedelmi osztályán a gyár termékeinek közszükségleti és sokcsatornás ipari magnetofonok és részegységeik értékesítésével foglalkozott. Munkaköre ellátásához különféle jogi, kereskedelmi és közgazdasági továbbképzésekben vett részt. Feladatai kiterjedtek belföldi felhasználókkal közvetlen, külkereskedelmi vállalatokon keresztül külföldi felhasználókkal történő kapcsolattartásra, szervízellátásra, termékismertetésre, bemutatásra. 1989 után a gazdaság átrendeződése folytán a vállalat struktúrája jelentősen megváltozott, munkaköre megszűnt, így 1991-ben nyugdíjba vonult. 5 év múlva egyéni vállalkozásba fogott, kaputelefon rendszerek és elektronikus liftvezérlések korszerűsítése témakörben. 2008-ig végezte ezt a munkát.

Munkáját többször „Kiváló dolgozó” elismeréssel díjazták.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Makkay János

1941-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 44/1968

Az 1962/63-ban megkezdett tanulmányait 1966/67. évben fejezte be a Villamosmérnöki Kar, Híradástechnikai Szakán. Mivel már az egyetemen is leginkább a fejlesztési feladatok érdekelték, végzés után a Budapesti Elektroakusztikai Gyár (BEAG) fejlesztési főosztályán kezdett el dolgozni. Tevékenységi területe a stúdió-keverőasztalok fejlesztése volt. Angol nyelvtudására tekintettel már igen hamar kiküldték nemzetközi kiállításokra. Egy ilyen kiállításon látta, hogy egy cég számítógépet használt fel egy berendezésének vezérlésére. Ott határozta el, hogy dolgozni fog azon, hogy a keverőasztalokban is megjelenjen a számítógépes vezérlés. Az elképzeléshez megnyerte cége vezetésének támogatását, és rövidesen kaptak egy számítógépet a székesfehérvári számítógépgyártótól a fejlesztés támogatására. Ennek a munkának a során több szabadalmat is sikerült kidolgoznia. A kialakított számítógép-vezérelt mátrixberendezés lett a közvetítői mikrofonhang-elosztó rendszer alapja a Moszkvai olimpián. Ennek eredményeként - viszonylag fiatalon (39 évesen) - megkapta a Munka Érdemrend bronz fokozatát. Összesen 14 szabadalom részese volt, és 1982-től meghonosította a szoftverjogdíj fizetését a cégénél. A rendszerváltozás során a BEAG beszüntette működését. Pályázat útján bekerült az akkoriban alakuló Agrárvállalkozási Hitelgarancia Alapítványhoz. A számítógépes előéletének köszönhetően az alapítvány működését számítógépes alapra tervezte át és alakította ki. Rövidesen az Alapítvány informatikai igazgatója lett, és itt dolgozott 2006-ig, nyugdíjazásáig

Megkapta a Munka Érdemrend bronz fokozatát

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Makra Ernőné

1939-ben születetett Vörösberényben.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 447/1967

1957-ben érettségizett Balatonfüreden. 1957-ben felvették a BME Villamosmérnöki Karára. Tanulmányait egészségügyi és családi okok miatt meg kellett szakítania, amit esti-, majd levelező tagozaton folytatva, 1967-ben villamosmérnöki diplomát szerzett. 1960-69-ig a KGM Tervező Irodáinál szerkesztőként, majd tervezőként dolgozott. 1969-1980 között a Csepeli Híradástechnikai Gépgyár Tervező Irodáján elektron-sugaras hegesztőgépek, huzaltömlőző gépsorok, szikraforgácsoló berendezések stb. villamos berendezéseinek szerkesztője, tervezője, majd 1976-tól vezetőtervezője volt. 1979-ben felkérték a MTESz, az MEE és a MATE közös munkabizottsága titkári teendőinek ellátására (mikroprocesszorok és PLC-k). 1980-1991 között a Kohó és Gépipari Informatikai Központhoz került tájékoztatómérnök beosztásba. 1982-től az Ipari Informatikai Központ (INFORMATIK) tájékoztatómérnökeként az 1982-ban létrejött Mechatronikai csoport (majd osztály), 1988-tól a Mechatronikai Információt Szolgáltató Team vezetőjeként dolgozott az INFORMATIK felszámolásáig, 1991-ig. 1981-82 között „Mikroprocesszorok alkalmazása" és „PLC-k alkalmazása" c. témafigyelő periodikájuk jelent meg. 1984-ben, majd 1985-ben tanulmányokat készített az Ipari Minisztérium részére ("A robottechnika helyzete, jövője a japán robot-információk tükrében", „A mechatronika jelene és jövője"). 1984-1991 között havi témafigyelő periodikát adtak ki („MECHATRONIKA"). 1985-90 között részt vett az OKKFT G6 program „MECHATRONIKA" valamint „OKTATÁS" c. alprogramjának munkájában. 1995-1996 között szerkesztésében jelent meg Dr. Ránky Pál háromrészes sorozata. 1985-90 között részt vett a Műszaki Tudományos és Gazdasági Együttműködésben. 1991-től 1994-ig, nyugdíjba vonulásáig, a budapesti Mechatronikai Szakközépiskola és Gimnázium műszaki szaktanácsadója volt. A MTESZ több egyesületének tagja (MEE, MATE, GTE). A Magyar Robottechnikai Társaságnak alapító tagja (1985).

Kitüntetései: „Kiváló Ifjú Mérnök" oklevél (1969); „Kiváló Dolgozó" kitüntetés (1976 és 1985); „Kiváló Munkáért" miniszteri kitüntetés (1985); Kruspér István Emlékérem (1991).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Málnási János

1935-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 143/1968

Érettségi után az Orion Rádió és Villamossági vállalatnál dolgozott, ahol rádióműszerészi szakmát szerzett. A BME Villamosmérnöki Karának esti tagozatára 1961-ben nyert felvételt. Mint szakmunkás került a Híradástechnikai Ipari Kutatóintézethez, ahol egyetemi tanulmányai előrehaladtával tervezői, kutatói feladatok ellátásával bízták meg. Az intézet Elektronikus Laboratóriumában a félvezető eszközök gyártásához szükséges célműszerek kifejlesztésével foglalkoztak. A diploma megszerzése után tudományos munkatársi, majd tudományos csoportvezetői beosztásba került. Részt vett a Számítástechnikai Koordinációs Intézet irányítása mellett az Egységes Számítógép Rendszer (ESZR) nemzetközi egységesítési munkáiban alkatrész és megbízhatósági vonatkozásban. 1979-ben ugyancsak a BME Villamosmérnöki Karán Számítógépes elektronikai tervezés és gyártás szakon szakmérnöki diplomát szerzett. Ettől kezdve tevékenysége a koordinációs munka helyett a konkrét tervezés felé irányult. A VILATI vállalatnál exportra gyártott ipari berendezések vezérlő szoftvereit készítette, majd 1993-as nyugdíjazásáig kisvállalkozásoknak távfűtési és épületfelügyeleti automatizáláshoz tervezett szoftvereket. Mint nyugdíjas még néhány évig egy vállalati biztosító társaság nyilvántartó számítógépének rendszergazdája volt.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Mamlecz Benő

1943-ban született Kiskunhalason.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 511/1967

Egyetemi tanulmányait követően, 1967-től a Dél-Bács-Kiskun Megyei Vízmű Vállalatnál kezdett el dolgozni, mint gyakornok. 1968-tól a Vízmű Üzemeltetési Osztályán energetikus munkakört töltött be. Ezt követően megbízást kapott az Üzemeltetési Osztály vezetésére 1969-től. Az Üzemeltetési Osztály feladatát képezte a vízművek, szennyvízművek, fürdők üzemeltetése, fejlesztése, karbantartása. A szakmai fejlődés érdekében a Budapesti Műszaki Egyetem Vízellátás-csatornázás egészségügyi szakmérnöki képzésén vett részt és szerzett szakmérnöki oklevelet 1973-ban (száma: 2241). A rendszerváltás szele a DBKM Vízmű Vállalatot is megérintette. A cég, átalakulása következtében, különböző területi részegységekre bomlott. Az egyik részegységnek (Halas Víz Kft) ügyvezető igazgatójává nevezték ki a tulajdonos önkormányzatok első taggyűlésén. Ezt a munkakört nyugdíjazásáig töltötte be, tehát a vízmű vállalat első és egyben utolsó munkahelye is volt.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Márton Géza

1943-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 431/1969

Egyetemi tanulmányait 1967 -ben fejezte be a BME Villamosmérnöki Karán. Mivel társadalmi ösztöndíjas szerződése kötelezte rá, gyorsan munkába állt a Vegyiműveket Szerelő Vállalat (mai nevén: Vegyépszer) Műszer-Automatika részlegénél. Munkája vidéki vegyiművek szabályozó rendszerének állapot-ellenőrzése, ill. Az esetleges hibák feltérképezése volt. 1968-ban az Elektroakusztikai Gyár Akusztikai Kutató laboratóriumába került. Az itt eltöltött 15 év alatt született alkotásai közül a középületek hangosításánál bevált gömb-hangsugárzó a legismertebb. E közben két kollegájával együtt szabadalmaztattak egy multivíziós vetítésvezérlő rendszert. 1983-ban a Vertikszolq Kisszövetkezetbe hívták az Audiovizuális üzletág megszervezésére. E munkája során csapata készítette el az MTA Akusztikai Kutató Intézetének felkérésére az Intézet Budaörsi úti bázisán, az ún. „lepény"-épületben lévő konferenciaterem akusztikájának módosítását. A rendszerváltás nyomán ismét váltott. Társas vállalkozásként 1991-ben Kft. formában létrehozta az Omnicolor Stúdiót. Ez egyrészt egy akkor benyújtott szabadalmára (változtatható színű színszűrő) épült, másrészt arra a multivíziós és filmkészítési tapasztalatra, amelyet a Vertikszolg Audiovizuális üzletágának vezetésében szerzett. A tudományos Ismeretterjesztő Omnicolor filmjeiből 1992 és 2009 között összesen 45-öt tűzött műsorára a DUNA TV és az MTV. Legismertebb ezek közül a „Hogyan segíti Magyarország az Egyesült Államokat?" című sorozat, amelyben saját munkásságáról mesélt többek között Teller Ede, Oláh György, Harsányi János. Utoljára 2008-ban (Ausztráliában és Új Zélandon) élő magyar alkotók innovációs tevékenységéről készített filmeket, amelyeket „Megvalósult álmok" címszó alatt sugárzott a DUNA TV. Eközben az Omnicolor a budapesti XII. kerületben egy független televíziót is létrehozott, amely az országban elsőként nyerte el az akkori médiahatóságtól a „Közműsorszolgáltató" státuszt, és egyike volt azoknak, amelyek legelőször tértek át a digitális műsorkészítési technikára. Szakmai múltja és közéleti érdeklődése vezetett oda, hogy elnöke lett az országban működő kisebb rádiókat és televíziókat segítő Közösségi Médiaszolgáltatók Társaságának, amelyet 2010 év végén történt nyugdíjba vonulása után is végez. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Mátay Gábor Andor

1944-ben született Szegeden.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 321/1967

1967-ben szerezte meg villamosmérnöki oklevelet híradástechnika szakon. 1970-ben mikrohullámú szakmérnöki oklevelet, majd 1975-ben egyetemi doktori címet szerzett. 1967 óta a BME Villamosmérnöki és Informatikai Kar (VIK) Mikrohullámú Híradástechnika Tanszék (jelenleg Szélessávú Hírközlés és Villamosságtan Tanszék) oktatója. Kezdetben egyetemi tanársegéd, majd 1976-tól egyetemi adjunktus. Oktatási és kutatási tevékenysége a nagyfrekvenciás és mikrohullámú méréstechnikához, a kábeltelevízió rendszerekhez, rádiófrekvenciás sugárzások méréséhez és élettani hatásához, valamint a mikrohullámok orvosbiológiai alkalmazásához kapcsolódik. E témakörökben egyetemi jegyzetek (Mátay Gábor: Mérések I. /1975/, Dr. Pintér Andor - Dr. Mátay Gábor: Mikrohullámú mérések és műszerek /1981/, Mátay Gábor: Laboratórium I. /2006/, stb.); Mátay Gábor - Zombory László: A rádiófrekvenciás sugárzás élettani hatásai orvosbiológiai alkalmazásai /Műegyetemi kiadó 2000/ c. egyetemi tankönyv szerzője, illetve társszerzője. Kutatási, fejlesztési munkái közül kiemelt jelentőségűek: az 1987 és 1989 között az MFKI Félvezető Fizikai Laboratóriumában félvezető minták minősítéséhez kifejlesztett mikrohullámú mélynívó spektroszkópiás mérőműszer, az 1992 és 1994 között Genfben a CERN L3 kísérleti helyére készült „Silicon Microvertex Detector" tápvonalrendszerének tervezése és a mikrohullámú sütők nem kívánt sugárzásának mérésére szolgáló teljesítmény-sűrűségmérő kifejlesztése 1993-ban. Nevéhez fűződik a kábeltelevízió oktatás megteremtése a BME VIK-en. 2006-ban a BME-ről öregségi nyugdíjba ment, de a 65 éves kora betöltéséig, 2009-ig teljes állású oktatóként folytatta oktatási tevékenységét.

A HTE a Híradástechnika szaklap 1987. évi 8. számában megjelent cikkéért Pollák-Virág díjjal (1988. március 16.), kimagasló szakmai és egyesületi tevékenységéért Puskás Tivadar-díjjal tüntette ki, majd későbbi munkájáért Egyesületi Ezüstjelvény kitüntetésben részesítette (2010. május 22.). A VIK dékánja sokrétű oktatási feladatai kiemelkedő teljesítéséért Dékáni Dicséretben részesítette (2008. december 9.).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Máté Elemér Péter

1943-ban született Bánokszentgyörgyön.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 427/1967

1967-től 1972-ig a TUNGSRAM Rt-nél dolgozott. Félvezető gyártás és gyártásellenőrzés területén helyezkedett el. Feladata a Ge- és Si- tranzisztorok valós terhelési körülmények közötti élettartam vizsgálata volt: a meghibásodás okainak kiderítése, vizsgálatok eredményeinek közlése a gyártástechnológia jobbítása érdekében. Ezen időszak alatt több szakmai továbbképzési tanfolyamon vett részt. A Tungsram Rt-től kapott tanulmányi ösztöndíja lejárta után a Műszeripari Kutató Intézetben (MIKI) először tudományos munkatársként, majd fejlesztő mérnökként helyezkedett el. Itt először a mikro-forrasztó berendezés fejlesztésével, gyártási folyamatainak szervezésével foglalkozott. A berendezésre társtulajdonosként szolgálati szabadalmat jelentett be. A szabadalom lajstromszáma: 173254. Majd a lecsapódási mérők fejlesztésével, bemérésével foglalkozott. Részt vett öntödei formázóhomok nedvességét mérő berendezés, az öntödékben a folyékony vas öntés előtti hőmérsékletét mérő és ellenőrző berendezések fejlesztésén. A berendezéseket több hazai és NDK-s öntődében sikerrel tesztelték. A MIKI keretén belül foglalkozott lézeres hossz-, szög- és elfordulás méréstechnikával. Több szakirányú továbbképzési tanfolyamon vett részt a BME Mérnöktovábbképző Intézete és más oktatási központok szervezésében. Számtalan műszaki leírást és műszerkönyvet fordított le németről magyarra, ill. fordítva. 1993-ban személyi leépítések miatt megszűnt a munkahelye a MIKI-nél. 1994 március 1-étől az ipari mérő- és szabályozó berendezéseket gyártó és forgalmazó Hartmann és Braun cég budapesti irodájához került. Először mind belső munkatárs, később műszaki referens munkakörben, ahol az iparból beérkező, műszaki igényeknek megfelelő, műszeres ajánlatok előkészítésben, adott esetekben a tényleges ajánlatok műszaki (műszeres) és szállítási feltételek megadásával foglalkozott. Cégtulajdonos-váltásokkal először az Elsag Bailey-hez, majd az ABB Mérnőki Kereskedelmi és Szolgáltató Kft-hez került, folytatva a Hartmann és Braun cégnél elkezdett tevékenységét. 2000 és elején súlyos betegségbe esett, 2001 évben a vissza-visszatérő egészségügyi problémák miatt előnyugdíjba vonult.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Matkó Zoltán

1943-ban született Debrecenben.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 329/1967

1967-ben a BME Villamosmérnöki Karán diplomázott a Híradástechnika Szak Távközlő Ágazatán. Ezt megelőzően híradásipari technikusi képesítést szerzett Debrecenben a Mechwart András Gépipari Technikumban. 1967-től 1971-ig a Csepel Vas- és Fémművek Híradástechnikai gyárában volt gyakornok, a gyártási dokumentációk készítése, karbantartása volt a feladata. Ezzel párhuzamosan a Villamos Automatika Intézetben fejlesztő mérnökként vett részt egy forgó mágneses fólia alapú háttértár fejlesztésében. 1971-ben az Automatizálási Kutató Intézethez került, amely a Számítástechnikai Központtal összevonva 1972-től Számítástechnikai és Automatizálási Kutató Intézet, azaz SzTAKI néven vált ismertté. Ennek Műszaki Osztályán egy un. rezidens csoportban kezdett dolgozni. Itt a kutató-fejlesztő tudományos osztályok műszaki hátterét biztosították a kifejlesztett prototípusok kissorozatú gyártásához. 1978-tól az intézeten belül az Elektronikus Főosztály tagjaként dolgozott. Részt vett a GD'80 mikro-programozható bit-slice elemekre alapozott multiprocesszoros grafikus vektoros display fejlesztésében. Tápegység-vezérlőt és egy három szólamban programozható hangperifériát tervezett. Készült a főosztályon egy Ethernet-szerű, 1Mb/sec-os hálózati eszköz, az ún. LAN-box. A GD'80-at és a LAN-boxot kisebb sorozatban gyártották és többnyire az NDK-ba szállították. Gyakran jártak ki telepítésekre, betanításra és szervizre. Jelentősebb projektjük volt még egy VME-bus-os vezérlő rendszer fejlesztése, melynek a bus-vezérlő kártyáját tervezte. 1992-től 2007-ig a Monicomp Számítástechnikai és Kereskedelmi Kft. műszaki vezetője, majd ügyvezető igazgatója lett. A cég PC-k, különböző nyomtatók, POS terminálok, ATM-ek és ügyfélhívó rendszerek forgalmazásával, telepítésével és szervizelésével foglalkozott. A kereskedelem bonyolítása, a (magyar, angol és német nyelven történő) kapcsolattartás és a szerviz felügyelete voltak a fő feladatai. 2007 óta nyugdíjas.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Mazalin Zoltán

1944-ben született Bánhidán. Villamosmérnöki oklevelének száma: 586/1967

A BME Villamosmérnöki Karának Erősáramú Szakán végzett 1967-ben. Munkáját a Tatabányai Szénbányák Központi Műhelyüzemének üzemviteli és karbantartási részlegénél kezdte, mint gyakorló üzemmérnök. Feladata volt a részleg üzemeltetési hatáskörébe tartozó teljes külszíni vezetékes és vezeték nélküli hírközlés-rendszer, a vállalat egészét ellátó nagy-, illetve középfeszültségű hálózatok, függőaknai személy- és teherszállító gépek, főszellőztetők, külszíni-földalatti szivattyúkamrák, főelosztók, légsűrítő telepek villamos berendezései valamennyi üzemeltetési, karbantartási, felújítási munkájának felügyelete, valamint az üzemviteli tevékenységekben való aktív közreműködés. 1973-ban a Magyar Kábelművek és a Bányászati Kutató Intézet közös szervezésében elvégezte a bányakábel- és tömlővezeték-szerelői tanfolyamot, melynek anyagából tankönyvet írt. Ezt követően felvételt nyert az országos kábelszakértői listára. 1974-ben a villamos üzemvitel vezetőjévé nevezték ki, felelős műszaki vezető-helyettesi megbízással. Részt vett a tatabányai belső bányaüzemek rekonstrukciós munkálataiban, valamint az Eocén Program keretében épülő nagyegyházi és mányi bányaüzemek tervezési és kivitelezési tevékenységeiben is. Erre az időszakra esik két darab nagy teljesítményű 120/6/0,4 kV-os trafó állomás és az azokat összekötő 120 kV-os távvezeték beüzemelése is. 1984-ben a teljes üzemviteli részlegnek lett a felelős műszaki vezetője, főmérnöki beosztásban. Felügyelte és egyben irányította a villamos-, gépész-, levegőtermelő, hírközlési részlegek tevékenységét. 1994-ben a térségi erőművek és a bányászati vállalatok integrálását követően a Vértesi Erőmű Zrt. keretében megalakította a Villamos Hálózat-és Hírközlési Üzemet, melynek vezető főmérnöke és egyben felelős műszaki vezetője lett. Az utolsó Tatabányához kötődő bányaüzem bezárásával 2004-ben nyugdíjba vonult. A VÉRT Rt. kérésére - mint nyugdíjas - felügyelte és egyben irányította a 120 kV-os trafóállomások megszüntetéséhez kapcsolódó munkálatokat, majd ezt követően az összekötő 120 kV-os távvezetéket, valamint a 35 kV-os energiaellátó hálózat megmaradt berendezéseit hivatalosan átadta az ÉDÁSZ-EON szolgáltatónak további felhasználás céljából. Számtalan elfogadott újításának elismeréseként már a 70-es években megkapta a Kiváló Újító bronz, ezüst és arany fokozatát. Tevékenységének ideje alatt háromszor Kiváló Dolgozó kitüntetésben, kétszer Vezérigazgatói Dicséretben részesült. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Meskó Árpád

1944-ben született Sajóbábonyban.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 29/1968

A középiskolát Gyulán végezte el 1962-ben, majd felvették a BME Műszer- és Szabályozástechnika Szakára. Végzését követően a hódmezővásárhelyi Mérleggyárban helyezkedett el. Eleinte a tervezési osztályon villamos tervezőként dolgozott. Hamarosan tervezési osztályvezető, majd vállalkozási főosztályvezetőként dolgozott. 1972-ben középfokú angol nyelvvizsgát tett. Angol nyelvtudásának köszönhetően az akkoriban terjedő nyúlásmérő-bélyeges, erőmérőcellás mérlegek szakirodalmából sokat hasznosított napi munkájában és abban is segítette, hogy a nyolcvanas években a Mérleggyár képviselőjeként a fél világot bejárta. Számos hazai és nemzetközi konferencián, kiállításon vett részt, tartott előadást. Kutatási és érdeklődési területe: hő-csövek, nyúlásmérő-bélyeges méréstechnika. Tagja volt a MATE Mérlegtechnikai Szakosztályának. 1984-től 1989-ig az IMEKO Erő- és Tömegmérési Bizottságában Magyarország képviselőjeként dolgozott. Belföldi és nemzetközi publikációinak száma: 30. A 80-as években a Mérleggyár korszerű elektronikus darumérlegeket gyártott a szovjet kohászat részére. Ezek műszaki tartalmának kialakításában aktívan részt vett. 1988-ban a Mérleggyár műszaki igazgatójává nevezték ki. 1989-ben az IMEKO IX. Világkonferenciájára feldolgozta a nyúlásmérő-bélyegek és a velük épített erőmérő cellák hazai történetét, amit elő is adott. 1989-ben súlyos betegség érte, mely derékba törte pályáját. Két év kihagyás után megalakította saját mérleges cégét, az MMC Műszer Kft-t. Elektronikus szalag-, tartály-, közúti- és vasúti hídmérlegek gyártását végezte, és végzi mind a mai napig. Egy angol cég megkeresésére 1990-ben elvállalta egy infravörös nedvességmérő család magyarországi képviseletét. Ezt 24 éven keresztül sikeresen végezte. 2010-ben a vasúti mérlegek területén hozott egy jelentős újítást. Az előre gyártott, vasbeton sekélyaknás mérlegek kifejlesztésével jelentősen megújította a vasúti piacot. Három szolgálati találmánya volt, amelyeket a szovjet darumérlegekben is hasznosítottak. Kohó- és Gépipari miniszteri és feltalálói, valamint Munka Érdemrend kitüntetésekben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Mészáros János

1942-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 810/1967

Mérnöki pályafutását a Budapesti Rádiótechnikai Gyárban kezdte mint vállalati öszöndíjas. Eleinte műszereket javított, később célműszereket tervezett, melyek használatával -többek között- jelentősen sikerült lecsökkenteni a sorozatban gyártott magnetofon készülékek bemérését. Később az Integrált áramkörös elektronikai szakmérnöki oklevél megszerzése után hibrid áramkörök szerelését honosította meg a REMIX-szel kooperálva, melyeket rádiótelefonok gyártásánál használtak fel. 1980-ban megszerezte a közgazdász-mérnök oklevelet a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem Mérnök-közgazdász tagozatának Ipar szakán. Ez is hozzásegítette abban, hogy egy újabb felépítésü, gazdaságosabban gyártható CB rádiónak kifejlesztését vezesse, és sorozatgyártását előkészítse. 1985-87-ben az USA-ban volt lehetősége dolgozni, ahol áramköröket tervezett és elektrooptikai méréseket végzett. 1987-89-ben a KFKI Szilárdtestfizikai Intézetében speciális műszerek fejlesztésével és készítésével foglalkozott. aktivan vett részt a központi épületben lévö SZKÉNÉ szinház létrehozásában, különösen az akusztia, a hangosítás és a világosítás terén. 1989-ben visszatért az USA-ba, ahol rövidesen egy kisebb cég (Lumitek International Inc., ahol elektroluminescent lámpákat és infrared érzékelö kártyákat készítenek) fömérnöke majd résztulajdonosa lett, ahol még mindíg aktívan tevékenykedik.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Mészáros Sándor

1944-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 265/1967

Tanulmányok: Villamosenergiaipari Technikum (1958-62), technikusi oklevél; BME Villamosmérnöki Kar, műszer és szabályozástechnika szak (1962-67), villamosmér-nöki oklevél; BME Villamosmérnöki Kar digitális rendszertervező szakmérnöki ta-nulmányok (1974-75), szakmérnöki oklevél. Munkahelyek, tevékenységek: 1967-től 71-ig a Vegyigép Tervező és Fővállalkozó Vállalat Villamos Osztályán szerkesztő-ként majd tervezőként különböző vegyipari üzemek (mészművek, festék-, ill. mosó-szergyárak, üzemek) villamos automatikai, ill. szabályozástechnikai rendszereinek tervezése, és beruházások tervezői művezetése volt a feladata. 1971-től 1976-ig a Budapesti Postaigazgatóság Fejlesztési Osztályán dolgozott. Részt vett a csomag-, ill. levélfeldolgozás automatizálásának előkészítésében és beruházásában, ill. postai ügyviteli folyamatok szervezésében, gépesítésében. 1976-tól a győri Közlekedési és Távközlési Műszaki Főiskola Postaüzemi Tanszékén főiskolai adjunktusként infor-matikát és rendszerszervezést oktatott. A tudományterület rohamos fejlődésével igyekezett folyamatosan lépést tartani (oktatási anyagban, segédletekben, jegyzetek-ben, laborfejlesztésben), emellett néhány speciális területtel is foglalkozott: kódel-mélet, jelfelismerés, adatvédelem, térinformatika, integrált vállalatirányítási rend-szerek. A Széchenyi István Egyetem - mint jogutód - Marketing és Menedzsment Tanszékéről ment 2005-ben nyugdíjba egyetemi adjunktusként. Időközben – 1989-94-között – a Károli Gáspár Református Egyetem levelező tagozatán teológiai ta-nulmányokat folytatott, és református lelkészi oklevelet szerzett. 1997-től fölszentelt lelkészként szolgált a Győri Ref. Egyházközségben önkéntesen és fizetés nélkül az egyetemi oktatómunkája mellett, majd azt követően nyugdíjasként is 2015-ig.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Mezei Géza

1943-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 543/1967

A Kandó Kálmán Híradás- és Műszeripari Technikumban érettségizett 1961-ben.

1962-ben sikeresen felvételizett a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karára, a Műszer Szakra. Diplomatervét 1967-ben védte meg. Mérnöki pályafutását az Elektronikus Mérőkészülékek Gyárában a fejlesztésen, az oszcilloszkóp laboratóriumban kezdte meg. Hamarosan részt vehetett a Magyarországon első 100MHz-es oszcilloszkóp kifejlesztésében, és megvalósításában. Ezzel a típussal az EMG Oszcilloszkóp Laboratóriuma elnyerte a BUDAPESTI NEMZETKÖZI VÁSÁR nagydíját. A következő években ebből a készülékből több ezer darabot gyártottak az EMG-ben. A gyártási folyamatot típusfelelősként segítette. Ezzel párhuzamosan folyt a 100MHz-es oszcilloszkóp további fejlesztése, amelyben szintén részt vett. A készülék vertikális és horizontális része cserélhető (plug-in) rendszerű volt. A továbbfejlesztés során ilyen cserélhető egységekbe került beépítésre – a mintavételezési elvet felhasználó – 1 GHz-es Vertikális és Horizontális eltérítő egység. A digitális technika fejlődése, az integrált áramkörcsaládok kialakulása, ezek kapcsolási sebességének növekedése szükségessé tette olyan ellenőrző mérőrendszerek létrehozását, amelyek segítségével ellenőrizni lehetett a legyártott integrált áramkörök minőségét. Ezeknek a mérőrendszereknek a kifejlesztésére és megvalósítására jött létre az EMG-ben a Mérőrendszer Csoport. Ennek a csoportnak tagja volt. Feladata volt a mintavételező mérőegység továbbfejlesztése, az akkori leggyorsabb kapcsolási sebességű GaAs alapú technológiák kifejlesztésével előállított eszközök ellenőrzésére. Ezek kapcsolási ideje 100ps-400ps volt. A csoport a kitűzött célt teljesítette. A különböző digitális integrált áramkörök gyártási minőségi ellenőrzésére alkalmas Dinamikus Mérőrendszerekből több száz darabot készítettek. Az EMG felbomlása után, a kilencvenes évek első felében egy mérőműszer fejlesztő és gyártó kft. alapító tagjaként dolgozott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Meződi László

1944-ben született Semjénházán.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 16/1968

1958-ban fejezte be az általános iskolát. 1962-ben gimnáziumi érettségit tett. 1962-1967 között a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Kar Híradástechnikai szak hallgatója volt. 1967-től kezdve nyugdíjba vonulásáig a VIDEOTON-nál dolgozott. 1967-69 között önálló szerkesztőként adó-vevők honosításával, majd a KGST híradástechnikai alkatrészek - pl. Kőporc kondenzátorok, Hagy vasmagok - gyártás szakosítása kapcsán azok minősítésével, alkalmazásukkal foglalkozott. 1969-től 1976-ig fejlesztő csoportvezetőként haditechnikai kommunikációs eszközök - adó-vevők, rendszerek – honosítását, fejlesztését, tesztelését és a Haditechnikai Intézettel közösen a minősítését végezte. 1975-ben Rádió műsorszóró és hírközlő szakmérnöki oklevelet szerzett. 1976-tól 1989-ig gyáregységi főmérnökként mozgó kommunikációs rendszerek gyártásával, tesztelésével, minősítésével foglalkozott. Szakmai képzését a Híradástechnika szakfolyóirat illetve könyvtári szakirodalmon keresztül folytatta. Az 1980-as évektől több magyar vállat bevonásával felderítőzavaró rendszerek fejlesztésében is részt vett. 1991-től, a cég privatizálása után, stratégiai fejlesztési intézet főmérnökeként piaci és gyártási stratégiák konkrét lépéseinek (pl. partnerek keresése, árajánlatok, szerződések előkészítése) kidolgozásával foglalkozott. 1998-2006 között először Vállalat Igazgató és Kft. vezetőként, relé és hangszóró gyárat, és végül mint Vállalatigazgató műanyag alkatrész- és szerelvénygyártó céget vezetett. 2006 óta nyugdíjas.

Munkájáért kétszer kapott Kiváló Dolgozó, 1980-ban pedig 10 éves Honvédelmi Érdemérem kitüntetést. 1991 után két Videoton Emlékplakettet és két Emlékérmet kapott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Mihálkovics Tibor

1943-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 199/1966

A Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának Erősáramú Szakán 1966-ban kapott oklevelet. 1966-tól a Villamosenergiaipari Kutató Intézet Nagyteljesítményű Laboratóriumának tudományos munkatársa, osztályvezetője, majd vezetője. Főbb tématerületei: nagyfeszültségű (NF) hálózatok visszaszökő feszültségének (VSF) mérése, számítási módszerek és a megszakítók VSF igénybevételét csökkentő megoldások kidolgozása; NF szigetelőláncokon fellépő nagyáramú zárlati ívek mozgása, ívállósági vizsgálati módszer kidolgozása (Dr. Kertész Viktorral közösen), 1977-ben ebben a témában védte meg kandidátusi disszertációját (a disszertáció és annak eredményeit összefoglaló CIGRE publikáció képezik az alapját az IEC 61467 szabványnak); korszerű tokozott nagyáramú sínhíd kifejlesztése a Paksi Atomerőmű 220MW-os gépeihez, új nagyteljesítményű vizsgálati áramkörök kifejlesztése, team tagjaként a NF megszakítók vizsgálatához szintetikus vizsgáló áramkör kifejlesztése, vizsgálatok végzése. 1989-ben az ELMŰ Rt. Vizsgálóállomásának lett vezetője, majd az ELMŰ Rt. főosztályvezetője. Főbb munkaterületei: nagyteljesítményű vizsgálatok, zárlatkorlátozás a NF hálózaton, túlfeszültség védelem fémoxid (ZnO) korlátozókkal, NF készülékek, berendezések tenderkiírása, ajánlatok elbírálása. 2002-től 2015-ig az INFOWARE Rt. Zárlati Próbaállomás és Mérnökiroda vezetője. Az ELMŰ Rt. német tulajdonosa 2000-ben bezárta a Vizsgálóállomást, az eszközöket, berendezéseket az INFOWARE Rt. vásárolta meg és Mihálkovics T. vezetésével Szigetszentmiklóson felépítette az akkreditált Zárlati Próbaállomását. 2015-től nyugdíjas szakértőként dolgozik ott. 2006-ban alapított MiKoMi Kft. cégében mérnökirodai, műszaki tanácsadói tevékenységet végez. Fenti tématerületeken számos előadást tartott, magyar és idegennyelvű publikációinak száma több, mint 50.

Kitüntetései: több Elektrotechnika Nívó Díj, Zipernowsky Díj (1984), Zeusz Díj (MVM), Déri Díj (2004).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Mikó Balázs

1942-ben született Bélapátfalván.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 418/1966

A miskolci Bláthy Ottó Villamosenergia-ipari Technikumban érettségizett 1961-ben. 1966-ban végzett a BME Villamosmérnöki Karának Erősáramú Szakán. 1973-ban a BME-n Irányítástechnikai Szakmérnöki oklevelet szerzett. 1966-tól a Cement és Mészművek Eternit Gyárában dolgozott energetikus, fő-energetikus, műszaki osztályvezető beosztásokban. A gyár energiagazdálkodásának, műszaki fejlesztésének, a gépi berendezések karbantartásának az irányítása tartozott feladatai közé. 1989-től a Medicor Művek esztergomi gyárában szervezési főosztályvezetőként dolgozott. Feladatai közé tartozott a számítástechnikai, informatikai terület, a minőség-ellenőrzés és minőségbiztosítás irányítása. 1997-től a Medicor Művek Röntgen Gyárában (1998-tól a General Electric Medical Systems Röntgen Gyára) dolgozott minőségbiztosítási vezető beosztásban. A gyártási folyamatok szabályozásán és ellenőrzésén túl munkaköréhez tartozott a biztonságos munkavégzés feltételeinek szabályozása, a végrehajtás ellenőrzése. 2002-től nyugdíjas. 1991-től munka mellett és nyugdíjasként is egyéni vállalkozóként villanyszerelési kivitelezési munkák tervezésével, szervezésével, gazdasági vállalkozások minőségirányítási rendszerének kialakításával foglalkozott. Az idők folyamán tagja volt tudományos egyesületeknek (Elektrotechnikai, Méréstechnikai, Energiagazdálkodási stb.). 2009-től megszűnéséig (2014) tagja volt a MTESZ Minőségügyi Bizottságának.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Miltényi Szilárd Tivadar

1941-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 123/1967

A gimnázium elvégzése után szakmunkás bizonyítványt szerzett, mint híradástechnikai műszerész. 1961-ben felvételt nyert a BME Híradástechnikai Szakára. Az egyetemet a Magyar Posta társadalmi ösztöndíjasaként végezte el. A Posta távközlési szakterületére került egy éves gyakorlatra. A gyakorlat elvégzése után a Posta Budapesti Távközlési Igazgatóságának Területi Tervező Irodájához került, ahol különféle terveket készített beruházásokhoz, illetve szakmai területeket átfogó tervezőirodák megrendelésére alvállalkozóként tevékenykedett. Pár éves tervezési tevékenység után az akkor alakult Budapesti Kábelfenntartó Üzeméhez került üzemmérnöknek, később műszaki vezető lett. A kábelhálózatok üzemeltetése után visszakerült a cég tervező irodájához, mint irodavezető. Fő feladatai a tervek ellenőrzése és jóváhagyása, szakmai és személyzeti feladatok, valamint az előírt éves bevételi terv biztosítása. 1978-ban a Magyar Posta Vezérigazgatóságára került, mint szakmai főelőadó. Fő feladata a munkavédelmi és biztonságtechnikai szakterület koordinálása. Elvégezte a Munkavédelmi Szakmérnöki stúdiumokat, és a későbbiekben az egész Posta biztonságtechnikájáért felelt. Államigazgatási átszervezések kapcsán a 80-as évek közepén az Országos Anyag és Árhivatal munkavédelmi vezetője lett. Itt többek között fő tevékenysége az országos munka- és védőruha-ellátás biztosítása volt. A későbbiekben megkeresték az akkor alakuló Országos Munkavédelmi és Munkaügyi Főfelügyelőség vezetői és felkérték az intézmény műszaki szabályozásának irányítására. Itt elvégezte a Szabványügyi Hivatal által szervezett Felsőfokú Szabványalkotói Tanfolyamot, valamint Munkavédelmi Szakértői Engedélyt szerzett. Rendszeresen részt vett az akkori KGST nemzetközi munkabizottsági ülésein. Több szabvány megalkotásában és opponálásában vett részt. Ebben az időben történt a Magyar Posta átszervezése, amikor is az újonnan alakuló Magvar Távközlési Vállalat (Matáv) meghívására a cég munkavédelmi vezetője lett. 1999-ben saját kérésére nyugállományba vonult, majd utána még 5 évig vállalkozóként tevékenykedett.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Minkó Béla

1944-ben született Újpesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 489/1967

1967-ben végezett jeles eredménnyel a BME Villamosmérnöki Karának Műszer- és Szabályozástechnika Szakán. A diplomaterv megvalósításában sok segítséget kapott Ambrózy András tanár úrtól és az ipari konzulensétől, a Műszeripari Kutató Intézet munkatársától, Roska Tamástól. A diploma megszerzése után az egyetem Műszer- és Méréstechnikai Tanszéken dolgozott gyakornokként. Kétéves egyetemi oktatási tevékenység után a Dunai Kőolajipari Vállalatnál dolgozott ipari folyamatok (kőolajlepárlás és finomítás) automatizálása területén. 1971-töl különbözőszámítástechnikai cégeknél (Vegyterv, NOTO-OSZV, PSZTI, Datorg) dolgozott, először beosztott programtervezőként, majd középvezetői beosztásban (csoportvezető, osztályvezető). Feladata egyrészről különböző alapszoftverek és alkalmazási szoftverek beszerzese, adaptálása, karbantartása volt, másrészről pénzügyi rendszerek tervezése és fejlesztése. Részt vett az Országos Software Archivum és Követőszolgálat (OSAK) kialakításában. Több pénzügyi, kereskedelmi adatfeldolgozási rendszer tervezésében és realizálásában vett részt. 1984-től elsősorban német nyelvterületen dolgoztt ipari gyártási folyamatok számítástechnikai rendszereinek kialakításában (Siemen AG München, Ausburg, Witten, Berlin). Később többnyire pénzügyi és biztosítási nagygépes (mainframe) rendszerek tervezésében és megvalósításában vett részt: Post Bank (Frankfurt am Main), BfA (Berlin), AUFA (Bécs), Deutsche Telekom (München, Budapest), OTP (Budapest). Siemens BS2000-es, IBM MVS, zOS, Windows/Linux környezetben dolgott, döntő többségében procedurális programnyelveken (COBOL, PL/1, Fortran, Algol, C). Több nagy adatbázis tervezésében is részt vett. 2004-ben ment nyugdíjba, de még közel 10 évig, nyugdíj mellett, tanácsadóként több adatfeldolgozási rendszer tervezésében, programozásában vett részt.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Molnár András

1943-ban született Pestszenterzsébeten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 667/1967

1967-ben szerzett diplomát a Villamosmérnöki Karon. Az Elektroakusztikai Gyár ösztöndíjasaként végzett, így ott kezdett dolgozni a hangsugárzó műhelyben, de két hónap után átkerült a Minőség Ellenőrzési Főosztályra ellenőrzési csoportvezetőként. A stúdiótechnikai ágazat tartozott hozzá, ők ellenőrizték azokat a berendezéseket is, amelyek a moszkvai olimpiára készültek. Később osztályvezetőként dolgozott ugyanitt. Sajnos, a gyár termékeinek 90 százaléka szovjet exportra készült, így a rendszerváltás után megszűntek a megrendeléseik, tönkrement a gyár. 1991-ig még vegetált az üzem, de ekkor már valamennyien új helyet kerestek. Ebben az évben kilépett és egy barátjával számítástechnikai munkahelyet alapítottak, egy grafikai stúdiót. Különböző művészeti kiadványokat, prospektusokat készített. 2003-ban ettől a cégtől ment nyugdíjba.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Molnár György

1941-ben született Mezőtúron.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 625/1967

1967-1969 között az Egyesült Izzó Félvezető Gyáregységében paramétermérésekkel, vezérlésekkel foglalkozott. 1969-1974.között a Siemens AG-nél dolgozott München a félvezető üzemágban. 1971-től SMD alkatrészek méréstechnikájának fejlesztésével foglalkozott. 1974-1977 között házon belül megpályázta egy malaysiai alkatrészgyár beindításához a műszaki igazgató pozícióját. Három év elteltével a teljes műszaki irányítást helyi alkalmazottak vették át. 1977-1979 között a müncheni Siemens AG-ben az IC gyártás kihozatalát felülvizsgáló csoport méréstechnikai szakértőjeként tevékenykedett. 1979-1983 között a malaysiai újonnan nyitott gyáregység technológiai tanácsadó feladatkörével bízták meg, főleg az anyavállalat fejlesztéséből származó alkatrészek, új technológiák adoptálásában. 1983-ban a Siemens AG egy tranzisztorgyártó és mérősor eladását követő szerződés alapján a Beijing Electrontube Factory-höz küldte öt hétre. Feladata volt gyártó és mérőberendezések programozását, kezelését betanítani. 1983-1987 között az ausztráliai Laocon Control Technology Ltd-nél (Perth) az Igazgató Tanács Tagja és a programozható ipari szabályozó rendszer sorozatgyártását készítette elő. 1992-1993 között a malaysiai Fastron cégnél konzultánsi beosztást töltött be. Súlypontban a kihozatal és a termelés megnövelése volt. A mobiltelefonok világpiacán bekövetkezett robbanásszerű igények kielégítésére a cég mikro-méretű SMD tekercsek gyártására rendezkedett be. 1993-ban megszerezte a nagy európai gyártók megrendeléseit biztosító ISO-9000 QA Minősitést. Mint műszaki igazgató, ő volt a cég összekötője az ISO-Malaysiaval. 1994-1997 között az ausztráliai Molimpex Pty Ltd. (Perth) tulajdonosa. Speciális mérő és vezérlőegységeket terveznek és építenek be az állami energiaügynökség megbízásából. Az eredeti diesellel működő 5-8 MW-os generátor egységeket a sokkal gazdaságosabb „Dual-Fuel" üzemmódhoz használt gázelőkészítő elektronikus vezérléssel látják el. 2000 óta nyugdíjas és részidőben konzultánsként napelemes technológia és energiatárolók marketingjével és alkalmazástechnikájával foglalkozik.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Molnár János

1944-ben született Sárváron.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 788/1967

1967-ben végzett a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának Erősáramú szakán, 1991-ben Számítástechnikai Kommunikáció szakon szakmérnöki diplomát, 1994-ben számítástechnikai egyetemi doktori fokozatot szerzett. Szakmai munkáját a VBKM 7. sz. VÁV Gyárában mérnök gyakornokként kezdte, majd 1968-tól 1988-ig a Műszeripari Kutató Intézetben, később ennek jogutódjában a MIKI Méréstechnikai Fejlesztő Vállalatnál dolgozott. Fejlesztőként, témavezetőként többek között hajóüzemi erősáramú hálózatok, szénhidrogén-kutatási műszerek, CAMAC ipari analóg mérőlánc, analóg áramköri mérőautomaták fejlesztésében, gyártásában, üzembe helyezésében, osztályvezető, főosztályvezető, műszaki igazgatóhelyettes beosztásban a vállalat irányításában vett részt. 1988-tól 2012-ig a Kandó Kálmán Műszaki Főiskola, majd az Óbudai Egyetem Kandó Kálmán Villamosmérnöki Kar oktatója. A Műszertechnikai és Automatizálási Intézetnél a villamos méréstechnika, a Híradástechnika Intézetnél a rádiótávközlés, médiatechnológia és kommunikáció, videotechnika tantárgyfelelőse és oktatója. Közben 1994-től 1997-ig vendégprofesszorként Németországban a Fachhochschule Wilhelmshaven-ben a villamosságtan, villamos méréstechnika, nagyfeszültségű technika tárgyak előadója. Az oktatáson belül kutatási szakterülete az elektromágneses emberi expozíció és mérése. Tagja a Magyar Szabványügyi Testület 847-849 munkabizottságának. 2001-től társtulajdonosa és ügyvezetője a Baracs és Társa Fordító Tolmács és Tanácsadó Kft-nek.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Molnár Károly Péter

1937-ben született Újszászon.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 678/1967

1956-tól 1992-ig, nyugállományba vonulásáig, a MÁV Távközlési és Biztosítóberendezési Építési Főnökségen dolgozott 1967 – 1973 között műszaki tervezőként, 1973 – 1979 között műszaki osztályvezetőként, 1980 – 1986 között főmérnökként, végül 1986 – 1992 között igazgatóként. Ebben az időszakban a MÁV kiemelt fejlesztő beruházásaiban tervezői, szervezői és irányítói feladatokat látott el: villamos mozdonyok jelfeladását ellenőrző és éberségi berendezések; állomási távközlő és biztosítóberendezések (Budapest - Keleti pályaudvar, Kelenföldi pályaudvar és Ferencvárosi pályaudvar, Békéscsaba, Debrecen, Záhony); vonali berendezéseknél automata térközök és automata sorompók (Budapest - Keleti pályaudvar – Hatvan – Miskolc; Rákos – Újszász – Szolnok; Budapest - Ferencváros – Székesfehérvár – Balatonmáriafürdő; Budapest - Déli pályaudvar – Budapest - Kelenföld – Komárom – Győr; Budapest - Nyugati pályaudvar – Vác – Szob). Az 1993-2000 közötti időszakban a Budapesti Vasutas Sport Clubnál létesítményvezető, beruházási főmérnök volt. Ebben az időszakban a labdarúgó pálya világításának megépítése, a transzformátorház kapacitásának bővítése, a számítógép-vezérelt eredménykijelző és hangosítás megvalósításának projektjeiben dolgozott.

Szakmai elismerései: Kiváló Újító, Érdemes Vasutas, öt alkalommal Kiváló Dolgozó kitüntetés.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Müller István

1944-ben született Újpesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 442/1973

Az egyetem befejezése után, nyugdíjazásáig, egy munkahelyen, de sokféle beosztásban dolgozott a Budapesti Elektromos Műveknél. Címszakban: az Újpesti Üzemosztályon kezdett az energiacsoport vezetőjeként, 1974-től az Üzemviteli Főosztály 20 kV-os szakreferense, 1976-ban a Kábel-üzemosztály osztályvezető-helyettese. 1977-ben az Elműt átszervezték, ekkortól a Dél-pesti Üzemigazgatóság üzemigazgatója. 1981-től az Üzemviteli Főosztály szaktanácsadója, 1984-től az Észak-Budai Üzemigazgatóság főmérnöke, majd üzemigazgatója, 1988-tól üzletigazgató. Az Elmű 1993-as privatizációja után az összevont Budai Üzemigazgatóság üzemigazgatója, majd az Üzemigazgatóságok megszűnésével az Elosztó-hálózati Főosztály főosztályvezetője (feladatköre a 0,4, 10, 20 kV-os hálózatok üzemeltetése, üzemirányítása). 2001-től korkedvezményes nyugdíjas, ettől fogva a Müller Villamosmérnöki Iroda Bt-ben tervező igazságügyi szakértő.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Nagy Ferenc

1944-ben született Diszelben.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 689/1967

1944. június 15-én született Diszelben. Általános iskolai tanulmányait itt, középiskolai tanulmányait Tapolcán végezte. 1962-ben felvették a BME Villamosmérnöki Karának Erősáramú szakára. 1967-ben itt szerzett villamosmérnöki oklevelet. Első munkahelyén, a Közép-dunántúli Kőbánya Vállalatnál energetikusként dolgozott, feladata a nagyvállalat optimális energiagazdálkodásának felügyelete volt. Megbízása volt továbbá üzemek, üzemegységek automatizálásának, távvezérlésének tervezése, kivitelezése, üzemeltetése. Felügyelte 3kVos, 6kV-os, 20 kV-os berendezések kivitelezését, üzemeltetését. Oktatóként vett részt villamosmű-kezelő tanfolyamokon. 1986-ban egy évig a keszthelyi Anker kenyérgyár műszaki vezetője volt. 1987-ben átkerült a Dél-dunántúli Áramszolgáltatóhoz (ma E-On). Itt kezdetben technológusként, majd műszaki fejlesztőként dolgozott. Feladata 0,4 kV-os és 20 kV-os hálózatok fejlesztésének előkészítése volt. Később az áramszolgáltatói hálózatok kivitelezésének műszaki ellenőrzését végezte. Innen került nyugdíjazásra 2002. évben. Azóta három gyermek apjaként és 6 unoka nagypapájaként horgász hobbyjának hódol.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Nagy Gábor

1936-ban született Balmazújvárosban.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 694/1967

A gimnáziumi és a híradásipari technikumi érettségi után több szakmából szerzett szakmunkás bizonyítványt. A BME villamosmérnöki karának erősáramú szakán 1967-ben diplomázott. 1977-ben a SZOT Munkavédelmi Továbbképző Intézet szakmérnöki tagozatán munkavédelmi szakmérnöki oklevelet szerzett. A TITÁSZ Vállalatnál középfeszültségű kábelek üzembe helyezés előtti feszültségpróbáit, kábel hibahely méréseit végezte. Irányította a 120 kV-os alállomások nagyfeszültségű berendezéseinek karbantartását. A Debreceni Atommagkutató Intézetben részt vett az 5 meV-os Van de Graff laboratóriumának tervezésében: megtervezte a nyomástartály belsejében lévő gyűrűlift villamos vezérlését, valamint a laborépület sugárvédelmi jelző-reteszelő rendszerét. Az utóbbiból készült szakmérnöki diplomáját 1977- ben sikerrel védte meg. 1969-től a HAJDÚTERV-nél dolgozott különböző munkakörökben. Vezető tervezőként tervezte a berettyóújfalui ELZETT gyár villamos berendezéseit, a megye ipari és kommunális létesítményének külső és belső elektromos hálózatát. 1996-ban a vállalat műszaki igazgatójaként ment nyugdíjba. Utána még 10 évig műszaki tanácsadóként dolgozott az építőiparban.

Többszöri vállalati kiváló dolgozói kitüntetés után 1983-ban megkapta az ÉVM Kiváló Munkáért miniszteri kitüntetését. 1988-ban a SZOT a Szakszervezeti Munkáért arany fokozatú kitüntetését is kiérdemelte.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Nagy István

1942-ben született Hatvanban.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 431/1967

1961-ben kapott technikusi oklevelet a Kandó Kálmán technikumban, utána egy évig műszerészként dolgozott. 1962-től a BME hallgatója volt, 1967-ben szerzett villamosmérnöki diplomát a Műszer és Szabályozástechnika szakon. Mérnöki pályája 39 évig tartott, hat munkahelyen. Szakmailag legaktívabb időszaka az Építéstudományi Intézetben töltött 16 év volt (1970-86). Mechanikai mennyiségek villamos-elektronikus mérésével foglalkozott. Publikált és szakmai fórumokon szerepelt itthon és külföldön, előadott a BME Mérnöki Továbbképző Intézetének kurzusain. Egzisztenciálisan legjobbnak aktív működése utolsó 13 évét tartja (1993-2006), amikor új feladatokat vállalva a nyomás- és hőmérsékletmérő műszereket gyártó német WIKA cég önálló hazai képviseletét látta el, hasznosítva korábban szerzett felsőfokú külkereskedelmi szakképesítését is. 2006 óta nyugdíjas. Szívesen gondol vissza műegyetemi éveire és tankörére, a „műszer 1”-re. Alma matere is emlékezett rá. Sok idővel végzése után, egy váratlan találkozáskor hajdani szeretett tanárát, Dr. Bosznay Ádám professzort láthatta viszont, aki 12 év távolából is fölismerte őt, és nevén szólította.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Nagy István

műszaki doktor

1944-ben született Párkányban.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 253/1967

A villamosmérnöki diplomát követően, 1973-ban Gazdasági mérnöki, 1982-ben Vízgazdálkodási szakmérnöki oklevelet szerzett. 1987-ben Vízgazdálkodás; szaktudományból Műszaki doktor tudományos fokozatot kapott. 1967-2004-ig Közép-Tisza Vidéki Vízügyi Igazgatóságon dolgozott, 1976-tól igazgatóhelyettesi, 1987-2004 között igazgatói beosztásban. 2004-től magánvállalkozásban szakértői munkát végez. Pályája kezdetén a vízgazdálkodási létesítmények fejlesztési, fenntartási és üzemelési kérdéseivel foglalkozott, különös tekintettel a belvízrendszerek fejlesztésére, üzemeltetésére. Mérnöki tevékenységében kiemelt szerepet kapott a Kiskörei Vízlépcső és Öntöző Rendszer fejlesztése és hasznosítása, a Tisza tavi üdülőkörzet fejlesztése. 1998-ig kidolgozta az ár- és belvízvédekezés továbbfejlesztett rendszerét, amelyet az ezredforduló szélsőséges eseményei során közmegelégedés mellett alkalmazott. A 2000. évi árvíz után új Tisza völgyi árvízvédelmi koncepciót, a Tisza menti árvízi tározás elfogadását és részletes kidolgozását kezdeményezte, vezette a megalapozó szakmai munkákat. Az új koncepció a Vásárhelyi Terv Továbbfejlesztése név alatt vált ismertté. Szakértői és publikációs tevékenysége során az árvízvédelmi biztonság növelésének, és a belvíz károk csökkentésének kérdéseivel foglalkozik.

Munkájáért a 2000. évi árvíz után a Magyar Köztársaság Érdemrend Lovagkeresztje kitüntetést kapta.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Nagy Istvánné

1944-ben született Bácsalmásban.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 246/1967

BME Villamosmérnöki Kar Erősáramú Szakán végzett 1967-ben. 1983-ban a Közgazdaságtudományi Egyetem Ipar Szakán mérnök-közgazdász diplomát szerzett. Munkáját a szolnoki Középtiszavidéki Vízügyi Igazgatóságnál kezdte tervezőként, majd a Keletmagyarországi Vízügyi Tervező Vállalatnál irányító tervezőként, ill. A villamos tervezési csoport vezetőjeként dolgozott. Tagja volt a Magyar Elektrotechnikai Egyesület Szolnoki Csoportja vezetőségének, ennek keretében érintéstechnikai tanfolyamokat vezetett. 1979-től a megalakult Szolnoki Kereskedelmi és Gazdasági Főiskolán adjunktusként, 1983-tól docensként, 1996-tól megbízott kereskedelmi tanszékvezetőként dolgozott; több tantárgyat oktatott, valamint új tantárgyként bevezette a „kereskedelmi logisztika" oktatását tantárgyfelelősként. Részt vett több tankönyvpótló jegyzet írásában, szöveggyűjtemények összeállításában. Közreműködött tantervek kialakításában, távoktatás bevezetésében, stb. Nyugdíjba vonulása után még OKJ-s tanfolyamokon tanított, a főiskolán pedig a „Logisztika" óraadó tanáraként dolgozott.

Mindkét munkahelyén több elismerést, kitüntetést kapott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Nagy József

1943-ban született Püspökladányban.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 536/1967

A debreceni Mechwart András Gép. Tech. Híradásipari tagozatának elvégzése után a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki kar Erősáramú tagozatára nyert felvételt 1962-ben, amelyet 1967-ben végzett el. 1975-1977 között Munkavédelmi Szakmérnök képzésen végzett, majd Világítástechnikai Mérnök Továbbképzőn vett részt. 1994-ben végezte a MÁV Speciális Vezetőképző Tanfolyamát. 1967-től 1969-ig gyakornok a Balmazújvárosi Gépjavító Vállalatnál. 1969-ben a MÁV-hoz került, ahol egy féléves képzés és a vasúti szakvizsgák letétele után az EZ Praha vállalat - mint felsővezetéki kivitelező - és a MÁV összekötője lett. 1970 szeptemberében megbízást kapott az akkor alakuló Ebesi Villamos Vonalfőnökség vezetésére. 2000-től az összevont ebesi és nyíregyházi Villamosfőnökség főmérnöke lett. 2004-ben nyugdíjba vonult. Ebben az évben a MÁV a felsővezeték karbantartási tevékenységét kihelyezte a Vasutvill Kft-hez. Innen kapott felkérést az Északkelet Régió vezetésére, ahol a kihelyezési folyamat menedzselését 2006-ig folytatta. Oktató volt a MÁV Tisztképző Intézetében. Részt vett a felsővezetéki mérőáramszedő és hibadiagnosztika kifejlesztésében, oktató film készítésében. Vizsgálta a vasúti felsővezeték porcelán szigetelőinek élettartamot befolyásoló rizikófaktorait és az élettartamot növelő lehetőségeit. Közreműködött a MÁV E. 101. sz. utasítás átdolgozásában és a Felsővezeték Karbantartási Utasítás kidolgozásában.

Kitüntetései: Kiváló Dolgozó (4 alkalommal), Vasút Kiváló Dolgozója, Kiváló Újító, A Vasút Szolgálatáért arany fokozat

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Nagy László

a műszaki tudomány kandidátusa, címzetes főiskolai tanár

1944-ben született Egerben.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 488/1967

Első munkahelyén, a Villamosipari Kutató Intézetben gyakornokként kezdett, majd volt tudományos segédmunkatárs, munkatárs, osztályvezető, főosztályvezető, kutatási főmérnök és végül az intézet igazgatója 1990-ig. Ezt követően az EPOS PVI Rt. amerikai-magyar vegyesvállalat vezérigazgatói posztját töltötte be, majd 1993-ban lett a német VARTA konszern magyarországi leányvállalatának vezetője. Az évek folyamán a cégnek a nemzetközi integrációs folyamatokból következő többszöri átalakulása és evvel összefüggő névváltoztatásai ellenére ez a pozíciója lényegileg változatlan maradt, és 2013-ban a világ legnagyobb ipari akkumulátor gyártója, az EnerSys magyar leányvállalatának éléről ment nyugdíjba. Emellett 2009-től visszavonulásáig az EnerSys Advanced Systems főnökeként a lítium-ion akkumulátorok valamint az ezeken alapuló rendszerek fejlesztését és gyártását irányította az Európát, Afrikát, Közel-Keletet felölelő régióban. 1972-ben a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karán műszaki doktori, majd 1984-ben a Magyar Tudományos Akadémián a műszaki tudomány kandidátusa címet szerzett. Címzetes főiskolai tanár (Kandó Kálmán Villamosipari Műszaki Főiskola – 1995). Nevéhez nagyszámú szakmai cikk, előadás és 23 Magyarországon illetve külföldön hasznosított szabadalom fűződik.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Nagy Lászlóné

1944-ben született Albertiben.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 487/1967

1967 és 1970 között az Egyesült Izzóban dolgozott előbb az Energetikai Főosztályon, majd tervező mérnökként a Konverta Gyárban. Pályafutását a Magyar Elektrotechnikai Ellenőrző Intézet Vizsgálati és Módszertani Csoportjában folytatta, mint műszaki tudományos ügyintéző. Feladata elsősorban a műszaki fejlődéssel és a minősítendő termékek egyre bővülő körével összhangban álló új vizsgálati eljárások és módszerek kidolgozása volt. 1975-től a Kandó Kálmán Villamosipari Műszaki Főiskola Erősáramú Karán volt adjunktus. Oktatási területe alapvetően vezérléstechnika és méréstechnika volt, amely területeken több jegyzet és szakkönyv kidolgozásában vett részt. 1987-ben visszatért az iparba, és pályafutását a Tirisztortechnika Műszaki Fejlesztő és Kivitelező Kisszövetkezetben folytatta mint tervező mérnök. 1992-től nyugdíjba vonulásáig az ENEL Mérnökiroda Kft ügyvezetői feladatát látta el.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Nagy Péter

1942-ben született Celldömölkön.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 712/1969

Középiskoláját Sopronban a Híradásipari Technikumban végezte 1960-ban. 1960-1962 közt a Videoton Székesfehérvár TV gyáregység üzemtechnikusa volt. 1962-1967 között a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Kar, Híradástechnikai szakán tanult. Közben szerezte meg a külkereskedelmi szakos német nyelvvizsgát. 1968-1971 szeptemberéig Radebergben, az NDK-ban dolgozott a Robotron Kombinat-ban, mint kísérleti mérnök. 1971-ben hazaköltözött és a Videoton kutatóintézetébe került. Lakhatási probléma miatt családjával Lajosmizsére költözött, ahol 1963 júniusáig magánvállalkozó volt – elektrotechnikával foglalkozott. 1983-1984 között a budapesti Skála-Lüschner Kft-nél műszaki vezetőként automaták javítását irányította. 1983-2004-ig magánvállalkozóként divat – és műszaki kereskedő volt. 2004 óta nyugdíjas éveit tölti.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Nagypál László

1944-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 780/1968

1967-ben végzett a BME Villamosmérnöki Kar Erősáramú szakán. Első munkahelye a Kohó és Gépipari Minisztérium (később KOGÉPTERV) Tervező Irodái, ahol feladata a KGM hatáskörébe tartozó vállalatok beruházásaihoz villamos tanulmánytervek, beruházási programok energiaellátási és erőátviteli kiviteli tervek készítése volt. 1974-75-ben néhány hónapig a FÉG-nél dolgozott létesítménytervező beosztásban, majd 1975-ben az ALUTERV-nél helyezkedett el. Itt vezető tervezőként több nagy feladat irányítója volt. Legjelentősebb munkája a jamaikai timföldgyár villamos energiaellátásához megvalósulási tanulmány és előtervek készítése volt. 1985-ben ismét a KOGÉPTERV-nél helyezkedett el, ahol főleg technológiai folyamatok és egyedi célgépek vezérléstechnikai tervezésével foglalkozott. Az NDK részére több vegyipari és gépipari létesítmény vezérlésének volt irányító tervezője. A KOGÉPTERV (KGT Mérnök Iroda) leépítése után 1994-ben az Elektromos Művekhez került. Itt 120/10/20 kV-os főelosztó hálózati tervezéssel foglalkozott. Ennek a tevékenységnek a kiszervezése után az ELMŰ beruházáson dolgozott projektirányítóként, de másodállásban az ENERGOPLÁN Kkt. tagjaként továbbra is részt vett alállomások tervezésében. Említésre való munkája a Hauszmann Alajos utcai 120/10 kV-os alállomás komplett 10 kV-os kapcsoló berendezésének tervezése volt. A főállásai mellett magántervezőként is tevékenykedett. 2006-ban nyugdíjazták, de mint külső munkatárs műszaki ellenőrként 2011-ig továbbra is részt vett az ELMŰ munkájában. Munkája mellett elvégezte a BME Gépészmérnöki Kar Gazdasági Mérnök Szakát, az IKM gazdálkodásszervező (controller) tanfolyamát, valamint építési műszaki ellenőr szakképesítést adó OKJ tanfolyamot. Német és görög nyelvből alapfokú nyelvismerettel rendelkezik.

Legjelentősebb munkája önálló tervezőként a nemzetközi kooperációban készült ózdi folyamatos acélöntő mű komplett villamos energiaellátása volt. Ezért kiváló ifjú mérnök elismerést kapott. A jamaikai timföldgyárral kapcsolatos tanulmányáért iparági nívódíjjal és kiváló dolgozó kitüntetéssel lett elismerve.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Nánási Péter

1943-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 345/1967

A Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának Műszer és Szabályozástechnikai Szakán végzett 1967-ben. 1967-1975 között a Rákospalotai Növényolajipari Vállalatnál dolgozott üzemvezetői beosztásban. 1975-1976 között a Budapesti Műszaki Egyetem Vegyészmérnöki Karának tudományos munkatársa volt. 1976-1978 között az Egyesült Izzó Beruházási Igazgatóságán volt létesítmény-főmérnök. 1978-1980 között Műanyagipari Ktsz-nél volt műszaki vezető. 1980-1986 között az Iparművészeti Vállalat termelési vezetője volt. 1983-ban a Budapesti Műszaki Egyetem Mérnök Közgazdász Szakán végbizonyítványt szerzett. 1986-1989 között az Iparművészeti Kivitelezőnél dolgozott, majd 1989-2010 között magánvállalkozó volt.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Németh Géza

1944-ben született Sümegen.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 18/1968

Egyetemi tanulmányainak befejezése után az Eötvös Loránd Geofizikai Intézet műszerfejlesztő részlegénél dolgozott. Csoportja fejlesztette ki az első magyar digitális adatgyűjtő berendezést. Tudományos munkatársként vezette az Intézetnek első, számítógéppel vezérelt adatgyűjtő berendezésének az elkészítését. 1975-ben az Intézet megvásárolta a Texas Instruments világszínvonalú adatgyűjtő berendezését. Ekkor négy hónapra az Egyesült Államokba utazott tanfolyamra. Röviddel ezután, 1978-ban ENSZ ösztöndíjasként a Texas Instruments houston-i részlegénél töltött 4 hónapot. Meghívást kapott a Texas Instruments-től kétéves időtartamra. 1983-ban az Egyesült Államokba utazott családjával együtt munkavállalás céljából. Hamarosan a Calder Didgital Development-nél folytatta fejlesztői tevékenységét, ahol a Field Correlator Stacking műszer főkonstruktőre volt és ilyen minőségben dolgozott a vállalatnál 1994-ig. Ekkor két másik mérnök kollégájával megalakították a CompuSeis Inc. vállalatot. A CompuSeis Inc. terepi adatgyűjtő berendezések fejlesztésével és értékesítésével foglalkozott és számos vezető geofizikai szolgáltató vállalat vásárolta termékeiket világszerte. 1998-ban egy Amerikai vezető műszergyártó vásárolta meg a céget és kinevezte a fejlesztő részlegük élére Austinban (Texas) Elnök Vezérigazgatónak. Két év sikeres tevékenység után kivált a cégből és megalapította a Seismic Instruments Inc. vállalatot, amelynek azóta is az Elnöke. Számos új produktumot fejlesztettek, amelyeket vezető olajipari cégek és szolgáltató vállalatok vásárolnak es használnak világszerte. Munkája során szoros kapcsolata alakult ki Dr. Gordos Géza professzorral. Minden évben hazalátogat Budapestre és ápolja a kapcsolatát a volt intézeti kollégákkal. Aktív tagja a Magyar Geofizikusok Egyesületének, az Amerikai Society of Exploration Geophysicist-nek és az European Association of Geophysicists Engineer társaságnak. Pályája alakulásában nagyon sokat köszönhetett a Budapesti Műszaki Egyetem magas színvonalú képzésének. Mindig örömmel vesz részt az egyetemi évfolyam-találkozókon.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Németh Gyula

1940-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 66/1967

A Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának Híradástechnikai Szakán végzett. Munkáját a Finommechanikai Vállalat Rádió Laboratóriumában kezdte, fejlesztő mérnökként. Hordozható URH sávú rádió adó-vevő berendezések tervezésében, megvalósításában, gyártás technológiájának készítésében, gyártásba való vitelében vett részt. Később tevékenységi köre kibővült. Mikrohullámú láncok középfrekvenciás, hangfrekvenciás egységeinek korszerűsítése, új egységek tervezése is feladatává lett. 1978-ban a Budapesti Elektromos Művek lett az új munkahelye. Itt a Szakszolgálatok Osztályán belül a Távközlési Szolgálat vezetője lett. A vállalat áramszolgáltatási területén a teljes vertikumú hírközlés korszerűsítése, létesítése és üzemeltetése volt a feladata. Ezen belül vezetékes (földkábeles, légvezetékes, távvezetékes vivőfrekvenciás, majd fénykábeles) saját hálózat létrehozása, telefon-központok korszerűsítése, újak létesítése, önálló (független) URH üzemviteli hírközlési rendszer tervezése, kivitelezése, valamint mikrohullámú összeköttetések létesítése, valamint ezeknek kapcsolódása az országos áramszolgáltatási hírközlési rendszerhez volt a munkája. Ezen túlmenően az áramszolgáltatói üzemirányítási feladatok ellátásához szükséges adatátviteli és távvezérlő rendszerek megvalósítása és üzemeltetése is a munkája része lett. Nyugdíjba vonulása előtt még az ELMŰ Zrt. szervezetéhez kapcsolódó Kft. ügyvezetőjeként szakmájába illő üzemeltetési és szervezeti integrálási feladatokkal is foglalkozott. Az ELMŰ Zrt.-től ment nyugdíjba. Nyugdíjasként tíz évig, mint vállalkozó dolgozott az ELMŰ Zrt. áramszolgáltatási területén, nagyfeszültségű alállomási beruházások erősáramú és hírközlési munkáinak műszaki ellenőreként.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Németh István

1944-ben született Ungváron.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 411/1967

A BME Villamosmérnöki Kar Műszer- és szabályozástechnikai szakának vörös diplomával történő elvégzése után 1967-69 között az MTA Automatizálási Kutató Intézetében a MINSZK-22 számítógépre fejleszt ki operációs rendszert. Ezután az Elektronikus Mérőkészülékek Gyárában szoftverfejlesztési csoportvezető (az első magyar számítógép, az EMG 830 szoftver fejlesztésében dolgozott). 1970-79 között a KGM háttérintézetének (KG Informatik) módszertani osztályvezetője volt. A strukturált programozás bevezetése, majd egy saját fejlesztésű rendszerfejlesztési módszertan: a STRIP (Stepwise Refinement of Input and Processing) kidolgozása kötődik hozzá. 1976-ban újdonság volt a strukturált programozás és a relációs adatmodellezés szerves összekapcsolása. 1980-81-ben a Számítógép-alkalmazási Kutató Intézet módszertani osztályvezetője volt (feladata a vállalati átvilágítás módszertani keretbe foglalása). 1981-85 között az újonnan alakult Ipari Minisztérium Szervezetfejlesztési Osztályának helyettes vezetője volt. 1986-1990 között a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetemen működő ECONOMIX Kisszövetkezet szervezési és számítástechnikai ágazatigazgatója volt. Profit centrumokra alapozott vállalati átszervezéseket irányított. 1991-ben megalapítja a CONTROLLING Vállalkozásirányítási és Rendszerfejlesztő Kft-t, amelynek jelenleg is ügyvezetője. Az értékáram-alapú kontrollingot alátámasztó, gördülő előrejelzésre képes, automatikus könyvelésű rendszert fejleszt ki (4C, Forsee). Mérnöki alapokra helyezi a folyamatmenedzsmentet: ügyek hibamentes elintézésének hálózataként. Jelenleg az értékáram alapú, igényvezérelt termelésirányítás számítógépes támogatásán dolgozik. Mindig arra törekedett, hogy mérnöki alapokra helyezzen addig még próba-szerencse alapon végzett irányító tevékenységeket.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Novák István

1944-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 534/1967

Diplomáját 1967-ben kapta meg, utána a Budapesti Elektromos Műveknél dolgozott, ahonnan az MVM Műszaki Fejlesztési Főosztályára került. Feladatát képezte a gyöngyösi erőmű folyamatirányító számítógéppel való felszerelésének elősegítése, mégpedig az EMG 830-as számítógéppel. Erre nem büszke, hatalmas kudarc volt. Innen a Ferroglobus vaskereskedelmi vállalat számítóközpontjában dolgozott egy DATASAAB márkájú svéd számítógéppel. Megtanult svédül és lefordított néhány szakmai könyvet. A szakszervezetnek tagja volt, de a kommunista pártnak egy percig sem. Ennek ellenére osztályvezető, sőt főosztályvezető lehetett különböző cégeknél hosszabb, rövidebb ideig, majd néhány évig (50 éves kora fölött) munkanélküli is. Sok értékes tapasztalatot szerzett, amit családja és barátai körében hasznosít. A szakmai karrierjét fiai folytatják, nála sokkal eredményesebben Elégedett a nyugdíjával.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Nyárády Gábor

1943-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 103/1968

A Puskás Tivadar Távközlési Technikumban 1961-ben végzett, azt követően a Budapesti TV adóban adókezelő technikusként dolgozott. 1967-ben a Villamosmérnöki Kar híradástechnikai szak műsorszóró ágazatán kapott oklevelet. 1967-től a Posta Rádió- és Televízióműszaki Igazgatóságon az ország közép-, rövid- és ultrarövidhullámú rádióműsorszóró adóállomásainak ellenőrzését, minőségfelügyeletét, és üzemeltetéssel, felújítással, beruházással kapcsolatos feladatait látta el. 1975-ben a BME-n Rádióműsorszóró és hírközlő szakmérnöki oklevelet szerzett. 1979-től a Frekvenciagazdálkodási Iroda Hálózattervezési osztályvezető-helyettesként a rádió- és televízióadók, hálózatok, és kommunikációs rendszerek elvi frekvencia és hálózattervezését, konkrét frekvencia-, besugárzás-, ellátottság tervezését, zavartatás vizsgálatát, valamint ilyen rendszerek tervezését, létesítését meghatározó műszaki- és eljárási követelményrendszerek kidolgozását végezte és irányította. 1989-ben részt vett a megalakuló önálló Frekvenciagazdálkodási Intézet szervezési munkáiban, majd megbízást kapott az Intézet Rendszertechnikai Osztályának megszervezésére és vezetésére. Feladata volt a rádiófrekvenciás spektrum hatékony felhasználását lehetővé tevő hazai szabályozások kialakítása és európai harmonizációja, valamint a nemzetközi szabályozásban való részvétel. 1994-től frekvenciagazdálkodási főosztályvezetőként, majd 1997-től Spektrumgazdálkodási Osztályvezetőként és frekvenciagazdálkodási igazgató-helyettesként az elvi frekvenciagazdálkodás jogszabályainak, műszaki-, eljárási, és gazdasági szabályozásainak kidolgozását irányította. Vezetése alatt készültek el a frekvenciagazdálkodás alapjait jelentő jogszabályok a frekvenciagazdálkodási törvény, a frekvenciasávok felosztási táblázata, a frekvenciasávok felhasználási szabályzata, a teljesen új elvekre épülő frekvenciahasználati díjrendelet, továbbá számos e jogszabályokra épülő műszaki előírás és követelményrendszer. Az EU tagság során a technológiaváltozás és a frekvenciahasználat hatékonyság növelése miatt, a folyamatosan változó nemzetközi és európai frekvenciahasználati szabályozásokhoz harmonizáló hazai frekvencia felhasználás kidolgozását és szabályozását irányította 2013-ban történt nyugdíjba vonulásáig.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Nyerges Ernő

1933-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 234/1967

1951-ben, mint rádióműszerész szakmunkás került az ORION Rádió és Villamossági Vállalat Üzemlabor Osztályára. A munkaterülete a rádiókészülékek gyártásával kapcsolatos műszerek építése, bemérése és karbantartása volt. Az 1953-1956 években katonai szolgálata alatt katonai rádió adóvevők javítását, karbantartását végezte. Az 1956-1958 közötti években, az Orionban a TV gyártásban használt műszerek javításával foglalkozott. Az 1958-1962 évek között a TV gyártást mérőjellel ellátó központi TV műadó csoportvezetőjeként dolgozott. Az Orion mikrohullámú profiljának növekedése során az 1962-1966 közötti években mikrohullámú csoportvezető beosztást kapott. Közben a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának Híradástechnika szakán tanult, 1967-ben diplomát szerzett. Diploma munkája „Higanykapcsolós impulzus generátor" volt. Az 1967-1991 közötti években önálló műszerfejlesztő mérnökként dolgozott. Feladata a gyár profiljába tartozó gyártmányokhoz mérési elvek, mérési eljárások, technológiák kidolgozása, célműszerek tervezése volt. Az általa tervezett műszerek egy részét az Orion mikrohullámú láncaihoz monitorműszerként is szállította. Közben szakmérnöki tanulmányokat folytatott, 1980-ban színes tv szakmérnöki oklevelet szerzett. (száma: 6230). 1991-től a Postai és Távközlési Főfelügyelet (PTF) (mai jogutódja NMHH – Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság) Szolgáltatásfelügyeleti Osztályára került, feladata a KTV (kábel TV) minőségfelügyeleti vizsgálatokhoz követelményrendszer és ellenőrzési irányelvek kidolgozása, ennek országos koordinálása, valamint a KTV hálózatokról a központi adatbázis felállítása volt. A Hatóság átszervezés folytán engedélyezési feladatokat végezett 2007-ig. 1976-1990 között a Kandó Kálmán Műszaki Főiskolán másodállásban a Mérések és műszerek tárgyban oktatott. Szabadalma: VHF és UHF tartományban működő 0-39 dB-es csillapító. Publikációi: BHG, ORION, TERTA Műszaki közleményekben több cikk a tervezett berendezésekről.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Nyerges Ernőné

1940-ben született Pakson.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 235/1967

Diplomáját 1967-ben szerezte a BME Villamosmérnöki Karán. 1979-ig az Orion Rádió és Villamossági Vállalatnál dolgozott. 1979-1986-ig a Magyar Posta Rádió és Televízió Műszaki Igazgatósága (PRTMIG) Fejlesztési Osztályának csoportvezetője volt. Új szolgáltatások bevezetésének előkészítéséért dolgozott (személyhívó, közlekedési információs rendszer, teletext). Személyes témája a távfelügyeletes üzemeltetés előkészítése és a vállalat középtávú hálózatfejlesztési terveinek összeállítása volt. Közben szakmérnöki oklevelet szerzett és felsőfokú angol nyelvvizsgát tett. 1987-1990-ig a Frekvenciagazdálkodási Iroda Hatósági osztályának vezetőjeként a frekvenciahasználat engedélyezéséért felelt. 1991-1996-ig az Antenna Hungária Rt. távlati fejlesztésének vezetőjeként feladatkörébe tartozott az AH Rt távközlési stratégiájának kialakítása, korszerű SDH (Synchronous Digital Hierarchy) transzport hálózatának megalapozása, a műholdas műsorszórás, a GSM mobil telefonhálózat és a digitális rádió műsorszórás kísérleti megvalósítása. A magyar delegáció tagjaként részt vett a WARC-92 világértekezleten. 1996-1999-ig az ORTT-ben osztályvezetőként a műsorszolgáltatási jogosultságok odaítéléséhez szükséges frekvenciák biztosításáért, a kereskedelmi adások elindulásáért dolgozott. 2002-2010-ig a távközlésért felelős különböző minisztériumokban dolgozva munkakörébe tartozott az RTTE irányelv, EMC irányelv, az áruk szabad áramlása, a tanúsító szervezetek kijelölése, a Kijelölési Bizottság vezetése. Témái kapcsán részt vett az EU TCAM és EMC bizottságaiban, a CEPT/ECC WGSE és az ITU munkájában. Az ITU Rádió-távközlési Világértekezletén (WRC 2007) a magyar delegáció vezetője volt. Főállásai mellett oktatott a BME-n. Fordított szakmai anyagokat, témáiról HTE rendezvényeken tartott előadásokat, írt cikkeket. Egy szabadalom (1993) és több tanulmány társszerzője. 1991-ben egy hónapot tanult az USA-ban. (MOTOROLA University, GSM). 1993-1999-ig két cikluson át volt a Távközlési Mérnöki Minősítő Bizottság tagja.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Oláh András

1943-ban született Tiszalúcon.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 285/1967

A BME Villamosmérnöki Kara Erősáramú Szakának elvégzése után a MÁV miskolci vontatási bázisán dolgozott. Munkaköre a villamos mozdonyok üzemeltetési, fenntartási munkáinak irányítása volt. Házassága után a MÁV Északi Járműjavító Üzemében folytatta ezt a tevékenységet. 1971-től a Vasúti Tudományos Kutató Intézetbe (VTKI) került. Kutatási területe a villamos vontatójárművek üzemeltetési, fenntartási rendszerének fejlesztése volt. Kutatómunkája eredményeképpen korszerűsítették a V43-as mozdonyok fenntartási rendszerét. A MÁV-nál meghirdetett pályázaton az egyik kutatási témájával 1983-ban I. díjat nyert. 1983-ban tudományos főmunkatársnak sorolták be. 1973-1995 között 18 publikációja jelent meg a „Közlekedéstudományi Szemle" hasábjain és a VTKI évkönyveiben. Tagja a Magyar Elektrotechnikai Egyesületnek, illetve a MEE Érintésvédelmi Munkabizottságának. A villamos biztonságtechnika különböző területein 1987 óta rendszeresen végez méréseket a MÁV Rt. szakszolgálatai részére. A BME-n benyújtott „Váltakozó áramú villamos vasutak környezetet veszélyeztető hatásának vizsgálata" című műszaki doktori értekezését 1995-ben sikeresen megvédte. 1996-tól a VTKI jogutódjától – kutatási-fejlesztési témáival együtt – a MÁV Rt. Távközlési, Erősáramú és Biztosítóberendezési Technológiai Központjának Erősáramú Osztályára került, s ennek fejlesztőmérnökeként vett részt a szakterület feladatainak megoldásában. A Vezetékek Világa c. folyóiratban 1999-2002 között társszerzőként négy alkalommal publikálta a vontatási energiaellátó hálózat felharmonikus-szennyezésének csökkentésével kapcsolatban végzett munkája eredményeit. A MÁV Rt.-nél a nyugállományba vonulása (2004) előtti években a Technológiai Központ Erősáramú Osztálya Energetikai Csoportjának munkáját irányította. 2007-ben megalapította a Villamos és Munkavédelmi Szolgáltató Iroda (VIMSZI) Kft-t, amelynek munkáját jelenleg ügyvezető igazgatóként irányítja.

2015-ben megkapta az Igazságügyi Szakértői Kamarától a kifogástalan igazságügyi szakértői tevékenységért járó ezüst fokozatú jelvényt.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Olaszy Gábor

a nyelvtudományok kandidátusa, az MTA doktora

1943-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 564/1967

1967-től a Honvédelmi Minisztérium alkalmazásában dolgozott tervezőmérnökként, majd 1974-ben az MTA Nyelvtudományi Intézetének Fonetikai Laboratóriumába került kutatómérnöki munkakörbe. Innen ment nyugdíjba 2006-ban, mint tudományos főmunkatárs. Tudományos fokozatai: a nyelvtudományok kandidátusa (1988), az MTA doktora (2003). 1983-tól félállásban dolgozott a BME Villamosmérnöki Karán a Távközlési és Telematikai Tanszéken (TTT, jelenleg Távközlési és Médiainformatikai Tanszék, TMIT), egészen 2013-ig, amikor 70 éves korában megkapta a Professzor Emeritus címet. Egyetemi fokozatai: egyetemi doktor (1985), habilitált egyetemi tanár (2004). Tudományos tevékenységei: a beszéd akusztikai szerkezetének kutatása, a beszéd akusztikai-fonetikai modellezése, a gépi beszéd előállításának módszertana, beszédszintetizátorok tervezése, beszédadatbázisok fejlesztése kutatáshoz, oktatáshoz (http://magyarbeszed.tmit.bme.hu/). Publikációi: 208 tudományos közlemény (ebből 6 könyv, lásd MTMT). Szabadalmai: szerzőtárs 7 magyar szabadalomban.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Ordódi Mihály István

1928-ban született Dombegyházán.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 162/1967

Az egyetem elvégzése alatt és után a Beloiannis Híradástechnikai Gyárban dolgozott, mint gyártástervező, majd fejlesztési mérnök. 1969-ben Radelkis Szövetkezetben, mint nagyüzemi tapasztalattal rendelkező mérnök az elektrokémiai műszerek gyártásában vett részt. Később, 1972-ben, a Méréstechnikai Laboratóriumban a 2. főosztályon, tudományos munkatársként az erőátvételi műszereket készítették el. Az Intézetnél az elektrokémiai műszerek területén szakemberhiány volt, és ennél a csoportnál dolgozott. A csapat a mérőműszereket tervezte, gyártotta, beépítette, ipari üzemeknek. (pH mérő, konduktivitás mérő, oldat oxigénmérő, stb). Sajnos az 1975-ös általános ipari átszervezésnél, a kutató intézetet átvette a Mechanikai Mérőműszerek Gyára, amely ezeket a ténykedéseket megszüntette és olajipari műszereket gyártottak helyette. Ez időben nevezték ki az áramlásmérő laboratórium vezetőjévé. A kutatóintézet neve is megváltozott és MMG Kutató Fejlesztő Intézete nevet kapott. Mivel az intézet egyre csökkent, létszám tekintetében, 1983-ban a Finom Mechanikai Művek-nél helyezkedett el, mint fejlesztő mérnök, itt dolgozott 1989-ig a nyugdíjazása napjáig.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Orendi Zsuzsanna

1943-ban született Kapuváron.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 817/1967

Villamosmérnöki tanulmányai mellett esti egyetemen folytatta tanulmányait az ELTE TTK-n, alkalmazott matematikusi diplomáját 1972-ben szerezte meg. 1967-től 1969-ig az Elektromechanikai Vállalatnál fejlesztőmérnökként TV és URH adóberendezések nagyfrekvenciás fokozatainak számítógépes tervezésével foglalkozott. 1969-től 1971-ig a KGM Ipargazdasági Szervezési és Számítástechnikai Intézetben vállalati alkalmazási rendszerek fejlesztésében vett részt. Emellett oktatott a Kandó Kálmán Villamosipari Műszaki Főiskolán valamint KGM ISzSzI tanfolyamokon. 1971-től 1973-ig a Magyar Tudományos Akadémia Központi Hivatalában feladata az akadémiai kutatóintézetek számítástechnikai rendszerének fejlesztése volt. 1973-ban a KSH Országos Számítástechnika Alkalmazási Irodában főelőadóként, majd a Kutatási és Módszertani Osztály vezetőjeként dolgozott vállalati termelésirányítási rendszerek fejlesztése és finanszírozása területén. Az általa vezetett osztály dolgozta ki a Számítástechnikai Alkalmazásfejlesztési Alap koncepcióját, amely több, országos szinten alkalmazható szoftver beszerzését tette lehetővé. Az Alap üzletszerű működtetésére megalapították a SOFTINVEST Szoftverkereskedelmi és Fejlesztési társulást öt főhatóság részvételével. A KSH OSzI 1981-ben beolvadt a KSH-ba, ahol főosztályvezető helyettesként dolgozott 1990-ig. 1990-től 1995-ig az IBM Magyarországi Kft-ben először projektmenedzserként dolgozott. 1991-ben az IBM PS2 számítógépek terjesztésével foglalkozó osztály vezetője lett, majd marketing igazgatóként az IBM AS/400, RS/6000 és PS számítógépeivel foglalkozó terület termékmenedzseri, partnerhálózati és marketing feladatait fogta össze. Emellett az Informatikai Vállalkozások Szövetségének elnökhelyettese volt, számos IBM szakmai továbbképzésen vett részt. 1995-től 2000-ig a marketing osztály által végzett feladatokat egy erre a célra általa létrehozott tanácsadó vállalkozás keretében látta el. 2000-től 2003-ig az IBM Magyarországi Kft. vezérigazgatójának megbízott személyes tanácsadójaként dolgozott nyugdíjba vonulásáig. Szakmai munkája elismeréseként a Munka érdemrend ezüst fokozatával tüntették ki. IBM EE elnöki elismerést kapott az IBM Magyarország által szállított 1994. évi parlamenti választási rendszer kialakítása területén végzett munkájáért. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Ottrok Endre

1942-ben született Szalkszentmártonban.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 389/1967

1967-ben a Dunai Vasmű társadalmi ösztöndíjasaként végzett a BME Villamosmérnöki Karának Híradástechnikai Szakán. Végzés után a Dunai Vasműben kezdett dolgozni, mint gyakorlómérnök, majd szerkesztő a katonai behívójáig. A félévi szolgálat letöltése után családi okok miatt Budapesten a Finommechanikai Vállalatnál helyezkedett el, mint bemérő mérnök. A vállalatnál 1969-ben kezdődött a félvezetős mikrohullámú távközlési rendszerek gyártásba vitele. Az első ilyen rendszer „Druzsba" néven futott. Ennek a rendszernek a nagy részénél egység-, majd rendszerbemérőként dolgozott. Részt vett 1972-73-ban a kaukázusi vonal bemérésén és átadásán a Szovjetunióban. Mint minden rendszer, ez is egy idő után elavult, így a vállalat is áttért a Távközlési Kutató Intézettel közösen kifejlesztett GTT/1800-as rendszer gyártására, amelyben a feladata a modemrendszer bemérése és vonalbemérés volt. Az indiai vonal leszállítása után újra a megrendelések többsége a Szovjetunióba ment. 1979 őszétől a 80-as Olimpia befejezéséig az olimpiai vonal bemérésén dolgozott Moszkvától a határig. Visszatérése után a Modem Csoport vezetője volt. 1981-től 1987-ig Moszkvában dolgozott, mint konzultáns és szervizmérnök. Visszatérése után a cég fővállalkozásán kapott feladatot, majd, mint anyagbeszerzési csoportvezető dolgozott, amíg a gyár még megrendelést kapott. 1992-ben újra a fővállalkozásra került, ahol különféle rendszerek telepítésében vett részt, mint pl. A mobil telefonrendszerek mikrohullámú része, az Italtel fénykábeles rendszer digitális berendezésének telepítése stb. Mivel a cég életben maradási lehetősége a 2000-es években a minimálisra csökkent, 2002-ben nyugdíjba ment.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Paál András

1942-ben született Debrecenben.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 48/1968

A BME Villamosmérnöki Kar, Híradástechnika szakának hallgatója volt az 1962-1967 években. Végzését követően az MTA Atommag Kutató Intézetében; Debrecenben, magfizikai mérésekhez számlálók és időzítő egységek tervezésével foglalkozott. Az 1970-es években az ATOMKI-ban 5 MeV-es Van de Graaff-generátor épült, mag- és atomfizikai mérésekhez. A részecskegyorsító energiastabilizáló rendszerét tervezte. E tárgyban szerzett doktori címet 1977-ben. Az ATOMKI-ban épült Ciklotron Laboratórium üzemelteti Magyarország legnagyobb részecskegyorsító berendezését. A NAÜ támogatással épült MGC-20 típusú ciklotron 1985-ben készült el. A gyorsító mérési adatgyűjtő és feldolgozó rendszerének tervezése volt e projektben feladata. 1989-ig kvadrupol tömegspekrométer elektronikájának és mérési adatgyűjtő rendszerének tervezését végezte az Intézetben folyó kutatásokhoz. A berendezés számos orvosi és ipari alkalmazást nyert. Több közös szolgálati találmányt nyújtottak be a tömegspektrométer fejlesztésével kapcsolatban. 1989-ben, mint vedégkutató, meghívást kapott a Stockholmba, a Manne Sieghban Laboratóriumba, ahol feladata a CRYRING nehézion részecskegyorsító és tárológyűrű nyalábdiagnosztikájának tervezése volt. 2009-ben a Stockholm University egy kettős elektrosztatikus tárológyűrűből álló, +5 Kelvin fokon üzemelő, atomfizikai mérőeszköz tervezését kezdte el. Annak ±500 és ±20 kV feszültségtartományba eső, kiszajú bipoláris tápegységeinek, valamint nyalábdiagnosztikájának tervezése volt a feladata. Szerzője, illetve társszerzője számos tudományos cikknek és konferencia előadásnak. 1958-óta hobbija a Rádiós tájfutás (ARDF).

Az MTA-tól a kiváló feltaláló arany fokozatát kapta 1987-ben. 1986-ban az ARDF vb-n ezüstérmet nyert egyéniben és csapatversenyben, míg a svéd csapat tagjaként vb aranyérmes volt 2013-ban.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Pacher Pál

a fizikai tudomány kandidátusa

1944-ben született Győrben.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 382/1967

1967-ben került a Villamosmérnöki Kar Atomfizika Tanszékére. Kétatomos molekulák rotációs szerkezetének elméleti vizsgálatával, a centrifugális korrekcióknak a finomszerkezetre gyakorolt hatásával foglalkozott. 1976-ban elnyerte a fizikai tudomány kandidátusa fokozatot, e fokozat alapján kapta meg az ELTE-n az egyetemi doktori címet. Tagja volt az MTA Spektroszkópiai Albizottságának, titkára volt az ELFT Atom- és Molekulafizikai, Kvantumelektronikai Szakcsoportjának. 1978-tól az Egyesített Atomkutató Intézet Neutronfizikai Laboratórium kondenzált közegek osztályán tudományos főmunkatársként dolgozott; az IBR-2 impulzusreaktor mellé tervezett korrelációs neutron-spektrométer létrehozásával kapcsolatos munkákat irányította. 1980-ban kinevezték a magyar kolónia vezetőjének, mely feladatot hazatéréséig látta el. 1986 szeptembertől a BME TTK Fizikai Intézet Fizika Tanszékén dolgozott nyugdíjba vonulásáig egyetemi docens beosztásban. A koherens optikai méréstechnika alkalmazásaival kapcsolatos kutatási és fejlesztési feladatokban vett részt. A BME több karán oktatott mérnök és fizikus hallgatókat. A számítógéppel támogatott oktatás kérdéseivel kapcsolatos tevékenysége nemzetközi érdeklődést váltott ki. A Fizika tanszék vezetőjének helyettese volt, részt vett különböző intézeti, kari, egyetemi és egyetemen kívüli bizottság munkájában. Több, mint egy évtizeden keresztül volt a Közalkalmazotti Tanács elnökhelyettese, majd elnöke, így a rektori tanács, ill. A szenátus tagja. Tagja az ELFT-nak, rövid ideig egyik főtitkárhelyettese volt. Vezetőségi tag a SEFI Working Group for Physics and Engineering Education szervezetben. Nyugdíjba vonulását követően tiszteletbeli docensként vesz részt a tanszéki és egyetemi feladatok ellátásában.

Az MTA főtitkára 1986-ban “Kiváló munkáért“ kitüntetésben részesítette, 1990-ben az OMFB elnökétől miniszteri jutalomban részesült, 1993-ban rektori dicséretet kapott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Pajor Kálmán

1943-ban született Kiskunhalason.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 120/1969

1967-től a Délmagyarországi Áramszolgáltató Vállalatnál dolgozott, mint tervező. Kis- és középfeszültségű hálózatok, transzformátorállomások tervezését végezte. 1969-től a Kiskunhalasi Építőipari Vállalatnál tervező-előkészítő, majd műszaki osztályvezető, szerelőipari építésvezető, fő-építésvezető helyettes. Lakóépületek, üzemcsarnokok, kereskedelmi és gazdasági épületek külső-belső elektromos hálózatának, elosztó és vezérlő rendszereinek tervezése, kivitelezésének irányítása volt a fő feladata. 1972-ben felsőfokú terv-beruházói szakvizsgát tett. 1987-ben megbízást kapott a Kiskunhalas Sóstó idegenforgalmi komplexum önálló beruházói feladatára, majd 1993-ig a Sóstó Fürdő Idegenforgalmi Kft ügyvezető igazgatója volt. 1992-ben felsőfokú idegenforgalmi szakvizsgát tett. 1994-1998 között Kiskunhalas város műszaki-infrastrukturális és idegenforgalmi fejlesztéséért felelős alpolgármestere volt. 1993-tól az Opóczki Villszer Kft tervező mérnöke, majd tervezés vezető mérnöke lett. Főként kis- és középfeszültségű hálózatok, transzformátor állomások, alállomások, ipari elektromos elosztó rendszerek, települések, településrészek villamos erőátviteli és közvilágítási hálózatainak tervezését végezte. A MOL fúráspontok közép-,és kisfeszültségű villamos energia ellátó és működtető rendszereinek tervezése is feladata volt, az ország egész területén. Mellette saját vállalkozásba is kezdett. 1997-től a LESZVOLT Villamos Tervező- Kivitelező és Kereskedelmi Kft tulajdonos-ügyvezetője.

Kétszer kiváló dolgozó kitüntetésben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Pálfai Tamás

1942-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 502/1967

1967-ben végzett híradástechnika szakon. A Távközlési Kutató Intézetben kezdte mérnöki pályáját, ahol mikrohullámú berendezések mechanikai tervezését végezte. 1968-1972-ig az Egyesült Izzó és Villamossági Rt. alkalmazottjaként a félvezetőgyártás során használt gyártásközi ellenőrző berendezéseket tervezett, majd átváltott az informatikára és az Izzó gépi adatfeldolgozó részlegénél a HW karbantartók csoportvezetője lett. Az 1972/73-as tanévben levelező tagozaton két félévet elvégzett a BME Digitális Berendezések Rendszertervezése című szakmérnöki tanfolyamán, de közben állást változtatott, belépett az IBM Magyarországi Kft.-hez és az itt biztosított egyéves párizsi kiképzés miatt a tanfolyamot nem tudta befejezni. 1973-tól 2009-es nyugdíjba vonulásáig az IBM-nél dolgozott. Hardware mérnökként az akkor újonnan bevezetett IBM370-es rendszer karbantartási és javítási munkálataiban vett részt. Később az IBM DOS/VS operációs rendszerével kapcsolatos software hibakeresési és javítási munkákat végzett. Németországi IBM laboratóriumokban egyedi felhasználói igények kielégítésére szolgáló speciális software csomagokat állított össze. Foglalkozott relációs adatbázis kezelőkkel, SQL/VS tanfolyamokat tartott és assembler programozást oktatott. Az IBM AS/400-as rendszer (a mai iSeries elődje) Magyarországi bevezetésekor ő tartotta az első tanfolyamokat a magyar ügyfelek számára. Az 1990-es évektől az IBM HW/SW szerviz részlegét vezette. Az IBM angliai Farehamben működő laboratóriumában az ottani fejlesztőkkel közösen elvégezte az Egyesült Királyságban használt számítógépes diszpécser rendszer magyar viszonyokra történő adaptálását és utána a rendszer Magyarországi bevezetését. Részt vett az első magyar online pénzkiadó automaták üzembeállításában a K&H Banknál. Ennek keretében a banki rendszerek illesztésén dolgozott Frankfurtban és Barcelonában az ottani IBM laboratóriumokban. Magyarországon ő indította el az IBM Üzletmenet Folytonossági szolgáltatását és üzleti tanácsadóként is működött. 2009-es nyugdíjba vonulása óta még részt vett az AXA csoport Üzleti Katasztrófatervének elkészítésében, azóta szakmai tevékenységet nem folytat.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Pálos György

1944-ben született Szarvason.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 375/1967

A budapesti Kandó Kálmán Híradás- és Műszeripari Technikumba járt. 1962-ben érettségizett kitűnő minősítéssel. Felvették a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karára, a Műszer- és Szabályozástechnikai Szakra, ahol 1967-ben jó minősítéssel diplomázott. A Papíripari Vállalat ösztöndíjasaként kezdett el dolgozni a vállalat központjában. Munkahelye a Műszaki Főosztályon belüli Műszer- és Automatikai Osztály volt. Kezdetben kisebb tervezési munkákat és automatikai szereléseket bíztak rá. 1974-ben kinevezték az osztály vezetőjévé. Egyre nagyobb volumenű projektek irányításával bízták meg. Ilyen volt a Szolnoki Papírgyár teljes műszer- és automatikai szerelésének, üzembe helyezésének irányítása. 1984-ben megpályázott egy külföldi állást. Projektvezetőt kerestek a nigériai Yola-ban felépítendő Műszaki Főiskola kivitelezésének irányításához. Az állást megkapta, a Papíripari Vállalat dolgozója maradt és fizetés nélküli szabadságon teljesítette a szerződéses feladatokat. 1984-ben családjával együtt utazott ki Nigériába, ahol 3 évig dogozott. Hazatérése után folytatta osztályvezetői tevékenységét a Papíripari Vállalatnál. A rendszerváltozás után megbízták, hogy vegyen részt egy vegyesvállalat megalapításában. Az ABB (Asea Brown Boveri) óriás cég egy vegyesvállalat megalapítására tett javaslatot. Az új cég 50-50% -os tulajdonrészesedéssel 1991-ben alakult meg. Őt nevezték ki a cég ügyvezető igazgatójának. A magyar papíripar tulajdonrészét az ABB kivásárolta. Párhuzamosan az ABB időközben számos eladást és termelést végző vállalatot alapított Magyarországon. Ezeket az ABB egy nagy cégben integrálta ABB Kft néven. Az általa irányított cég egy önálló papíripari üzletágként működött tovább az új cégen belül. Az új tulajdonosok nagy beruházásokat hajtottak végre a privatizált papírgyárakban. Ezekhez a fejlesztésekhez adtak el hajtásegységeket, műszer- és automatikai elemeket, továbbá komplett papíripari folyamatirányító berendezéseket. Ezeket felszerelték, üzembe helyezték és karbantartották. Nyugdíj előtt 3 évvel kinevezték az ipari divízió vezetőjévé. 2009-ben, 65 évesen ment nyugdíjba.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Pap László

Professor Emeritus, a műszaki tudományok doktora

1943-ban született Diósgyőrön.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 505/1967

1967-ben végzett a Híradástechnika Szakon, és ebben az évben csatlakozott a BME Vezetéknélküli Híradástechnika Tanszékéhez, ill. A tanszék jogutódjaihoz, ahol először tanársegédként, adjunktusként, docensként, majd egyetemi tanárként dolgozott. Oktatói munkája során több elméleti és gyakorlati tantárgyat dolgozott ki, és ezek előadásait és gyakorlatait vezette. Ma a BME Hálózati Rendszerek és Szolgáltatások Tanszékének professor emeritusa, doktori tantárgyak előadója. Szakmai pályafutása során számos ipari megbízási munkát irányított, több megvalósított szabadalom alkotója. Fő szakterülete a mobil kommunikációs rendszerek elméleti és gyakorlati vizsgálata. Pályafutása során számos szakmai és tudományos pozíciót töltött be, 1980-ban a kandidátusi és PhD fokozatot, 1992-ben a Műszaki Tudományok Doktora címet szerezte meg, az MTA 2001-ben levelező, 2007-ben rendes tagjává választotta. Elnöke volt a HTE-nek, a Magyar Mérnökök és Építészek Világszövetségének, az OTKA egyik zsűrijének, az MTA Távközlési Rendszerek Bizottságának, a Magyar Telekom Felügyelő Bizottságának és az Űrkutatási Tudományos Tanácsnak. Ezek mellett több hazai és nemzetközi szakmai szervezetben töltött be különböző funkciókat, tagja az MTA Távközlési és Informatikai Bizottságának, az IEEE és EIT nemzetközi szervezeteknek. Hét éven keresztül a BME VIK dékánja, négy éven át az Egyetem stratégiai rektorhelyettese volt, alapítója és elnöke a BME Mobil Innovációs Központjának. Szakmai eredményeit számos hazai és nemzetközi tudományos fórumon publikálta, témavezetésével tanítványai közül többen doktori fokozatot szereztek.

Pályafutása során több fontos kitüntetésben részesült, az Egyetem Kiváló Oktatója, Eötvös, Széchenyi, Gábor Dénes és Puskás Tivadar díjas, a Magyar Köztársasági Érdemérem Tisztikeresztjének a kitüntetettje.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Pásztor Lajos

1941-ben született Sopronban.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 787/1967

Diplomája megvédése után az MTA Műszerügyi és Méréstechnikai Szolgálatánál helyezkedett el. Feladata volt a nem villamos mennyiségek villamos mérése, a legkülönbözőbb ipari területekről érkező megbízások alapján, mérési módszerek kidolgozása, mérések elvégzése, irányítása és kiértékelése. Idegennyelv ismeretét hasznosítva több vezető nyugat-európai műszergyártó cég hazai és környező országokbeli szervizmérnöki feladatait látta el. Különböző szintű vezetői feladatok ellátását követően 1995-ig a Szervizképviseleti Főosztályt vezette. Vevőszolgálati szerződések alapján mintegy 40 kiemelkedő műszer és mérőeszköz gyártó cég szervizképviseletét látták el. 1995-ben a Philips Medical Systems magyarországi képviseletének igazgatója lett. Feladatát képezte a Philips cég orvosi képalkotó diagnosztikai berendezéseinek forgalmazása, külön hangsúlyt fektetve a szervízháttér biztosítására. 2008-ban vonult nyugállományba.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Patai István

1935-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 668/1967

Budapesten, a Madách Imre gimnáziumban érettségizett 1953-ban. A BME-re jelentkezett, de csak a szolnoki kihelyezett Karra nyert volna felvételt, amit nem fogadott el. 1954-ben felvételt nyert a Honvédség Híradó Tiszti Iskolájára. Ezt 1957-ben sikeresen végezte el. Első szolgálati helye – hadnagyként – Nagykanizsán volt, az ottani gépesített lövész ezrednél híradó műhely parancsnoki beosztásban. Négy év után Budapestre helyezték egy híradó egység szakaszparancsnoki beosztásába, főhadnagyi rendfokozattal. Itt egy évet szolgált, amikor jelentkezhetett a BME előkészítő tanfolyamára, aminek elvégzése után, 1962-ben honvédségi ösztöndíjasként felvételt nyert a BME Villamosmérnöki Karára. Időközben megnősült, az egyetemi évek alatt megszületett második leánygyermeke is. Az egyetem sikeres befejezése után a Honvédelmi Minisztérium Híradó Központ vezetőjének technikai helyettesként folytatta a hivatásos tiszti szolgálatot. Két évet töltött ebben a beosztásban, majd áthelyeztek a vezérkar Híradó Csoportfőnökség Távközlési Osztályára kiemelt hálózattervező főtiszt beosztásba. Feladatai közé tartozott például honvédségi létesítmények távbeszélő hálózatának megtervezése, részvétel a Varsói Szerződés hazánkban szervezett tanácskozásai és bemutatói híradó-biztosításának megtervezésében és lebonyolításában. A Híradó Főnökségen töltött szolgálati ideje alatt léptették elő őrnaggyá. Három év után átkerült az akkor megalakuló Hátországi Alakulatok Parancsnoksága Híradó Osztályára, ahol javító főtiszti, később híradófőnök technikai helyettesi, majd szolgálatfőnöki beosztásban szolgált nyugállományba vonulásáig (1988). 1980-ban Leningrádban, a Híradó Akadémián részt vett egy továbbképző tanfolyamon. 1984-ben féléves kiküldetésben volt a Jemeni Demokratikus Köztársaság fővárosában, Ádenben, ahol a korábban telepített vezetékes és vezeték nélküli híradó rendszerek javítását irányító és végző szervizcsoport vezetője volt. A hátországi szolgálata alatt lépett elő alezredessé. Nyugdíjba vonulása után még dolgozott egy épülő honvédségi üdülő híradástechnikai rendszerének létesítésén.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Pataki Csaba

1942-ben született Ungváron.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 8/1968

Az Egyetem elvégzése után, 1967-1969 között a budapesti Elektronikus Mérőkészülékek Gyárában dolgozott fejlesztő mérnökként. Ezután a Keszthelyi Agrártudományi Egyetem újonnan létrehozott Gépészeti Főiskolai Karán mint adjunktus oktatott. Az oktatáshoz hiányzó jegyzeteket, segédleteket, példatárakat dolgozott ki. Az oktatás mellett a Mosonmagyaróvári Mezőgazdasági Gépgyár újonnan tervezett pneumatikus gabona és kukorica vetőgépeihez vetésellenőrző készülékeket tervezett (melyek szabadalmi oltalmat is kaptak), ezek gyártásba kerülését intézte. 1975-ben a Keszthelyi Egyetemen szerzett egyetemi doktori oklevelet. 1979-től, a Gépészeti Kar megszüntetése után, Szombathelyen a FALCO Fagazdasági Kombinátban mint fő elektrikus, műszaki fejlesztő, majd fejlesztési főmérnök dolgozott. Munkája során a meglévő gyáregységek villamos üzemvitelének biztosítása, a technológia módosulásával kapcsolatos vezérléstechnikai változtatások tervezése, kiviteleztetése volt a feladata. Ezen időszak alatt a Soproni Erdészeti Egyetem szakmérnök képzésében mint óraadó is tevékenykedett. 1989-1991 között Magdeburgban felépített cementkötésű forgácslap gyár gépészeti, és villamos terveinek elkészíttetése, a berendezések gyártatásának, szerelésének, üzembe helyezésének vezetése volt a feladata. 1995-től egy olasz alkatrészgyártó cég, a Plati Elettroforniture Spa részére céget alapított, a Plati Hungary Kft-t, ahol cégvezetőként dolgozott nyugdíjba meneteléig. A magyar cég különböző elektromos szerelt vezetékeket, kisebb elektronikai paneleket gyártott az autóipar, szórakoztató elektronikai ipar, számítástechnika, háztartási gépipar, telekommunikáció stb. részére. A gyártás feltételeinek megfelelően a cég részére a különböző ISO minősítési rendszereket (ISO 9002, ISO-TS 16949, QS 2000, ISO 14000) dolgoztak ki, illetve szereztek meg. A gyártott magas minőségű termékek vevői a teljesség igénye nélkül a Philips, Bang&Olufson, Siemens, Sony, Samsung, Jabil, VW, Peugeot, Renault, IBM, Danfoss, Tefal, stb. voltak. 2006-ban ment nyugdíjba.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Perényi Péter

1943-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 670/1967

Középiskolai tanulmányait a Kandó Kálmán Híradás és Műszeripari Technikum Műszeroptikai szakán végezte. Ezután az egyetemi megkezdése előtt rövid ideig a Műszaki Fizikai Kutató Intézetben dolgozott. Egyetemi tanulmányait a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának Híradástechnikai Szakán folytatta. A diploma megvédése után a Kőbányai Porcelángyár Fejlesztési Főosztályán kerámia alapú híradástechnikai elemek mérésével illetve az ezekhez szükséges mérőműszerek tervezésével, kivitelezésével foglalkozott. Közben elvégezte a Veszprémi Vegyipari Egyetem elektro-kerámia szakmérnöki szakát. E diploma száma: 12/1976. Munkája kapcsán több újítást és szabadalmat dolgozott ki, melyek a gyár számára nagy értékű megtakarításokat hoztak. A Kőbányai Porcelángyárban eltöltött több mint 2,5 évtizedben a fejlesztési munka után alkalmazástechnikai szakértőként, majd hosszú időn keresztül kereskedelmi vezetőként, végül a cég megszűnéséig termelési és kereskedelmi igazgatóként tevékenykedett. Azóta a Pataki Kerámia Manufaktúrában műszaki, kereskedelmi és fejlesztési tevékenységet végez.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Perneczky László

műszaki doktor

1938-ban született Keszthelyen.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 65/1967

A BME Gépészmérnöki Karán 1961-ben kitüntetéses gépészmérnöki oklevelet, 1967-ben a Villamosmérnöki Karán ugyancsak kitüntetéses villamosmérnöki oklevelet szerzett. 1972-ben a BME Gépészmérnöki Karának Dékánja a „Numerikus analízis és számítógépek" tudományágból műszaki doktorrá avatta. 1956-ban a gellérthegyi Szabadságszobor megmentőinek egyike, 1957-58-ban népköztársasági ösztöndíjas, az 1958-61-es években a Műegyetemi Zenekar ifjúsági titkára volt. 1961-től 1964-ig a győri ÉDÁSZ-nál dolgozott, majd másfél éven át az ÉDÁSZ Győr 1. Erőmű Kalorikus Osztályának vezetője volt. 1964-ben Dr. Lévai András professzor támogatásával energetikai kutatási területre került, a budapesti Villamosenergia-ipari Kutató Intézet tudományos munkatársaként hőerőművek hő-technikai és irányítási K+F feladataival. 1973-ban az MTA KFKI Atomenergia Kutató Intézetébe hívták, ahol 2010 végéig a Termohidraulikai Laboratóriumnak tudományos munkatársa volt, közben 1998-ban „aktív" nyugdíjba ment. Kutatási területe a nyomott vizes reaktorok biztonságát érintő folyamatok kísérleti és elméleti vizsgálata volt. Ez utóbbi az amerikai RELAP termohidraulikai rendszerkód változatainak validálását, felhasználását jelentette (biztonsági jelentéseket, biztonságnövelő intézkedéseket, a teljesítmény 500 MW-ra való növelését megalapozó elemzések a paksi reaktorra). A PMK-2 kétkötetes angol nyelvű szakkönyv társszerzője. 1979-80-ban 15 hónapot a Nemzetközi Atomenergia Ügynökség ösztöndíjával a karlsruhei Kernforschungszentrumban töltött alkalmazási tapasztalatok szerzésére a TRAC kód adaptálásával és a RELAP5 kódverzióval. Ennek is köszönhetően 1987-től a Camerata Nucleare-nak, a német atom-technikusok szimfonikus zenekarának tagja volt brácsásként, annak megszűnéséig, 2014-ig. Jelenleg az MTA Energiatudományi Kutatóközpont nyugdíjasa, ill. A Magyar Mérnöki Kamara alapító tagjaként az MMK Energetikai Tagozat elnökségi tagja. 2011-ben megkapta az MMK-ET Ronkay Ferenc Energiamérnöki Díját. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Péterfalvi István

1933-ban született Tatárszentgyörgyön.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 239/1967

Technikumi érettségi után családi körülmények miatt katonai iskolára jelentkezett. Három éves képzés után 1957-ben híradó technikusi képesítéssel hadnagyi rendfokozatban avatták tisztté. Polgári vonalon a legmagasabb képzettsége a Budapesti Műszaki Egyetem nappali tagozatos honvédségi ösztöndíjas műszer- és szabályozástechnikai szaka. A mérnöki oklevelet 1967. év augusztus 4-én szerezte meg. Munkakörei: az egyetem elvégzése előtt híradó csapatnál és a hadsereg-parancsnokság híradó törzsében, technikusi képzettségének megfelelő híradó technikusi, és mérnöki munkakörökben dolgozott. A diploma megszerzése után másfél évig lokátor bevizsgáló osztályvezetői beosztásba helyezték. Innen saját kérésére Katonai Üzemi Megbízott /KÜM/ beosztásba került, ahol 1969. májustól 1976. december 31-ig dolgozott. Itt vezető helyettesként, később vezetőként kis, közepes, és nagyrádiók átvételével foglalkozott, a VIDEOTON és az FMV vállalatoknál. 1977. január 1-től 1988. december 30-ig főtiszti előadóként a Magyar Néphadsereg Vezérkar Anyagtervezési Csoport-főnökségen teljesített szolgálatot, a hadiipari beszerzések költségvetési tervezése, ügyintézése, műszaki kutatás-fejlesztés /K+F/ műszaki, és gazdasági felügyelete terén. Ezt a feladatot 3 évig kiemelt főtisztként, egyben osztályvezető helyettesként végezte. Feladata volt a felsorolt tevékenységek koordinálása, a Vezérkar, a kapcsolódó társminisztériumok, és az Országos Tervhivatal illetékes szervezeteivel.

1988. december 30-án alezredesi rendfokozatban nyugállományba helyezték.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Pintér István

1941-ben született Diósgyőrön.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 476/1967

Egyetemi évei alatt ösztöndíjszerződést kötött a Honvédelmi Minisztériummal, ezért az egyetemet már hivatásos honvédtisztként végezte el. Az egyetem elvégzése és a diploma megszerzése után hat évig a Heves megyei Polgári Védelmi Parancsnokság híradó főtisztjének feladatait – a polgári védelem híradásának létesítése, működtetése, a lakosság riasztására szolgáló motorszirénák és vezérlő központok üzemképességének biztosítása - látta el. 1973-tól nyugállományba helyezéséig a HM Honvéd Vezérkar Híradó és Informatikai Csoportfőnökség Távközlési Osztályán tervező főtisztként, kiemelt tervező főtisztként, majd osztályvezető helyettesként dolgozott. Az MN (1990.03.15-től Magyar Honvédség) állandó jellegű, országos kiterjedésű, zártcélú távközlési hálózatainak fejlesztésével, létesítésével, fenntartásával kapcsolatos feladatokat végezte, részt vett a középtávú fejlesztési-beruházási tervek, programok kidolgozásában. A legnagyobb kihívást jelentő feladata az MN (MH) digitális mikrohullámú hálózatának az1980-as években történő fejlesztése, és a hálózat megvalósítása volt. A hatályos jogszabályok alapján, 1996-ban 37 év szolgálati idővel és alezredesi rendfokozattal helyezték nyugállományba. Nyugállományba helyezése után még tizenegy évig dolgozott a Hírközlési Főfelügyeletnél, majd Nemzeti Hírközlési Hatóságnál, először szerződéses majd közszolgálati jogviszonyban. Az NHH-nál végzett tevékenysége a hírközlési szolgáltatók veszélyhelyzetekre, honvédelmi, és katasztrófavédelmi feladatokra történő felkészítésével, védelmi célú adatszolgáltatással kapcsolatos feladatok végzése, továbbá a rádió és televízió műsorszórás légi- és katasztrófariasztásra történő felhasználásával, a riasztási rendszer fenntartásával, korszerűsítésével kapcsolatos tervezési, szervezési feladatok ellátása volt. Részt vett az elektronikus hírközlésről szóló 2003. évi C. törvény kidolgozásában.

Kitüntetései: 1986 Stromfeld Aurél díj (a digitális mikrohullámú hálózat létesítéséért), 2002 „A Magyar Hírközlésért" szakmai érem, az Informatikai és Hírközlési Minisztertől (a Nemzeti Hírközlési Hatóságnál végzett tevékenységért).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Pogány János

1943-ban született Debrecenben.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 590/1967

Iskolai végzettségei: BME Villamosmérnöki Kar, Erősáramú Szak (1967); Rendszerszervezői szak, nagygépes számítástechnikai rendszerek szervezése (1973); NIM-TK felsővezető képzés (1986). Tanfolyamok: időgazdálkodás vezetői tréningek stb. Munkahelyei és beosztásai: Tiszántúli Áramszolgáltató Vállalat debreceni kirendeltsége, beosztott mérnök (1967-1978); Debreceni Üzletigazgatóság, tervező mérnök (1968-1970); Berettyóújfalui Üzletigazgatóság, tervezési csoportvezető (1970-1978), üzemviteli osztályvezető (1978-1991); Tiszántúli Áramszolgáltató Rt, vezérigazgató (1991-1994); berettyóújfalui üzletigazgatóság, üzletigazgató (1995-1998); Igazságügyi Minisztérium igazságügyi szakértő, műszaki szakértő (1995); Tiszántúli Áramszolgáltató Rt Berettyóújfalui Üzemvezetőség, üzemvezető (1998-2004); a Natura & Flóra Kft résztulajdonosaként a Kft keretein belül erősáramú kiviteli terveket, igazságügyi szakértői véleményeket készít (2004); Az E.ON Zrt által minősített, keretszerződéssel rendelkező M-OPUS Kft felelős tervezőjeként dolgozott (2010); egyéni vállalkozóként erősáramú kiviteli terveket, igazságügyi műszaki szakértői munkákat végez, valamint a Teljesítésigazolási Szakértői Szerv tagjaként dolgozik (2013). Szakmai sikerei: Országos közvilágítási pályázaton munkatársával második díjat és pénzjutalmat nyertek. Olyan közvilágítási lámpatestet mutattak be, mely gyalogátkelőhelyek világítására alkalmas, s ilyet Magyarországon akkor nem gyártottak (1978). A Magyar Elektrotechnikai Egyesület szaktanácsadója(1985). Mágnesszalagos feszültség-, áram- és teljesítményregisztráló kiértékelő programjának és szakértői rendszerének elkészítéséért vállalati alkotói díjat kapott – megosztva. A vállalat a rendszert megvette (1989). Az Áramszolgáltató III. szervezeti lépcsőjének, a kirendeltségnek a vizsgálata, az új környezethez jobban alkalmazkodó új szervezet kialakítása. A vállalat alkotói díjjal jutalmazta ezt a munkát (1989). Egy munkatársával kidolgozták a kábeltévé hálózat kisfeszültségű hálózaton való elhelyezésének típustervét, a szükséges szabványfelmentéssel együtt (1989).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Pogány Lajos

1943-ban született Gyöngyösön.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 50/1968

Iskoláit Pécsett, Gyöngyösön, Budapesten végezte, villamosmérnöki diplomát a Budapesti Műszaki egyetem Villamosmérnöki Karán, Híradástechnikai szakon szerzett Szakmai munkáját az egykor világhírű Egyesült Izzóban (TUNGSRAM) kezdte 1968-ban, a félvezető fejlesztési részlegben. Munkája során félvezető planár, Zener és nagyfeszültségű diódákat fejlesztett. Később a félvezető felületek fizikai, tisztasági kérdései érdekelték, és átment a TUNGSRAM-on belül működő Bródy Imre laboratóriumba, ahol ultranagyvákuum rendszerek fejlesztésében vett részt. Megtervezett és megépített egy Auger elektronspektrométert, amelyről doktori dolgozatot készített és elnyerte a Budapesti Műszaki egyetem műszaki doktori oklevelét 1981-ben. 1976-tól a Központi Fizikai Kutató intézetében dolgozott, a Szilárdtestfizikai Kutató Intézetben, ahol pásztázó elektronmikroszkóp laboratóriumot működtetett. Anyagvizsgálatokkal folytatta a munkáját, részt vett az intézetben folyó mágneses buborékmemória fejlesztési, félvezető fejlesztési és fémkutatási munkákban. Tudományos konferenciákon Európában, Amerikában és japánban vett részt, dolgozott az Erlangeni Egyetem munkatársaként 1990-ben. Munkájában jelentős rész tett ki a mágneses anyagok vizsgálata, mágneses domének vizsgálatára új módszert dolgozott ki. A pásztázó elektronmikroszkóppal végzett anyagkutatásai eredményeként kandidátusi oklevelet szerzett 1997-ben. Munkája során 66 közlemény szerzője illetve társszerzője volt nemzetközi folyóiratokban, ezekre a munkákra 641 alkalommal hivatkoztak. Jelenleg nyugállomány mellett is részt vesz a kutató munkában, mint tudományos főmunkatárs, időnként fiatal diákok számára szervez laboratóriumlátogatásokat, a tudományos munka népszerűsítése érdekében.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Póka Péter

a műszaki tudományok kandidátusa, a természettudomány doktora

1943-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 319/1967

Középiskolai tanulmányait a Budapesti Piarista Gimnáziumban végezte el (1957-1961). A BME Villamosmérnöki Karának Híradástechnika Szakán (1962-1967) szerezte meg villamosmérnöki oklevelét, majd részben párhuzamosan elvégezte az ELTE TTK Alkalmazott Matematika Szakát is (1965-1972). 1977-1980 között az MTA Tudományos Minősítési Bizottságának ösztöndíjas aspiránsa volt. Disszertációjának címe: Heterogén, elosztott számítástechnikai rendszerek és programozásuk. Ennek megvédésével lett a műszaki tudományok kandidátusa (okl. sz.: 9680). Az ELTE-n 1984-ben „a természettudomány doktora" címet szerzett (okl. sz.: D 3048/1983). Fontosabb szakmai tevékenységei a következők. 1971-1977 között a CSMISZI-nél a Szoftver Fejlesztési Csoport vezetője. Feladata a PROPSY (Printer Output System) rendszer tervezése és megvalósítása, a CSIMP magas szintű rendszerprogramozási nyelv definiálása és a portábilis fordítási rendszer kialakítása, az ELLIOTT 4130 és ICL System 4/52 számítógépekből összekapcsolt rendszer S/W-jének tervezése és a System 4 oldali alrendszer megvalósítása. 1977-1980 között, aspiráns éveiben az MTA SZTAKI-nál vizsgák letétele, tudományos kutatómunka végzése, a disszertáció elkészítése. 1980-1990 között a CSMSZV-nél számítástechnikai tanácsadó. Feladata az IBM és ESZR nagyszámítógépeken futtatható JANUS operációs rendszer tervezése, elkészítése és üzembe állítása. 1982-1996 között a UNIQUE Számítástechnikai GMK-nál képviselő és feladata a JANUS operációs alaprendszer fejlesztése (új diszkes alrendszerek, IBM VM és ESZR SVM alatt futtatható változat). 1990-2000 között az MK Bank Rt.-nél számítástechnikai igazgató. 2000-2002 között az RS2 Int. (Malta) Ltd.-nél fejlesztési igazgató. Feladata a BankWORKS bankkártya-rendszer „back office" alrendszerének technológiai újratervezése, programozása a teljesítmény többszörözése végett, a BankWORKS rendszer kínai változatának előállítása.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Polgár János

1942-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 773/1967

BME- tanulmányai után a Posta egyik mikrohullámú állomásán végzett rövid ideig szolgálatot. 1968-1970 között az MTA Műszerügyi Szolgálatánál méréstechnikai és elektronmikroszkópos laboratóriumban dolgozott. 1970-2007 között Németországban különböző cégeknél eladási műszaki szaktanácsadóként és lerakat vezetőként működött a következő szakterületeken: elektronmikroszkópia és röntgen-mikroanalitika, valamint a hozzátartozó preparáció; mechanikai méréstechnika (nyúlásmérés és azon alapuló mérőelemek és készülékek); meghajtástechnika és vezérlései (szervomotor, léptetőmotor, térbeli mozgások vezérlése); robot- és automatikus szereléstechnika a legkülönbözőbb speciális alkalmazásokban (mint például robbanásveszélyes környezetben). Az utolsó tíz évben ugyanezen a területen önálló műszaki tanácsadóként dolgozott, 2007-ben pedig nyugalomba vonult. Hobbynak megmaradt a káoszteóriával való foglalkozás és a vitorlázás. Visszatekintve e sokoldalú szakmai tevékenységre, meg kell állapítani, hogy mindez a Műszaki Egyetemen elnyert széles látókörű és szakterületeket átfogó alapkiképzés nélkül nem lett volna lehetséges.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Ponyi László

1943-ban született Karancskesziben.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 327/1967

Szakmai pályája az EMG-ben (Elektronikus Mérőkészülékek Gyára) indult. A csoport feladata az úgynevezett kis perifériák – szalagolvasó, szalaglyukasztó, konzolírógép illesztése volt. Részt vett a nem karakteres perifériák – sornyomtató, Kártyaolvasó/lyukasztó – illesztésében is. Az első nagy váltást az integrált áramkörök megjelenése jelentette. Azáltal, hogy az EMG kimaradt az ESZR-ből (Egységes Számítógép Rendszer), lehetőség nyílt az EMG840 kifejlesztésére. Ebben az időben érdeklődése lassan a hardware felől a software felé fordult. Hogy ezt az új területet hatékonyabban művelhesse 1973-ban villamosmérnök-matematikus szakmérnöki diplomát szerzett BME-n. A következő nagyon fontos változás: 1975-ben megjelent a piacon a 8080-as 8 bites microprocessor. Ezt gyorsan követte a 8085-ös egy tápfeszes, pár hatékony utasítással bővített változata. Minthogy az ESZR miatt gondok voltak az EMG840 értékesítésével, az EMG-nek sürgősen új termék után kellett nézni. Ebben az időben a magyar iparnak körszerű szerszámgépekre volt óriási igénye. Ezzel kapcsolatban az első feladata egy 8080/8085 emulátor megírása volt (mások szövegszerkesztőt és fordítót írtak), hogy még a hardware elkészülte előtt tesztelhessék a sofware-t. Erre a feladatra az EMG840 volt a legalkalmasabb, mert elég gyors volt és nagy tárral rendelkezett. Az iparban óriási sikere volt elsősorban a HUNOR712 eszterga vezérlésnek. Azonban hiába adtak el több ezer vezérlőt (Ár: 300e Ft), ez sem tudta megmenteni az EMG-t. A fejlesztő társaság először GMK (NCT Gmk), majd KFT (NCT Kft) formában folytatta a megkezdett munkát. Jelenleg több mint 100 fővel működik. Az elképesztő elektronikai fejlődés új lehetőségeket teremtett az újabb és újabb vezérlők létrehozásához. Ebben a munkában mint a software-s csoport vezetője vett részt egészen 2012-es nyugdíjba vonulásáig.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Pópity József Mátyás

1944-ben született Salgótarjánban.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 643/1967

Középiskolai tanulmányait a Madách Imre Gimnáziumban (Salgótarján) 1962-ben fejezte be. A sikeres érettségi vizsgát követően, még abban az évben felvételt nyert a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának Erősáramú Szakára. Egyetemi tanulmányait a Nógrádi Szénbányák társadalmi ösztöndíjasaként 1967-ben fejezte be és szerzett villamosmérnöki oklevelet. Ezt követően a Vállalat Nagybátonyi Gépüzemének villamos részlegében kezdett dolgozni. Kezdetben, mint művezető, a későbbiekben a részleg vezetőjeként irányította a mintegy 220 fős kollektíva munkáját. A részleg tevékenységébe tartozott a Szénbányák aknaüzemeinek komplett kiszolgálása: a 35/10,5/5,5 kV-os hálózatán keresztüli energiaellátása, a hírközlő hálózatának fenntartása és üzemeltetése, a különböző bányaüzemi villamos gépek és berendezések javítása, karbantartása, a földalatti és külszíni folyamatos üzemvitel biztosítása. 1984-ben a Vállalat Beruházási Osztályára helyezték, ahol a vállalat sajnálatos felszámolásáig, 1993-ig dolgozott, mint villamos műszaki ellenőr. A Szénbányák felszámolását követően, nyugdíjba vonulásáig alkalmi munkákat végzett.

Kiváló Ifjú Mérnök kitüntetésben és többször is Kiváló Dolgozó elismerésben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Porkoláb Benjámin

1935-ben született Bájon.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 609/1967

1955-ben a Szegedi Tudományegyetem Természettudományi Kar matematika-fizika tanári szakára nyert felvételt, és ott 1959-ben matematika-fizika szakos középiskolai tanári diplomát szerzett. Első munkahelye a Verseghy Ferenc Gimnázium volt Szolnokon, ahol matematikát és fizikát oktatott. 1961-ben felvették a BME Villamosmérnöki Kar híradástechnika szakának levelező tagozatára, ahol 1967-ben diplomázott. A Műegyetemen olyan tanárok oktatták, mint Simonyi Károly, Fodor György, Vágó István, Gordos Géza, Ferenczi Pál. Tanulmányai közben kérték fel a szolnoki Killián György Repülő Műszaki Főiskola tanári állására. Itt fizikát, elektronikát, impulzustechnikát tanított 5 éven át. 1967-ben fejezte be a Műegyetemi tanulmányait. 1968-ban a Beton és Vasbetonipari Művek Szolnoki Gyárában üzemvezető-mérnök lett. Négy év után visszament a tanári pályára a 605. sz. Szakmunkásképző Intézethez, ahol villamosságtant, villamos szakmai ismereteket tanított. Korszerű fizikai, elektronikai szertárat és előadótermet alakított ki. 1974 és 1978 között a Marxizmus Leninizmus Esti Egyetem Szakosító tagozatán államvizsgázott. Ezzel főiskolai oklevelet szerzett az MSZMP Oktatási Igazgatóságán. E mellett 3 éves kiegészítő képzést kapott az MSZMP Politikai Főiskoláján. Közben felkérték, hogy az MSZMP Oktatási Igazgatóságán tanítson filozófiatörténetet, ismeretelméletet, lételméletet. Eközben levelező tagozaton elvégezte az Eötvös Lóránd Tudományegyetem Bölcsészettudományi Kar filozófia szakát. A rendszerváltás után a Széchenyi István Gimnáziumban folytatta tanári munkáját. Itt matematikát, fizikát, és a tudománytörténetet tanított. Nagy segítségére volt Simonyi Károly: A fizika kultúrtörténete c. könyve. A Széchenyi István Gimnáziumból ment nyugdíjba 1996-ban. Óraadóként tanított a Szolnoki Főiskolán: matematika analízist, valószínűség-számítást és operációkutatást. Felesége tanárnő és szintén nyugdíjas, 2015-től idősek otthonában laknak Törökbálinton. Két gyerekük és 3 unokájuk van.

Kitüntetései: Széchenyi István Gimnáziumért emlékplakett (1996), Munka Érdemrend ezüst fokozata (1989), Magyar Népköztársaság Minisztertanácsa Kiváló Munkáért (1983)

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Preszter Sándor

1944-ben született Kisújszálláson.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 292/1967

Az egyetem elvégzése után 1967-1968-ban a Ganz Villamossági Műveknél dolgozott próbatermi mérnökként. 1968-1970 között a Kohászati Gyárépítő Vállalatnál volt fővállalkozási ügyintéző és villamos tervező. 1971-1986 között az UVATERV (Út és Vasúttervező Vállalat) tervezőmérnöke, majd irányító tervezője és szakosztályvezető-helyettese. Feladata volt a közlekedési infrastruktúra-fejlesztésekhez kapcsolódó villamos tervezés és a volt NDK villamos energiarendszeréhez PCM alapú kiviteli tervek készítése. 1980-1984 között kiküldetésben volt Algériában, ahol egy épülő textilgyár villamos építési és szerelési munkáinak volt felelős építésvezetője. 1987-1990 között a RAMOVILL Energetikai Főosztályán a Nagykereskedelmi Osztály vezetője volt. Tevékenységi köre felölelte a vízgazdálkodáshoz szükséges villamos- és gépészeti berendezések és műszerek beszerzésének, ill. forgalmazásának koordinálását, a külföldi és belföldi beszerzések gyártási és tervezési szerződések, belföldi eladások valamint az ezekkel összefüggő tevékenységek felügyeletét és összehangolását. 1990-2006 között a GAUFF Műszaki – Gazdasági Mérnöki Irodában irodavezető, villamos tervező és a villamos kiviteli munkák műszaki ellenőre. Jellemző tevékenységei a következők. Ipari és banképületek épületvillamossági tervezése (például UTAH Autóvillamossági szerelőüzem Gödöllőn, Commerzbank székház Budapesten). Nagyobb létesítmények villamos tervezési munkáinak koordinálása és bonyolítása (például CIB központi irodaház Budapesten, Raiffeisen Bank székháza Budapesten). Villamos kivitelezési munkák műszaki ellenőrzése (például Óbudai Egyetem Bécsi úti épület, Tavaszmező utcai oktatási épület és kollégium). Irodai adminisztrációs és gazdasági tevékenységek (számlázás, éves pénzügyi terv összeállítása, havi. negyedéves, ill. éves jelentések, beszerzések).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Rácz Csaba

1943-ban született Komáromban.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 19/1967

1961-ben nyert felvételt a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karára. A Híradástechnikai Szakon szerzett diplomát. 1966-tól a győri Magyar Vagon- és Gépgyárban (későbbi nevén: Rába) a Kísérleti Osztályon fejlesztő mérnökként dolgozott. Itt főképp méréstechnikai feladatokat oldott meg (mérések szervezése, lebonyolítása, kisebb műszerek tervezése, stb.) 1974-ben pályázat révén került a győri Közlekedési és Távközlési Műszaki Főiskolára. Itt a Vezetéknélküli Távközlési Tanszék oktatói munkájában tevékenykedett. Főképp méréstechnikát oktatott mint a tantárgy felelőse. Tantárgyait folyamatosan fejlesztette, jegyzeteket írt több mint 100 ív terjedelemben. Szükség szerint részt vett a tanszék oktató munkájában, több tantárgy elméleti és gyakorlati oktatásában. Konzulensként segítette a hallgatókat szakdolgozatuk elkészítésében. Részt vett a tanszék tudományos munkájában, tudományos konferenciákon, több műszer kifejlesztésében. 1983-ban a Budapesti Műszaki Egyetemen Rádió-hírközlési szakmérnöki oklevelet szerzett. Új tantárgyakat hozott létre (EMC és Intelligens mérőrendszerek néven). Közben a munkáltató főiskola egyetemmé fejlődött. Így már mint a Széchenyi István Egyetem Távközlési Tanszékének egyetemi adjunktusa ment nyugdíjba.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Rajki Péter

1944-ben született Pécsen.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 546/1967

1967-1990: Az Infelor Rendszertechnikai Vállalatnál (majd annak jogutódainál, a SZÁMKI-nál, illetve a SZÁMALK-nál). karbantartó mérnök. Feladatai közé tartozik a számítógép-perifériák illesztése, távadat-feldolgozási szoftverek fejlesztése és a team-munka irányítása. Beosztásai: osztályvezető, főosztályvezető, a Rendszerfejlesztési Iroda igazgatója. Erre az időszakra eső külső megbízásai: 1970-1972: A Tohoku egyetemen az, Electrical Communication kutatóintézetben a Japán Művelődésügyi Minisztérium ösztöndíját elnyervén: adatátviteli összekötést létesít számítógép-rendszerek között. 1978: Kutatói ösztöndíjjal a CII (Compagnie internationale pour l'informatique): franciaországi vállalatnál számítógép-hálózatokkal foglalkozik. 1983-85: OMFB célfeladatot vezet (CF-52 Távfeldolgozási alkalmazások). 1990-1999: Az IBM Magyarországi Kft. Munkatársa. Beosztásai: Services Manager (szervizigazgató), Global Services Operations Manager (általános szerviz-üzemeltetési igazgató). 2000-2010: A Compaq Magyarországi Kft.-nek (és jogutódjának, a Hewlett Packard Magyarországi Kft.-nek) a munkatársa. Beosztásai: A fejlődő országokért (Közép- és Kelet-Európában, a Közel-Keleten és Afrikában) felelős technológiai és infrastrukturális igazgató, továbbá projektvezető (Telco/Banking/Gvmnt). 2010. júliusától nyugdíjas.

Kitüntetései, elismerései: MTA Akadémiai Díj: a Videoton számítógépes hálózatáért (1980), a Munka Érdemrend ezüst fokozata (1984).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Reményi Attila

1944-ben született Diószegen.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 94/1968

1967-ben végzett a BME Villamosmérnöki Karának Híradástechnikai Szakán. Első munkahelye a Felsőfokú Távközlési Technikum (és a jogutód Közlekedési és Távközlési Főiskolán), ahol szakmai tárgyakat oktatott. Ennek kapcsán 1975-ben a BME Átviteltechnika szakmérnöki kurzusán szerzett diplomát. 1975-ben, a Főiskola végleges Győrbe költözése miatt váltott, és a Posta Számítástechnikai és Szervezési Intézetében a Fejlesztési Osztály vezetőjeként tevékenykedett. Feladata volt – a napi operatív feladatok mellett – a Posta egészére vonatkozó közép és hosszú távú számítástechnikai fejlesztési koncepció kidolgozása. Ezen tevékenység folytatásaként 1982-ben a Posta Vezérigazgatóságra került. 1985-ben, a távközlés privatizációjának szakmai előkészítése kapcsán, a Vezérigazgatóság Hatósági Ügyosztályára került, ahol a távközlési piac liberalizálásának előzetes lépésenként megszervezte a végberendezések liberalizációját. Az önálló hírközlési hatósság létrehozásának előkészítésében való aktív részvétele alapján 1989-ben kinevezést kapott a Postai és Távközlési Főfelügyelet vezetésére, amit 1993-ig, a Hírközlési Főfelügyelet megalakulásáig betöltött. E szervezetben irányította a liberalizált távközlési piac alapvető hatósági folyamatainak kidolgozását, illetve a privatizáció előkészítésével kapcsolatos elemzések elkészítését. A Hírközlési Igazgatóság (előbb Hírközlési Főfelügyelet, majd Nemzeti Hírközlési Hatóság) rendszerszervezési igazgatójaként a hírközlési szabványosítási tevékenység – részbeni – irányítása mellett a szám- és címgazdálkodás irányítása, illetve a koncessziós társaságok ellenőrzésének összehangolása volt a feladata, a 2002-ben bekövetkezett nyugdíjazásáig.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Renner Gábor

a műszaki tudományok kandidátusa

1944-ben született Budapesten. Villamosmérnöki oklevelének száma: 552/1967

Az egyetem elvégzése után a Villamosipari Kutató Intézetben kezdte pályáját, ahol félvezető-technológiai problémákkal, azok számítógépes szimulációjával foglalkozott. 1972-ben az MTA Számítástechnikai és Automatizálási Kutató Intézetébe került, ahol mágneses terek és körök számítógépes számítása volt első kutatási témája. 1976-tól a számítógépes geometria, geometriai tervezés és rekonstrukció témakörével kezdett foglalkozni. Módszereket dolgozott ki görbék és felületek számítógépes leírása, tervezése, szerkesztése és gépészeti (CAD/CAM) alkalmazása, valamint a mérési adatokból történő geometriai rekonstrukció területén. Számos hazai és külföldi ipari fejlesztési projekt résztvevője vagy irányítója volt: így pl. bonyolult ipari geometriai formák tervezését és NC megmunkálását végző rendszert, cipőipari, valamint üvegköszörületi tervezőrendszert valósítottak meg, illetve új geometriájú térdízületi protézis tervezését irányította. Kutatási eredményeit több mint 140, nemzetközi tudományos folyóiratban vagy konferencián megjelent publikációban tette közzé, amelyre 1200-nál több nemzetközi hivatkozást kapott. Számos előadást és szemináriumot tartott külföldi egyetemeken és kutatóintézetekben. Részt vett több nemzetközi konferencia, folyóirat, szerkesztőbizottságában, tagja volt az MTA Automatizálási és Számítástechnikai Bizottságának. Ismereteit a hazai felsőoktatásban adta tovább. Kidolgozta és több éven át előadta a Bevezetés a geometriai modellezésbe és a Számítógépes felületrekonstrukció tárgyakat az ELTE-n, valamint a Számítógépes geometriai tervezés és a CAD Technológiák tárgyakat a BME-n. 1999-ben megalapította az Neumann János Számítástudományi Társaság (NJSZT) Számítógépes Grafika és Geometria (GRAFGEO) Szakosztályát, amelynek jelenleg is elnöke. A GRAFGEO Szakosztály két évente megrendezi a Magyar Számítógépes Grafika és Geometria Konferenciát, és a EUROGRAPHICS nemzetközi szervezet magyar nemzeti tagjaként is működik. 1972-ben egyetemi doktori címet, 1989-ben műszaki tudományok kandidátusa címet, 2004-ben Széchenyi Professzori Ösztöndíjat kap, 2011-ben az NJSZT Neumann Díjával tüntetik ki. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Répási Ildikó

1944-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 344/1967

Édesapja, Répási Mihály a BME főelőadójaként 1975-ben elhunyt. Édesanyja, Fidler Erzsébet a II. kerületi Ady Endre utcai Általános Iskola igazgatóhelyetteseként ment nyugdíjba. Ő 2008-ban hunyt el. Az általános iskolát az I. kerületi Batthyány utcai Általános Iskolában, középfokú tanulmányait a II. kerületi Hámán Kató Leánygimnáziumban végezte. 1962-ben érettségizett kitűnő eredménnyel. Még abban az évben felvették a BME Villamosmérnöki Karának Műszer- és Szabályozástechnikai Szakára, ahol 1967-ben oklevelet szerzett. 1972-74 között elvégezte a BME Gépészmérnöki Karának levelező tagozatán a Mérnök-tanári Szakot és ezzel még egy diplomát szerzett. 1967-től a BÁNYATERV Vállalat Villamos Osztályán tervezőként dolgozott. 1971-ben munkahelyet váltott. Tervezőmérnöki tevékenységét a Szilikátipari Kutató és Tervező Intézet Villamos és Automatika Osztályán folytatta, ahol üveg-, cement- és téglagyárak tervezésével és kivitelezésével foglalkozott. Mellékfoglalkozásként a Pénzügyi és Számviteli Főiskola előkészítőjén matematika és fizika oktatást végzett. 1987-ben – áthelyezéssel – a MÁV Tervező Intézethez került, ahol rádiókörzetek tervezésével foglalkozott 1991-ig. 1991-től 2 tanévet tanított az Öveges József szakközépiskolában és gimnáziumban. Ezt követően a XI. kerületi Soproni utcai Általános Iskolában tanított matematikát és fizikát 2004-ben történt nyugdíjazásáig.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Reszler Ákos

1944-ben született Lajosmizsén.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 296/1967

1967-ben végzett a BME Villamosmérnöki Karán, híradástechnika szakosként a mikrohullámú átviteli eszközökre szakosodva. A hatvanas évek „nagy generációjával" együtt őt is megragadta a beat-korszak, maga is alapított egy zenekart, mellyel hat évig játszott a műegyetemi Vár-klubban. Az Elektronikus Mérőkészülékek Gyárába (EMG) került számítógép hardver fejlesztőnek. Miután az EMG 830 és 840 számítógépek után az EMG-ben abbamaradt a számítógép-fejlesztés, 1975-ben az Számítástechnikai Koordinációs Intézetnél (SZKI) folytatta az R-15 számítógép fejlesztésével. A BME-n 1976-ban műszaki doktori címet szerzett. A nyolcvanas évek elején a figyelem a személyi számítógépek felé fordult, az SZKI-ban megkezdődött a 8, majd a 16 bites gépek fejlesztése, gyártása, forgalmazása. Az SZKI leányvállalataként létrejött a SCIL, melynek feladata a gyártás és forgalmazás volt – itt először főmérnök, majd a vállalat igazgatója lett. Kulcsfontosságú szerepe volt az M08X és PROPER 16 gépek elterjesztésében. A SCIL később beolvadt az anyavállalatba, ahol műszaki-kereskedelmi igazgatóként dolgozott tovább. Az SZKI 1989-ben hozta létre a nemzetközileg elismert Recognita Rt-t, ahol az igazgatóság elnöke lett, később felkérték a vállalat operatív irányítására. 1996-ban az amerikai Caere felvásárolta az összes Recognita részvényt, majd 2000-ben beolvadt a szintén amerikai ScanSoft-ba, de a hazai vezetés mindvégig változatlanul az ő irányítása alatt maradt, és megtartotta az anyacégen belüli kiemelt pozícióját. Az Informatikai Vállalkozások Szövetségében először 1996-ban kapott pozíciót, mint a szoftverfejlesztési szakcsoport vezetője, majd 1997-től a nagyvállalkozások osztályának vezetője és egyben alelnök, 2001-2002-ben elnök, majd végül örökös tiszteletbeli elnök.

Munkáját az évek során számos díjjal értékelték, 1997-ben a Magyar Kockázati Tőke Egyesület "Kiváló Vállalkozó" díját, 1998-ban az IVSZ nagyvállalkozások kategóriájában az "Év Informatikai Menedzsere" díjat, 1999-ben Gábor Dénes-díjat, majd 2005-ben a Magyar Köztársaság Érdemrend Lovagkeresztje kitüntetést kapta.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Ribiczey Péter

1941-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 706/1968

Érettségi után MÜM 29-es Intézetében rádióműszerész szakképesítést nyert. 1968-ban villamosmérnöki oklevelet szerzett jeles minősítésű diplomamunkával. 1970-ig a Híradótechnikai Vállalat Erősáramú Laboratóriumában dolgozott, tirisztoros szabályozású tápegységet tervezett a Magyar Posta részére, majd a Filmtechnikai Vállalat Fejlesztési osztályán kutatómérnöki beosztásban a moziüzemek részére előerősítőket, teljesítmény erősítőt tervezett, xenonlámpák gyújtóáramköreinek fejlesztésében vett részt, és időzítő áramkört készített. 1976-tól a Kőolaj és Földgázbányászati Kutató Laboratóriumban tudományos munkatársi beosztásban nagyhőmérsékletű mérőáramköröket tervezett szónikus műszerek (210 C°) és kőzetek fajlagos ellenállását mérő műszerek (160 C°) részére. Fő munkája egy fókuszált áramterű, nagy mélységekben mérő (~1800 m), fajlagos ellenállásmérő, Laterolog és Mikrolaterolog műszer mérőelektronikája volt, mellyel magyar-szovjet (KGST) közös kutatás-fejlesztésen vett részt. A laboratóriumi mérésekhez saját tervezésű műföldet készített. Terepi mérései mindegyike sikeres volt. 1982-től a Magyar Állami Eötvös Loránd Geofizikai Intézetben dolgozott, előbb tudományos munkatársként, később laboratórium vezetőként. Digitális vezérlésű fotóregisztráló műszerek elektronikájának gyártásában vett részt. 1984-ben a Z-80-as mikroprocesszor programozását tanulta a BME tanfolyamán. Csehszlovák megrendelésre szilárdásvány, Románia részére tengeri olajkutatásra alkalmas Laterolog mérőelektronikát készített. 1992-ben Líbiába ment a Petroleum Research Center-be, ahol számítógépes munkaerőként négy és fél éven keresztül dolgozhatott a formációelemzés témakörében. Arab kollégái részére két 100-100 oldalas angol nyelvű jegyzetet készített karotázs mérési eredmények kiértékelésének témaköréből. 1996-ban budapesti otthonában egy laboratóriumot rendezett be, ahol egy számítógép-vezérelt, olajipari korrózióvizsgáló műszert készít olajtartályok, olaj és gázvezetékek vizsgálatára. 2002-ben a 25-pólusú, párhuzamos portos műszere „Genius" díjat kapott a budapesti találmányi kiállításon. Az USB csatlakozós típus fejlesztésén napjainkban is dolgozik.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Rónai András

1944-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 238/1967

A BME Villamosmérnöki Karának Műszer és Szabályozástechnikai szakán végzett 1967-ben. Az ipari folyamatirányítás témakörben készítette diplomamunkáját a VILATI-ban, majd egész pályafutása alatt elsősorban ezzel a szakterülettel foglalkozott. Végzés után a Mechanikai Mérőműszerek Gyárának Rendszertervezésén kezdett dolgozni tervezőként, 1972-től osztályvezető, 1976-tól főosztályvezető, 1983-tól főmérnöki beosztásban. A 80-as évek végén megalakította az MMG Rendszerházat, ami egy szervezetben egyesítette a rendszertervezést, a rendszer fővállalkozást valamint a külső szerelést és üzembe helyezést, ennek lett az igazgatója. 1993-ban megbízták a műszaki fejlesztés vezetésével is, a három szervezet irányítását a cég műszaki igazgatói beosztásában végezte. A Szovjetunió, majd az utódállamok olajvezetékeire telepített szivattyúállomások, tartályparkok mérő- és vezérlőrendszereinek létrehozásában vett részt. Ezen belül kidolgozta a blokk-box típusú rendszerek irányító technikáját. Részt vett a Paksi Atomerőmű 3-4 blokk megvalósításában, valamint sok hazai és külföldi üzem irányítástechnikai rendszerének kidolgozásában. A PLC alapú vezérlőrendszerek hazai bevezetésében vállalt szerepet, ebből jött létre több évtizedes szoros kapcsolata a Kandó Kálmán Főiskolával (közreműködött záróvizsgákon is). A MATE elnökségi tagjaként évekig vett részt az egyesület munkájában. 1997-ben a cég tulajdonviszonyai megváltoztak, az új tulajdonos, a Bankár Kft. más beosztást adott, a cég autóipari üzletágának kereskedelmi igazgatója lett. Ez a feladat számára szakmailag érdektelen volt, ezért 31 év után megvált az MMG-től és saját céget alapított, a Profigram Kft.-t: többségi tulajdonosa és egyik szakmai irányítója volt. A tevékenységi kör alapvetően ipari folyamatirányító rendszerek megalkotása volt. A vállalkozást 3 munkatárssal kezdte és 13 évvel később, amikor megvált a cégtől, az már 35 munkatárssal működött. Ma – fia cégébe társulva – alapvető szakmai érdeklődésének megfelelő folyamatirányító projekteket valósít meg, azokkal a régi munkatársaival, akik az adott feladat specialistái.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Rosta Miklós

1944-ben született Szombathelyen.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 413/1967

1967-ben villamosmérnöki oklevelet szerzett műszer és szabályozástechnika szakon. A diploma megszerzése után a VILATI (Villamos Automatika Intézet) Folyamatszabályozási Főosztályán volt kezdetben tervezőmérnök, majd végigjárva a ranglétrát főosztályvezető. Részt vett a HYDRA III. általános célú telemechanika rendszer, továbbá a folyamatirányító mikrogépek, PLC rendszerek fejlesztésében, gyártásában, terjesztésében, alkalmazásában. Ennek keretén belül gázvezetékek, hidrometeorológiai rendszerek telemechanizálásában, továbbá szérumgyár, argonüzem és más vegyi üzemek vezérlő rendszereinek tervezésében, létesítésében, illetve erőművek irányítástechnikájának tervezésében, építésében, vezérlő-szabályozó programjainak írásában, üzembe helyezésében vett részt, többek között Kínában és közösen az BBC-vel (ma ABB) Törökországban. Szakmérnöki diplomát szerzett Digitális áramkörök szakon. Elnyerte a japán kormány pályázatát és termékmenedzser kiképzést kapott Japánban. Egy, a Nemzetközi Atomenergia Ügynökség (NAÜ) pályázatának elnyerése révén Atomerőművek Irányítástechnikája képzésben részesült a Karlsruhei Kernforschungszentrumban. A rendszerváltás után először az ELIN-VILATI mérnök-tervező irodánál volt főmérnök, később a Siemens-nél az Energieerzeugung ágazat magyarországi képviselőjeként többek között a Paksi Atomerőmű első, KWU (Siemens) gyártású digitális reaktorvédelmi rendszerét, valamint számos fosszilis erőmű (Tiszai Erőmű, Dunamenti Erőmű stb.) folyamat- irányítástechnikai rendszerének szállítását, létesítését koordinálta. Ezt követően a Siemens Transzformátorgyár (Csepel) értékesítési vezetőjeként dolgozott és ment nyugdíjba. Nyugdíjasként galvanizáló üzemek komplex, PLC vezérlésű automatizálásának tervezésével, szerelésével, üzembe helyezésével foglalkozik.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Rózsa Kálmán

1943-ban született Balassagyarmaton.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 612/1967

1967-ben vörösdiplomával végzett a Híradástechnika Szakon. Tudományos munkatársként a számítógépek alapjaival és első alkalmazásával foglalkozott a KFKI-ban, a magyar számítógépek „bölcsőjénél". Az itt töltött évek rendkívül értékes tapasztalatokat nyújtottak. Az út innen Malmőbe vezetett. A kisszámítógépek és perifériák fejlesztésével és ezek alkalmazásával dolgozott az Addo AB-nál Malmőben. A főváros vonzereje erős volt, a költözés Stockholmba egyszerűnek tűnt. Itt egy gyorsnyomtató fejlesztését és gyártásba vitelét vezette a Facitnál. A nyomtató piacra vitele számos nemzetközi utazáshoz vezetett, Kínától az Egyesült Államokig. Egy rövid kitérő a szövegszerkesztés világába fejlesztési osztályvezetőként érdekes volt. Egészen új feladat az Essnet AB-nél, mint műszaki igazgató: Totó – Lottó hálózat és terminálok fejlesztése, gyártása és szállítása. Az on-line készülékek lehetővé tették a gyors és biztonságos fogadást. Az első hálózat Ausztráliának készült. Ezután az Ericssonhoz kerülni és modern telefonközpontokkal dolgozni igazi kihívást jelentett. A mobiltelefon-hálózat ezekben az években ugrásszerűen fejlődött világszerte. A fejlesztés volumene rengeteg gyakorlott programozót igényelt, ezért az Ericsson külföldön is nyitott programozó-központokat. A software aktív építése és koordinálása, a telefonhálózat modernizálása, a leányvállalatokkal való intenzív együttműködés, harmonizálás, érdekfeszítő, de komplikált feladat volt. Az Ericsson – ETH – BMI együttműködés létrehozásában jelentős szerepet játszott. Business Managerként a nemzetközi Ericsson telefonközpontok összehangolásával foglalkozott nyugdíjazásáig.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Rövid Márton György

1943-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 328/1967

1962-ben műszeripari technikus oklevelet szerzett a Kandó Kálmán Technikumban, majd 1967-ben villamosmérnöki oklevelet a BME-n. 1967-1973 között a Telefongyár Vasútbiztosító Gyáregység Fejlesztési Főosztályának laboratóriumában fejlesztőmérnökként dolgozott. Feladata az Ml-es metró vonatmegállító berendezésének honosítása és telepítése, valamint az M2-es metró vasútbiztosító rendszerének létesítésben való részvétel volt. 1970-ben egy szabadalma volt. 1973-ban munkahelyet változtatott. A Magyar Tudományos Akadémia Központi Fizikai Kutató Intézetében a Sugárvédelmi Főosztályon dolgozott. Új munkaköre az elektronikai és mechanikai csoport vezetése a Szolgálati Osztály helyettes vezetőjeként. Ezt a feladatkört 1995-ig töltötte be. Ebben az időszakban a következő fontosabb feladatokat végezte el: a KFKI sugárvédelmi környezetellenőrző rendszerének korszerűsítése, az épülő Paksi Atomerőmű külső sugárvédelmi ellenőrzőrendszerének tervezése, fejlesztése, elkészítése és üzembe helyezése, az űrkutatási program keretében készülő kiértékelő műszer fejlesztésében való részvétel és ellenőrző készülék kifejlesztése a dózismérők hitelesítéséhez, széles méréshatárú dózisteljesítmény-mérő kifejlesztése, OMH minősítésének megszerzése és rendszerbe állítása, a Paksi Atomerőmű külső sugárvédelmi ellenőrző rendszere rekonstrukciójának előkészítése, a meteorológiai mérőrendszer tanulmányterve, műszaki terve, új mérőállomások kifejlesztése. Az 1995-ig végzett munka során 2 szabadalma volt. 1995-ben a Budapesti Kutató Reaktor Irányítástechnikai Csoportjának vezetésére kapott megbízást. Az ekkor elvégzett fontosabb feladatai: hideg neutronok előállítására alkalmas forrás létesítése, besugárzó tokok kezelésére szolgáló berendezések korszerűsítése, fűtőelemek és szabályozó rudak mozgatását vezérlő berendezések korszerűsítése, a Paksi Atomerőmű külső sugárvédelmi ellenőrzőrendszerének rekonstrukciója, aminek keretében felelős témavezetői munka elvégzése. 2013-ban nyugdíjazták.

Munkájának elismeréseként az Akadémia Kiváló Dolgozója lett és Jánossy-díjat kapott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Rubin György

a műszaki tudományok kandidátusa

1944-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 425/1967

Az egyetem elvégzése után 1967 szeptemberében lépett be az MTA Központi Fizikai Kutatóintézetébe (KFKI). 1968-ban kinevezték tudományos segédmunkatársnak, 1970-ben tudományos munkatársnak, 1994-ban tudományos osztályvezetőnek, végül 1998-ban tudományos főmunkatársnak. 2006-ban nyugdíjba ment a KFKI Részecske és Magfizikai Kutatóintézetéből (RMKI), amelynek azóta is külső munkatársa. Az RMKI közben átalakult Wigner Fizikai Kutatóközponttá. A KFKI-s munkahelyét végig megtartva, többször is munkát vállalt külföldöm: 1975-79 és 1986-88 között az Egyesített Atomkutató Intézetben (Dubna, Oroszország); 1991-2000 között a CERN-nél (Svájc); 2001-2011 között a Sun Microsystems, Inc.-nél (USA). A KFKI-ban a belépésétől 2001-ig lézerfizikai és lézeralkalmazási kutatásokban vett részt. Közben, a két dubnai munkavállalása alatt, neutronfizikai kísérletek adatgyűjtő rendszereivel foglalkozott. Ebből a témából védte meg a kandidátusi disszertációját 1998-ban. 2011-től tíz éven keresztül a CERN-ben lévő LHC részecskegyorsító melletti kísérletek adatátviteli rendszereivel foglalkozott. 1994-től az ALICE detektor adatátviteli rendszerének fejlesztési projektjét vezette. 2011-től senior computer development engineer-ként a SUN Microsystems-nél szerverfejlesztéseken dolgozott. 2011-ben átminősítették principal engineer-nek. 2011-ben hazatért Magyarországra, és a Wigner Intézet külső munkatársaként ismét bekapcsolódott a CERN-es fejlesztésekbe. 2012-től CERN felhasználó, ami vendégkutatói státuszt jelent. 2014-től fokozatosan abbahagyta a munkát, és még mintegy fél évig tanácsadóként segítette a munkatársait. Publikációi száma meghaladja a százat. Több nemzetközi konferencia és workshop szervezésében vett részt. Szabadalmainak száma 5: két magyar, két nemzetközi, egy USA-beli.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Ruzicska Rajmund

1944-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 472/1969

Műegyetemi villamosmérnöki diplomával rendelkezik: a Budapesti Műszaki Egyetemen a Műszer-és Szabályozástechnika Szakon végzett. Szakmérnöki másoddiplomát a Digitális Berendezések Rendszertervezése szakon szerzett. Villamosmérnökként, mint tudományos munkatárs dolgozott a Műszeripari Kutató Intézetben. Szakterületei összefoglalásszerűen: analóg és digitális áramkörök tervezése, műveleti erősítők alkalmazásai; precíziós áram- és feszültséggenerátorok; referenciaforrások, bemeneti és illesztő áramkörök, mérő-átalakítás, jelfeldolgozás; távfelügyeleti rendszerek, tápegységek és akkumulátortöltők; optikai-elektronikai áramkörök, száloptikai mérések, műszerek fejlesztése. Fejlesztő mérnökként került a Coopinvest találmányhasznosító kisszövetkezetbe. Feladata volt az elektronikus vezérlés alkalmazása gépjárművekben (ebből bejegyzett szabadalom is született). Szellemi szabadfoglalkozásúként szoftvert fejlesztett, svájci és magyar cégek (EBO, VBH stb.) megbízására szerződéses munkákban vett részt. Árukatalógus célprogramot írt „C" nyelven, kép- és lapszerkesztésre, valamint elektromos szerelési anyagok képeinek bevitelére. Kereső adatbázist előállító „C" nyelvű programot készített. Munkalap programot írt, amely egy nagy szállodaláncon belül (Danubius Hotels) lehetővé teszi, hogy a felmerülő TMK munkakörbe tartozó hibákat minden munkaállomásról be lehessen jelenteni (hálózatban), és a munkát ledokumentálni. Ügyfélbefizetésekhez írt számítógép programot, amely egy svájci kisvállalat pénzmozgásait tartja nyilván a számlavezető bank által kibocsátott adatok alapján. Gyűjtési és statisztikai modulokat tartalmaz, az évközi pénzügyi áttekintést segíti elő.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Ruzicska Rajmundné

1944-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 122/1969

A Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának Műszer- és Szabályozástechnikai Szakán végzett. Később SZÁMALK Rendszerszervezői oklevelet is szerzett, valamint Minisztériumi Igazságügyi Szakértői bejegyezésre is szert tett. Villamosmérnökként először a Beloiannisz Híradástechnikai Gyárban (BHG) do1gozott, ahol tervezői munkát végzett és telefonközpontokat tervezett. Rendszerszervezőként a STRUKTURA Szervezési Vállalathoz került. Itt IBM termelésirányítási rendszerekkel, ügyviteli folyamatok kidolgozásával, illetve bevezetésével foglalkozott. 1984-től a HUNGARHOTELS-nél egy nagy nemzetközi tender részére rendszereket pályáztatott a COMPUTOURS GT keretein belül. A cég egy központi helyfoglalásrendszert akart bevezetni. System Managerként a DUNA INTERCONTINENTAL Hotelbe hívták meg. Itt a kiválasztott rendszereket bevezette, illetve üzemeltette (ADS, HIS). Megbízással pedig a Fórum, illetve a Flamenco szállodáknál a Lanmark rendszer bevezetését segítette. 1986-tól a Kereskedelmi Szervező Intézetben (KERSZI) kereskedelemszervezéssel foglalkozott. 1989-től egy finn szállodai részvénytársaság, a HELIA Rt Számítástechnikai Osztályának vezetőjeként a Novell és NT hálózatokat és a Lanmark Lodgistix Front Office rendszert üzemeltette. Egyéb rendszereik: Hostware értékesítés és elszámolás, főkönyv, folyószámla, készlet, tárgyi eszköz, munkaügy. Készített egy híradót, weblapként, az aktuális hírekről. képekről, fényújsággal a vendégeknek. Belső fejlesztésként egy Munkalap-, illetve Konferenciarendszer kifejlesztését szervezte, illetve üzemeltette. A központi pénzügyi elszámolás az Oracle Financial-on történt. Főiskolai oktatóként 1997-ben e témában előadásokat tartott és vizsgáztatott a Gábor Dénes Műszaki Informatikai Főiskolán.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Salavecz Lajos

1942-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 69/1968

Az egyetemi tanulmányait a BME Villamosmérnöki Karán Műszer és Szabályozástechnika Szakon végezte 1967-ben. A végzés után 1967-1989-ig az Építőgépgyártó Vállalat és annak utódvállalatai Műszaki Fejlesztési ill. Tervezési Osztályán dolgozott mint villamos tervező, később mint szakosztály vezető. Feladata a vállalat által gyártott berendezések villamos rendszerének megtervezése, a kivitelezés és az üzembe helyezés segítése volt. Munkája során több újdonságnak minősülő berendezést kellett kifejleszteni. Kollégájával, Avar Zoltánnal közösen nevükhöz fűződött több szolgálati szabadalommal védett berendezés feltalálása (elektronikus túlterhelés gátló emelőgépekhez, időrelé, frekvenciaváltó aszinkron motorok hajtásához). Utóbbi berendezés anyagi fedezet hiánya miatt csak prototípus gyártásig jutott el. 1990-től egyéni vállalkozóként majd 1997-től családi betéti társaság ügyvezetőjeként emelőgépek és egyéb gépi berendezések villamos automatika tervezését és kivitelezését végzi, jelenleg nyugdíj mellett másodállásban.

Többször kapott „Kiváló dolgozó", „Kiváló újító" ill. „Kiváló feltaláló" elismerést.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Sámson László

1942-ben született Somogyjádon.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 784/1967

Az egyetemi tanulmányok befejezését követően, 1967-ben a VBKM Kaposvári Gyárában nyert felvételt gyakornokként. 1968-ban az előtanulmányaihoz szervesebben kapcsolódó profilú céghez került technológusi, majd technológiai osztályvezetői munkakörbe. Munkáltatója, a „Híradástechnikai Vállalat Kaposvár" az Egyesült Izzólámpa Villamossági Rt-nek volt a beszállítója. A vállalat vákuumtechnikai alkatrészeket és összeszerelt termékeket gyártott. 1970-től a vállalat beolvadt az Rt-be. Ekkor önálló gyáregységi főtechnológusi, majd főmérnök-helyettesi kinevezést kapott. 1980-1982 között a BME Gépészmérnöki Karának Gazdasági Mérnök Szakán végbizonyítványt szerzett. 1983-ban egy „vállalatok közötti" fejlesztést és kutatást integráló innovációs céghez került műszaki-gazdasági tanácsadói munkakörbe. 1987-től a KSH SZÜV Kaposvári Számítóközpont műszaki vezetője. 1989-től a Kaposvári Egyetemen dolgozott, mint műszaki igazgatóhelyettes, majd műszaki igazgató. Feladatainak gerincét elsősorban a modern képalkotó diagnosztikai rendszerek – CT, MRI – működtetése, a humán gyógyászati diagnosztika és az állattudományi kutatások folyamatosságának biztosítása képezte. Nyugdíjazását követően, 2001-től a műszaki igazgatói munkakörből felmentették és beruházási igazgatói kinevezést kapott, mely munkakört 2013-ig töltötte be.

Kitüntetései: Kiváló Dolgozó (1979, 1986, 2001, 2008). Magyar Köztársasági Ezüst Érdemkereszt (2009). Kaposvári Egyetem Életmű Díja (2013).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Sára Endre

1943-ben született Szekszárdon.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 303/1967

1967-ben végzett a Villamosmérnöki Kar Híradástechnika Szakán. Végzés után a JATE Kibernetikai Laboratóriumban kezdett dolgozni, mint az M3 (később MINSZ22) számítógépet üzemeltető mérnök. 1967-74 között programtervező matematikus szakos hallgatóknak „Matematikai gépek" tárgyat oktatott. Az e tárgyban írt egyetemi jegyzet társszerzője volt. További munkahelyei számítástechnikai munkakörökben: 1974-75 MTA Matematikai Logikai és Automataelméleti Tanszéki Kutatócsoport; 1975-87 DÉLÉP Számítóközpont (R20 és VIDEOTON gépek); 1987-88 Szegedi Postaigazgatóság számítóközpont; 1988-2004 a Magyar Államkincstár (és elődei). Ez utóbbi munkahelyen a rendszerváltás utáni választások és népszavazások megyei összesítő csoportjának irányítója volt. Részt vett az országos népesség-nyilvántartás Csongrád megyei elindításában, a megyei okmányirodák kialakításában. 1999-ben választás témakörben közigazgatási szakvizsgát tett. 2004-es nyugdíjazást követően EU pályázatíró és projekt menedzser, illetve pályázatra felkészítő tréneri vizsgát tett. Az így szerzett ismereteket a helyi önkormányzatnál és NGO civil szervezetnél hasznosította. Családi állapotát tekintve nős, két gyermek apja.

2003-ban a Magyar Államkincstárnál „Elnöki dicséret" kitüntetést kapott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Sári Pál

1944-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 535/1967

1958-1962 között tanult a II. Rákóczi Ferenc Gimnáziumban, itt szerzett érettségit. 1962-1967 között a BME Villamosmérnöki Karának Erősáramú Szakán szerzett villamosmérnöki oklevelet. 1970-1971 között elvégezte Külkereskedelmi Oktatási és Továbbképző Központ felsőfokú külkereskedelmi kurzusát. Az egyetem elvégzése után 1967-1985 között az Egyesült Izzólámpa és Villamossági Rt-nél fejlesztőmérnök, mérnök-üzletkötő, majd gyártelepítő főmérnök. Tapasztalatokat szerez a laboratóriumi kemencék, a gázégők, a lámpagyártás és az öblösüveggyártás terén. 1985-1990 között az Uzimex AG (Svájc) cégnél műszaki tanácsadó. Újabb tapasztalatokra tesz szert a hajtás-, a lineáris- és a méréstechnika területén. 1990-től az Uzitromik Kft-nél, majd jogutódlással az AMK Motor és Hajtómű Kft-nél ügyvezető – jelenleg is. A német és az orosz nyelvet társalgási szinten beszéli, angolul ismeri a szakzsargont. Számítógépes ismeretekre felhasználói szinten tett szert (Windows és Apple). Kedvtelései a barkácsolás, a csillagászat, a fotózás, a síelés és a természetjárás.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Sass Szilárd

1944-ben született Deákiban.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 593/1967

1962-ben érettségizett Pápán a Türr István Gimnáziumban. Sikeres felvételi után 1962-1967-ig a Budapesti Műszaki Egyetem, Villamosmérnöki Karának hallgatója volt. 1967-ben a Híradástechnikai Szak, Távközlési Ágazatán szerzett villamosmérnöki oklevelet. 1967. szeptember 1-től a Telefongyár Telefon és Automatika Osztályán helyezkedett el, ami 1971-ben átalakult Számítástechnikai Fejlesztési Főosztállyá. 1973-ban Integrált Áramkörös Elektronika szakmérnöki oklevelet szerzett. Adatátviteli modemek, terminálok és távközlési multiplexorok fejlesztésével, később a fejlesztés irányításával foglakozott. 1982-ben Kiváló Munkáért, 1987-ben Kiváló Feltaláló kitüntetést kapott. Két szolgálati szabadalom társszerzője. Tevékenységét a KGST országok Egységes Számítógép Rendszerében végezte, ezen belül feladata volt az országok közötti kooperáció is. 1986-1991-ig tagja volt az IEC/TC74/WG7 munkacsoportnak. 1991-ben a Telefongyárat privatizálta a Siemens, ezzel a számítástechnikai fejlesztési tevékenysége befejeződött. Siemens dolgozóként megszervezte, majd irányította az EWSD telefonközpontok szerelését, üzembehelyezését, szervízelését és állandó rendszerfelügyeletét ellátó szervezetet, mint szervizvezető. 2002-ben kérte nyugdíjazását. Miután 2003-ban MSZT-EOQ Minőségügyi Auditor és Minőségirányítási Rendszermenedzser tanúsítványt szerezett, egyéni vállalkozóként a minőségirányításban tevékenykedik. 2006. október 1-től a közéletben is szerepet vállalt. Azóta önkormányzati képviselő Budapest XI. kerületében. Felesége angoltanár, egy fiúk, egy lányuk és hét unokájuk van.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Schiller Imre

1933-ban született Lovasberényben.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 52/1968

1951-ben érettségizett a Széchenyi István Közgazdasági Gimnáziumban, Budapesten. 1951-től az Építésügyi Minisztériumban dolgozott 1957. januárjáig. Az Elektronikus Mérőkészülékek Gyárába ment dolgozni (fizikai állományba), mert csak így vették fel a Budapesti Műszaki Egyetemre, a Villamosmérnöki kar, Híradástechnikai szakának esti tagozatára, 1958-ban. Az EMG-ben 12 évig dolgozott az alábbi területeken: MEO, diszpécser, gyártmányszerkesztés (5 év), villamos fejlesztési labor (3 év), végül a Számítógép gyáregység technológia vezetője volt. Ezek alatt az évek alatt szerezte meg a villamosmérnöki diplomáját. 1969-ben belépett a TELMES Műszeripari Szövetkezetbe, technológiai csoportvezetőnek, és itt dolgozott 1979-ig. Két év után már ő vezette a gyártmányszerkesztést és a villamosfejlesztést is. Telefontechnikai, majd tüzeléstechnikai műszereket, berendezéseket is fejlesztettek és gyártottak. Az itt töltött évek alatt szükségesnek tartotta a továbbtanulást, ezért ismét beiratkozott a Budapesti Műszaki Egyetemre és az 1974-1975 tanévekben okleveles villamosmérnöki-szervező szakmérnök végzettséget szerzett. 1984-ben lépett be a Fővárosi Távfűtő Művekhez vállalatfejlesztési főosztályvezető-helyettesként, két év múlva nevezték ki főosztályvezetőnek, újabb két év múlva fejlesztési főmérnöknek. Ebben a munkakörben dolgozott nyugdíjba vonulásáig. Ezt követően tanácsadóként még 6 évig dolgozott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Schinzel Helga

1944-ben született Fóton.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 245/1967

1967-ben államvizsgázott a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának Műszer és Szabályozástechnikai Szakán. Első munkahelye az Élelmiszeripari Javító Szerelő és Szolgáltató Vállalat (később ÉLGÉP) volt, tervező-szerkesztőként tejipari és malomipari gépek, gépsorok villamos berendezéseinek tervezésével és szerkesztésével foglalkozott. Részt vett az akkori Szovjetunióban, az Orosz Föderáció területén egy, az ÉLGÉP által tervezett és gyártott 50 tonna/műszak kapacitású sajtgyár beüzemelésében, mint a szabályozó- és ellenőrző műszerek, automatika és villamos berendezések vezető mérnöke. A Kecskeméti Élelmiszeripari Főiskola Irányítástechnika szakán végzős fiatalok mellett látott el konzulensi, illetve opponensi feladatot. 1978-ban a KONTAKTA Alkatrészgyár Műszaki Fejlesztési Főosztályán helyezkedett el, nemzetközi együttműködés munkakörben. Két- és sokoldalú KGST munkacsoportok, illetve szakcsoportok munkájában vett részt. 1984-től a Papíripari Vállalat Kutatóintézetében, a Biztonságtechnikai Minősítő Osztályon dolgozott, mint biztonságtechnikai szakértő mérnök. A Papíripari Vállalat 22-es gyárában és nyomdákban gépek villamos berendezésének biztonságtechnikai vizsgálatát végezte. 1987-től a Légiforgalmi és Repülőtéri Igazgatóságnál (LRI) folytatta a minősítő munkát, közben befejezte munkavédelmi szakmérnöki tanulmányait. 1993-ban kapta meg az oklevelet. A kilencvenes évek vége felé másik osztályra került, megint nemzetközi együttműködéssel foglalkozott, többek között külföldi légitársaságok vonatkozásában. 2002. január 1-jétől az LRI két részre oszlott: külön cég lett a Hungarocontrol és a Budapesti Repülőtér Üzemeltető Zrt. Ő az utóbbihoz került, a Kommunikációs Igazgatóságra. A dolgozók utaztatásának a szervezése, bonyolítása lett a feladata. 2004-ben ment nyugdíjba. 1969-től kezdve mellékfoglalkozásként műszaki fordítással is foglalkozott, 1985-ig az Országos Műszaki Könyvtár és Dokumentációs Központ megbízásából orosz és bolgár nyelvből fordított, ezután főleg német nyelvből fordított, különböző fordító irodák megbízásából.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Schmidt László

1944-ben született Békén.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 226/1967

1962-ben érettségizett Baján, a III. Béla Gimnáziumban. 1967-ben szerzett diplomát a Budapesti Műszaki Egyetem, Villamosmérnöki Kar, műszer szakán. 1967-ben kezdett dolgozni a VEIKI (Villamosenergiaipari Kutató Intézet) és későbbi jogutódja, a VEIKI-VNL Kft. laboratóriumaiban, ahol 2016-ig tevékenykedett, kisebb megszakításokkal. 1969 és1971 között mellékállásban mérési gyakorlatvezető volt a BME Műszer- és Méréstechnika Tanszéken. 1975-1976-ban ösztöndíjasként Hollandiában a KEMA intézetben, 1987-ben szakértőként Vietnámban, egy Da-Nang-ban létesített vizsgáló laboratórium üzembe helyezésén dolgozott. A VEIKI-ben kutató és fejlesztő mérnöki munkakörben tevékenykedett. Munkaterületei: zárlati- és nagyáramú laboratóriumi vizsgálatok mérési- és vezérléstechnikai feladataihoz eszközök, mérési módszerek, készülékek tervezése, zavarvédelem, laboratórium fejlesztés, távvezetéki diagnosztika. Társszerzőként több publikációja jelent meg az Elektrotechnikában; külföldi és hazai szakmai szimpóziumokon tartott szakmai előadást.

Munkáiért Kiváló Ifjú Mérnök és Zipernowsky díjat kapott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Schödl Ervin

1944-ben született Balassagyarmaton.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 597/1967

1967-ben szerzett diplomát híradástechnikai szakon. Az Egyesült Izzólámpa és Villamossági Rt-ben helyezkedett el és fejlesztő mérnökként részt vett az elsőmagyarországi szilícium tranzisztor kísérleti gyártásának előkészítésében majd gyakorlati bevezetésében elsősorban méréstechnikai feladatok megvalósításával. Később a Berendezésfejlesztési Laboratórium vezetőjeként félvezető gyártástechnológiai berendezések fejlesztését irányította, melyek révén lehetővé vált a szilícium alapú félvezető tömeggyártás létrehozása. A Mikroelektronikai Vállalat megalakulásától részt vett a hazai integrált áramkörök fejlesztésében. Több szabadalma közül kiemelkedik a lineáris integrált áramkörök mérésére szolgáló mérőautomata, melyet több kiváló mérnök kollégája segítségével fejlesztett ki. Időközben tovább is képezte magát, a Budapesti Műszaki Egyetemen átviteltechnikai szakmérnöki képesítést szerzett és gazdasági mérnöki tanulmányokat is folytatott. A rendszerváltás után számítástechnikai és robottechnikai rendszerek fejlesztésével foglalkozott, majd külföldi multinacionális cégek magyarországi vállalatainál vezetői beosztásokban számítástechnikai rendszerek bevezetésével, szervezésével, logisztikai hálózatok létrehozásával ért el eredményeket.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Schön András

műszaki doktor

1943-ban született Vaskúton.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 731/1967

Középiskolai tanulmányait a Zipernowsky Károly Gépipari Technikumban végezte 1961-ben Pécsett. 1961-62-ben Baján az Autóközlekedési Vállalatnál dolgozott technikusként. 1962-ben felvételizett a BME Villamosmérnöki Karára és a Műszer és Szabályozástechnikai szakon végezett. Hallgatóként 1965-től a Műszer és Finommechanika Tanszék ösztöndíjasa, majd 1967-től gyakornoka volt. A jogutód Elektronikai Technológiai Tanszéken dolgozott főállású tanársegédként majd adjunktusként 2005-ig. Azóta folyamatosan megbízásos jogviszonyban vesz részt az egyetemi oktatásban. 1987-ben Summa Cum Laude minősítéssel műszaki doktori oklevelet szerzett. 2008-ban a BME Villamosmérnöki és Informatikai Karának dékánja az egyemen végzett kiváló oktatói és kutatói munkája elismeréseképpen címzetes egyetemi docenssé nevezte ki. Oroszból felsőfokú-, angolból és németből középfokú nyelvvizsgát tett. Több tárgy tantermi oktatásában vett részt gyakorlatvezetőként. Az Elektronikus áramkörök című tantárgyat több féléven keresztül adta elő az Elektronikai technológia és a Műszaki fizika B szakon. Az egységes elektronika oktatásban 75%-os részarányban előadta az Elektronika III.-at. 1998-ban kidolgozta a Moduláramkörök és rendszerek című tárgyban az Autóelekronika témakört és előadta először a BSc majd az MSc képzésben. 2001-től részt vett társelőadóként az idegen nyelvű képzésben. Egyetemi munkája során 3 laboratórium megalapítása és vezetése fűződik nevéhez. Tevékenyen részt vett a kari egységes Laboratórium című tantárgy szervezeti és tematikai kidolgozásában. A Laboratórium I. és II. mérések gyakorlatait vezette. Számos ipari projektben volt részvevő. Az OPAKFI és a Magyar Szakújságírók Egyesületének tagja volt.

1985-ben kiváló oktatási munkájáért Rektori Dicséretben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Sebestény Gyula

1942-ben született Kaposváron.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 89/1967

A BME Villamosmérnöki Karán a Híradástechnika Szak Műsorközlő Ágazatán szerzett villamosmérnöki oklevelet 1967-ben. 1966-tól a DÉDÁSZ Vállalat Kaposvári Igazgatóságán dolgozott méréstechnikai mérnökként, majd a Fejlesztési Csoport vezetője lett. Az alállomási automatikák beépítése, a kisfeszültségű hálózatok nullázási feltételeinek biztosítása is a feladatát képezte. 1971-től üzemviteli csoportvezetői beosztásban az Üzemirányító Központ és URH hírközlési rendszer kialakítása és működtetése, a transzformátor állomások üzemeltetése és a kirendeltségek hálózatkarbantartásának irányítása volt a feladata. 1981-től megbízták a Kaposvári Üzemigazgatóság vezetői feladatainak ellátásával. Az üzem irányítása mellett két 120/20 kV-os transzformátorállomás üzembe helyezését és állomásfelelősi feladatait is végezte. Aktívan közreműködött a DÉDÁSZ részvénytársasággá való átalakításában a Felügyelő Bizottság tagjaként. A vállalat privatizációját követően kft-k szervezését és működésük beindítását menedzselte. A villanyszerelő szakmunkások képzésében a gyakorlati oktatás irányításában vett részt és a szakmunkásképzőnél vizsgabizottsági elnök és érettségi bizottsági társelnök volt 20 éven keresztül. A 2001-ben történt nyugdíjazása után a Mérnöki Kamarától szerzett jogosítvánnyal vállalkozóként különböző vállalkozások villamosenergia-gazdálkodását irányította 2014 közepéig. 1967 óta a Magyar Elektrotechnikai Egyesület tagja, a kaposvári szervezet elnöke volt 25 éven keresztül és jelenleg is tiszteletbeli elnöke. A MEE központi szervezetben különböző választott tisztségekben végzett és végez munkát. Alapítótagja a 20 évvel ezelőtt alakult Somogy Megyei Mérnöki Kamarának, amelynek elnökségi tagja és jelenleg alelnöke, egyben az Etikai Bizottság elnöke. A Magyar Mérnöki Kamara Etikai-fegyelmi Bizottságának tagjaként 12 éven keresztül végzett munkát.

A szakmai és egyesületi munkáját az MEE Kandó és Bláthy díjjal, majd 2016-ban Életpálya elismerés díjjal jutalmzta. A több évtizeden keresztül végzett mérnöki munkássága elismerésképpen Somogy Mérnöke kitüntetésben részesült 2010-ben.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Sikolya Zsolt

1944-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 481/1967

1967-ben a BME Villamosmérnöki Karán végzett, majd 1974-ben az ELTE-n okleveles alkalmazott matematikus képesítést szerzett. 1967-től 1975-ig az INFELOR-nál csoportvezetőként számítógépek megbízhatóságával, majd digitális készülékek számítógépes tervezésével foglalkozott. Ezt követően 1993–ig a VILATI-nál, majd a Kreutler-VILATI Systems Kft.-nél ipari vezérlések szoftverének fejlesztését, utána pedig 1996-ig a Geoview Systems Kft.-nél térinformatikai rendszerek fejlesztését végző osztályt vezetett. 1996-tól 2002-ig a Miniszterelnöki Hivatalnál osztályvezetőként, majd főosztályvezetőként és kormány-főtanácsadóként kormányzati informatikával foglalkozott. 2002-tól 2006-ig az Informatikai és Hírközlési Minisztérium e-közigazgatási főosztályvezetője volt, ahol 2005-ben kormányzati főtisztviselő címet is kapott. Rövid időre visszatért a Miniszterelnöki Hivatal Elektronikus Kormányzati Központjához mint vezető főtanácsos. Kormányzati munkája során több tárcaközi munkacsoportot vezetett, és európai uniós munkacsoportokban képviselte Magyarországot. Miután 2007-ben nyugdíjba vonult, 2013-ig az eGov Tanácsadó Kft. vezető tanácsadója volt. Jelenleg a Nemzeti Hírközlési és Informatikai Tanács e-közigazgatással és kormányzati adatpolitikával foglalkozó szakértője. Több mint 130 előadásának, cikkének legnagyobb részét az elektronikus közigazgatás témakörében publikálta magyar és külföldi konferenciákon, folyóiratokban.

Munkásságáért 1998-ban a Miniszterelnöki Hivatalt vezető miniszter elismerő oklevéllel, 2004-ben az informatikai és hírközlési miniszter AZ INFORMÁCIÓS TÁRSADALOMÉRT szakmai éremmel, 2014-ben pedig a nemzeti fejlesztési miniszter Puskás Tivadar-díjjal tüntette ki.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Simai László

1943-ban született Tiszaroffon.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 614/1967

A villamosmérnöki diploma megszerzését követően a Műszaki Fejlesztési Osztályon villamos tervezőként dolgozott az Egyetemen. A katonai szolgálat letöltése után elkerült az Egyetemről és több kiemelt egyedi nagyberuházás építési-szerelési munkáiban vett részt: Péti Nitrogénművek, Paksi Atomerőmű. Ezen időszakban jól tudta hasznosítani az Egyetemen megszerzett elméleti tudását, jelentős gyakorlati tapasztalatot szerzett hozzá. 1970-től a Péti Nitrogénműveknél az épülő karbamid üzem és a salétromsav üzem villamos műszaki ellenőre volt. A péti nagyberuházás üzembehelyezését követően Paksra került az Atomerőmű építkezésére. A PAV Beruházási Osztályán önálló mérnökként dolgozott. Nyelvismeretei (német, orosz, francia) segítették munkájában, több alkalommal járt külföldre tervegyeztetéseken. Paksról elkerülve -rövid tapolcai bányászati kitérő után- a Villanyszerelőipari Vállalathoz ment, ahol előbb az NDK-ban (Buna Werke, Leuna Werke), majd Algériában (Szahara sivatag) dolgozott a tendereken elnyert létesítmények villamos szerelésén és üzembehelyezésén. Majd a Dunántúli Vízügyi Építő Vállalathoz (Veszprém) ment dolgozni villamos technológus munkakörbe, ahol a létesülő vízművek, szennyviztisztító telepek villamos és irányítástechnikai berendezéseinek szakmai felügyelete tartozott feladatkörébe a tervezéstől az üzembehelyezésig. Ezen időszakban létesült a Soproni regionális vízmű rendszer, a Győri nagykapacitású szennyvíztisztító telep és a Balaton teljes szennyvíz-mentesítési programja. Ezután az ERBE-hez került a Litéren épülő gyorsindítású gázturbinás erőmű szerelési munkáihoz szakértői minőségben. Egy-két évet tartalmas munkakörökben az ABB színeiben és a Huntsman Rt. Hungary (Pétfürdő) állományában dolgozott nyugdíjba vonulásáig (2003). Immár 27 éve praktizáló igazságügyi szakértőként dolgozik a Bíróságok és Rendőrkapitányságok kirendelésére. Sakk sportágban edző (és játékos) a veszprémi NB II-es sakkcsapatnál. Magyarországon egyedül „FIDE Instruktor" címviselő. Az elmúlt évben megkapta „A Magyar Sakkozásért" megtisztelő kitüntetést a Sakkszövetségtől. Néhány alkalommal újítási és célszerűsítési javaslatait a „Kiváló Ifjú Mérnök" pályadíjjal jutalmazták. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Simon József

1944-ben született Kapolyban.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 581/1967

Technikumban érettségizett, és így járműgépész technikus lett 1962-ben. A budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Kar Erősáramú szakán 1967-ben erősáramú villamosmérnöki oklevelet szerzett. 1967-től a Hajtómű és Felvonógyárban dolgozott Budapesten 1970-ig, a gyár Lehel úti egységében, a szerkesztési osztály villamos csoportjában. Munkaköre a felvonó vezérlések tervezése a megrendelő igényének, és a helyi sajátosságoknak megfelelően. Szükség esetén helyszíni művezetéseket is végzett. Házasságkötése miatt Egerbe költözött, és a Heves megyei Tanács Tervező Vállalatnál villamos tervezőként tevékenykedett. A generál tervezésű létesítmények villamos csatlakozását, belső erősáramú-, világítási-, és gyengeáramú rendszerét, valamint a villámvédelmi rendszerét tervezte. Magán tervezőként templomok díszvilágításával is foglalkozott, és a tervezési és kivitelezési munkák művezetését is ellátta. 1972-től 1984-ig a Szövterv Heves megyei irodájában volt villamos tervező. Itt az előző munkahelyéhez hasonló tervezési, művezetési és elég sok műszaki ellenőrzési munkát is végzett. 1984-ben a Tungsram Nagykanizsai Fényforrásgyárában vállalt munkát. Rövid idő múlva a gyár a General Electric tulajdonába került. Nagyarányú fejlesztések indultak meg a kompakt fénycsövek terén. Ehhez új csarnokra, és gyártósorokra volt szükség. A csarnok teljes villamos berendezését tervezte meg, az energiaellátástól a világítási és erőátviteli rendszeréig, a gyárvezetésének elismerése mellett. A kivitelezés során a műszaki ellenőrzést is elvégezte, a villamos üzemvezetői tevékenység mellett. A kompakt fénycsőgyártócsarnok üzembehelyezése után a kompakt fénycső gyártásfejlesztésébe kapcsolódott be, és a gyártástechnológiával foglalkozott egészen a nyugdíjazásáig.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Sinte Károly

1944-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 463/1967

1962-1967 között végezte el a BME Villamosmérnöki Karának Erősáramú Szakát. 1979-ben, ugyancsak a BME-n gazdasági mérnöki oklevelet is szerzett. 1967-1990 között a Villanyszerelő-ipari Vállalatnál dolgozott automatika üzembe helyező, automatizálási osztályvezető, majd termelési osztályvezető beosztásban. Ennek az időszaknak a jellegzetes projektjei acélgyárakhoz (Diósgyőr, Ózd, Dunaújváros) és cementgyárakhoz (Hejőcsaba, Bélapátfalva) kapcsolódtak 1970-ben, illetve 1975-ben. 1990-1997 között a Siemens Rt-nél dolgozott szerelési igazgató beosztásban. 1996-ban a Müncheni Egyetemen termelési osztályvezető volt. 1997-1999 között a Vegyépszer Rt- WaAVA Kkt-nél elektromos építésvezetői beosztásban dolgozott a Lurdy Ház építésén. 1999-2008 között a MA8ZER Zrt-nél elektromos főmérnöki beosztásban dolgozott. Néhány projekt, amelyben részt vett: Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár (2000); APEH Székház (2002); Kecskeméti Megyei Kórház (2004); Magyar Nemzeti Múzeum (2006); Autópálya Mérnökség (2007). 2008-tól a Sintesys Kft keretében konkrét projektekre (elektromos műszaki ellenőri, tervezési szakértői, elektromos építésvezetői feladatkörben) szerződéssel vállalkozik. Idegennyelv-ismerete: német alapfok. Az idők során, számos szakterületen szerzett hivatalos jogosultságot: villamosmérnöki tervezés és szakértés, épületvillamossági mérnök és műszaki ellenőr, felelős műszaki vezető.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Skultéty Miklós

1943-ban született Győrben.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 604/1967

A Kandó Kálmán Technikum elvégzése után a Híradástechnikai Vállalatnál technikus. Egy év után a vállalat ösztöndíjasaként a BME hallgatója. Megszerezte a Jó tanuló – jó sportoló kitüntetést. Diploma után anyavállalatánál az Antenna Laborban fejlesztőmérnök. Adó és vevőantennákat, antennarendszereket fejlesztett a HM, BM, KM szakszolgálatok, ill. A TV vevők és átjátszók számára. 1972-től az Elektronika Labor vezetője. Feladatai: kábeltelevíziós hálózatok rendszertervezése, építőelemek fejlesztése, gyártása, valamint kooperáció a német Hirschmann céggel, 1977-től a kooperáció komplex irányítása és további export üzletek (pl. A moszkvai olimpiai falu és sajtóközpont belső TV hálózata). Résztvett a HTE munkájában. Előadásokat tartott a nagyközösségi antennarendszerek népszerűsítésére. A KGST Reab-ban a közösségi antennarendszerek KGST szabványát dolgozták ki. 1982-ben a vállalat műszaki igazgatója. Nagyfrekvenciás vételtechnika szakértői igazolványa révén nagyvárosi KTV rendszereket tervezett (pl. Sopron, Oroszlány, Salgótarján, Tatabánya). 1985-ben „pályaelhagyóként" az MMG Automatika Művekben külkereskedelmi főosztályvezető. Megszervezte az önálló külkereskedelmet. Felsőfokú külkereskedelmi szakvizsgát tett. 1991-től a Hirschmann Hungária Kft. ügyvezetője. Végrehajtotta a cégalapítást. A békéscsabai gyárban folyt a termelés, Budapesten a fejlesztés és kereskedelem. A Duna TV beindulása után nagy szerepet vállalt a kábeltelevíziózás székelyföldi elterjesztésében. 1990-től 1996-ig a Német–Magyar Ipari és Kereskedelmi Kamara elnökségi tagja. 1993-ban elvégezte a Baden-Würtenbergi Kamara controlling tanfolyamát. 5 éves szerződése után visszatért az MMG–AM-hez kereskedelmi igazgatói beosztásba. A vállalat privatizálása után a gáztechnika üzletágat vezette, majd az üzletág kereskedelmi vezetője 2003-as nyugdíjba vonulásáig.

Két Kiváló Dolgozó és két Miniszteri elismerést kapott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Somi Attila

1943-ban született Nagyváradon.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 650/1967

Szülei Erdély visszacsatolásakor Békés megyében Eleken telepedtek le 1949-ben. Az általános iskolát itt végezte, majd 1958-ban felvették a Mechwart András Gépipari Híradásipari Technikumba. Szerette a matematikát és a műszaki tárgyakat is. 1962-ben érettségizett és technikusi oklevelet szerzett. Még ebben az évben felvették a BME Villamosmérnöki Karának Erősáramú Szakára. Egyetemi évei alatt társadalmi tanulmányi ösztöndíjas szerződést kötött. Az adományozó vállalat biztosította az ösztöndíjat a teljes öt esztendő alatt. Ötödéves korában a Villamos Művek vizsgája során felmerült tanszéki munka lehetősége, amit az ösztöndíjas elköteleződése miatt nem vállalhatott el. Diplomáját 1967-ban védte meg, a vizsgabizottságot Csáki professzor, az egyetem rektora vezette. Még ebben az évben elkezdte a munkát az ösztöndíjat adományozó Mályi Téglagyár üzemeiben. Nehéz volt végzettségének megfelelő feladatot kapnia, de próbált hasznos munkát végezni. Volt egy újítása is, mikor a vállalat leállított villamos generátorát beindította, és szinkron kompenzátorként a villamos energiavételezés meddő komponensét szabályozták, jelentős költségmegtakarítást elérve. Nehezen alakult a beilleszkedése, így új munkahelyet keresett. Sikerült a Dél-magyarországi Áramszolgáltatónál munkahelyet találnia, ahol az ösztöndíjtartozását is átvállalták. 1969-ben Mezőberényben az induló kirendeltségre került, mint gyakornok, rövid idő után vezetője lett. A vezetői feladatokon túl a szakmai munkát a középfeszültségű és kisfeszültségű hálózatok üzemeltetése, fogyasztói energiaigények kielégítése, átadási mérések szerelése, üzemeltetése jelentette. 1974-ben a Gyula környéki kirendeltségre helyezték át vezetőnek. Tagja lett az MEE-nek és villanyszerelők szakmai továbbképzésében vett részt, szakmunkásképzőkben működött közre vizsgaelnökként. A BME-n számítógépes szimuláció terén szakmérnöki oklevelet szerzett (1978). 1997-ben kilépett az áramszolgáltatótól és saját vállalkozást alapított villamos energetikai és biztonságtechnikai profillal. Nyugdíjasként is végzi ezt a szakmai munkát.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Somogyi János

1944-ben született Szegeden.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 295/1967

A villamosmérnöki diploma megszerzését követően kezdő mérnökként a Nagyalföldi Kőolaj és Földgáztermelő Vállalatnál helyezkedett el. Négy évig műszaki ellenőrként dolgozott. Műszaki ellenőre volt az olajipari 120 kV-os légvezeték, a 120/6/20 kV-os alállomás, a csatlakozó 6 kV-os kapcsolóállomás és 20 kV-os légvezeték rendszer kiépítésének. Ezt követően ugyanitt üzemviteli vezetőként dolgozott. 1972 – 1993-ig a Szegedi Tervező Vállalatnál, később a DÉLTERV Kft.-nél tervező mérnökként, majd 1976-tól távozásáig villamos szakági főmérnökként dolgozott. Belső elektromos tervezési munkák mellett lakótelepek és Ipari parkok kis és középfeszültségű hálózatának és transzformátorállomásainak tervezője volt. 1972-től napjainkig városrendezői energetikai és hírközlési terveket is készít. A BME Mérnöktovábbképzőt elvégezve hírközlési tervezési jogosultságot is szerzett, majd ezt követően KTV rendszerek és hangrendszerek tervezésével is foglakozott. Tervezője volt az 1970-es években induló Szeged kábeltelevíziós rendszer kábelhálózatának. 1983-84 évben a Kandó Kálmán Műszaki Főiskolán világítástechnikai oklevelet szerzett. Szegeden és környékén azóta folyamatosan készít közvilágítási és díszvilágítási terveket. 1993-tól tervező és kivitelező vállalkozóként saját vállalkozásának vezetőjeként (HÍRVILL-GM. Kkt.) kezdetben kivitelezőként és tervezőként, jelenleg már csak tervezőként dolgozik. Tervezője volt Szeged elektromos tömegközlekedés fejlesztés 600 V-os energiaellátó rendszerének. Cége közel húsz éve a DÉMÁSZ szerződött tervező partnere. Főleg közép- és kisfeszültségű hálózatok és transzformátorállomások tervezésével foglalkoznak. 2010-ben külső és belső elektromos műszaki ellenőri jogosultságot szerzett. Jelenleg erősáramú tervellenőri és műszaki ellenőri munkákat is végez. Vállalkozásának vezetőjeként még ma is aktívan dolgozik.

A Csongrád Megyei Mérnöki Kamara szakmai munkája elismeréseként 2016 évben alkotói díjjal jutalmazta.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Somos Béla

1944-ben született Egerben.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 533/1967

A BME Villamosmérnöki Karán 1967-ben végzett. Első munkahelye a martfűi Tisza Cipőgyár volt, ahol kisgépek és villamos automatikák tervezésével, valamint beruházásokkal foglalkozott. A cipőgyári gumigyártó gépsor-automatika áttervezésével országos pályázaton 3. helyezést ért el. 1972-ben pályázaton elnyerte a Minőségi Cipőgyár Szigetvári Gyáregysége Műszaki Osztályának vezetését. 1973-ban jelentkezett a BME Gazdaság-mérnöki Szakára. 1975-től a TUNGSRAM nagykanizsai gyárában helyezkedett el. A gazdasági-mérnöki diplomatervét már itt írta minőségellenőrzés témában. A több mint 5000 főt foglalkoztató gyár különböző területein technológusként, illetve művezetőként dolgozott, majd műszaki osztályvezető lett 1977-ban. Elsődleges feladatként a gyártásfejlesztéssel foglalkozó apparátus létrehozását kapta. 1980-ban főmechanikus lett, majd a tervező részleggel való összevonás után a Gépészeti Gyáregységben közel 300 főt irányított. Rendelkezésére állt jelentős elektromos, elektronikus és gépésztervező valamint kivitelező szervezet. A legnagyobb kihívás a kompakt fénycsőgyártás kulcsgépeinek, az áthidaló gépnek és a szivatytyúgépnek a megtervezése, megvalósítása és a gyártás beindítása volt. Az autólámpagyártósorok korszerűsítése volt talán az egyik legsikeresebb munkájuk. A régi vezérlés helyett számítógépes vezérlést és adatgyűjtést alkalmaztak. Mindez a minőség javulását, a termelékenység növekedését és a selejt csökkenését eredményezte. Hasonló fejlesztéseket valósítottak meg a gyár valamennyi gyártósorán. A lámpagyártó sorok üzemeltetését alapvetően egyszerűsítette és jelentős energia-megtakarítást, valamint selejtcsökkenést eredményezett az általa kidolgozott és minden gyártósoron megvalósított ún. egyszerűsített CFOM rendszer, aminek alkalmazását angol és olasz lámpagyárak is átvették. 1990-ben német középfokú, majd 2003-ban angol középfokú nyelvvizsgát tett.

Különböző kitüntetései közül a legértékesebbnek tartja, hogy a General Electric Lighting Tungsram legjobb 100 dolgozója közé sorolták, és aranyéremmel jutalmazták.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Stefániay Vilmos

1939-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 237/1967

1955-ben, 16 éves korában az Egyesült Izzó-ban kezdett dolgozni, mint elektroműszerész szakmunkás. Munkája közben a Dolgozók Gimnáziumának esti tagozatán érettségizett, majd 1967-ben a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának esti tagozatán villamosmérnöki oklevelet szerzett. 1959-től a Híradástechnikai Kutató Intézet Anyagvizsgálati Osztályán röntgendiffrakciós módszerekkel félvezető egykristályok hibaszerkezetét vizsgálta. 1971-ben a Fémipari Kutató Intézet Elektronsugaras Laboratóriumába került, ahol elektronsugaras technikákkal a fémek mikroszerkezetének kutatásában vett részt tudományos főmunkatársi, majd laboratóriumi vezetői beosztásban. Az Intézetben kidolgozta a gyorshűtött alumínium ötvözetek porlasztási technikáját, laboratóriumi, illetve ipari léptékben. Munkája alapján az Ajkai Alumínium Műveknél egy ipari léptékű porlasztó üzem létesült. Ebben a témában több szabadalom résztulajdonosa. 1974-ben a BME Villamosmérnöki karán „Félvezető eszközök röntgen és elektronsugaras vizsgálatai" témában egyetemi doktori címet szerzett. Nyugdíjazása után külső szakértőként több évig a Magyar Állami Földtani Intézetben, illetve a Budapesti Műszaki Egyetem Mechanikai Technológia és Anyagszerkezeti Tanszékén néhai Dr. Ziaja György prof. megbízásából dolgozott.

Száznál több publikációja jelent meg számottevő hazai és nemzetközi folyóiratokban, munkájáról előadásokban számolt be tudományos konferenciákon. Elektronmikroszkópos szakértőként az Unesco felkérésére több hónapig Jamaicában dolgozott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Steiner Zoltán

1944-ben született Veszprémben.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 132/1968

A Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karán, a Műszer és Szabályozástechnika Szakon végzett 1967-ben. Egyetemi tanulmányai befejezése után 1967-ben a BME Acélszerkezetek Tanszékén kezdett dolgozni, ahol nem-villamos mennyiségek villamos mérésével (nyúlásmérőbélyeges, induktív adós adatgyűjtés) foglalkozott. 1970 áprilisában került a Híradástechnikai Ipari Kutató Intézet (HIKI) Méréstechnikai és Műszer Főosztályára. Itt félvezetők ellenőrzésére, bemérésére szolgáló automaták fejlesztésében és szervizelésében vett részt. 1973 szeptemberében a Magyar Állami Eötvös Loránd Geofizikai Intézetbe (ELGI) ment dolgozni. A Szeizmikus Műszerosztályon NDK-kooperációban, majd szovjet együttműködéssel is szárazföldi és tengeri, sokcsatornás, digitális szeizmikus adatgyűjtő rendszerek különböző egységeinek fejlesztésével, bemérésével és üzembehelyezésével foglalkozott. Ennek során AD-átalakítókat tervezett, különböző típusú mágnesszalagos egységek, elektrosztatikus regisztráló stb. mikroszámítógépes illesztésén dolgozott. Végül, az ELGI profiljának megváltoztatásáig telemetrikus mérőrendszer központi egységének fejlesztésében vett részt. 1994 májusában az Országos Villamos Tehereloszto (OVT) Számítástechnikai Szolgálatához került, amely 2001-től Magyar Villamos Rendszerirányítóként (MAVIR) működik. Itt folyamatirányító számítógéprendszerek (HIDIC 80, majd Siemens Spectrum) üzemeltetésében vett részt 2005-ben történt nyugdíjazásáig.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szabó Domokos

1942-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 541/1969

1969-től 1971-ig Kabhegy Televízióállomáson üzemmérnöki beosztásban, üzemeltetési, fejlesztési és oktatási feladatokat látott el. 1974-től a Veszprémi Vegyipari Egyetem Számítástechnikai Csoportjában tudományos segédmunkatársként, majd munkatársként, számítógép üzemeltetési, hardver és szoftverfejlesztési alkalmazásokban mikroprocesszoros fejlesztésekben vett részt, rész foglalkozásban Németországban is. 1984-től A Magyar Iparművészeti Főiskolán számítógépes grafikai, 3D modellező és animációs programok oktatásával, és a számítógép labor vezetésével foglalkozott. 1997-től szellemi szabadfoglalkozású lett, számítógépes térbeli modellezési feladatok és látványtervek kivitelezésén dolgozott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szabó György

1935-ben született Miszlán.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 746/1967

Egyetemi tanulmányait 1962-1967 között a BME Villamosmérnöki Karának nappali tagozatán a Műszer- és Szabályozástechnikai Szakon HM ösztöndíjasként végezte el. Az egyetemi évek után a katonai Légierő tisztjeként különböző állomáshelyeken teljesített szolgálatot egészen 1984-ben történt nyugdíjazásáig. Szakmai továbbképzés céljából több esetben részt vett a Mérnök Továbbképző Intézet különböző témájú tanfolyamain. A Moszkvai Katonai Akadémián szerzett repülővillamossági szakmérnöki és tanári képesítéssel a szolnoki Repülőműszaki Főiskolán, majd a Csapatrepülőknél és a Haditechnikai Intézetnél teljesített szolgálatot. Alezredesi rendfokozattal vonult nyugállományba.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Szabó István

1943-ban született Somoskőújfaluban.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 545/1967

A BME Villamosmérnöki Kar Műszer- és Szabályozástechnika Szakának 1962-1967 közötti elvégzését követően szakmai életútja a következőképpen alakult. 1967-1968 között üzemmérnök, 1968-1969 között villamos technológus, 1969-1971 között műszerész művezető beosztásban dolgozott. 1969-1972 között elvégezte a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem Terv – Matematika szakát. 1971-1974 között a Salgótarjáni Kohászati Üzemeknél karbantartási üzemvezető-helyettes. 1974-1985 között az MSZMP-ben különböző beosztásokban (munkatárs, járási első titkár, megyei gazdaságpolitikai osztályvezető) dolgozott. 1979-1983 között elvégezte a Politikai Főiskola Iparpolitikai Szakát. 1984-1988 között tagja volt a Szervezési és Vezetéstudományi Társaság Országos Elnökségének, egyben elnöke a megyei szervezetnek. 1986-1991 között a Salgótarjáni Kohászati Üzemek vezérigazgatója. 1988-1989 között az Észak-Magyarországi Termelékenységi Társulás elnöke. 1991-2000 között a SILCO Minőségi Acéltermékek Kft-nél vezérigazgató. 1994. évi megalakulásától 2000-ig a Munkaadók és Gyáriparosok Szövetségének elnöke volt. 2000-2002 között a Mátrafűtőber Kft-nél ügyvezető igazgatóhelyettes. 2002-ig tagja volt a Kereskedelmi és Iparkamara Nógrád megyei Elnökségének, az utolsó négy évben az alelnöki funkciót is betöltve. 2002-2003 között Salgótarjánban a Raktech Kft-nél cégvezető igazgató.

Kitüntetései: Munka Érdemrend Arany fokozata (1979) és Kiváló Kohász (1988).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szabó János

1944-ben született Makón.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 373/1967

Vegyipari automatizálással foglalkozott 1967 és 1979 között (Ipari Robbanóanyaggyár peremartoni gyártelep, üzemeltetés; Péti Nitrogénművek, beruházás; Vegyiműveket Tervező Vállalat, tervezés). 1973-ban francia, német és orosz nyelvvizsgát tett. 1979-től 1987-ig a VBKM VILLESz-nél (később Erősáramú Elektronikai Vállalat) a hangfrekvenciás körvezérlés licencátvételét irányította és rendszertervezéssel foglalkozott, majd üzletkötő lett. Közben Z80 processzoros környezetben is dolgozott (szoftverfejlesztés). 1987-1989: a Műszertechnika Orosz PC-export Osztályán dolgozott. 1990 és 1993 között a szünetmentes áramellátás területen üzletkötő volt (UPS, dízelgenerátor, túlfeszültség-védelem). 1993-1998 között a Nordenia konszern szadai gyárában dolgozott (számítógép, telefonközpont és szünetmentes áramellátás üzemeltetése, Excel programozás). Ezután magyar és németnyelvű web-oldalak készítésével és karbantartásával foglalkozott, majd írt egy adatbázis-kezeléssel foglalkozó e-könyvet (InterBase/Firebird). 2004 óta nyugdíjas, de közben nemzetközi fórumokon Excel-programozás és Interbase/Firebird területen vett részt problémamegoldásban.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szabó József

1944-ben született Nován.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 390/1967

A BME Villamosmérnöki Karának Erősáramú Szakán 1967-ben fejezte be tanulmányait és helyezkedett el az Erőmű és Hálózattervező Vállalat Műszaki Fejlesztési Főosztályán. Itt a következő feladatai voltak. Erőművek segédüzemi rendszereinek helyszíni mérése. Helyszíni tervezői művezetés a Dunamenti Hőerőmű blokkjának tűzesetét követően. Szabványok kidolgozásában való részvétel, vállalati tervezési irányelvek készítése. Mágneskártyás számítógépre zárlatszámítási szoftverek készítése. Eközben 1968-1970 között diplomát szerezett a Marx Károly Közgazdasági Egyetem Iparközgazdász Szakán. 1972-től az ERŐTERV-en belül átkerült az Erőműtervező Főosztályra, ahol megkapta a Tiszai Hőerőmű villamos tervezői és létesítmény főmérnöki feladatait. 1975-ben a NIM Iparszervezési Főosztályára helyezték, ahol több nagyvállalat (pl. Taurus, Észak-magyarországi Vegyiművek stb.) beruházási és fejlesztési tevékenységében folytatott előkészítő, majd ellenőrző feladatokat. Ezek döntően közgazdasági tartalmú megbízások voltak. 1977-től csoportvezető mérnöki beosztásban a Paksi AtomerőműKormánybizottság munkatársa lett. A következő feladatai voltak. Előterjesztések készítése a Kormánybizottság részére az atomerőmű kivitelezését érintő biztonsági, minőségi és üzembe helyezési követelmények betartatása érdekében. Minisztériumokkal, miniszteri biztosokkal, a beruházó és generáltervező vállalattal való koordináció. Helyszíni kivitelező vállalatokkal, erőművezetőkkel való kapcsolattartás, a honvédség és a lengyel munkaerő zökkenőmentes bekapcsolódásának segítése. 1989-ben a Kormánybizottság titkárának helyettesévé nevezték ki. Feladata volt a Kormánybizottság elnöke részére a már elhatározott atomerőmű-bővítési program elhalasztatására javaslattétel. Ezt követően a Kormánybizottság munkája lezárult. 1990-től a Paksi Atomerőmű Vállalat (PAV) vezérigazgatója megbízta a vállalat budapesti kirendeltségének megalakításával. A Kirendeltség, a PAV és az Magyar Villamosművek Tröszt energiafejlesztési és termelési céljait figyelembe véve, koordinációs feladatokat látott el. 2002-ben vonult nyugdíjba.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szabó Mária

1944-ben született Aszódon.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 294/1967

1967-ben villamosmérnöki diplomát szerzett a BME Villamosmérnöki Karának Erősáramú Szakán. Egyetemi tanulmányai alatt az Ipari Műszergyár Iklad ösztöndíjasa volt, így ennél a cégnél kezdett el dolgozni a végzés után, mégpedig a Technológia Tervezés Osztályon. Munkaterületei a következők voltak: motortekercselés tervezése kézi tekercsberakástól a gépi tekercsbehúzó sorokig; motorszerelés tervezése egyeditől a 3M módszerrel kialakított szerelősorokig; készülékek szerelésének tervezése; gyártásközi és végellenőrzés tervezése. 1979-ben és 1980-ban a Munkaügyi Minisztérium két-két tanfolyamán vett részt, amelyek kapcsolódtak a helyi szakmunkásképzésben való részvételéhez, az ottani oktatási munkájához. 1997-ben nyugdíjba ment munkahelyének gyors zsugorodása miatt. Nyugdíjasként családja, unokája és kertje látja el munkával.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szabó Miklós

1942-ben született Marcaliban.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 499/1965

A BME Villamosmérnöki Karán végzett 1965-ben. Székesfehérváron a Videoton elődjének ösztöndíjasaként állt munkába, és itt dolgozott folyamatosan 37 éven át különböző fejlesztőmérnöki és középvezetői beosztásokban. A tervezőmérnöki munkában szerzett jártasságot az egyszerű áramkör-fejlesztéstől a készülékeken át a komplex hírközlő állomások és rendszerek tervezéséig, az egyedi és a sorozatgyártás, illetve a polgári és a katonai rendeltetésű termékek tervezési és technológiai sajátosságai terén egyaránt. Kezdetben célműszereket fejlesztett, majd a vállalat 1970-es átszervezésekor a katonai gyártmányok fejlesztésével foglalkozó osztályra került, ahol témafelelőse lett a szovjet licenc alapján akkor gyártásba került, hordozható URH rádió adó-vevő tranzisztoros változata kifejlesztésének. Ez jelentős kihívás volt, mert az alkatrészbázis terén jelentős korlátok szűkítették a lehetőségeket. A több éves munkát siker koronázta, a készüléket rendszeresítették a Varsói Szerződés tagállamaiban, és a vállalat több ezer példányt gyártott belföldre és exportra is. Ezután parancsnoki hírközlő állomások fejlesztésében vett részt, majd fontos szerepet kapott a ’80-as években a magyar híradástechnikai ipar jelentős exportját képező komplex rádió-felderítő és zavaró rendszerek fejlesztésében, gyártásában, külföldi átadásában, mint a rövidhullámú zavaróállomások témafelelőse. Sok ötlettel növelte a gazdaságosságot és a gyártmányok műszaki színvonalát. Egyik ötlete 1991-ben szabadalmi védettséget kapott. Pályájának utolsó szakaszában üzletfejlesztéssel foglalkozott a vállalat Stratégiai Fejlesztési Intézetében, melynek igazgatóhelyetteseként ment nyugdíjba 2002-ben.

A Kiváló Újító cím ezüst és arany fokozatai mellett Kiváló Munkáért miniszteri kitüntetésben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Szabó Pál

1942-ben született Szombathelyen.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 574/1967

A BME Villamosmérnöki Kar Műszer és Szabályozás Technika Szakon 1967-ben kapta meg az oklevelét. Első munkahelye az Elektronikus Mérőkészülékek Gyára (EMG) volt, ahol az egyetemi évek előtt (1960–1962) elektroműszerészként már dolgozott. Az EMG-ben (kiváló tudású idősebb kollégák irányításával) elektronikus műszerek tervezése volt a feladata. Az OTH számos (szolgálati) szabadalmat tartott nyilván. Részt vett a BME Integrált Áramkörös Elektronika Szakmérnöki posztgraduális képzésen (1970-1972), az államvizsgát 1972-ben tette le. Mellékállásban a Kandó Kálmán Műszaki Főiskola Műszer Tanszékén óraadóként dolgozott. 1987-ben családjával (5 kiskorú gyermekükkel) New Orleansba költöztek, ahol az LSU egyetem audiológia intézetében kapott munkát. Feladata néhány egyszerű, állatkísérleteknél alkalmazott elektronikus eszköz tervezése volt, továbbá részt vett az egyetemen (állati és emberi alanyokon, Usher szindrómás populáción) folytatott, a belső fül vizsgálati programjában és e témakörben szervezett nemzetközi konferenciákon (Kansas City, St. Petersburg, Florida). A Hearing Research 71 (1993) 1-11 szakfolyóiratban megjelent cikk egyik társszerzője volt (Contralateral supression of non-linear click-evoked otoacoustic emission). További feladata volt egy olyan speciális hallókészülék tervezése, amellyel az ún. ultra audiometric hallás sérültek számára nem hallható hangfrekvenciák magasabb (16–18 kHz) tartományba történt transzponálását követően számukra is hallhatóvá és érthetővé vált az emberi beszéd (akár telefonon is). Szabadalomra piaci viszonyok miatt nem került sor, azonban az egyetem számára több ízben kisebb összegű (100.000 $) díjat nyert. 1991 őszén családjával hazatért Magyarországra. A rendszerváltás következtében ekkor nem volt lehetősége a mérnöki területen elhelyezkedni (EMG megszűnt), így a korábban (1982) megszerzett jogi diplomájával az Országos Kárrendezési és Kárpótlási Hivatal Jogi Főosztályán, majd az APEH (később NAV) Hatósági Főosztályán dolgozott. Másodfokú hatóságként számos peres ügyet képviselt a Fővárosi és a Pest Megyei bíróságok, valamint a Legfelsőbb Bíróság/Kúria előtt egészen 2012-ben történt nyugdíjba vonulásáig. 1977-ben a KGM és az OTH Kiváló Feltaláló kitüntetés arany fokozatát adományozta. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szaló László

1938-ban született Gútán (Szlovákia).
Villamosmérnöki oklevelének száma: 437/1967

Katonai középiskolai érettségi után 1957-60 között tiszti iskolát végzett, lokátortechnikai szakon. Kétéves vidéki szolgálat után 1962-ben kezdte meg egyetemi tanulmányait a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának Híradástechnika Szakán. A villamosmérnöki diploma megszerzése után 1967-től – hivatásos katonatiszt lévén – a Magyar Néphadseregben, hadmérnökként dolgozott, vezető műszaki beosztásban. 1971-ben rakéta szakmérnöki képesítést szerzett Minszkben. 1971-től 1982-ig a Zalka Máté Katonai Műszaki Főiskola csoportvezető főtanáraként dolgozott. 1975-77 között elvégezte a BME Gépészmérnöki karának mérnök-tanári szakát, ahol okleveles villamosmérnök-tanári képesítést szerzett. 1982-től Honvédelmi Minisztérium Elektronikai Igazgatóságán, műszaki minősítői, minőségiztosítási auditori vezető beosztásokban dolgozott, a Távközlési Kutatóintézet (TÁKI), a Mechanikai Laboratórium, a Finommechanikai Vállalt és a Videoton vállalatokkal pedig minőségi átvevőként, illetve a Technika Külkereskedelmi Vállalat felé műszaki minőségtanúsítási átadóként. A gazdasági átalakulások után továbbra is a HM Elektronikai Igazgatóság ZRT-nél dolgozott. Mérnök-alezredesként 1992-ben történt nyugdíjazását követően is tovább folytatta a munkát az EI Műszaki Igazgatóságán, fejlesztő mérnöki beosztásban, 2016 végéig.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szántó Péter Jenő

1944-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 799/1967

1967-ben szerzett villamosmérnöki oklevelet híradástechnika szakon. 1970-ben emigrált Kanadába feleségével, eközben megszületett a fia Dávid. 1972-ben megszületett a lánya Eszter. Az új országban a szokásos küzdelmekkel kellett szembesülnie, hosszabb ideig gépkocsivezetőként dolgozott, majd az ingatlanüzlettel próbálkozott. Ezen időszakot követően a feleségével a kereskedelemben tevékenykedett. felesége halála után internetes kereskedelemmel foglalkozott. Jelenleg Kanadában, Ontario államban él.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szász Pál

1935-ben született Pozsonyban.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 199/1967

1960-tól a Szerszámgépfejlesztő Intézetben a Szerszámgép Automatizálási laborban fejlesztést segítő eszközöket tervezett, készített. 1970-től a Villamos Automatika Intézetben (Vilati) a Szerszámgépvezérlés Fejlesztési Osztályon fejlesztő mérnökként dolgozott, az UNIMERIC 100 fejlesztésében. A kísérleteket a BME Gépgyártástechnológia műhelyében egy esztergagépen végezték el. 1980-ban visszament a Vilatiba, ahol az UNIMERIC 300 szerszámgépvezérlés logikai kártyáin alapuló szerszámgép programozó berendezés fejlesztésével bízták meg. Az eszköz neve UNIPROG lett. A csoport eredményes volt, a Vilati relatív sok berendezést adott el. 1990-ben előnyugdíjba ment. Két évig egy német mérnökirodában tevékenykedett, többnyire adatbázis-kezeléssel foglalkozott. Most egy üzletberendező cégnél AutoCad-ben tervezget, Autolisben programot ír, honlapot készít.

1975-ben a SZTAKI-ban mint tudományos munkatárs szerszámgépek adaptív szabályozása kutatásában és grafikus display fejlesztés vett részt, amiért kiváló feltaláló kitüntetést kapott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szegedi István

1944-ben született Tószegen.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 525/1967

1967-ben végzett híradástechnika szakon. Az egyetemi tanulmányai alatt a Posta Rádió és Televízió Műszaki Igazgatóság ösztöndíjasa volt, így az egyetem elvégzése után az Igazgatóság Szolnoki Rádióadó Állomásán, valamint a Budapesti Rádiózavar Vizsgáló Üzemében dolgozott 1970-ig. Ez után a Nagyalföldi Kőolaj és Földgáztermelő Vállalat Szolnoki központjában helyezkedett el. Feladatom volt a Vállalat kőolaj és földgáztermelő üzemeiben működő villamos technológiai műszerek üzemeltetési és fejlesztési feladatainak koordinálása. Kiemelt feladata volt az Algyő Kőolaj és Földgáz Termelő Üzem termelési adatgyűjtő és feldolgozó telemetria rendszerének megvalósításával járó feladatok elvégzése. 1977-ben Irányítástechnikai szakmérnöki oklevelet szerzett a Budapesti Műszaki Egyetemen. 1977-től a Kelet magyarországi Vízügy Tervező Vállalathoz került, ahol a korszerűsítendő, vagy újonnan létesítendő ivóvíz előkészítő üzemek és szennyvíztisztító telepek villamos energiaellátásának, valamint a technológiai paramétereket mérő és automatika rendszereinek tervezését végezte. A Vállalat megszűnése miatt 1996-tól a MÁV Szolnoki Járműjavító Kft.-ben helyezkedett el. Feladata volt a Kft. által korszerűsített dízelmozdonyok és személykocsik villamos vezérlésének tervezése és a kivitelezés művezetése. Ezt a feladatot a 2012-ig nyugdíjaztatásáig látta el.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Szegi András

a műszaki tudományok kandidátusa

1943-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 225/1967

Egyetemi tanulmányainak befejezése után a BME Műszer és Méréstechnika Tanszéken (jelenlegi neve Méréstechnika és Információs Rendszerek Tanszék) oktatója lett, és itt dolgozott 46 éven keresztül, majd ezután is óraadóként. Oktatói munkáját docensként fejezte be. Oktatási munkája során digitális rendszertechnikai, digitális elektronikai és számítástechnikai tárgyakat oktatott magyar és angol nyelven. Kutatási területek: mozgómágneses adattárolás, mikroprocesszoros rendszerek fejlesztése és alkalmazása, kártyatesztelés elmélete és gyakorlata, magasszintű PLC nyelv, tűz- és vagyonvédelmi rendszerek. 1988-ban kandidátusi fokozatot szerzett. 1991 óta részt vesz a Meldetechnik Kft., majd az ebből alakult Melde Kft. fejlesztő tevékenységében, 1995 és 2007. között fejlesztési igazgatóként, azóta műszaki tanácsadóként. Itteni tevékenységei: a CLT tűzjelző rendszer fejlesztése, tűzjelző és vagyonvédelmi rendszerek elektronikus áramköreinek tervezése, a kivitelezés műszaki irányítása.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szeidl József

1942-ben született Esztergomban.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 277/1967

A Kandó Kálmán Híradástechnikai és Műszeripari Technikumban érettségizett. 1962-ben felvételt nyert a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karára. Diplomatervét 1967 év augusztus 4. napján védte meg. Ezután a Vegyi és Robbantástechnikai Kutató laboratóriumban az elektrosztatikus feltöltődések vizsgálatával foglalkozott, és munkájának eredményeit a Munkavédelem és a Magyar Kémikusok lapjában megjelent publikációkban ismertette. 1971 évtől kezdődően a Villamosenergiaipari Kutató intézetben INTEL 8080 mikroprocesszor bázisú telemechanikai rendszer fejlesztésében vett részt, majd a Délmagyarországi Áramszolgáltató Vállalat működési területén lévő villamos elosztó hálózati rendszer számítógépes felügyeleti rendszerének kifejlesztésében dolgozott, és az eredményeket tanulmányokban, és folyóiratcikkekben ismertette. 1984 évtől a Posta Központi Távíróhivatal telexhálózati rendszerét felügyelő folyamatirányító számítógépes rendszer fejlesztését irányította a Mikrosystem Számítástechnikai Műszaki Fejlesztő Kisszövetkezet munkatársaként. Oktatási tevékenységet is végzett, 1967-1969-ben a BME folyamatszabályozási tanszékén külső óraadóként mérési gyakorlatvezető volt, ezután a Bánki Donát Műszaki Főiskola Számítástechnikai tanszékén, majd a Gábor Dénes Főiskolán külső óraadóként informatikai ismereteket tanított. 1997 évtől kezdődően az esztergomi Bottyán János Műszaki Szakközépiskolában mérnöktanárként bevezette az informatikai oktatást.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Székely Éva

1944-ben született Nagykanizsán.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 432/1967

Egyetemi tanulmányainak elvégzését követően a Magyar Állami Eötvös Lóránd Geofizikai Intézet Mélyfúrás Osztályán dolgozott 1973-ig. Különféle elektromos, indukciós, kapacitív és ellenállásmérésen alapuló szondákat, illetve ezek felszíni egységeit fejlesztették. Tudományos munkatársként részt vett az ezekkel történő terepi méréseken is, különösen Algyő térségében. Gyermekei születését követően – alkalmazkodva az ő életritmusukhoz – mérnöktanárként helyezkedett el a Finommechanikai és Műszeripari Szakközépiskolában. Időközben elvégezte a BME Gépészmérnöki Karának Mérnök-tanár Szakát (1974). A szakközépiskola profilváltásakor, 1980-ban az Országos Találmányi Hivatal (mai nevén Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala) lett a munkahelye, a Hivatal Villamos-ipari Osztályán volt szabadalmi elbíráló főmunkatárs. Felsőfokú iparjogvédelmi szakképesítést szerzett és szabadalmi ügyvivő lett 1984-ben. Ennek feltétele volt egy felsőfokú nyelvvizsga megszerzése is (orosz). 1986-tól a 2000-ben bekövetkezett nyugdíjazásáig az Olajterv Rt vállalati szabadalmi ügyvivőjeként dolgozott a Fejlesztési Főosztályon. Ezt követően egyéni vállalkozóként, mint egyéni szabadalmi ügyvivő és iparjogvédelmi szakértő tevékenykedett. Számos bejelentés képviselője volt az iparjogvédelem különböző jogintézményei területén (szabadalom, használati minta, formatervezési minta, védjegy), és közel egy évtizedig a Magyar Innovációs Szövetség megbízásából segítette az ifjú feltalálókat. Miután elérte 70. életévét, befejezte az aktív szellemi munkát.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Székely-Doby Sándorné

1937-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 576/1967

A Budapesti Műszaki Egyetem Híradástechnikai Szakán 1967-ben szerzett diplomát. Az ERŐTERV-nél vivőfrekvenciás távközlő berendezések tervezésével, később az OVIT-nál hasonló jelátvivő berendezések beruházásával foglalkozott. Számítógépes érdeklődése miatt 1975-től az UVATERV Számítóközpontjában vállalt állást. Ott az új R20 számítógép üzembehelyezésétől kezdve tevékenyen részt vett a mérnöki munka és a számítógép kapcsolatának kialakításában, mint programozó és az oktatási csoport vezetője. A személyi számítógépek térhódításával tevékenysége kibővült a mérnöki feladatok asztali számítógépes feldolgozásra alkalmas megfogalmazásával. Fő célja volt a tervezői munka egyszerűbbé tétele a számítástechnika segítségével, a műszaki feladatok számítógépes lehetőségeinek megismertetése, bemutatása. Egyéni szakterülete az AUTOCAD programrendszer speciális feladatokra való felkészítése, személyre szabása volt. Adott műszaki igények alapján AUTOLISP programok írásával, új programrészek és menürendszerek kialakításával biztosította az alapprogram hatékony számítógép-felhasználását. 1991 évi nyugdíjazása után még évekig kapott megbízásokat mint külső munkatárs AUTOCAD feladatok megoldására.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szemere András

1938-ban született Makón.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 200/1967

Villamosenergia-ipari technikusként 1957-től az OVIT-nál nagyfeszültségű villamos elosztóállomások karbantartása, különféle transzformátorok védelmi berendezéseinek ellenőrzése és hitelesítése volt a feladata. 1960-tól a Csepeli Vas- és Acélöntödékben a gyártóberendezések vezérlésével foglalkozott. Emellett szerezte villamosmérnöki diplomáját a BME Villamosmérnöki Karának Műszer- és Szabályozástechnikai Szakán. A ZÖLDÉRT Vállalatnál hűtőházak bővítése és egy burgonya-feldolgozó kombinát beruházási munkálatainak irányítása volt a feladata. Az ALUTERV-nél annak a csapatnak a tagja volt, melynek főtevékenysége a Komjádi Béla Uszoda tervezése és kivitelezése volt. A létesítmény jellemzői: feszített víztükrű, szabványos 50 m-es medence, hatalmas méretű elektronikus hirdetőtábla, a nemzetközi szabályoknak megfelelő hiteles és szintén elektronikus időmérő berendezések. A termálvizes források elégtelensége miatt kazánházat kellett telepíteni a megfelelő vízhőmérséklet biztosítása céljából. A medencék megvilágítása speciális, a körívekből kialakított alu-szerkezetes tetőborítás elektromos mozgatással szétnyitható. Az ALUTERV-es csapat feladatait képezte még állattartásra szolgáló épület komplett építési és épület-gépészti kivitelezése, továbbá dohánytermelő vidékeken (Kiskunfélegyháza, Nyírtas, Beszterec, Nyírmada) szárítóberendezések kivitelezése. A FŰTŐBER Épületgépészeti Termékeket Gyártó Vállalatnál fő-energetikus, majd műszaki főelőadó, végül műszaki osztályvezető volt. A BME Építészmérnöki Szakon 1977-ben okleveles gazdasági mérnöki, majd a BME Vegyészmérnöki Karán a Környezetvédelmi Szak Vízminőség-védelmi Ágazatán 1988-ban szakmérnöki oklevelet szerezett. A budapesti központi munkahelyen valamint a két vidéki gyáregységben energiagazdálkodási, víz-, szennyvíz-gazdálkodási és fejlesztési feladatokkal foglalkozott. A privatizáció következtében a gyár megszűnt. 1993-tól a VOLÁNSPEC Különleges Szállítmányozó és Szolgáltató Rt-nél a számlázott közüzemi költségeknek az igénybe vevők közti elszámoltatása, fejlesztési és üzemviteli problémák megoldása volt a feladata.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szemző György

1943-ban született Nagyváradon.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 589/1967

1967-ben végzett az Erősáramú Szakon. A Magyar Elektrotechnikai Egyesület pályázatán diplomatervével II. díjat nyert. A diplomaterv tekercselt forgórészű aszinkron villamos gép fordulatszámának tirisztoros szabályozásáról szólt. 1967-től a Villamos-ipari Kutató Intézetben előbb tudományos segédmunkatársi, majd tudományos munkatársi beosztásban dolgozott. Itt ipari alkalmazású tirisztoros egyenáramú villamos hajtások tervezésével és üzembe helyezésével foglalkozott. Részt vett a Dunai Vasmű 6 MW-os meleg hengerműves sorvonó motorja kiegészítő gerjesztés-szabályozójának a megépítésében. 1972-ben – mai nevén – a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatalában kapott állást. Szabadalmi elbíráló tevékenységet végzett, majd különböző vezető beosztásokba került. Végül a Szabadalmi Főosztályt vezette. Szabadalmi ügyvivő képesítést 1981-ben szerzett. Több publikációja jelent meg. Ezek közül a számítógépek szoftverjei szabadalmazhatóságáról szóló a legjelentősebb. 1995-ben a General Electric Hungary Európai Szabadalmi Ügyvivője lett. A vállalat Európában dolgozó munkatársainak szabadalmazási tevékenységét, valamint az új termékek bevezetésének szabadalmi vizsgálatát irányította. 2017-ben vonult vissza.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szentirmai Péter

1943-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 605/1967

1961-ben szerzett műszeripari technikusi képesítést a Kandó Kálmán Híradás- és Műszeripari Technikumban. A Telefongyár Fejlesztési Főosztály, Számjegyes Automatika Osztályának dolgozójaként egy országos automatikai kiállításon saját tervezésű és kivitelezésű bináris-hexadecimális dekóderrel mutatkozott be. 1962-ben felvették a Budapesti Műszaki Egyetemre, ahol 1967-ben villamosmérnöki diplomát szerzett a Híradástechnika Szakon. Az egyetem elvégzése után a Finommechanikai Vállalatnál, a Szerszámgépfejlesztő majd a Műszeripari Kutató Intézetben dolgozott tervezőként. 1975-től az Országos Munka- és Üzem-egészségügyi Intézet Zaj Osztályán tudományos munkatárs volt, az ERTI-vel közös kutatásokban az embert érő zaj- és rezgésterhelés fizikai paramétereinek, valamint a vibrációs expozíció és a rokkantsághoz is vezető „white hand syndroma" összefüggésének vizsgálatával foglalkozott. 1981-ben a Csepel Autógyárba hívták új technológiák bevezetése céljából. Feladata volt elektronsugaras hegesztő- valamint ipari lézervágó berendezés installálása, működtetése, további alkalmazhatóságuk kutatása. Ezen kívül oktatással és szakfordítással is foglalkozott. A rendszerváltás után ügyvezető igazgató lett egy gépjármű-villamossági cégnél. Innen a Magyar Elektrotechnikai Ellenőrző Intézetbe ment, ahol az Underwriters Laboratories Inc. (UL) vizsgálóintézettel kötött együttműködés keretében UL jeles termékek és gyártásuk helyszíni ellenőrzésére, és a minőség-biztosítási rendszerük felügyeletére létrejött csoport szakmai vezetője, koordinátora, kapcsolattartója, Magyarországon kívül Kelet-Szlovákia és Nyugat-Ukrajna területén is. Az Intézet privatizálása után nyugdíjba vonult.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szigeti Ágnes

1943-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 214/1967

A Kandó Kálmán Híradásipari és Műszeripari Technikum elvégzése után technikusként egy évig a Mechanikai Mérőműszerek Gyárban dolgozott, majd 1962-ben nyert felvételt a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karára, ahol diplomáját a kar Műszer és Szabályozástechnikai Szakán 1967-ben eredményesen megvédte. Ezt követően a Magyar Optikai Művek Számítástechnikai osztályán a számítógépes perifériák fejlesztési és approbációs feladataiban vett részt. A nemzetközi mukamegosztásban végrehajtott fejlesztőmunkában a hazai és a résztvevő tagországokban rendezett koordinációs fórumok résztvevője. 1974-től a Magyar Szabványügyi Hivatal, illetve annak jogutódja a Magyar Szabványügyi Testület Villamossági Osztályának előadója, illetve szabványosító menedzsere. Feladata az általa gondozott szakmai területeken - többek között a háztartási villamos készülékek, kéziszerszámok, folyamatszabályozási rendszerek, riasztórendszerek, világítástechnika, elektromágneses összeférhetőség stb. - a nemzeti szabványok egyeztetése, kidolgozása, részvétel a nemzetközi és az európai szabványok kidolgozásában, ennek során a hazai szakértői vélemények egyeztetése, érvényesítése. Rendszeresen közreműködött a nemzeti villamossági szabványok szakmai- és nyelvi lektorálási munkáiban. Munkaköréből adódóan széleskörű kapcsolatot tartott fenn szakterülete hazai és nemzetközi szabványosítási szervezeteivel, szakértőivel. Számos hazai és nemzetközi konferencia szervezője és résztvevője. 1993–2003 között a Nemzetközi Elektrotechnikai Bizottság (IEC, International Electrotechnical Commission) TC 85 „Measuring equipment for electrical and electromagnetic quantities” műszaki bizottság titkára. Szakmai munkájának színvonalas ellátása érdekében a szabványosítás, valamint az akkreditálás területén több hazai, illetve nemzetközi szervezésű tanfolyamon bővítette ismereteit.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szilárd István János

1938-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 429/1969

A középiskolát érettségivel 1956-ban végezte a Kandó Kálmán Híradástechnikai Technikum nappali tagozatán. Utána a Beloianisz Híradástechnikai Gyárban kezdetben mint szerkesztő, majd rajzellenőr dolgozott. Az egyetemi diploma megszerzése után mint tervező mérnök a crossbar telefonközpontok honosításával foglalkozott. 1972-ben a Finommechanikai Vállalatnál Rádiótechnikai Laborban volt. Katonai rádiók fejlesztésével foglalkozott mint csoportvezető. A géptávírók sebességének automatikus változtatásával volt egy elfogadott és a későbbiekben bevezetett szabadalmuk. 1992-ben a Matáv Óbudai Telefonközpontban volt mint hibaellenőr csoportvezetői beosztásban. 2000-ben innen ment nyugdíjba.

A szabadalmáért 1984-ben az Országos Találmányi Hivatal elnöke Kiváló Feltaláló kitüntetés arany fokozatát adományozta és jutalomban részesítette.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szili Ferenc

1944-ben született Győrben.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 566/1967

1973-75 között a BME Gépészmérnöki kar gazdaságmérnöki szakán folytatott tanulmányokat majd ugyanezen karon 1978-ban atomerőmű szakmérnöki oklevelet kapott. 1995-ben CMC (Certified Management Consultant) címet szerzett. 1967-től az Erőmű Beruházási Vállalatnál dolgozott, mint villamos üzembehelyező mérnök. Ennek során részt vett a bánhidai 100Mw-os blokk továbbá a Dunamenti Hőerőmű és a Gagarin Hőerőmű üzembehelyezési munkáinak elvégzésében. 1973-tól 1975-ig a Tatabányai Hőerőmű Vállalat villamos osztályán szerzett üzemeltetői tapasztalatot. 1975-ben a Magyar Villamos Művek Beruházási Igazgatóságán helyezkedett el. Itteni tevékenységét mint a Műszaki Főosztály vezetője fejezte be. Feladatát képezte az ezzel foglalkozó tröszti szakemberek munkájának szervezésével és irányításával az MVMT erőmű, hálózati és egyéb vállalatai középtávú (5 éves) és éves beruházási tervjavaslatai vizsgálata és a rendelkezésre álló pénzügyi lehetőségek és vállalkozói erőforrások alapján- az egyes tagvállalatok szakembereivel egyeztetetten- a tröszt beruházási tervének (mely valamennyi társaság beruházási tervét tartalmazta) elkészítése és jóváhagyásra az illetékes vezetői testület elé terjesztése. A terv jóváhagyását követően az abban szereplő beruházások lebonyolításának és megvalósításának ellenőrzése és indokolt esetben javaslat kidolgozása a terv módosítására. 1992-től 2005 évi nyugállományba vonulásáig a TIGRES Vállalkozásfejlesztési Részvénytársaság vállalkozási igazgatójaként dolgozott. A társaság főtevékenysége a vezetői tanácsadás volt. Ennek keretében több mint száz szerződéses feladat végrehajtását irányította projektvezetőként. Ezek kiterjedtek nagyvállalatok, energetikai vállalkozások, közműtársaságok működésének-gazdálkodásának feljavítására, reorganizációjára, hatósági díjak, díjrendszerek felülvizsgálatára elsősorban a távhőszolgáltatás területén, továbbá vállalati stratégiák kidolgozására és egyéb elsősorban a management tevékenységét támogató feladatokra. Nyugdíjasként eseti megbízásokat vállal független tanácsadóként főként energetikai témákban.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szili Károly

1944-ben született Székesfehérváron.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 577/1969

Villamosmérnöki oklevelét a Budapesti Műszaki Egyetem Erősáramú Szakán szerezte. Első munkahelye a Villamosipari Kutató Intézet (VKI) volt, a Nagyteljesítményű vizsgálatok Laboratóriumban dolgozott 1967-től. Ezt követően 1970 től a Villamos Automatika Intézet (VILATI) volt a munkahelye 1976-ig. Itt tervezőként a PRTMIG részére a rádió és televízió átjátszó állomások részére végeztek különböző áramellátási feladatokat. (Közben 1 évig üzembe-helyezői munkát is végzett a Székesfehérvári Könnyűfémműben.) 1976-tól a Budapesti Élelmiszeripari Gépgyár (ÉLGÉP) 6. számú Szerelő Gyárában dolgozott egészen 1990-ig az ÉLGÉP Vállalat megszűnéséig. A gyár Villamos Biztonságtechnikai Osztályán dolgozott szakmai osztályvezetőként, feladatuk az időszakos érintésvédelmi és villámvédelmi mérések és felülvizsgálatok valamint a villamos létesítmények szabványossági felülvizsgálatának végzése volt. Hat kirendeltségük az egész országot lefedte. Az osztályuk 1985-ben leányvállalattá alakult – ÉLGÉP Villamos Biztonságtechnikai Leányvállalat (VILLBIT) –, amelynek igazgatója lett. Az ÉLGÉP megszűnésekor a Leányvállalat is megszűnt, a kirendeltségek önálló Kft-vé illetve Bt-vé alakultak át. Ezt az átalakulási folyamatot segítette központilag, ő pedig munkanélkülivé vált. Mint munkanélküli egy éves közgazdasági üzemmérnöki képzésen vett részt. Ezt befejezve el tudott helyezkedni. 1992. októberétől az újonnan alakult Országos Közoktatási Szolgáltató Irodában (OKSZI) állt munkába, ahol az érettségi nyilvántartások számítógépes dokumentációs munkáit végezte, valamint az Informatika tantárgy kerettanterveinek kialakítását koordinálta szaktanárok részvételével, bevonásával. Konferenciákat is szerveztek tantervi kísérletek tapasztalatainak megvitatására. Folyóiratot is kiadtak „Informatika + Technika" címmel, melynek felelős szerkesztője volt. 2001-től átkerült a Nemzeti Szakképzési Intézethez. 2002-ben újabb munkahelyváltás következett, az újonnan alakult Nemzeti Felnőttképzési Intézethez vették fel. Az NFI-től ment nyugdíjba 2006-ban. Időközben villamosmérnöki végzettsége gyakorlására, hasznosítására sort tudott keríteni 2001-től, eseti megbízásokként a TÜV-SÜD Kermi Kft.-nél végezte villamos berendezések, kis háztartási villamosgépek vizsgálását, 2013-ig.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szlamka László

1943-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 77/1968

A Budapesti Műszaki Egyetem elvégzése után, 1968-tól a Finommechanikai Orvosi Készülékek és Gyengeáramú Elektronikus Műszerek kisipari termelő szövetkezetnél (FOK-GYEM) dolgozott, ahol orvosi műszerek elektronikájának fejlesztése volt a feladata. 1972-től a Videoton Számítástechnikai Gyárának budapesti Fejlesztési Intézetében, mint fejlesztőmérnök, 1976-tól fejlesztési osztályvezető, 1982-től fejlesztési főosztályvezető, 1984-től kereskedelmi főosztályvezető dolgozott. 1980-ban kollégáival szolgálati szabadalmat adtak be az Országos Találmányi Hivatalhoz, ahol 1984-ben, majd a német Deutsches Patentamtnál is 1985-ben a szabadalmat bejegyezték („Eljárás sornyomtatók nyomtató kalapácsainak vezérlésére és kapcsolási elrendezés az eljárás foganatosítására"). A nagysebességű sornyomtatók kalapácsainak időzítő áramköreit váltották ki pontosabb, olcsóbb digitális integrált áramkörös megoldásra. 1989-től az osztrák Vitrans cég számítástechnikai és más eszközök értékesítésére létrehozott magyarországi képviseletét vezette. 1992-től a szingapúri KT Technology számítástechnikai cég magyar leányvállalatánál kereskedelmi igazgatóként dolgozott. 1995-től a holland Tulip Computers magyarországi cégénél ügyvezető igazgatóként folytatta a munkáját. 1997-től a Siemens Magyarország TTU Unit vezetését bízták rá, ahol különféle cégeknél számítástechnikai alkalmazások magyarországi bevezetését irányította. A Fujitsu-Siemens Hungary német – japán vegyes vállalatnál, annak 1999-es megalapítását követően, majd a Siemens kivásárlása után a Fujitsu Technology Solution cégnél, mint értékesítési igazgató dolgozott. Innen ment nyugdíjba 2011-ben, ezután az általa alapított Flex4 Szolgáltató Bt. és a Fujitsu között létrejött szerződés alapján tovább dolgozott, mint számítástechnikai szakértő a korábbi munkahelyén. 2014-ben a két cég közötti szerződés megszűnt, a Flex4 Bt. A számítástechnikai szakértés, marketing, oktatásszervezés területén továbbra is aktív, működésében továbbra is részt vesz.

Az Országos Találmányi Hivataltól a „Kiváló Feltaláló" kitüntetés arany fokozatát kapta meg.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szloboda Antal

1940-ben született Borotán.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 711/1967

Érettségi után (1959) a műszerész szakmát választotta. Hőtechnikai és elektroműszerészként egy évet dolgozott a Dunai Vasmű alkalmazásában. Mérnök ismerősének munkáit látva, határozta el a továbbtanulást. Egyetemi tanulmányait 1962-1967-ig a BME. Villamosmérnöki Kar Műszer és Szabályozástechnikai szakán végezte. A diploma megszerzése után 1967-1970-ig a Dunai Vasmű Tervező Iroda tervezője. Kohászati technológiai mérések, szabályozások korszerűsítési terveit készítette. 1970-1980-időszakban a Dunai Vasmű Műszer Automatika üzemében az automatika fejlesztő csoport vezetője. Egyedi célműszerek, mikroszámítógépes alkalmazások tervezése és kivitelezése volt a feladat a spirálcső gyártás, a minőségellenőrzés és hőtechnikai folyamatok területén. .Aktívan részt vett a műszerészek szakmai továbbképzésében, technikus képzésben, mint oktató. Követte a műszertechnika, az analóg és digitális technika fejlődését. 1977-ben Digitális elektronika szakmérnöki diplomát szerzett a BME-n. 1980-1985-ig a Dunaújvárosi Főiskola Szervezési és Számítástechnikai Osztályán munkatudományi laborvezetőként dolgozott. Az audiovizuális oktatás technikai hátterének biztosítása, egyedi mikroszámítógépes alkalmazások a hegesztés oktatásban, a munka-szervezés oktatás méréstechnikai problémáinak megoldása volt a feladata. 1986-ban a Dunai Vasmű (Dunaferr), Irányítástechnikai Főmérnökségén a Számítógépes Folyamatirányítás osztályvezetője. A vezetés és irányítás időszaka következett, 1990-1993-ig. A Dunaferr Ferrocontroll Kft műszaki igazgatója. A hőtechnikai mérések területén az Országos Mérésügyi Hivatal által akkreditált kalibráló laboratórium létesítését irányította. 1993-tól 2002-ig (nyugdíjba vonulásig) a Ferrocontroll Kft. ügyvezető igazgatója volt.

Sok újítása eredményeként Kiváló újító és Kiváló mérnök oklevelekkel ismerték el munkáját.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szomolányi Tibor

1937-ben született Veszprémben.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 34/1968

Veszprémben érettségizett 1955-ben. 1956-tól a Postán hálózatszerelőként dolgozott. Egyetemi felvétele (származása miatt), csak kitartó jelentkezést követően vált lehetővé, a Műszaki Egyetem Villamosmérnöki szakára, amit munka és család mellet végzett el 1967-ben. Diplomáját 1968-ban szerezte meg. Az egyetemi évek alatt 1965-től a Posta Budapesti Távbeszélő Igazgatóságának Területi Tervező Irodájában dolgozott, kezdetben, hálózat szerelő, majd hálózattervező, végül irodavezető munkakörben. Ez alatt az idő alatt több fiatal kollégát oktatott, segítve a hálózattervezői feladatuk ellátását. Az oktatás, szakmai képzés tovább kísérte a pályafutását, 1970-től a Posta Oktatási Központ vezetője lett, ahol a hagyományos felsőfokú postatiszti képzéseken túl a felsőfokú műszaki tiszti képzésekkel is foglalkoztak. Számára fontos volt, hogy a vezetésen túl hálózat építés, hálózat tervezés és átvitel technikai szakterületeken oktassa is a távközlési hálózat szakembereit. Közben 1974-től a Távközlés Műszaki Főiskolán villamosságtant oktatott 1984-ig. 1992-től, amikor szétvált a Posta és a Távközlés, a Távközlési Oktató Központot vezette, és továbbra is oktatta a műszaki szakembereket egészen nyugdíjba vonulásáig. Nyugdíjasként saját vállalkozást alapított és abban mint ügyvezető és távközlési hálózattervező tevékenykedett. Ezt a munkát csak betegsége miatt hagyta abba 2010-ben.

Szakmai tevékenységének elismeréseként többször lett kiváló dolgozó és Távközlésért Érdemérmet kapott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Sztahura László

1942-ben született Felsőgagyon.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 482/1967

Miskolcon a Földes Ferenc gimnáziumban érettségizett 1960-ban. Érettségi után - 1960-1962 között- híradástechnikai műszerész szakmai képesítést szerzett. Ezt követően nyert felvételt a Budapesti Műszaki Egyetemre ahol 1967-ben villamosmérnöki oklevelet kapott. Az egyetemi tanulmányait postai ösztöndíjasként végeztem és ennek következtében az egyetem befejezése után a Postánál (Miskolci Postaigazgatóság) helyezkedett el. Itt különböző munkakörökben mélyítette ismereteit a távközlés terén (fejlesztés beruházás, üzemeltetés). 1989-ben igazgatói megbízást kapott a Miskolci Postaigazgatóságon (B-A-Z. megye, és Heves megye), majd a Posta- Távközlés szétválása után a Miskolci Távközlési Igazgatóság vezetőjeként dolgozott 1991-2001 között. Tevékenysége során aktív részese és alakítója volt a Magyarországi Távközlési Hálózat korszerűsítésének, automatizálásának. 1995-re megoldották a Miskolci Távközlési Igazgatóság területének teljes automatizálását. Részt vett a HTE munkájában is, mint a miskolci csoport elnöke, majd beválasztották a HTE országos vezetőségébe is. Pályafutása során mintegy 20 éven keresztül részt vett a híradástechnikai szakképzésben, oktatásban. Jelenleg nyugdíjas éveit tölti.

Munkája elismeréseként többször kapott különböző szakmai kitüntetéseket, úgy, mint Kiváló Dolgozó, Kiváló Munkáért elismerést. A HTE részéről Puskás Tivadar kitüntetést kapott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szűcs László

mérnök ezredes, állami díjas

1940-ben született Szegeden.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 509/1967

Honvédtiszti ösztöndíjasként végezte a BME Villamosmérnöki Kar Híradástechnika szakát. Diplomája megszerzése után rádió-felderítő tiszti beosztásban az idegen hadseregek rádióadásainak laboratóriumi analizálásával, a magyar hadsereg és ipar részére a rádiófelderítés-rádiózavarás területen történő fejlesztési irányok kidolgozásával foglalkozott. A távvezérelhető és automata rendszerbe illeszkedő rádiófelderítő-eszközök a híradástechnika legbonyolultabb és legnagyobb műszaki kihívást jelentő ágazatába tartoztak a hetvenes években, ezek fejlesztésében vállalt úttörő szerepet először a Magyar Honvédség kötelékében, majd mérnök ezredesként a Magyar Honvédség Elektronikai Igazgatóságának műszaki igazgatójaként. Ebben a minőségében részt vett a rádiókommunikációs rendszerek műszaki követelményeinek kialakításában, a fejlesztési irányok meghatározásában, és irányította a gyártás közbeni ellenőrzést, illetve a megrendelőnek történő átadást, továbbá a kezelő és javító személyzet kiképzését is. A civil akadémiai kutatóintézetekkel, egyetemekkel, a Haditechnikai Intézettel és az akkori magyar nagyvállalatokkal (Mechlabor, Videoton, Finommechanikai Vállalat) való példaértékű kutatás-fejlesztési munka eredményeként a rádiókommunikációs berendezések és komplex rendszerek nemzetközi szintű sikert értek el, számottevő exportbevételhez juttatva a magyar államot. Ezek a rendszerek a világ több pontján üzemeltek, így például: a Varsói Szerződés partnerországaiban, Indiában, Líbiában és több közel-keleti országban (utóbbiakban valószínűleg a mai napig). A HM Elektronikai Igazgatóság műszaki igazgató, vezérigazgató-helyettese ként vonult nyugállományba 1993-ban, ezután ugyanitt mérnök tanácsadóként foglalkozott az elektronikai felderítés és hadviselés fejlődési trendjeivel 2007-ig.

Tevékenységét a Honvédelmi Miniszter számos kitüntetéssel, 1985-ben az akkori Kohó és Gépipari Miniszter javaslatára a Magyar Állam megosztott Állami Díjjal ismerte el.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Taál János

1938-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 9/1965

Első munkája az EVIG részére gyártott motorház megmunkáló gépsor részegységének a tervezése volt. Tervező, vezetőtervező, szakosztályvezető, majd osztályvezető beosztásban vett részt szerszámgépek automatizálási rendszereinek folyamatos korszerűsítésében. Erre az időszakra esik a szerszámgépek automatizálási eszközeinek intenzív fejlődése, többek között a fokozatmentes villamos hajtások, állandó mágneses szervomotorok, pontos útmérő rendszerek, NC, CNC vezérlések, teljesen automatizált, kezelő nélküli gyártó cellák. Ennek hatására iratkozott be a Műszer- és Szabályozástechnikai Szak esti tagozatára, ahol 1968-ban abszolutóriumot szerzett. Villamos tervezési osztályvezetőként feladata elsősorban a gyártási dokumentáció biztosítása, a kivitelezés támogatása volt. Ezen felüli feladatai a következők voltak. A szerszámgépeik stratégiai egységeinek (villamos hajtások, mérőrendszerek, NC, CNC) gyártóival, beszállítóival (Siemens, Bosch, Fujitsu-Fanuc, Gould) szoros interaktív szakmai kapcsolatot tartott (specifikáció, interfész). Rendszeresen részt vett a kétévente rendezett európai szerszámgép világkiállításokon (Hannover, Párizs, Milánó), ahol vevőikkel, meghatározó részegységek gyártóival egyeztetett, fejlesztési trendeket elemzett. Japánban licencvásárlás műszaki előkészítésében vett részt. Brazíliában, az Egyesült Államokban, Indiában és Kínában a helyi előírások és szabványok környezeti feltételek teljesítésére való felkészülés volt utazásai célja. Szakmai kapcsolatban volt hazai fejlesztő bázisokkal (MTA SZTAKI, EVIG, Miskolci NME stb.). 1990 és 1995 között az F&K német cég alkalmazásában azonos beosztásban és feladatokkal dolgozott. 1995 és 2003 között a szingapúri tulajdonú EXCEL Csepel Szerszámgépgyár szerviz és vevőszolgálatát vezette. 2003-ban, 40 év után, 65 éves korában fejezte be mérnöki munkáját. Számos publikációja jelent meg, több előadást tartott konferenciákon. A MATE tagja volt. Idegennyelv-tudása: angol (tárgyalási szinten), német (műszaki nyelv).

Kiváló újító ezüst és bronz fokozat, többször kiváló ifjú mérnök elismerésekben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Takács Gábor

1944-ben született Mélykúton.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 330/1967

1967-1968 között a Budapesti Távbeszélő Igazgatóságon kezdett dolgozni. 1968-1991 között a Puskás Tivadar Távközlési Technikumban dolgozott. 1974-ben mérnök-tanári képesítést szerzett. 1975-1988 között a Puskás Tivadar Távközlési Technikum levelező tagozatának vezetője. 1976-1989 között Elektronikus áramkörök, Elektrotechnikai feladatgyűjtemény, Vezetékes alapismeretek és Analóg és digitális áramkörök 2 címmel tankönyveket írt. 1980-ban digitális rendszertervezői szakmérnök diplomát szerzett. 1985-1991 között a Magyar Posta, a MATÁV és a Munkaügyi Minisztérium vezető szaktanácsadója. 1991-2005 között a Távközlési Oktató Központban, a MATÁV Rt. Oktatási Igazgatóságán és a MATÁV Rt. Képzési és Tudásmenedzsment Igazgatóságán tevékenykedett, mint módszertani csoportvezető, területi szolgáltatási főosztályvezető, illetve mint az Oktatás Minőségbiztosítási Osztály vezetője. 2000-től a Távközlési Oktatási Alapítvány kurátora. 2001-től az FVSZ (Felnőtt-képzők Szövetsége) Minősítő Bizottság elnöke. 2002-től intézmény- és programakkreditációs FMM (Foglalkoztatáspolitikai és Munkaügyi Minisztérium) szakértő. 2004-től a felnőttképzési szolgáltatások, a nyitott képzés és a távoktatás FMM szakértője.

A Magyar Népköztársaság Minisztertanácsa 1981-ben és 1987-ben Kiváló Munkáért kitüntetésben részesítette. 1987-ben a diákközösség segítésében végzett munkájáért Oklevelet kapott. 1988-ban a Közlekedési és Vízügyi Minisztertől Hírközlésért Emlékérmet kapott. 1996-ban és 2006-ban Puskás Tivadar Emlékérmet kapott (utóbbit a több évtizedes mérnök-tanári munkájáért).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Takács Sándor

1938-ban született Szombathelyen.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 236/1967

A diploma megszerzése után üzemviteli főmérnökként irányította a Vas megyei víz- és szennyvízelvezetés, fürdőszolgáltatás munkáit. 1979-1981 a Budapesti Műszaki Egyetem Gépészmérnöki karán, vízgépészeti szakon szakmérnöki oktatásban vett részt, vízgépészeti szakmérnöknek nyilvánították. Mérnöki Továbbképző Intézetben 1981-82 tanévben „Felszín alatti vízbázisok üzemeltetése" és „Vízszerző művek üzemeltetése és építése" tantárgyakból eredményes vizsgát tett. A szombathelyi szennyvíztisztító telep építése során Svédországban tanulmányozta az iszapvíztelenítő és iszapégető berendezés üzemét. Elkészítette a szennyvízkezelő szakma tantervi tematikáját. 10 évig a szombathelyi szakmunkás képző iskola óraadó tanára volt szennyvízkezelő szakon. Eseti megbízással a vépi Gépészképző külföldi hallgatóinak vízgépészeti ismeretekből tartott előadásokat és vizsgabizottsági tag volt. Két ízben Szombathelyen került megrendezésre szennyvíztechnológusok országos tanulmányi versenye, ahol kidolgozta az elméleti vizsgakérdéseket, gyakorlati feladatokban és a vizsgabizottság munkájában vett részt. A Vas megye térségben lévő radiológiai és vegyvédelmi század parancsnoka volt. A Magyar Hidrológiai Társaság Nyugat-dunántúli Területi Szervezetének 1975. évtől tagja volt. Négy évig alelnöki megválasztása során több konferencián tartott előadást. Vas megye Testnevelési Sporthivatala 1979. évtől megbízta a főtitkári feladatok ellátásával. 7 év áramszolgáltatói és 53 év vízműves tevékenysége után vonult nyugállományba.

Munkája során több ízben részesült jutalomban, kiváló dolgozó oklevéllel és jelvénnyel tüntették ki. Munkája elismeréseként az Országos Vízügyi Hivatal Elnöke a vízgazdálkodás Kiváló Dolgozója kitüntető jelvényt adományozta. A Magyar Néphadsereg érdekében végzett tevékenysége elismeréséül a honvédelmi miniszter a „Honvédelmi Érdem érem" kitüntetést adományozta. 1985. évben Vas megye sportjáért kitüntetésben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Tánczos Zoltán

1942-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 33/1968

Az egyetem elvégzése után az Elektronikus Mérőkészülékek Gyárának (EMG) Digitális fejlesztésére került. Itt a digitális készülékek (EDS kártyasorozatok, EMG 830, Hunor, stb.) gyártásának részére fejlesztett célműszereket. Feladata egyedi digitális berendezések fejlesztése és a gyártás utáni üzembe helyezése, gyártmánypatronálás volt. Itt dolgozott fejlesztőmérnökként 1968-tól 1972-ig. A tervezés során ekkor kerültek alkalmazásba analóg és főleg digitális integrált áramkörök. A következő évtizedben (1972-től 1982-ig) az MTA Izotóp Intézetének munkatársa volt. A Nukleáris Elektronikai Osztályon a Digitális Laboratórium vezetője volt. Főleg a nehéziparban (bányák, kohók, vegyi üzemek, timföldgyárak, erőművek stb.) speciális, csak rádióizotópok alkalmazásával megoldható mérési és automatizálási feladatainak tervezési és kivitelezési munkáit készítette és irányította. Speciális feladatként az országban akkor üzemelő besugárzó berendezések jelentős részénél (KÉKI, Phylaxia, MTA KKKI, MTA Izotóp Int., stb.) a vezérlőberendezések modernizálásának tervezési munkáját végezte és a kivitelezést irányította. Megjelent publikációi is főként ezt a témakört ölelik fel. 1982-ben néhány munkatársával megalapította a Biztonságtechnika Ipari Szövetkezetet. Ennek elnökhelyettese és fejlesztésvezetője volt 1994-ig. Itt néhány (szabadalmukkal védett elven működő) tűz- és vagyonvédelmi berendezés tervezését, továbbfejlesztését, gyártását irányította. A Hírközlési Főfelügyelet (HIF) Minőségbiztosítási Osztály munkájába 1994-ben kapcsolódott be. Itt a hírközlési hatóság EU harmonizációs munkájába, valamint az Igazgatóságok munkájának szervezésébe kapcsolódott be. Az NHH munkatársaként 2001-ben, mint vezető főtanácsos ment nyugdíjba. Nyugdíjazása után (2010-ig) mint kiegészítő tevékenységet folytató nyugdíjas dolgozott különböző szakmai feladatok megoldásán.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Tapodi Gizella Emma

1943-ban született Véménden.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 541/1967

A BME Villamosmérnöki Karának Műszer- és Szabályozástechnikai Szakán 1967-ben szerzett diplomát. A GANZ Műszer Művek EKM Gyárában kezdett dolgozni. A gyártási folyamatok megismerése érdekében (saját kérésére) üzemben, majd a Technológia Osztályon nullszéria-technológusként folytatta a munkát. Az EKM Műszaki Körének titkáraként szakmai előadásokat és tanulmányi kirándulásokat szervezett. 1973-tól 1976-ig az NDK-ban volt szakmai gyakorlaton államközi szerződés alapján. Drezdában a Robotronnál „Prüffeldingenieur"-ként az ESER40 (R40) számítógép élesztésében, tesztelésében vett részt. Hazatérve, átmenetileg az EGYT Gyógyszervegyészeti Gyárban dolgozott, de az R40 számítógép vásárlásának meghiúsulása miatt áthelyezéssel az OKGT SZÜ-be került. Innen delegálták Lipcsébe, a Robotron Kiképző Központba, ahol részt vett a Zentral Einheit (ZE) és különböző periféria-egységek tanfolyamain. Magyarországon ő volt az egyetlen női ZE specialista. 1977-től az OKGT SZÜ-ben és jogutódainál a számítógéppark működőképességéért volt felelős, beleértve a számítógépterem klímaberendezését is. Számítógép-üzemeltető, karbantartó mérnökként műszaki szakosztályvezető, ill. műszaki csoportvezető beosztásban látta el a feladatát, attól függően, hogy a SZÜ szervezetileg hová tartozott (mindvégig egy helyben). 1991-től a szervezet új elnevezése MOL IT lett, közben az R40 helyét átvették a személyi számítógépek. Elsők között kötötték a PC-ket hálózatba. Az országos hálózat is kiépítésre került. A SAP rendszer bevezetésekor részt vett a jogosultságok kiadásában (RACF), közreműködött a modernizációs projekt végrehajtásában. Főmunkatársként munkaköréhez tartozott a hálózat, valamint a PC-k üzemeltetése, javítása, eseti szervezési feladatok mellett a szervizekkel való kapcsolattartás.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Tarcsafalvi József

1944-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 688/1967

A diploma megszerzése után a Ganz Villamos Műveknél kezdett el dolgozni, és egyenáramú motorok tervezésével foglalkozott. Majd 1972-ben elment a KIPSZER Tervező Irodába villamos tervezőnek, ahol nagyon sok, remek elektromos tervezési munkával foglalkozott, kisebb és nagyobb munkákkal egyaránt. Ismertebb munkái a BME Járműgépészeti Intézet épülete, a HPS Székház, a Budakalászi Szálló, a Ferihegyi Repülőtér közönségforgalmi épülete, az Állami Balett Intézet ideiglenes épülete. Számtalan technológai épület elektromos hálózatát tervezte a könnyűipar területén Soprontól Nyíregyházáig. Közben másodállásban dolgozott az Országos Műemléki Felügyelőségén, ahogy nagyon szép munkákat tervezett közte a Fertődi kastély park és létesítmények, a Pannonhalmi apátsági könyvtár, a Zirci apátsági templom belső világítását, a Visegrádi vár díszkivilágítását stb. Ezt követően belépett a Kipszer Kazántechnológia Rt-hez, ahol villamos főmérnökként tervezte és irányította a kivitelezést egészen az üzembe-helyezésig. Itt elsősorban gőz- és melegvizes kazánházakkal foglalkozott, valamint nagyobb kórházak teljes épületgépészeti felújításával. (Miskolci Megyei Kórház, Kaposvári Városi Kórház, Kecskeméti Városi Kórház, stb.). Nyugdíjazása után a saját vállalkozásában folytatta a villamos tervezést és kivitelezést, amit tesz mind a mai napig. Cége a K+T Tervező és Vállalkozási Kft. Szabadidejében nemzetközi kajak-kenu versenybíró, és mozgásként a táncot szereti és műveli.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Tari István

1943-ban született Hatvanban.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 302/1967

1967-ben a MÁV Távközlési Szolgálatánál kezdte meg szakmai tevékenységét. Fő feladata a vasúti távközlési hálózat korszerűsítése, digitális fejlesztése volt. A MÁV Vezérigazgatóságon a Távközlési Osztály vezetőjeként, majd főosztály-vezetőhelyettesként dolgozott, és dinamikus fejlődést indított el a legkorszerűbb digitális technika vasúti alkalmazásba vétele területén. Ennek első lépése a telefonközponti rekonstrukcióban 25 db korszerű, tárolt programvezérlésű digitális telefonközpont telepítése volt 15.000 vonalas kapacitással, majd folytatódott a további 200 db elektromechanikus telefonközpont cseréjével. Irányítása alatt az országban elsőként honosították meg az X.25 csomagkapcsolt adatátvitel területén az SHD (szinkron-digitális hierarchia) átvitel-technikai rendszert, melynek keretében 3500 helyi terminálos országos lefedésű digitális adathálózat épült ki, ami teljesen megfelel a MÁV ilyen irányú összes igényének. Ebben a munkában tudta hasznosítani azokat az ismereteket, amelyeket a BME Átvitel-technikai szakmérnöki képzésében szerzett (szakmérnöki oklevelének száma: 1815/1971). Szakmai munkájának köszönhetően kezdődött meg az optikai légkábelek telepítése oly módon, hogy a villamosított vasútvonalon a 25 kV-os vontatási hálózat részére létesített oszlopsorokon a fémmentes optikai kábeleket felszerelve, országosan 2500 km-es biztonságos alaphálózatot lehetett létesíteni viszonylag kis befektetéssel. A vezeték nélküli hírközlés területén a VSAT műholdas hírközlés és az UIC 450 MHz-es rendszer létesítésével nemzetközi szabványú rádióhálózat lett bevezetve a vasúti forgalomirányítás céljára. Részt vett a HTE Technológiai Távközlési Szakosztály, valamint a METESZ Közlekedéstudományi Egyesület munkájában is. Beválasztották a BME Államvizsga Bizottság tagjai közé is. A nemzetközi kapcsolatok területén a következő helyszíneken vett részt továbbképzésen. 1992-ben: USA (Washington), Ausztria (Bécs), Anglia (Coventry). 1995-ben: Siemens, München. 2000-ben FIDIC szeminárium, Budapest. Egyetlen munkahelyétől, a MÁV-tól 39 éves szolgálat után, 2006-ban vonult nyugdíjba.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Tarkovács Sándor

1941-ben született Békésen.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 300/1967

Egyetemi tanulmányai közben rádióműszerész szakmunkás bizonyítványt szerzett. Egy évet a Békéscsabai Konzervgyárban elektroműszerészként, illetve a MN 3616 alakulatánál polgári alkalmazott rádióműszerészként dolgozott. Az Egyetemen bekapcsolódott a Rakétatechnikai TDK munkájába. Aktívan közreműködött az első hazai földi vevő állomás létesítésében, és üzemeltetésében. 1967-ben az Egyetem elvégzése után a MHSz Központi Rádióklub egyik szervizében szervizmérnöki beosztásban dolgozott 2 évig. Az átszervezések során üzemvezető helyettesi beosztásba került. A rádiós sportokat, a rádió iránymérést, és a honvédelmi előképzést segítő eszközök fejlesztését, kisüzemi gyártásukat szervezte meg, és szervizfeladatokat végzett. Sok újítást nyújtott be, és néhány szolgálati találmányt is kidolgozott. Eközben a BME-n mellékfoglalkozásban tudományos munkatársként dolgozott. Az MHSz 1990-ben jogutód nélküli megszűnése után a Magyar Rádióamatőr Szövetség műszaki főmunkatársaként dolgozott 1991-ig, ezt követően a Frekvenciagazdálkodási Intézetbe jelentkezett. Az FGI-ben - és utód szervezeteiben - a Frekvencia- és Rádióengedélyezési osztályon főelőadói, majd később műszaki szak-főtanácsosi pozícióban dolgozott. A Mérnöktovábbképző Intézetben elvégzett egy Mobilkommunikációs kurzust, és az Egyetemen az űrkutatással foglalkozó kollégákkal továbbra is kapcsolatot tart. 2011. januárjában nyugdíjba vonult. Azóta az Egyetemen folyó kisműhold fejlesztésekben, a földi vezérlőállomás üzemeltetésében, és rádióamatőr projektekben vesz részt.

2007-ben Széchenyi díjjal tűntették ki.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Tormási György

műszaki doktor

1940-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 521/1967

Villamosmérnöki diplomáját 1967-ben védte meg a Budapesti Műszaki Egyetem Híradástechnikai Szakán. 1958-tól dolgozott az Antenna Hungária ZRt-nél, illetve jogelődjeinél. 1981-ben gazdaságmérnöki tanulmányai után kapott második diplomát. 1985-ben vette át Műszaki Doktori Oklevelét Műsorszóró Rendszerek szaktudományból. Doktori értekezésében a műsorszóró rendszerek felügyeleti módszer változtatásának feltételeit elemezte. Felsőfokú vezetőként irányította a műsorszóró és vezeték nélküli távközlési terület fejlesztéseit, beruházásait. Ebben az időszakban épültek a nagyteljesítményű középhullámú műsorszóró állomások (Solt, Marcali), az országos FM műsorszóró adóhálózat, valamint az első és második televíziós adóhálózatok. Ekkor telepítették az országos műsorszétosztó mikrohullámú hálózatot. 1972-ben Indiában ENSZ ösztöndíjjal a műholdas műsorszórást tanulmányozta. Szakmai és vezetői ismereteit az USA-ban, Finnországban, Belgiumban, Japánban tanulmányutakon bővítette. Szakmai feladatát jelentette a műsorszóró rádió és televízió adóhálózatok távfelügyeletes üzemeltetésének elméleti és gyakorlati előkészítése. A távfelügyeletes üzemeltetés 1994-ben valósult meg. Az országos hálózatok kiépülése után befektetési majd kereskedelmi területen dolgozott. Feladata volt a leányvállalati portfólió műszaki kezelése és a privatizáció előkészítése. 1999-ben megbízást kapott a GSM projekt Antenna Hungária Rt-n belüli vezetésére. Stratégiai igazgatóként aktív szerepe volt a digitális televízió magyarországi bevezetésében. A Távközlési Érdekegyeztető Fórum elnökhelyettese, a Puskás Tivadar Almamáter Egyesület elnöke volt. 1985-óta tagja a Hírközlési és Informatikai Tudományos Egyesületnek. 2000 elején megszervezte a műsorterjesztő hálózatokkal foglalkozó Média Klubot, amelynek jelenleg is vezetője. Szakmai pályafutása során tevékenységét több vállalati, vezérigazgatósági és miniszteri kitüntetéssel jutalmazták. (IHM Magyar Hírközlésért szakmai érem, HTE Puskás Tivadar díj két alkalommal, Antenna Hungária Életmű díj).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Tószegi Sándor

1944-ben született Mezőhegyesen.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 490/1967

A Műszer és Szabályozástechnikai Szak elvégzése után társadalmi ösztöndíjasként 1967-ben kezdett dolgozni. A VBKM Világítástechnikai Gyárának nagy erősáramú készülék- és berendezés gyártó cég szerkesztési és fejlesztési osztályára került (később: ELCQ). Ekkor a gyár még elsősorban nagyteljesítményű, kisfeszültségű biztosítókat, világítótesteket, hegesztő gépeket, stadionok eredményjelző tábláinak mezőit (pl. mexikói. olimpia) gyártott. A termékek megismerése után az új alkatrészek és részegységek tervezése és dokumentálása volt a feladata. 1969-től új profillal, teljesítmény elektronikai készülékekkel foglalkozott (Tirisztor Vezérlő Rendszer, fordulatszám - és fényerő szabályozók). Ebben a témában egy hasznosított szabadalma volt (munkatársakkal közösen).

1971-ben új termékek (kismegszakítók) gyártása kezdődött. Először Siemens, majd magasabb szinten a svájci Weber cég licencei alapján. Tekintettel az évi több milliós darabszámra, olyan konstrukciókra volt szükség, amely lehetővé tette a minőségi tömeggyártást. Külön feladata volt a termékek darabellenőrzésére alkalmas paraméterek határértékeinek megállapítása, a minősítésre alkalmas mérési módszerek kifejlesztése és megvalósítása. A német és svájci partnerekkel napi munkakapcsolatban állt, amiben nagyon jól tudta hasznosítani az időközben megszerzett magas szintű német és angol nyelvtudását. A rendszerváltásig változatlan munkahelyen a mindenkori termékek fejlesztésén és gyártásba vételén dolgozott. 1992-ben a hazai ipari termelés visszaesése miatt egyre nehezebb helyzetbe kerültek a termelő vállalatok. Ezért az egyik nagy, nemzetközi villamosipari cégcsoport (ABB) magyarországi vállalatához igazolt. Továbbra is a kisfeszültségű készülékekkel és berendezésekkel foglalkozott, mint értékesítésért felelős mérnök. Ezúttal azonban a rendkívül széles termékpaletta az erőművi berendezésektől az egészen kis teljesítményű készülékekig terjedt. Innen ment nyugdíjba 2007-ben.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Tóth Ivánné

1939-ben született Bajnán.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 680/1967

1967-ben végzett a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának Híradástechnikai Szakán. Pályafutása szorosan kapcsolódott a Magyar Postához (illetve a MATÁV-hoz, amely 1990-ben vált ki belőle), hiszen különféle beosztásokban itt, a Budapest-Vidéki Igazgatóságon dolgozott 1957-től 1994-ig. 1957-1968 között műszaki előadóként, majd 1969-1994 között a Tervező Iroda vezetőjeként tevékenykedett. Főfeladatai közé tartozott távközlési létesítmények tervezése az Igazgatóság területén (vagyis Pest, Nógrád, Fejér és Komárom-Esztergom megyében), valamint munkafolyamatok szervezése és irányítása. 1995-től nyugdíjas.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Tóth József

1942-ben született Gyulán.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 461/1967

Középiskolai tanulmányait az Orosházi Táncsics Mihály Gimnáziumban végezte 1957-1961 között. Villamosmérnöki diplomáját 1967-ben szerezte a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának Erősáramú Szakán, a Villamos Művek ágazaton. Az egyetem után az Energiagazdálkodási Intézetnél (EGI) helyezkedett el tervezőként. Hagyományos és kombinált ciklusú erőművek, fűtőművek, gyárak, üzemek, különböző ipari és kommunális létesítmények villamos erőátviteli berendezésének, hálózati csatlakozásának tervezésével, művezetésével, üzembe helyezésével foglalkozott. 1969-1997 között részt vett külföldi tenderajánlatok készítésében, ezek megnyerése esetén a létesítmények tervezésében, helyszíni művezetésében és üzembe helyezésében. Ilyen erőmű telephelyek voltak: Than Roa Vietnamban, Neyveli Indiában, Aliaga Törökországban, Devnya Bulgáriában, Obrovác Jugoszláviában. Esetenként részt vett szabványtervezetek előkészítésében és tárgyalásában. Megalakulása óta tagja volt a Mérnöki Kamarának. Az Egi-ből vonult nyugállományba 2000-ben.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Tóth Judit

1943-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 452/1967

Középfokú tanulmányait a Kandó Kálmán Híradástechnikai és Műszeripari Technikumban végezte 1961-ben. Érettségi után a Vegyiműveket Szerelő Vállalat (VEGYSZER) Műszer Automatika Gyáregységénél műszeripari technikusként dolgozott egy évet. A VEGYSZER társadalmi ösztöndíjasaként 1962-ben felvételt nyert a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Kar Híradástechnikai Szakára, ahol 1967-ben diplomázott. 1967-1973 közt a VEGYSZER Műszer Automatika Tervezési osztályán dolgozott önálló tervező mérnökként. Munkája különböző vegyi gyárak, ipari létesítmények műszer-automatika szerelési terveinek elkészítése, a szerelési munkák figyelemmel kísérése, probléma esetén művezetése. Ezeken kívül sport eredményjelző berendezések tervezésével foglalkozott. 1973-tól 1990-ig az Országos Oktatástechnikai Központnál dolgozott. Itt kezdetben zártláncú televíziós rendszert és a Központ hangstúdióját tervezte, később a Technikai osztály vezetőjeként oktatástechnikai eszközök tesztelésével, oktatási intézmények oktatástechnikai felszerelésének megtervezésével, a felhasználók videotechnikai oktatásával foglalkozott. 1978-tól a korszerű iskolaépítészettel és berendezéssel foglalkozó csoportot vezette, ahol személy szerint a technikai felszereltség és a helyi oktatástechnikai anyagkészítés volt a témaköre. 1990-2013 közt a Budapesti Közgazdaságtudományi Egyetemen (jelenleg Budapesti Corvinus Egyetem) dolgozott az Oktatástechnikai osztály vezetőjeként. Az Egyetem 1980-ban megkezdett rekonstrukciójához ő készítette az oktatástechnikai rendszertervet. Ennek a megvalósított rendszernek az üzemeltetése, a használatához kapcsolódó műszaki szolgáltatások biztosítása, az igények kezelésétől az eszközök műszaki karbantartásáig és a rendszer továbbfejlesztése volt a feladata. Később az egyetemi telefonszolgáltatás műszaki fenntartása, belső szolgáltatási hátterének működtetése és egyetemi szintű koordináció biztosítása is a feladatai közé tartozott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Tóth Mihály

1944-ben született Sándorfalván.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 208/1967

1967-ben villamosmérnöki diplomát szerzett Erősáramú Szakon a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Szakán, majd 1978-ban kohómérnöki diplomát szerzett Gazdaságmérnöki Szakon a Miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemen. 1967-től 1969-ig a Lenin Kohászati Művekben gyakorló, majd üzemmérnök. A kohászat energetikai rendszereivel foglalkozott, energetikai méréseket végzett és értékelt ki. 1969-től 1976-ig üzemviteli osztályvezetői beosztást töltött be. Feladata ipari erőmű gazdaságos menetrendtartásának irányítása, a villamosenergia-termelés és kohógazdálkodás gazdaságosságának kialakítása, továbbá Miskolc távfűtő turbináinak csúcsra járatása. 1976-tól 1982-ig Energetikai Főosztályvezető: irányítja a villamos beruházási szakbizottságot és az energiaellátás biztonságtechnikáját, koordinálja az energiagazdálkodást és összefogja az energiaracionalizálási tevékenységet. 1982-től 1988-ig az Állami Energiafelügyelet főmunkatársa. Ellenőrzi az energiaracionalizálási beruházásokat és az energiamérlegeket, energiaveszteség-feltáró vizsgálatokat végez. 1988-tól 1992-ig a Felügyelet energetikai osztályvezetője. Energiaveszteség-feltáró vizsgálatokat végez, és energiamérlegeket ellenőriz. 1993-tól 1996-ig az Állami Energetikai és Energia-biztonságtechnikai Felügyelet hatósági osztályvezetője. Villamos és távfűtési vezetékjogot engedélyez, városrendezési terveket véleményez és közreműködik útépítések engedélyezésében a szakhatóság részéről. 1997-től a Budapesti Műszaki Biztonsági Felügyelet közigazgatási tanácsadója, főtanácsosa. Feladata villamos és távfűtési vezetékjog engedélyezése.

Öt ízben Kiváló Ifjú Mérnök (1968, 1969, 1970, 1971 és 1972). Három alkalommal kapott Kiváló Dolgozó címet (1975, 1980 és 1984).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Tóth Vilmos

1943-ban született Győrben.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 79/1967

A Jedlik Ányos Gépipari technikumban érettségizett 1961-ben, majd a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Kar Erősáramú szakon 1967-ben szerzett diplomát. Tanulmányai befejezése után, 1969-ig a Magyar Vagon- és Gépgyárban dolgozott, gyártmánytervezőként, majd vezető tervezőként. Kiemelkedő munkája volt a kormányzati motorvonat tervezésében való részvétel. 1969-ben került az akkori ÉDÁSZ Vállalathoz, a győri Transzformátor- és Készülékjavító üzembe. Kezdetben tervező mérnökként, majd a Nagyfeszültségű Próbaterem vezetőjeként dolgozott. 1983-tól az üzemvezetői feladatokat látta el. Irányítása alatt valósult meg a győri Transzformátorjavító üzem iparági javító bázissá történő fejlesztése, a 120 kV-os transzformátorok javításának meghonosítása 40 MVA teljesítményig. Szép szakmai feladat, nagy kihívás volt az 1993-ban épületkatasztrófa következtében porig omlott üzem újjáépítése és korszerűsítése, felszerelése modern technológiai eszközökkel. Ebben a munkakörben dolgozott műszaki vezetőként a jogutód Tramer Kft.-ben, 2006-ban történt nyugdíjazásáig. Tagja volt a szakértői kamarának, mint erősáramú villamos szakértő. A Magyar Elektrotechnikai Egyesület munkájában 1970 óta vesz részt. Több munkabizottságban dolgozott, így a Transzformátor munkabizottságban, a MSZT Műszaki Bizottságában. Részt vett a MEE Győri Területi Szervezete 50 éves történetét bemutató könyv munkálataiban, ami a MEE centenáriumi évében jelent meg.

Kitüntetései: munkásságát négy alkalommal ismerték el Kiváló Dolgozó kitüntetéssel, 1995-ben az MVM Rt. A Villamosenergia-ipar Megújításáért Emlékéremmel tüntette ki, 2001-ben a MEE Győri Szervezete Czigány Béla szakmai díjat adományozott, 2002-ben MEE Liska-díjban részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Tököli László

1942-ben született Pesterzsébeten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 569/1967

1961-ben a Kandó Kálmán Híradás- és Műszeripari Technikumban szerzett technikusi oklevelet. Érettségi után előfelvételivel felvették az 1962-ben kezdődő tanévre a BME Villamosmérnöki Kar Műszer- és szabályozástechnikai szakára. Egyetemi tanulmányai alatt tanulmányi szerződést kötött a Honvédelmi Minisztériummal, melynek értelmében az egyetem elvégzése után hivatásos katonaként kezdte el munkáját a hadseregben. Kezdetben lokátor-mérnök volt, majd hosszabb ideig egy fegyverzeti haditechnikai eszközök javításával, technikai kiszolgálásával és ellenőrzésével foglalkozó alakulat vezetőjeként dolgozott. 1976-ban a Zrínyi Miklós Katonai Akadémiára került tanári beosztásba, ahol az integrált technikus-képzésben vett részt. Különböző haditechnikai eszközök és rendszerek működési elveit, ezek békeidejű és háborús technikai kiszolgálási rendszerét, az ezt megalapozó megbízhatóság-elméletet, valamint metrológiát és katonai gazdálkodást oktatott technikus tiszteknek. Tanári tevékenysége időszaka alatt 1981-ben a Budapesti Műszaki Egyetemen mérnök-tanári oklevelet szerzett 1986-tól nyugdíjazásáig (két év megszakítással, ami alatt az Ipari és Kereskedelmi Minisztérium hadiipari főosztályán dolgozott) a Honvédelmi Minisztériumban különböző beosztásokban a haditechnikai fejlesztési és beszerzési, valamint gazdaság-mozgósítási feladatokkal kapcsolatos döntés előkészítések kidolgozásában vett részt. 1997-ben a HM haditechnikai fejlesztési és beszerzési főosztályvezető helyetteseként került nyugállományba.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Tölgyesi Irén

1944-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 408/1967

A BME Villamosmérnöki kar Híradástechnikai szakán 1967-ben végzett. Első munkahelye a Műszeripari Kutató intézet volt, ahol az Analóg elektromos osztályon tudományos segédmunkatársként a rádiófrekvenciás millivoltmérő gyártásának előkészítésében, a kész műszerek beállításában vett részt. 1970-ben az Országos Tervhivatal Számítástechnikai Központjába lépett be, ahol főelőadóként az ICL 4/70 mainframe számítógép hardware üzeleltető osztályán dolgozott 1978-ig. Az üzemeltetési osztályon elsősorban az adatátviteli berendezések és mágneses háttértárolók karbantartása, üzemeltetése volt a munkája. Szakmai továbbképzése: 1977-ben Digitális Elektronikai szakmérnöki oklevelet szerzett. 1978-tól a Magyar Távirati Irodában az akkor alakult szoftver csoport vezetője lett, majd 1994-ben főtanácsos. Perkin-Elmer Interdata 7/32 számítógépre real-time híreloszto programrendszert fejlesztettek ki assembly nyelven, a szerkesztőségek önálló számítógépes rendszeréből érkező hírek továbbítására az előfizetők részére. Ez a programrendszer 19 évig továbbította az MTI híreit. További munkái: PC-re személyügyi nyilvántartó rendszer készítése dBASEIII-ban, a külföldi tudósítók hírbeadásához használt PC-s keretprogram kifejlesztése Pascal nyelven, a speciális MTI karakterkód-készlethez különböző PC-kre konvertáló billentyűprogram, az MTI weboldalának kezdeti kialakítása, adminisztrációja, belső információs rendszer létrehozása, karbantartása, user adminisztráció VAX számítógépeken, a bel- és külföldi tudósítók asztali- és hordozható számítógépeinek előkészítése, személyre szabása (felhasználói profilok létrehozása), ellátása megfelelő programokkal, személyre szabott oktatásuk, problémák megoldása, telefonos segítségnyújtás. 2000-ben főállású munkaviszony megtartása mellett nyugdíjba ment, de korábbi munkáját 2011 novemberéig folytatta.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Török András

1943-ban született Nagyváradon.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 210/1967

Az egyetem elvégzése után, 1967-ben a Ganz Villamos Művek Készülékgyárában, mint üzemmérnök kezdte pályafutását. 1969-ben kinevezték a Készülékgyár Határidő Osztály vezetőjének. 1971-től 1987-ig a Ganz Villamos Művek Külső Kooperációs Osztályának vezetője volt. Ezután került a Tatabányai Szénbányák Haldex RTV budapesti irodájának vezetői posztjára. Feladatai voltak a cseh – lengyel – osztrák – magyar közös vállalat meddőhányóiban még található szén kitermeléséhez szükséges különféle gépek, alkatrészek, berendezések beszerzése és azoknak a munkaterületre való eljuttatása. 1995-ben, a vállalat megszűnésekor nyugdíjba ment.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Török Gábor

1943-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 709/1967

Fejlesztő mérnökként kezdte villamosmérnöki pályáját az akkori Elektromechanikai Vállalatnál. A vállalat fő profilja TV adók fejlesztése és gyártása volt, de szerepelt gyártmányai között kisebb rádióadók ellenőrző műszereinek fejlesztése, gyártása is. Ezen a területen tevékenykedett, mígnem a vállalaton belül áthelyezték a Rohde & Schwarz, akkor nyugatnémet műszergyár magyarországi képviseletébe. Itt eladómérnöki munkakörben dolgozott egészen a képviselet más vállalathoz való áthelyezéséig. Munkakörének megszűnése miatt 1975-ben átkerült a Magyar Tudományos Akadémia Műszerügyi és Méréstechnikai Szolgálatához, ahol műszer- és méréstechnikai szaktanácsadással foglalkozott. 1976 novemberében átvette a Szolgálat Szaktanácsadási Osztályának vezetését avval a konkrét feladattal, hogy szervezzen az MTA SZTAKI-ban üzemeltetett számítógépére egy olyan nagyértékű műszereket nyilvántartó adatbázist, melyből háttérinformációk nyerhetők az Akadémia Nagyműszerbeszerzési Bizottságának döntéseihez. A feladat sikeres befejezése után az osztályt átszervezték, s miután a feladat szakmaisága megszűnt, rövid kitérő után 1985-ben elektromechanikai műszerész kisiparos lett. 1994-ben a BME Természet-és Társadalomtudományi karán Ipariforma tervezési szakmérnöki diplomát szerzett. A vállalkozás megerősödése lehetővé tette Kft-vé alakítását, melyet ügyvezető igazgatóként nyugdíjba vonulásáig vezetett.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Turányi Gábor

1942-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 32/1968

A villamosmérnöki Kar, Híradástechnikai Szakán végzett 1967-ben. Az egyetemi évek alatt az Elektromechanikai Vállalat tanulmányi ösztöndíjasa volt, így a végzés után ott helyezkedett el 1974-ig, ahol fejlesztőmérnökként dolgozott. Később TV adóállomások rendszertervezésével, majd telepítésvezetésével foglalkozott. Ez után a Posta Rádió és Televízió Műszaki igazgatóságára ment át, ahol eleinte híradástechnikai beruházóként, majd létesítmény főmérnökként dolgozott. Ezalatt vezette Tokaj, Szentes, Kabhegy, Győr, Budapest és Tárnok állomások rekonstrukcióját. 1983-ban átment a Skála-Luescher Nemzetközi Kft-hez ahol műszaki igazgatóként mikroprocesszor vezérlésű automaták fejlesztését és üzemeltetését vezette. 1988-ban a Budapesti Kábel TV Kft. majd 1995-től a Novotron Informatikai Kft. műszaki igazgatójaként az akkor erőteljes fejlődésbe kezdett kábeltelevíziós hálózatok fejlesztését, tervezését és üzemeltetést vezette. 2001-ben a FiberNet Kommunikációs Kft. műszaki fejlesztési igazgatójaként folytatta életpályáját 2004. végéig. Közben 2002-ben nyugdíjba ment. A Híradástechnikai Tudományos Egyesületbe 1971-ben lépett be. 1989-től öt évig tanított a Kandó Kálmán Főiskolán, mint külsős előadó. 1989-ben az akkor alakult Magyar Kábeltelevíziós Szövetségben képviselte a munkahelyét, amelynek mai is tiszteletbeli tagja. 1992-től a Kábeltelevíziós Szakosztály elnökségi tagja lett. 2001-től a szakosztály titkáraként, majd 2008-tól az elnökeként tevékenykedik. 1999-től 2003-ig a Távközlési és Mérnöki Minősítő Bizottságban, majd még egy évig az Informatikai és Hírközlési Szakértői Bizottságban dolgozott. Ma is tevékenyen részt vesz az egyesület munkájában. Számos szakmai előadást tartott, több publikáció szerzőjeként tevékenykedett. 2004-ben a Kábeltelevíziós hálózatok című szakkönyv társszerzője, egyik szerkesztője és lektora volt.

A Távközlési és Mérnöki Minősítő Bizottság egyesületétől négyszer aranyjelvényt, majd 2016-ban Életmű díjat kapott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Turányi Gáborné

1944-ben született Pécsen.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 483/1967

A BME Villamosmérnöki Karának Híradástechnikai Szakán végezett 1967-ben. Az egyetemi évek alatt az Egyesült Izzó tanulmányi ösztöndíjasa volt, így a végzés után ott helyezkedett el. Az akkor alakuló FélvezetőGyárban kezdett el dolgozni. Különböző átalakulások, átszervezések során, más-más cégnév alatt, más-más munkakörben és beosztásban itt dolgozott a nyugdíjazásáig. Először a Dióda Gyártásban, majd a Tranzisztor Gyártásban volt technológus. 1982-ben a Félvezető Gyár kivált az Egyesült Izzóból és megalakult a Mikroelektronikai Vállalat. Itt már teljes keresztmetszetben gyártották a félvezető eszközöket: dióda, tranzisztor, integrált áramkör, BOÁK (elemgyártás, szerelés, mérés). A Mérés Üzemben dolgozott, ahová a szeletmérés és a készáru mérése is tartozott. Bár 1986-ban az Elemgyár leégett, de a dióda és a tranzisztor elemgyártása megmaradt, illetve külföldről vásároltak szeleteket. 1998-ban a vállalatot megvásárolta az amerikai Vishay cég. Ezután a termelést ők szervezték és segítették. Új típusokat és tokformákat vezettek be pl. felületszerelt eszközöket. 2003-ban a Mérés Üzem vezetőjeként ment nyugdíjba, de 2007-ig még folytatta a munkát.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Turóczy László

1941-ben született Békéscsabán.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 600/1967

Az érettségi után három évvel került be az Egyetemre. Ez alatt az idő alatt egy évig segédmunkás volt az ORION Rádió és Villamossági Vállalatnál, majd ezután a Munkaügyi Minisztérium 14. és 44. számú Műszaki Intézetében megszerezte a 612. szakszámú elektronikus műszerész segédlevelet. Egyetemi tanulmányai befejezése után 1967 szeptember 1-től a MÁV alkalmazottja lett. 1973. július 31-ig egy országos hatáskörű tervező és kivitelező részlegnél – Távközlési- és Biztosítóberendezési Építési Főnökség- a kivitelezés során felmerülő kisebb tervezési munkákat végzett, emellett a Főnökség újonnan épült Oktatási és Szociális Épületének az oktatási célokat szolgáló speciális kábelhálózatának kivitelezését művezette. 1973-ban áthelyezték a MÁV Tervező Intézetbe. Itt először vasútvillamosítást megelőző vonalkábel tervezési munkákat végzett. 1978 novemberétől – Intézeten belül – áthelyezték biztosítóberendezési tervezővé. Ebben a munkakörben az ország több helyén állomási-biztosítóberendezéseket és vonali automata sorompóberendezéseket tervezett. Az 1970-es évek végén néhány évig a győri Közlekedési és Távközlési Műszaki Főiskolán - ebből lett a mai Széchenyi István Egyetem - óraadóként a vasútüzemi levelező hallgatóknak a Távközlő és biztosítóberendezések című tárgyat oktatta. 1992 július 1-től az Intézet KFT-vé alakult és ekkor – mint biztosítóberendezés tervező feleslegessé vált - visszament távközlési-tervezőnek. Itt több vonalkorszerűsítési beruházási-program készítésében, illetve az akkor már építési fázisban lévő Budapest-Ferencváros pályaudvar távközlési munkáinak tervezésében is közreműködött. Kb. fél évig a Posta Tervező Intézeténél - altervezőként – Salgótarján és Szécsény helységek távbeszélő-hálózatának bővítési munkáinál is közreműködött. 1996-ban nyugdíjba vonult. Az 1980-as évek elejétől hivatali munkája mellett intenzíven kezdett foglalkozni a magyar vasúttörténettel. Ezirányú kutatómunkáját mind a mai napig végzi.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Urbán Lajos

1943-ban született Pilismaróton.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 415/1967

1967-ben a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karán szerzett erősáramú villamosmérnöki diplomát. Majd 1978-ban ugyancsak a BME-en elvégezte a kétéves gazdasági szakmérnökit. Az egyetem elvégzése után 1967-69-ig a Hazai Pamutszövőgyárban dolgozott. Feladata a villamos-üzem irányítása volt. Ez a két év nagyon hasznos volt a termelőüzem megismerése, az ipari gyakorlat szempontjából. 1969-70-ig a Magyar Hajó-és Darugyárban, mint önálló tervező dolgozott. 1970-től 1993-ig a Vegyiműveket Tervező Vállalatnál, előbb mint önálló tervező, üzemi villamos energia-ellátási rendszerek, és vegyi üzemek technológiájának villamos tervezésével foglalkozott, majd a későbbiekben projektek menedzselését és műszaki-gazdasági tanulmányok készítését végezte. Ezt követően a gazdasági szakmérnöki végzettséget előtérbe helyezve, gazdasági tanácsadóként vállalatgazdálkodási kérdésekkel foglalkozott. 1993-tól a pénzügyi szférában, banki hitelosztályon vállalkozások finanszírozását végezte. 2004-től nyugdíjas.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Urik Józsefné

1939-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 679/1967

1957-ben gimnáziumi érettségit tett. 1959-ben a műszaki rajz tanfolyamot végezte és a Telefongyár Fejlesztési Főosztályán dolgozott, annak Számítástechnikai Osztályán merevlemezes memória fejlesztésén. 1963-tól a Távközlési Kutató Intézetbe került az osztály, 1964-től pedig a Villamos Automatika Intézetbe (Vilati). Az egyetemi évek alatt a Vilatiban dolgozott, 1967-ben államvizsgázott a BME Villamosmérnöki Kar Híradástechnikai Szakán. 1971-ben a Haditechnikai Intézetben az általuk fejlesztett repülés irányítási rendszert installálták. A következő munkahelye a Videoton számítástechnikai gyárának Fejlesztési Intézete volt. Itt műszaki dokumentációval foglalkozott és a Műszaki Titkárságra került. 1990-ben korengedménnyel nyugdíjba került.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Vannai Nándor

1942-ben született Szekszárdon.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 743/1967

Első munkahelye a Hiradástechnikai Ipari Kutató Intézet, ahol tranzisztorok és integrált áramkörök méréstechnikájával foglalkozott. 1972-től a BME Hiradástechnika Tanszék tanársegédje, majd adjunktusa. Három tantárgy gyakorlatait vezette, a „B" tagozaton az Elektronikus áramkörök tárgy előadója. Számos kutatás-fejlesztési feladatban vett részt: URH és TV hangadók távellenőrzése, digitális szórt spektrumú rádiós rendszerek, nagysebességű FFT processzor, berendezésorientált integrált áramkörök tervezése. „Ultra kis torzítású oszcillátorok néhány problémája" címmel írt doktori dolgozatot. Társ-szerzője 8 elfogadott szabadalomnak. Tagja volt a Villamoskari Oktatási Bizottságnak, a HEI Intézeti Tanácsának. 1993-tól a Westel 900 munkatársa. Senior szakértőként szinte valamenynyi új szolgáltatási platform bevezetésén dolgozott. A Westel által, a Hiradástechnika Tanszéken alapított Mobil Laboratórium szakmai felelőse, tagja az Egyetemközi Távközlési és Informatikai Központ Tanácsadó Testületének. Koordinált a BME Mobil Innovációs Központtal közös kutatásokat. 1994-2003-ig a Westel állandó képviselője a GSM operátorok szövetségében (GSMA). Alapító tagja volt a GSMA Terminal Working Group csoportnak, dolgozott az International Roaming Expert Group-ban is. 2003-2008-ig a T-Mobile International képviseletében részt vett az Open Mobile Alliance szabványosításban. 1968-tól a HTE Félvezetők és Integrált áramkörök szakosztály, később az Oktatási Bizottság titkára, jelenleg a HTE Infokommunikációs Szakértő Bizottság tagja.

Pályafutása során kapott elismerések: két alkalommal kapott Kiváló Dolgozó kétszer Kiváló Munkáért jelvényt. 1996 „Az év menedzsere", 2008 „Távközlési érem". Az egyetemen végzett kiváló oktatói, kutatói munkája elismeréseképpen 2010-ben címzetes egyetemi docens kinevezést kapott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Vargha Judit

1944-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 494/1967

A BME Villamosmérnöki Karának Műszer- és Folyamatszabályozási Szakán végzett. 1967-1970 között első munkahelye a Ganz Műszer Művek EKM Gyára volt Kispesten, ahol elektromechanikus műszerek szerkesztését végezte. 1970-től 1990-ig az Országos Mérésügyi Hivatal munkatársa volt. Itt elsősorban alapetalonokkal, azok folyamatos ellenőrzésével és nemzetközi összehasonlításával foglalkozott. Ezen a területen több publikációja is megjelent. 1990-ben egy svéd-magyar közös vállalatnál helyezkedett el (FLINTAB), amely közúti és vasúti mérlegeket forgalmazott. Ebből vált ki a tisztán magyar ARDIN Kft, amely hasonló profillal saját fejlesztésű mérlegeket kezdett forgalmazni. Miután könyvelési tanfolyamokon képezte tovább magát, idővel ellátta a cég könyvelési, pénzügyi feladatait is. 1996-tól önálló családi vállalkozás (KEST Kft) keretében folytatott hasonló tevékenységet, más tevékenységi körökkel is kiegészítve (építészeti tervezés, szoftverfejlesztés). 2004 óta nyugdíjas, de mellette tovább dolgozik saját cégének kereteiben. Három felnőtt gyermeke és egy unokája van.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Várhalmi Antal Miklós

hadtudományi PhD

1943-ban született Baján.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 634/1967

1967-tól 1989-ig főállásban az Alsó-Dunavölgyi Vízügyi Igazgatóság hírközlési és informatikai vezetője volt. 1967-1976 között a Budapesti Műszaki Egyetem Vízgazdálkodási Főiskolai Karán (Baja) a Számítástechnika és az Automatizálás tantárgyak előadója volt másodállásban. 1976 óta szakértői-tervezői minősítéssel rendelkezik a távközlés, a számítástechnika és a biztonságtechnika több szakterületén, amit 1998 óta igazságügyi műszaki szakértői minősítés egészít ki. 1997-ben EURO mérnöki minősítést (FEANI) szerzett. 1981-2016 között és jelenleg is több, infokommunikációval és elektronikával foglalkozó, saját tulajdonú magánvállalkozás tulajdonosa, ügyvezetője és műszaki vezetője. Jogi, közgazdasági, vezetési, szervezési, üzletpolitikai tapasztalatokkal, nemzetközi kitekintéssel is rendelkezik. Főbb munkaterületei: távközlési, számítástechnikai, vagyonvédelmi rendszerek és berendezések tervezése, fejlesztése, engedélyeztetése, gyártása, létesítése, üzemeltetése, szervize, kereskedelme, szakértése. 1996-2006 között a Honvédelmi Minisztérium Elektronikai, Logisztikai és Vagyonkezelő Rt szakértője, tanácsadója volt. 1996-tól személy és vagyonőri valamint magánnyomozói engedélye van. 1999-tól 2005-ig a Nemzetbiztonsági Hivatal főigazgatójának infokommunikációs szakértője, tanácsadója volt. 2006-2010 között a Zrínyi Miklós Nemzetvédelmi Egyetem Hadtudományi Doktori iskola hallgatója volt, és 2011-ben hadtudományi, biztonságpolitikai illetve nemzetbiztonsági vonatkozású PhD minősítést is szerezett. Kutatási területe a titkosszolgálatok és a biztonsági szervezetek belső elhárítása és ellenőrzése. 2007-től a Magyar Hadtudományi Társaság biztonságpolitikai és nemzetbiztonsági szakértője. A Hírközlési és Informatikai Tudományos Egyesület, a Magyar Hadtudományi Társaság, a Magyar Rendészettudományi Társaság, a Magyar Detektív Szövetség, a Magyar Igazságügyi Szakértői Kamara, a Magyar Mérnöki Kamara, a Vállalkozók Országos Szövetsége, az Informatikai Vállalkozások Szövetségének a tagja.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Várhegyi Tiborné

1944-ben született Bián.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 557/1967

Mérnöki pályáját 1967-ben a Gamma Műveknél kezdte, ahol a minőségellenőrzés területén dolgozott, elsősorban az új gyártmányok típusvizsgálatával foglalkozott. 1974-től az Országos Mérésügyi Hivatalban először a hőmérsékletmérések, majd a mágneses mérések területén végzett hatósági méréseket, valamint az ipari műszerek hitelesítéséhez szükséges alapmérésekkel, hőmérsékletszabályozók tervezésével, készítésével foglalkozott. A mágneses mérések területén lakossági és kutatóintézeti felkérésre zavaró mágneses terek vizsgálatát végezte. Mindkét szakterületen feladata volt a nemzetközi összehasonlító mérések koordinálása és ezeken való részvétel mind külföldön, mind az OMH-ban.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Vasadi János

1937-ben született Újpesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 56/1967

A II. Rákóczi Ferenc gimnáziumban érettségizett 1955-ben. A származása miatt nem vették fel az egyetemre, ezét elektroműszerész tanulónak menet a MÜM 30. sz. Intézetébe. Itt tett szakmunkásvizsgát kitűnő eredménnyel 1957-ben. A Krisztina Központban kezdett dolgozni 1957-ben. 1957-1960 között sorkatonai szolgálatot teljesített. 1960-ban a BHG-ben központvizsgáló műszerészként kezdett dolgozni. Még ebben az évben felvételizett a Műszaki Egyetemen. Felvették a Villamosmérnöki Kar esti tagozatára, amely igen kemény munkára sarkalta, mert a kor szellemének megfelelően nagy divat volt a túlóra. Általában egy héten 3 napnyi túlóra, 3 napnyi egyetemi előadás töltötték ki a napjait. Harmadévesen már a műhelyben az új ipari tanulókat oktatta a szakmára. A hatodik évfolyam befejezése után üzemmérnöki beosztásba helyezték. 1969-ben a BHG megvette a svéd Ericsson cégtől az AR rendszerű telefonközpontok licencét. Erre létrehoztak egy új gyártó egységet. Itt lett üzemmérnök csoportvezető. Kétszer volt tanulmányúton Svédországban. 1975-ben fejlesztőmérnök lett, 1978-ban csoportvezető. 1980-ban az Alközpont Fejlesztő Osztály vezetését bízták rá. Ők készítették el a Ferihegyi repülőtér telefonközpontját. A COMBI-X-et, amely az Ericsson technikán alapulva fő- és alközpont is volt egyszerre. 1984-1987 között Algériában volt szerelésvezető. A BHG-ben részt vett az NDK, Csehszlovákia, Kuba és a magyar távhívó hálózat fejlesztésében. 1988-tól 2003-ig, a nyugdíjba vonulásáig a MATÁV ÜVI-n dolgozott, mint főmunkatárs.

1988-tól a Krisztina Központ osztályvezetője lett, amit minőségileg úgy rendbe hozott, hogy Kiváló Dolgozói oklevelet és Igazgatói Dicséretet kapott érte.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Vincze Judit

1943-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 367/1967

A Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának Műszer és Szabályozástechnikai Szakán 1967-ben végzett. 1967-1970 között a Magyar Optikai Műveknél dolgozott. 1970-1987 között a Nehézipari Minisztérium Ipargazdasági és Üzemszervezési Intézeténél, névváltozásokkal a System Szervezési Vállalatnál, majd a Szenzor Szervezési Vállalatnál tevékenykedett. 1976-ban a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karán Villamosmérnöki szervező szakmérnöki oklevelet szerzett. További munkahelyei: Realco Műszaki Fejlesztő Kisszövetkezet (1987-1988); R-Soft Számítástechnikai Kisszövetkezet (1988-1989); R-Soft Szenzor Tanácsadó kft. (1989-1994).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Vincze Lajos

1937-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 213/1967

80 éves okleveles erősáramú villamosmérnök és munkavédelmi szakmérnök. Diplomáit 1967-ben és 1980-ban szerezte. 1980 óta, a mai napig is foglalkoztatják külső munkatársként megbízási szerződéssel a munkavédelmi szakmérnök-képzés villamos biztonságtechnikai méréseinek lebonyolításában a BME Közlekedési és Járműmérnöki Karán. Ipari praxisáról a következőket lehet mondani: 15 évet a GANZ Villamossági Művekben dolgozott tervezőmérnöki beosztásban. A Ward-Leonard mozdony létrehozásának is részese volt. A FINOMMECHANIKAI VÁLLALATNÁL laboratóriumi mérnökként foglalkoztatták. Az ÁLTALÁNOS GÉPTERVEZÖ IRODÁBAN valamint a GABONA TRÖSZT SZOLGÁLTATÓ VÁLLALATNÁL világítási, automatizálási, erőátviteli terveket készített csoportvezető tervező mérnökként. Munkavédelemmel is foglalkozott. A KOHÓ ÉS GÉPIPARI MINISZTÉRIUM Iparfejlesztési Főosztályán a villamos ipar problémáinak megoldásában segédkezett. A HAJDUSÁGI IPARMŰVEK RT budapesti kirendeltségének a vezetője volt főosztályvezetői beosztásban. A privatizáció befejezése után nyugdíjazták. Munkaviszonyának hossza 42 év.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Volosinovszki Miklós

1943-ban született Hajdúdorogon.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 468/1967

1967-1970 között a HÓDIKÖT-nél dolgozott Hódmezővásárhelyen. A villamos üzemág főmérnöke volt. Feladata az üzemeltetés, az energiagazdálkodás és az automatizálás volt. 1970-1989 között a CSOMITERV-nél dolgozott Szegeden. Itt villamos tervező, csoportvezető, majd szakosztályvezető volt a beosztása. 1989-1993 között a KÉSZ Kft-nél dolgozott Szegeden, ahol a villamos szakágat irányította (tervezés, vállalkozás, kivitelezés). 1993-tól a VILTEK Bt-nél dolgozik Szegeden. Itteni feladata a villamos szakági tervezés, vállalkozás, kivitelezés. Másik végzettsége okl. gazdasági mérnök (építési szak, szervező-elemző ágazat): BME Gazdasági Mérnöki Szak (oklevelének száma: 14/1979). A Magyar Mérnöki Kamara tagja.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Vörösmarti Mihály

1936-ban született Kispesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 402/1967

Már az egyetemi tanulmányai alatt is a Belügyminisztériumban dolgozott, és egészen a végleges nyugdíjazásáig más munkahelye nem is volt. A testületnél mérnöki végzettséget nem igénylő beosztást 7 évig, 1984 és 1991 között látott el, az aktív állományban töltött 28 évből. Tevékenysége minden más beosztásban a híradástechnika fejlesztése, illetve megfelelő biztosítása volt –az elsőidőkben, mint hírmérnök, később, mint a Híradó Osztály vezetője, majd közvetlenül a nyugdíjazásaelőtt, mint a Frekvenciagazdálkodási Osztály vezetője tevékenykedett. Mintegy két évig a Mérnöki Minősítő Bizottság tagja volt. Nyugdíjazása után biztonságtechnikával, beléptető, behatolás jelző, nyilvántartó és ITV rendszerek tervezésével, illetve auditálásával foglalkozott, először a Pajzs 07 Rt.-nél, majd később önálló vállalkozóként.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Vrábely László

1937-ben született Alsónyéken.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 657/1969

A Beloianisz Híradástechnikai Gyárban dolgozott a Gyártmányszerkesztési Osztályon, később átkerült Gyártmánytervezési Osztályra. Feladata a telepített telefonközpontok áramellátásának tervezése és a telepítési munkák felügyelete volt. 1973-ban munkahelyet változtatott a Finommechanikai Vállalat Gyártmányfejlesztési osztályán a nagytávolságú, szélessávú, mikrohullámú berendezések középfrekvenciás áramköreinek gyártásához szükséges műszaki tervek elkészítésében vett részt és a gyártás során felmerült problémák megoldásán dolgozott. Ez idő alatt részt vett a BME Villamosmérnöki Karának rádió-hírközlési szakmérnöki oktatásán, és 1982-ben rádió-hírközlési szakmérnöknek nyilvánították. A vállalat megbízásából részt vett a taljándörögdi orosz gyártmányú műholdvevő állomás telepítésében, mint a magyar ellenőrző, beméró mérnök csoport vezetője. Ezt követően a vállalat fejlesztési Mérőlaboratóriumának vezetője lett, majd a fejlesztés Rendszertechnikai Osztályán a műszaki egyetem által fejlesztett mikro hullámú szórt spektrumú rendszer gyártásba vezetését és a gyártás közben felmerült problémák megoldását végezte. A gyártmány külföldi megrendelésre készült, ezért több alkalommal részt vett Indiában, a gyártmány telepítésében és átadásában. 1994-ben munkahelyet változtatott, és a Hírközlési Főfelügyeletnél az EU előírásainak megfelelő hazai frekvenciagazdálkodási szabályok kidolgozásában vett részt. Innen ment nyugdíjba 2002-ben.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Wéber György

1942-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 256/1967

1967-ben szerzett villamosmérnöki oklevelet a BME Villamosmérnöki Karának Erősáramú Szakán. A Ganz Villamossági Művek ösztöndíjasaként végzett számítási, szerkesztési, tervezési, fejlesztési, üzembe helyezési és licenchonosítási munkákat 1978-ig. 1975-76-ban az NDK-beli Nachtersedtben az Alumínium Hengermű villamos hajtásának szerelésvezetését és üzembe helyezését, majd a martonvásári és toponári 400 kV-os alállomások szerelésvezetését és üzembe helyezését végezte. Egyidejűleg 1970-75 között a Kandó Kálmán Villamosipari Műszaki Főiskolán volt oktató és mellékállásban a Ganz MÁVAG alvállalkozójaként vett részt export motorvonatok tervezésében. 1978-83 között a Nehézipari Minisztériumban a Paksi Atomerőmű beruházás tárcaközi koordinációját végezte. 1983-tól az Állami Indító és Ellenőrző Átvételi Bizottság Titkárságán az orosz, a finn, a bolgár és a NDK tapasztalatok figyelembevételével dolgozta ki a Paksi Atomerőmű blokkok üzembe helyezési fázisainak feltételrendszerét. Részt vett a KGST Atomerőművi Gyártásszakosodási Programjának szervezésében, az Atomerőművi Balesetelhárítási Kormánybizottság megalakításában és balesetelhárítási gyakorlatok előkészítésében. 1987-94 között az Ipari Minisztériumban a Győr–Baumgarten földgázvezeték létesítéséhez szükséges kormány-előterjesztést készítette el, majd a Hexagonále, később Pentagonále magyar Energia Munkacsoportját vezette. 1994-2004 között az Állami Vagyonkezelő Részvénytársaságban, majd az Állami Privatizációs és Vagyonkezelő Részvénytársaságban a gázszolgáltató társaságok vagyonkezelője és privatizálója volt. Később előkészítette a MOL Rt első részvénykibocsátását, felmérte az önkormányzatok gázszolgáltatói tulajdonrészét, kiosztotta részvényhányadukat és kormány-előterjesztést készített a német Greifswaldi Atomerőműleállítása során a fűtőelemek Paks részére történő átvételére. Ezt követően az összes állami résztulajdonban maradó erőmű, gázszolgáltató és áramszolgáltató társaság vagyonkezelését végezte. Tagja volt az ÉGÁZ Rt, a TIGÁZ Rt, valamint az Vértesi Erőmű Rt. Igazgatóságának. 2004-ben ment nyugdíjba.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Wilk Jánosné

1941-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 231/1966

1959-ben érettségizett az ELTE Trefort utcai Gyakorló Gimnáziumában. 1961-ben elektroműszerész szakmunkás bizonyítványt szerzett a MÜM 30. sz. Műszaki Intézetben. Gyakorlati képzést a Távközlési Kutató Intézetben (TKI) kapott. 1961-1966 között a BME Villamosmérnöki Karának nappali tagozatán TKI ösztöndíjjal tanult. Az egyetem elvégzése után digitális átvitel-technikai berendezések tervezésébe kapcsolódott be. Távbeszélő központok és PCM berendezés közötti elektronikus közötti illesztő áramköröket („transzlátorokat") készítettek. Később katonai jellegű híradástechnikai berendezések titkosító áramköreinek („szkremblerek") tervezésében vett részt. 1989-től 1997-ig a kétnyelvű (magyar/angol) Híradástechnika folyóiratnál, mint szerkesztő dolgozott. Ezzel párhuzamosan, rövid ideig, a BME Mikrohullámú Tanszékén optikai áramkörök készítésében vett részt. 1966-tól az 1997-ben bekövetkezett nyugdíjazásáig a TKI-ban tudományos munkatársként, majd tudományos főmunkatársként dolgozott. 1968-ban orosz, 1978-ban angol nyelvvizsgát tett. 1980-ban Digitális rendszertervezői szakmérnöki diplomát szerzett.

A Magyar Néphadsereggel végzett közös munka után két alkalommal Honvédelmi Érdeméremben részesült (1984-ben és 1989-ben).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Zakariás László

1943-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 348/1967

1961-ben a Budapesti Piarista Gimnáziumban érettségizett kitűnő eredménnyel. Egyetemi felvétele elutasítása után belépett az Elektronikus Mérőkészülékek Gyárába, ahol elektroműszerész munkakörben alkalmazták. Ősszel megnyerte az Eötvös Lóránd Fizikai Társulat országos fizikaversenyét. 1962-ben újra jelentkezett a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Kar Híradástechnika szakára, ahová többszöri fellebbezés után fölvételt nyert. Az egyetemet – a Távközlési Kutató Intézet társadalmi ösztöndíjasaként - elvégezve, 1967-től az Intézet konstrukciós főosztályán, majd a Mikrohullámú főosztály Elektronikus áramkörök osztályán dolgozott. A BME szakmérnöki tanfolyamát elvégezve 1972-ben Integrált Áramkörös Elektronika témakörben szakmérnöki oklevelet szerzett. 1978-tól tudományos osztályvezetőként az KTT-80/GTT-80 analóg mikrohullámú rádiórelé berendezések MODEM és végberendezéseinek, ill. melegtartalékoló berendezésének fejlesztését vezette. E munkákkal összefüggésben 1987-ben - a szélessávú zenecsatornák kiegyenlítése témakörben - egyetemi doktori fokozatot szerzett. 1993-ban csatlakozott a Totaltel Távközléstechnika Kft-hez, amely vállalkozás küldetésének tekintette a TKI-ban a professzionális hírközlés terén létrehozott kultúra megmentését és továbbfejlesztését. Jelenleg is a kft-nél dolgozik: tanácsadóként az egész kft munkáját érintő témák gondozásában és egyedi feladatok megoldásában vesz részt.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Zakor Géza

1943-ban született Laskodon.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 414/1966

A Híradástechnika Szakon szerez diplomát 1966-ban. A számára ösztöndíjat biztosító Orion gyárban üzemmérnök 1972-ig, mikrohullámú rádiórelék gyártása, bevizsgálása, dokumentálása területén dolgozik, újításban több bevizsgáló céleszközt is készít. 1972-ben áthelyezéssel a Honvédelmi Minisztériumba kerül, polgári, majd hivatásos állományban rádióelektronikai felderítő eszközök és rendszerek fejlesztésben vesz részt tervező mérnöki, alosztály vezetői, osztályvezető helyettesi beosztásban 1994-ig, közben 1979-ben nyolchónapos tanfolyamot végez Moszkvában. Feladata a harcászati-műszaki követelmények meghatározásával összefüggő kutatás, a fejlesztések kutatóhelyi és ipari irányítása, az eszközök és rendszerek bevizsgálása, dokumentálása, valamint a csapatpróbák és rendszeresítések műszaki megtervezése, irányítása. A tevékeny közreműködésével kifejlesztett rádióelektronikai eszközökből a '90-es évekig a magyar ipar jelentős exportot bonyolít. 1994-től 1999-ig a katonai elektronikai export támogatását végző HM Elektronikai Igazgatóság Rt., későbbi nevén HM Elektronikai, Logisztikai és Vagyonkezelő Zrt. (HM EI Zrt.) műszaki igazgatója, vezérigazgató helyettese. Új tevékenységként információ védelmi és kiképzéstechnikai eszközök, valamint különböző rendeltetésű, GPS alapú eszközök fejlesztését irányítja, logisztikai szolgáltatás beindításában vesz részt. 1999-től 2006-os nyugdíjazásáig a HM EI Zrt-nél tanácsadó, marketing vezető, majd NATO-EU Koordinációs Iroda vezető. Orosz nyelvből 1976-ban, angol nyelvből 1984-ben felsőfokú vizsgát tesz, szerepet kap nemzetközi együttműködési munkacsoportokban, előadásokat tart, több publikációja jelenik meg, mikrohullámú berendezések területén műszaki szakértői engedélyt kap. Nyugdíjas vállalkozóként 2009-2014 között - elsősorban a New Generation Technologies Kft. megbízásából – alternatív energiára alapozott rendszerek vezérlésének és tápellátásának tervezését végzi.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Záruba Károly Valér

1943-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 398/1966

1961-ben közvetlen a Puskás T. Távközlési Technikumi érettségije után nyert felvételt a BME-re a Villamosmérnöki Kar hallgatójaként, ahol 1966-ban a Híradástechnikai szakon sikeres védés után villamosmérnöki oklevelet kapott. Ezt követően az Egyesült Izzó és Villamossági Rt. Alkalmazástechnikai Laboratóriumának dolgozója lett fejlesztő mérnökként, mivel az egyetemi évei alatt az EIVRt.-től kapott társadalmi ösztöndíjat. A laboratóriumban a félvezetők kapcsolástechnikájával foglalkozott, ajánlásokat dolgozott ki felhasználásukra. Idővel a mintaberendezések csoportvezetője lett. Munkája során számos folyóiratcikket írt, a Tungsram alkalmazástechnikai füzeteiben publikált, találmányára szabadalmat kapott. 1973-ban a BME-n integrált áramkörös elektronikai szakmérnöki oklevelet szerzett. 1981-ben a Tungsram Konverta gyárának tervező mérnöke lett, mivel az EIVRt. gazdasági okokból megszüntette a laboratórium működtetését. Itt színházvilágítást vezérlő berendezések tervezésével foglalkozott, mint csoportvezető. A gyár termékei kapcsán gyakran járt külföldi kiállításokra, szakmai bemutatókra. 1983-ban meghívták a Kandó K. Villamosmérnöki Műszaki Főiskolára oktatónak, ahol már előtte óraadóként is dolgozott. A Híradástechnikai Intézetben adjunktusként a Műszaki akusztika modul előadója és laborfelelőse lett, de más tárgyak oktatásában is részt vett. Később kidolgozta a Stúdiótechnika modul anyagait, s bevezette azt az oktatásba. Számos nyomtatott jegyzetet írt a tárgyaihoz. Az iskola kutatásfejlesztési munkájának résztvevőjeként több szabadalom résztulajdonosa. 1999-ben kinevezik főiskolai docensnek. 2008-ban 65 évesen saját kérésére nyugdíjazzák. Azóta antik órák történetével, felújításával foglalkozik, a témában előadásokat is tart.

1973-ban kapott kiváló dolgozó kitüntetést.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Zimányi István

1944-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 396/1967

1962–1967 között járt a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának Műszer és Szabályozástechnikai Szakára. 1967-ben diplomázott jó eredménnyel. 1967-ben a Műszeripari Kutató Intézetben (MIKI) kezdett dolgozni, mint gyakornok. Félév elteltével tudományos segédmunkatárs lett, majd munkatárs és végül tudományos főmunkatárs. Kezdetben digitális műszereket tervezett és készített. Később a mérésadatgyűjtés volt a témaköre. Számos méréstechnikai téma vezetője volt. Csoportjával elkészítették az első hazai hordozható integrált áramkörös mérésadatgyűjtő rendszert, a MINIDATA-t. Ebből több mint 15 berendezést készítettek, számos egyetem tanszékén működött a berendezés, továbbá a Tatabányai Alumíniumművekben és az Inotai Alumíniumműveknél is, valamint az NDK-ban. Emellett mérő automatákat is készített, például a Tungsram alkatelem-ellenőrző készülékét. 1972-ben jeles eredménnyel diplomázott a BME Villamosmérnöki Kar Integrált Áramkörös Szakmérnöki Szakán. Több mint 15 publikációt készített és számos előadást tartott a mérőautomaták és a digitális mérőautomata-interfészek témájában itthon, Bulgáriában, azNDK-ban, Ausztriában (Bécs), Angliában (London) és Nyugat-Berlinben. Munkái során 3 szabadalmát (munkatársaival közösek) fogadták el. Részt vett az IEC munkacsoportjában, ahol az új digitális interfészt dolgozták ki (IEC-625). 1993-ban a megszűnő MIKI-től, illetve annak utódjától, a Műszeripari Fejlesztő Vállalattól átment a MATÁV-hoz (a későbbi Telekomhoz). A MATÁV-nál részt vett a „Global One" és az EDI (Electronic Data Interchange) hazai bevezetésében, később a távközlési biztonság területén dolgozott. 2009-ben ment nyugállományba, mint főmunkatárs.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Zitai (Zrianin) Miklós

1942-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 616/1967

1967-74 közt a Híradástechnikai Ipari Kutató Intézet tudományos munkatársa, feladata a digitális mérőműszerek elektronikus és szerkezeti fejlesztése. 1974-től 1983-ig a Kohó és Gépipari Minisztérium miniszteri tanácsadójaként mikroelektronikai kormányprogram menedzselése volt a feladata. 1983-84 közt az Országos Műszaki Fejlesztési Bizottság, az Országos Műszaki Információs Központ és Könyvtár főmunkatársa. Feladatköre a magyar külképviseleteken dolgozó tudományos-műszaki attasék munkájának koordinálása volt. 1984-86 közt a Külügyminisztérium munkatársa, az NSZK-ban a bonni magyar nagykövetségen követségi első titkári valamint tudományos-műszaki attasé. 1986-90 közt az Országos Műszaki Fejlesztési Bizottságban a Nemzetközi Kapcsolatok Főosztályának munkatársa (osztályvezető, feladata: nemzetközi tudományos-műszaki együttműködési programok szervezése). 1990-93 közt a Telemobil Telekommunikációs Kereskedelmi és Szolgáltató Kft. ügyvezető igazgatója, feladata a Tadiran, Minoita és Facit termékek magyarországi forgalmazása, telepítése, szervizelése. 1993-96 közt a Miniszterelnöki Hivatal Informatikai Koordinációs Irodájának munkatársa (címzetes főtanácsos, feladata: Phare és USA támogatási programok szervezése, felügyelete). 1997-2001 közt a Multinova Befektetési és Tanácsadó Kft. ügyvezető igazgatója, feladata a magyar találmányok piaci bevezetése. 2001-08 közt (nyugdíjazásig) az Országos Igazságszolgáltatási Tanács Hivatala, Informatikai Főosztályának osztályvezetője, feladata az EU-programok menedzselése, koordinációs és oktatási feladatok végzése, ill. Az ún. távmeghallgatási program végrehajtása.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Zoltán Katalin

1941-ben született Pesterzsébeten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 270/1967

1967-ben végzett a BME Villamosmérnöki Kar Műszer- és Szabályozástechnikai Szakán a Dunai Kőolajipari Vállalat (DKV) ösztöndíjasaként. 1967-ben a DKV Beruházásán kezdett dolgozni műszeres műszaki ellenőrként. 1970-72 közt az Olajtervnél gázátadó állomások műszerezési terveit készítette. 1970-ben franciából, 1974-ben oroszból tett középfokú nyelvvizsgát; e nyelveket munkájában folyamatosan használta. 1972-1986: A Videoton (VT) Számítástechnikai Gyár Fejlesztési Intézetében a Műszaki Kereskedelmi Osztályon dolgozott tervezőként. A VT a francia C.I.I.-10010-s számítógép licence megvásárlása alapján gyártotta, fejlesztette, és értékesítette a gépet. A C.I.I.-ben folytatott műszaki egyeztetéseken és tanfolyamokon vett részt. Közben szerkesztette a VT Ipari Katalógusát, készítette a prognosztikai és éves értékesítési terveit és a Gyár orosz exportja előkészítésében, műszaki átadás-átvételében vett részt. 1986-88 közt az ERFI-ben szabványtervezőként (vizsgával) erősáramú szerelvények ágazati szabványát készítette. 1988-tól 89-ig: A KSH Szüv. Kereskedelmi Osztályán áruforgalmi előadóként dolgozott. 1989-től a Posta Központi Távíró Hivatala Beruházásán francia eredetű országos digitális távíróhálózat telepítésének beruházói feladatait végezte. 1993-ban angolból Pitman intermediate nyelvvizsgát tett. 1993-ban előnyugdíjba ment. Egyéb tevékenységként a TIT-nél 1989-ben Országjárásvezetői vizsgát tett, amit nyugdíjasként tudott hasznosítani.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Zorkóczy Károly

1943-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 553/1967

Érettségi vizsga letételét követően egy év gyári munka után kezdte el az egyetemi tanulmányait. Diplomáját 1967-ben szerezte a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának Műszer és Szabályozástechnika szakán. Első munkahelyén a Gamma Műveknél az ipari automatizálásban kezdett dolgozni. Első munkái a Sajószentpéteri öblösüveggyár hutáinak és az Almásfüzitői Timföldgyár hűtőrendszerének műszerezése voltak. Innen 1970-ben a Vízügyi Tervező Vállalathoz került, ahol vízművek, szennyvíztelepek és átemelő telepek mérés- és irányítástechnikai terveit dolgozta ki és a kivitelezéseket művezette. Először a Siófoki és Keszthelyi Szennyvíztelepek műszerezése és irányításának terveit és annak művezetését végezték, melyeket számos telep követett. Ezzel párhuzamosan Regionális Vízművek tervezése is folyt. Közben Algériában 4 évig komplex vízügyi csapat tagjaként Médea városban a Titteri Megyei Vízügyi Igazgatóságon dolgozott. Feladata volt a Médeai Felszíni Vízmű villamos és irányítástechnikai kiépítésének művezetése, a személyzet betanítása és az üzemelés felügyelete, víztermelő kutak és a hozzájuk tartozó szivattyútelepek üzemének biztosítása az egész megyében, beruágiai Elzáró Szerelvény Gyár ipari víz ellátásának villamos és műszeres művezetése és üzemeltetése. A szerződés lejárta után több algériai város szennyvíztelepét tervezték meg itthonról. Dunamenti Híradástechnikai Kft. munkatársaként híradástechnikai-, műholdas- és zártláncú hálózatok tervezését, építését, üzemeltetését és karbantartását végezte. MD Union Kft és az EB IP Első Budapesti Iroda Park Kft. munkatársaként az épített irodaházak villamos és híradástechnikai hálózatainak tervezését, azok kiépítésének művezetését végezte. A Westel 900 GSM Mobil távközlési Rt. megalakulásától az Üzemeltetés Infrastruktúra Igazgatóság vezetőjeként a bázisállomások és telefonközpontok üzemeltetését és karbantartását irányította. K+K Környezetgazdálkodási és Közműtervező Kft. munkatársaként szennyvíztelepek és szennyvíz átemelők mérés- és irányítástechnikai terveit dolgozta ki, a megvalósulás művezetése és megvalósulási tervek kidolgozása is feladata volt.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Zseljazkov Mityu Petkov

1941-ben született Drenovon.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 699/1968

1959-ben kitűnő érettségi bizonyítvánnyal végezte el a gimnáziumot Lovecs megye (Bulgária) székhelyén. Érettségi után, abban az időben, Bulgáriában 2 éves katonai szolgálat volt kötelező. Pályázat és vizsga alapján felvették a Budapesti Műszaki Egyetemen a Villamosmérnöki Karra. Legelőször egy évig magyar nyelvet kellet tanulnia. 1962-ben a Villamosmérnöki Kar 6-os tankörébe került és az egyetemi tanulmányainak ideje alatt, 1967-ig ebben maradt. A tanulásban jó és közepes eredményei voltak. Tiszteletre méltó és barátságos volt abban az időben a tankör- és évfolyamtársainak a viszonya vele szemben. Az egyetemi tanulás után visszament Bulgáriába, és az oklevél megszerzése után a Várnai Hajózási Kutató Intézetben kezdett dolgozni. Közel 4 évig foglalkozott a hajórendszerek villamos hajtásának és automatizálásának tervezésével. Utána 25 éven keresztül alkalmazott lett a Várna megyei tűzoltó parancsnokságon, ahol műszaki tisztként kötelességei közé tartozott a létesítményi projektek jóváhagyása és engedélyezése a tűzvédelmi szabályok megtartása szempontjából, tűzjelző- és tűzoltórendszerek tervezése és üzembe vétele; az ipari objektumok tűzvédelme, tolmácsolás. 1997-ben alezredesként, hatósági osztályvezetőként ment nyugdíjba és azóta is tervezéssel foglalkozik a tűzvédelem terü1etén.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Zsiros Sándor

1938-ban született Füzesgyarmaton.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 146/1967

1957-ben érettségizett Szeghalmon, majd elektroműszerész szakmunkás vizsgát tett 1959-ben Budapesten. A VBKM VÁV (Villamos Berendezés és Készülék Művek, Villamos Állomásszerelő Vállalat) gyár Kőérberki úti gyáregységében kezdett dolgozni fizikai munkakörben huzalozóként. 1960-ban felvették a BME Villamosmérnöki Kar esti tagozatára. Az első év után tényleges katonai szolgálatra vonult be. Egy év múlva leszerelt. Fél évig levelező tagozaton, majd esti tagozaton folytatta munka mellett az egyetemi tanulmányait, és fejezte be azokat 1967-ben, amikor sikeresen államvizsgázott az Erősáramú Szakon. Munkahelyén, a VÁV gyárban 2 évig fizikai munkakörben dolgozott. Ezután a Létesítményi Főosztályra került diszpécser, építésvezető, majd műszaki előadói, üzletkötői munkakörbe. A VÁV gyár kis és középfeszültségű kapcsoló berendezéseket tervezett, gyártott, majd ezeket a helyszíneken szerelte be és helyezte üzembe. Hozzá tartozott többek között a szegedi gumigyár, textilgyár, a komlói, tatabányai bányák kapcsoló berendezéseinek szerelési előkészítése, helyszíni szerelésének irányítása és az üzembe helyezés utáni átadása. 1967-ben áthelyezték a Fejlesztési Főosztályra tervezőnek, ahol 2 évig a 10 kV-os tokozott kapcsoló berendezés és a hozzá tartozó kisfeszültségű rész tervezésén dolgozott. 1969-ben a VÁV gyár kunszentmiklósi gyáregységébe helyezték át gyáregység-igazgatói beosztásba. Itt is 0,4, 10, 20 és 35 kV-os berendezések vasszerkezetének gyártása, festése, és szerelése folyt. 1974-ben korszerű acélszerkezeti gyártócsarnok, elektrosztatikus festőműhely és raktárcsarnok épült, így 1976-ban már itt folyt a vasszerkezeti gyártás és festés. Megtörtént a szerelőműhely bővítése is. Ennek a gyáregységnek az irányítását végezte 20 évig. Közben a gyáregység létszáma a kezdeti 190 főről, 350 főre emelkedett. Öt évig a munkája mellett tanította az erősáramú berendezés szerelő szakmunkásokat. Ezek a tanulók főleg a gyáregység fizikai létszámának emelésében voltak fontosak. 1985-ben 7 hónapot Kuvaitban töltött a VÁV helyi kirendeltségében irodavezető-helyettesként. 1995-től nyugdíjas.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Pro Progressio Alapítvány

PRO PROGRESSIO ALAPÍTVÁNY

A Műegyetem Baráti Köre 1996-ban létrehozta a Pro Progressio Alapítványt azzal a céllal, hogy a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetemen és a vele együttműködő intézményekben az oktatáshoz és a magas színtű oktatás nélkülözhetetlen környezetét képző kutatáshoz szükséges feltételeket jobbítsa annak érdekében, hogy a szellemi tőke a tudomány nemzetközi fejlődésének irányai mentén folyamatosan gyarapodjon, a nemzeti és egyetemes értékteremtés szerves része legyen. Az alapítvány minősítése: közhasznú alapítvány.

Mindezek megvalósításához az alapítvány feladatának tekinti:

- az oktatáshoz és a kutatás-fejlesztéshez szükséges tárgyi és személyi feltételek szinten tartását és fejlesztését,
- a tudományos továbbképzés feltételeinek támogatását ösztöndíjakkal,
- a tudomány eredményeihez és az ország mindenkori szükségleteihez folyamatosan igazodó iskola-, és tanfolyamrendszerű oktatást szolgáló szervezet kialakulásának támogatását,
- a szociálisan hátrányos helyzetű, de tehetséges hallgatók támogatását,
- a hallgatók, oktatók sportolási, kulturális lehetőségeinek bővítését, az egyetemhez tartozás tudatát erősítő szervezetekkel kapcsolattartást, színvonalas egészségügyi és szociális ellátást,
- az oktató és kutató munka természetes hátterét nyújtó egyetemi kapcsolatszervezés támogatását.

Az alapítvány nyílt, hozzá bármely bel- vagy külföldi természetes és jogi személy pénzbeli vagy természetbeni adománnyal, vagyoni értékű jog átengedésével, ingó vagy ingatlan vagyonrendeléssel csatlakozhat, ha írásban deklarálja egyetértését az alapítványi célokkal.

Az alapítvány céljainak a megvalósítását a kuratórium pályázatok kiírásával, ösztöndíjak, díjak alapításával is elősegítheti.

Várjuk a szervezeteinkhez csatlakozni kívánókat és támogatókat a Pro Progressio Alapítvány titkárságán:

1111 Budapest, Egry József u. 18. V1. épület C szárny Galéria 3. szoba

Tel.: 463-1595

E-mail: ppai@mail.bme.hu

Honlap: www.proprogressio.hu

A Pro Progressio Alapítvány számlaszáma:

10700024-04310002-51100005

Az alapítvány közhasznúsági beszámolói a **www.proprogressio.hu** címen olvashatók.

Megjelent:
Műegyetem - A történeti campus

A XIX. sz. végére a Királyi József Műegyetem kinőtte a pesti belvárosban alig másfél évtizede elfoglalt épületeit, s ezért számára Dél-Budán, egy Duna-parti területen új helyet jelöltek ki. A lágymányosi telken az új egyetemváros a XX. század első évtizedében alig nyolc év alatt készült el.

Az épületeket az Egyetem három neves építész professzora: Czigler Győző, Hauszmann Alajos és Pecz Samu tervezte. Az akkor emelt Campus nem csak átgondolt koncepciója és építészeti igényessége miatt méltó figyelmünkre. Az elmúlt évszázad történelmi viharai, valamint a műszaki tudományok fejlődése és az oktatási módszerek átalakulása miatt az épületek számos viszontagságon és változáson estek át. Történetük még azok számára is szép számmal tartogat érdekességeket és meglepetéseket, akik éveket, évtizedeket töltöttek a Műegyetemen.

Az album igyekszik jelentőségéhez méltó módon bemutatni a több mint száz éves épületegyüttest. Egyaránt kíván szólni a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem volt, jelenlegi és leendő polgárainak, valamint az építészet és a felsőoktatás iránt érdeklődő nagyközönségnek is.

- Szerkesztők: Armuth Miklós, Lőrinczi Zsuzsa
- Szerzők: Gy. Balogh Ágnes, Frey György Péter, Kalmár Miklós, Kiss Zsuzsanna Emília, Zsembery Ákos
- Kiadó: 6 Bt Kiadó, 2013 • Oldalszám: 279 oldal • Méret: 34 x 24 cm
- ISBN: 978-963-313-090-2

Az album megrendelhető a campusalbum@omikk.bme.hu címen.

Helyszíni értékesítés: BME OMIKK, 1111 Budapest, Műegyetem rakpart 3. földszint 53.

Tel.: +36 1 463-2446 • H-P: 10:00- 17:00

Megjelent:
A Villamosmérnöki és Informatikai Kar története
1949-2009

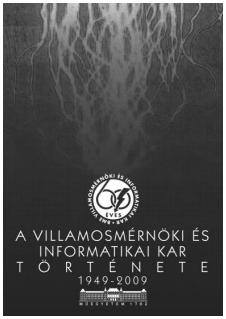

Ez a kiadvány a Villamosmérnöki és Informatikai Kar megalapításának 60. évfordulóját köszöntve, az ünnepi tanév megnyitásakor készült el. Részletesen taglalja az 1949 óta eltelt hatvan év jelentősebb eseményeit és eredményeit, történeti sorrendben tekintve át a szervezeti és oktatási rendszerben történt változásokat és a diákélet alakulását. Az eddig megjelent legrészletesebb leírást nyújtja az olvasónak, amely alkalmas arra, hogy megismerje e hosszú időszak történetét és alapot ad arra, hogy a Kar büszkén ünnepelhesse eredményeit az ünnepi tanév kari és tanszéki rendezvényein egyaránt.

A kiadvány a fellelhető dokumentumok alapján időrendben, tízéves időszakokra bontva tekinti át a Kar oktatásának fejlődését, az egymás után következő tantervek kialakításának céljait és küzdelmeit, a Kar által művelt tudományágak követésének eredményeit. Felsorolja a képzések szerkezetének módosításait, a tantervek és a szakok változatait. Részletesen, történelmileg kibontva írja le a tanszékek létrejöttének, átalakulásának, egyesüléseinek vagy szétválásának, valamint tudományterületeinek főbb adatait és azok művelőit. A szöveget számos tantervi melléklet illusztrálja, a megjelenés időpontja szerinti formában. A kötet utolsó része a Kar elhunyt tanárairól emlékezik meg. Bár a kötet nem terjed ki a kar történetének minden részterületére, hasznos információt adhat hallgatóknak, akik megismerkedhetnek intézményük hatvanéves törekvéseivel, fiatal oktatóknak, akik legfeljebb hallgatókoruk kezdetéig informáltak a múltról, valamint azon egykori hallgatóknak, akik több évtizede elhagyták az intézményt és keveset tudnak az azóta eltelt időben történtekről. Tájékoztatást ad azoknak is, akik eddig csak külső szemlélői voltak a Kar tevékenységének és most kívánnak megismerkedni azzal. A kötet B/5 formátumban, 300 oldalas terjedelemben jelent meg. A kiadvány térítési összege 1000 Ft, melyet a Pro Progressio Alapítvány CIB 10700024-04310002-51100005 számlájára kérünk utalni. A kiadvány átvehető a VIK Dékáni Hivatalban.

A Műegyetemi Kiadó gondozásában megjelent reprezentatív kiadványok

Németh József: A Műegyetemtől a világhírig

E könyv olvasója bizonyságot talál arra, hogy a Műegyetem tanárai és tanítványai hogyan vettek részt a magyar gazdaság fejlesztésében, hogyan járultak hozzá a világ műszaki fejlődéséhez. Könyvünk a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem közel 225 éves történetét, nemzetközi hírű mérnök-tanárait, több, ma már világhírű egykori tanítványát – akik közül hárman Nobel-díjat kaptak – és a mai Műegyetemen folyó oktató, kutató munkát mutatja be – magyar és angol nyelven – több mint 350 képpel. Elődeinktől kapott örökségünk arra kötelez bennünket, hogy a Műegyetem továbbra is hazánk vezető felsőoktatási intézménye, valamint Európa aktív, jelentős műszaki -, természet- és gazdaságtudományi oktató-kutató központja maradjon. Könyvünk emlékeztessen a régiekre, bátorítson az új keresésére.

Hencsei Pál: A Műegyetemtől a sport élvonaláig

A könyvben mindazokat a műegyetemi sportolókat kívánjuk bemutatni, akik résztvettek az olimpiai játékokon, illetve sikeresen szerepeltek más világversenyeken: világbajnokságokon, Európa-bajnokságokon, főiskolai világbajnokságokon. Műegyetemi sportolóknak tekintjük mindazokat, akik egyetemünkön mérnöki diplomát szereztek, egyetemi hallgatók vagy dolgozók voltak, vagy a MAFC egyesületben sportoltak. A sporteredmények ismertetése mellett kitérünk arra is, hogy a civil életben, a mérnöki pályán milyen sikereket értek el, hogyan állták meg a helyüket. Ezzel igazolni szeretnénk, hogy a sport és a tanulás összeegyeztethető, mindkét területen el lehet érni kiemelkedő eredményeket, meg lehet felelni az elvárásoknak. A mai egyetemi hallgatók a leírtakat követendő példaként használhatják fel, hogy sportbeli és szakmai sikereikkel a Műegyetem hírnevét a jövőben is öregbíthessék.

Palasik Mária: A műegyetemisták odüsszeiája 1944–1946

1944 decemberében a nyilas magyar kormány SAS-behívóval arra kényszerítette az orvosi egyetemek, a József nádor Műszaki- és Gazdaságtudományi Egyetem két végzős és szigorló évfolyama mérnöki karainak hallgatóit, valamint állatorvostan-hallgatóit, hogy Németországba telepítve (csaknem toloncolva) ott folytassák és fejezzék be tanulmányaikat. Azok előtt, akik megtagadták tanulmányaik Németországban történő folytatását, két választás volt: vagy katonai szolgálatra jelentkeznek, vagy bujkálnak. Az előbbi a harcba vetés, az utóbbi a pusztulás veszélyét jelentette. Ez sem hordozott kevesebb kockázatot, mint a németországi kitelepítés.

Az egykori hallgatók kezdeményezését felkarolva a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Egyetemtörténeti és Hagyományőrző Bizottsága védnöksége alatt, a BME támogatásával, a Műegyetemi Kiadó gondozásában monográfiában tárja az utókor elé ennek a generációnak a hányattatásait.

A kiadványok megrendelhetők:

BME Printer Nonprofit Kft. (Műegyetemi Kiadó)

1111 Budapest, Goldmann tér 3.

Telefon: 463-3864

Egyetemünk emlékei

A Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem egykori hallgatói, akik arany-, gyémánt-, vas-, rubin- és platinadiplomát vehettek át az ünnepség alkalmával, emlékezhetnek az egyetem egykoron volt épületeire, azóta sem látott tárgyaira, hangulatára és miliőjére. Egyetemünk patinás, múltjára büszke intézmény, de mára egyre kevesebb emlékünk maradt meg.

Éppen ezért szeretnénk megszólítani az Egyetem múltját őrzőket, akik a régi épületek és tereik fényképeivel, a korabeli egyetemi élettel kapcsolatos tárgyakkal rendelkeznek vagy hollétükről tudomásuk van, hogy másolatkészítés céljából vegyék fel a kapcsolatot az Egyetem BME Omikkal. Természetesen az eredeti emlékektől nem kell megválniuk, csupán fényképmásolatot szeretnénk készíteni egyetemi archívumunk számára.

Bízunk benne, sok érdekességgel fogunk találkozni, s mihamarabb megteremtjük a lehetőségét annak, hogy a mai hallgatók is megismerkedjenek eme relikviákkal. Ötven év múlva a mai fiatalok fognak mesélni és emlékezni erre a korra, de szeretnénk, hogy ez folyamatos legyen emlékezetünkben, s legfőképpen hiteles.

www.omikk.bme.hu

Visszaemlékezés-gyűjtemény

Egyetemünk több mint 235 évre visszanyúló, egyedülálló szellemi örökségének megőrzése szép feladat, kötelesség. Fontos része a mindenkori egyetemi polgárok identitásának és közösségtudatának formálása, erősítése, valamint az egyetemi hagyományok ápolásának gazdagítása és színesebbé tétele. Ennek egyik módja az egyetem múltjának újfajta módon, hétköznapi mélységében való feltárása és bemutatása, a személyes történetek, emlékek rögzítése, megőrzése és közreadása. Az egyetem levéltára ennek szellemében visszaemlékezés-gyűjtemény létrehozását tervezi írásos, hangzó és képi dokumentumok begyűjtésével.

Kérjük az egyetem volt és jelenlegi oktatóit, dolgozóit és volt hallgatóit, akik az 1940-60-as években tanultak, oktattak, dolgoztak a Műegyetemen, hogy közreműködésükkel segítsék vállalásunkat (természetesen az 1970-90-es évek történetére vonatkozó anyagokat is szívesen fogadunk, hiszen a közelmúlt története iránt egyre nagyobb az érdeklődés). Olyan írásos, hangzó és képi dokumentumokat várunk, amelyek a visszaemlékező egyetemi életére, tevékenységére és az egyetem történetének valamely szegmensére vonatkoznak.

A visszaemlékezést megkönnyítő, annak támpontokat adó összeállítás letölthető a levéltár honlapjáról (www.omikk.bme.hu).

A felhívásban foglaltakkal kapcsolatos információkért kérjük az alábbi munkatársunkat keressék:

Batalka Krisztina levéltáros (telefon: 463 1703, e-mail: kbatalka@omikk.bme.hu)

Megértő együttműködésüket előre is köszönjük.

Tisztelt Kitüntetett!

Tisztelettel köszöntjük Önt jubileumi diplomája átvétele alkalmából. Az ünnepélyes átadáson minden kitüntetettről fénykép készül, amint átveszi diplomáját. A felvételek az átadást követően, június 1-től megtekinthetők a **www.foto.bme.hu** internetcímen.